DANIEL ABRAHAM

CALEA DRAGONULUI

FANTASY MASTERS | PALADIN

Daniel Abraham

Calea Dragonului

Pentru Scarlet

LEGENDĂ
1 Stollbourne
2 Lasport
3 Daun
4 Cyrin
5 Upurt Marion
6 Sara-sur-mar
7 Porte Silena
8 Porte Oliva
9 Carse
10 Wodford
11 Gradis
12 Ellis
13 Vanai
14 Newport
15 Gilea
16 Orsen
17 Bellin
18 Maccia
19 Camnipol
20 Sevenpol
21 Kavinpol
22 Anninfort
23 Estinport
24 Kaltfel
25 Asinport
26 Nus
27 Inentai
28 Kiaria
29 Suddapal
30 Rukkyupal
31 Takynpal
32 Lôdi
33 Tauendak
34 Behur Dan
35 Malarska
36 Kort
Marea Mică
Narinisle
Asterihold
Coasta de Nord
Principi C'Annaldé
Herez
Birancour
Cabral
Orașele Libere
Antea
Hallskar
Țărâmurile Uscate
Sarakal
Borja
Elassae
Keshet
Pût
Marea Interioară
Marea Oceanică
Lyoneia

Prolog
Apostatul

Apostatul se lipi şi mai tare în umbra stâncii şi se rugă – nu cuiva anume – ca făpturile care treceau călare pe catâri prin trecătoarea de dedesubt să nu privească în sus. Îl dureau mâinile, iar muşchii picioarelor şi ai spatelui îi tremurau de oboseală. Ţesătura subţire a robei de ceremonii fâlfâia în jurul lui în bătaia vântului rece şi prăfos. Riscă o privire către cărarea de dedesubt.

Cei cinci catâri se opriseră, dar preoţii nu descălecaseră. Sutanele lor erau mai groase, mai călduroase. Lumina dimineţii juca în străluciri de un verde veninos peste străvechile spade pe care le purtau de-a curmezişul spinărilor. Erau făcute de dragoni spadele acelea. Aduceau moartea oricărui om a cărui piele o crestau. Cu timpul, otrava lor îi ucidea până şi pe cei ce le mânuiau. Un motiv în plus, îşi zise apostatul, ca foştii săi fraţi să-l omoare iute şi să se întoarcă acasă. Nimeni nu voia să poarte prea mult timp o asemenea spadă: erau scoase la lumină doar în caz de cumplită nevoie sau de furie ucigaşă.

Mda. Măcar era măgulitor că îl luau atât de tare în serios.

Preotul care conducea potera se ridică în şa, mijindu-şi ochii în lumină. Apostatul îi recunoscu vocea.

— Ieşi afară, fiule, strigă marele preot. N-ai scăpare! Apostatul simţi un nod în stomac. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, gata să coboare. Îşi înfrână pornirea.

„Probabil”, îşi zise. „Probabil că n-am scăpare. Dar poate că am.”

Pe cărare, siluetele în sutane întunecate se foiră, se întoarseră, se sfătuiră între ele. Nu putea auzi ce-şi spuneau.

Aşteptă, cu trupul din ce în ce mai amorţit şi mai îngheţat. Ca un cadavru care n-avusese buna-cuviinţă să moară. Păru să treacă jumătate de zi până când hăitaşii de dedesubt îşi terminară sfatul, deşi soarele abia îşi schimbase poziţia pe cerul albastru, senin. Şi apoi, cât să tragă de două ori aer în piept, catârii se puseră din nou în mişcare.

Nu îndrăzni să se clintească, de teamă să nu facă vreo pietricică să se rostogolească pe panta abruptă. Încercă să nu zâmbească. Încet, făpturile acelea care fuseseră odinioară oameni îşi conduseră catârii în josul cărării, către capătul văii,

urmând apoi cotitura largă către sud. Când ultimul dintre ei dispăru, apostatul se ridică, îşi puse mâinile în şolduri şi se minună. Era încă în viaţă. Până la urmă, nu ştiuseră unde să-l caute.

În ciuda a tot ceea ce fusese învăţat, a tot ceea ce crezuse până de curând, darurile zeiţei-păianjen nu arătau adevărul. Le ofereau slujitorilor ei ceva, da, dar nu adevărul. I se părea, din ce în ce mai mult, că întreaga lui viaţă fusese o ţesătură de minciuni plauzibile. Ar fi trebuit să se simtă pierdut. Devastat. În schimb, i se părea că iese la lumină dintr-un mormânt. Se pomeni zâmbind.

Escaladarea a ceea ce mai rămăsese din coasta vestică îl umplu de vânătăi. Îi alunecară sandalele. Se luptă să găsească sprijin pentru mâini şi picioare. Dar, odată cu soarele care ajunsese în înaltul cerului, ajunse şi el în vârf. Spre vest, munţii se înşirau unul după altul şi nori mari ca nişte talazuri se adunau deasupra lor, furtunile părând un văl cenuşiu şi moale. Dar dincolo de cele mai îndepărtate trecători zări câmpia. Platã. Depărtarea colora câmpiile într-un albastru-cenuşiu, iar vântul de pe culmi îi sfâşia pielea de parc-ar fi avut gheare. Un fulger străluci la orizont. Un şoim ţipă de parcă i-ar fi răspuns.

Avea să-i ia câteva săptămâni dacă mergea singur şi pe jos. Nu avea nimic de mâncare şi, mai rău, niciun pic de apă. În ultimele cinci nopţi, dormise în peşteri şi sub tufişuri. Foştii lui fraţi şi prieteni – oamenii pe care-i cunoscuse şi pe care-i iubise toată viaţa lui – periau cărările şi satele dornici să-l ucidă. Pume şi lupi feroce vânau pe culmi.

Îşi trecu o mână prin părul des şi aspru, oftă şi începu coborâşul. Probabil avea să moară înainte să ajungă în Keshet sau într-un oraş suficient de mare încât să-şi piardă urma.

Dar numai *probabil.*

În lumina ultimelor raze ale soarelui ce apunea, găsi o streaşină stâncoasă în apropierea unui pârâu subţire şi noroios. Sacrifică o fâşie de piele din sandaua dreaptă şi-şi fabrică un arc rudimentar pentru aprinsul focului[1], iar când frigul muşcător se

[1] Metodă de aprindere a focului bazată pe fricţiune. Se folosesc două bucăţi de lemn, una plată, iar cealaltă lungă şi ascuţită la un capăt şi se aprinde focul prin căldura generată de fricţiune în punctul de contact dintre cele două (n. t.).

lăsă din nou, se ghemui lângă cercul înalt de pietre care ascundea micul său foc. Tufişurile uscate ardeau dând căldură şi făcând puţin fum, dar se mistuiau iute. Îşi intră în ritm, hrănind focul crenguţă cu crenguţă, nelăsându-l să crească prea mare ca să nu-şi dezvăluie adăpostul celor care-l vânau, dar nici să se stângă. Căldura nu părea să-i treacă dincolo de coate.

Undeva departe, se auzi un ţipăt. Încercă să ignore sunetul. Îl durea tot corpul de epuizare şi efort, dar mintea, eliberată de distragerile constante ale călătoriei, se puse în mişcare cu o iuţeală periculoasă. În întuneric, memoria îi deveni mai precisă. Senzaţia de libertate, de posibilitate făcu loc senzaţiilor de pierdere, singurătate şi disperare. Acestea, credea el, aveau mai multe şanse să-l ucidă decât felinele ieşite la vânătoare.

Se născuse printre nişte dealuri asemănătoare. Îşi petrecuse copilăria jucându-se cu săbii de lemn şi bice făcute din coajă împletită. Simţise vreodată ambiţia de a intra în rândurile călugărilor din marele templu secret? Probabil că da, deşi în frigul muşcător al sărmanului său adăpost de piatră îi venea greu să creadă asta. Îşi amintea cum se uita cu admiraţie la marele zid de piatră. La santinelele sculptate în stâncă, înfăţişând cele treisprezece rase ale umanităţii, atât de roase de ploi şi vânturi încât toate – cinnai şi tralgi, sudici şi pursânge, timzinai şi yemmu şi înecaţi – aveau aceleaşi chipuri lipsite de trăsături şi aceiaşi pumni încleştaţi. Nu puteau fi deosebiţi. Numai aripile largi şi dinţii ca nişte pumnale ai dragonului care se înălţa deasupra lor se mai distingeau clar. Şi sculptate în poarta uriaşă de fier, litere întunecate formând cuvinte într-o limbă pe care nimeni din sat n-o ştia.

Când a ajuns novice, a aflat ce spuneau. „Supus nu înseamnă înfrânt.” Odinioară crezuse că ştia ce înseamnă asta.

Boarea îşi schimbă direcţia, împrăştiind scântei ca un roi de licurici. O fărâmă de cenuşă îi intră în ochi înţepându-l, iar el îşi frecă faţa cu dosul palmei. Ceva i se stârni în sânge, curenţi din trupul lui răspunzând unui impuls ce nu venea din el. Era zeiţa, sau cel puţin aşa crezuse. Se dusese în faţa marii porţi împreună cu ceilalţi băieţi din sat. Se oferise pe sine – viaţa şi trupul său – şi în schimb…

În schimb i se revelaseră mistere. Mai întâi fusese vorba numai de cunoaştere: să scrie suficient cât să poată citi cărţile sfinte, să socotească destul cât să poată ţine registrele

templului. Citise poveştile despre Imperiul dragonilor şi despre căderea lui. Despre zeiţa-păianjen care venise să aducă dreptatea pe lume.

Minciuna, spuneau ei, n-are putere înaintea ei.

Fireşte, verificase asta. Îi crezuse, dar tot verificase. Îi minţea pe preoţi pur şi simplu ca să vadă dacă se putea. Alegea lucruri pe care numai el le ştia: numele clanului tatălui său, felurile de mâncare preferate ale surorii lui, propriile-i vise. Preoţii îl biciuiseră când minţise, îl cruţaseră când spusese adevărul şi nu se înşelaseră absolut *niciodată.* Certitudinile lui deveniseră mai puternice. La fel şi credinţa. Când marele preot îl alesese să fie ridicat la rang de novice, fusese sigur că-l aşteptau vremuri măreţe, pentru că aşa-i spuseseră preoţii.

După ce coşmarul iniţierii sale se sfârşise, simţise puterea zeiţei-păianjen în propriul sânge. Prima oară când surprinsese pe cineva minţind fusese ca şi cum şi-ar fi descoperit un al şaselea simţ. Prima oară când vorbise cu vocea zeiţei simţise cuvintele impunând credinţa, de parcă ar fi fost făcute din foc.

Şi acum pierduse graţia divină şi era posibil ca nimic să nu fie adevărat. Poate că nu exista niciun loc numit Keshet. El unul credea că există, credea cu atâta ardoare, încât îşi riscase viaţa în încercarea de a fugi într-acolo. Dar nu fusese acolo niciodată. Însemnele de pe hartă puteau fi mincinoase. De fapt, era posibil să nu fi existat nici dragonii, nici imperiul, nici vreun mare război. Nu văzuse niciodată oceanul; poate că nici nu exista aşa ceva. Ştia numai ceea ce văzuse, auzise şi simţise.

Nu ştia *nimic.*

Dintr-o pornire violentă, îşi înfipse dinţii în palmă. Sângele îi ţâşni din rană şi-l adună în căuşul mâinii. În lumina slabă a focului, părea aproape negru. Negru, cu mici puncte mai întunecate. Unul dintre puncte dădu la iveală picioruşe. Păianjenul se târî prosteşte dând ocol palmei. Încă unul i se alătură. Îi privi: trimişi ai zeiţei în care nu mai credea. Încet, cu grijă, îşi înclină mâna deasupra micului său foc. Unul dintre păianjeni căzu în flăcări şi picioarele lui subţiri ca firul de păr se chircirăîntr-o clipă.

— Ei, zise el. Puteţi muri. Măcar atâta *ştiu.*

Munţii păreau să se întindă la nesfârşit, fiecare vârf o nouă ameninţare, fiecare vale mustind de primejdii. Ocoli sătucurile,

aventurându-se aproape numai cât să fure apă de băut din bazinele lor de piatră. Mâncă şopârle şi seminţe galbene de pin. Ocoli locurile în care labe uriaşe cu gheare lăsaseră urme în ţărână. Într-o noapte, descoperi un cerc de stâlpi verticali, având dedesubt o încăpere micuţă ce promitea să-i ofere adăpost şi un loc unde să-şi recapete puterile, dar somnul îi fu tulburat de vise atât de violente şi de stranii, încât preferă să-şi vadă de drum.

Pierdu din greutate, şi cureaua de piele împletită începu să-i atârne în jurul taliei. Tălpile sandalelor i se subţiară, iar arcul de foc se uză rapid. Timpul îşi pierdu însemnătatea. Zilele urmau una după alta. În fiecare dimineaţă îşi spunea: „Probabil asta o să fie ultima zi din viaţa mea. Dar numai probabil.”

Probabilul acesta era întotdeauna suficient. Şi apoi, într-o dimineaţă târzie, ajunse sforţându-se în vârful unui deal presărat cu bolovani, dincolo de care nu se mai afla un altul. Înaintea lui se întindeau câmpiile largi ale vestului şi un râu strălucea în mantia de iarbă verde şi copaci. Priveliştea era înşelătoare. Presupuse că, mergând pe jos, tot mai avea vreo două zile până să ajungă acolo. Totuşi, se aşeză pe o piatră largă, aspră, privi lumea şi dădu frâu liber lacrimilor până se făcu amiază.

Apropiindu-se de râu, simţi o nouă neliniște strângându-i stomacul. Cu săptămâni în urmă, în ziua în care sărise pe furiş zidul templului şi fugise, ideea de a se pierde într-un mare oraş fusese o grijă îndepărtată. Acum zărea fumul a mii de vetre înălţându-se printre copaci. Urmele de animale sălbatice erau tot mai rare. În două rânduri, văzu în depărtare bărbaţi călare pe cai imenşi. Zdrenţele prăfuite ale sutanei sale, rămăşiţele sandalelor şi duhoarea propriei pieli nespălate îi reamintiră că această parte era mai dificilă şi mai periculoasă decât tot ce făcuse până atunci. Cum aveau să întâmpine bărbaţii şi femeile din Keshet un sălbatic din munţi? Aveau să-l ucidă pe loc?

Dădu ocol oraşului de pe malul râului, uimit de imensitatea acestuia. Nu mai văzuse niciodată o aşezare atât de mare. Clădirile lungi din lemn cu acoperişuri de paie ar fi putut adăposti o mie de oameni. Drumurile erau pavate cu piatră. Rămase ascuns în tufişuri ca un tâlhar, privind.

Îi dădu curaj apariţia unei femei yemmu. Asta şi foamea. La marginea oraşului, unde ultimele case se întindeau între drum şi

râu, femeia îşi lucra grădina. Era o dată şi jumătate cât el şi lată în umeri ca un taur. Din falcă îi ţâşneau colţi ce păreau cât pe ce să-i străpungă obrazul dacă femeia ar fi râs. Sânii i se legănau deasupra unui brâu ţărănesc nu cu mult diferit de cele pe care le purtau mama şi sora lui, croit însă din de trei ori mai multă pânză şi piele.

Era prima dată când vedea pe cineva care nu era din neamul pursânge. Prima dovadă concretă că, într-adevăr, cele treisprezece rase ale omenirii existau. Ascuns după tufişuri, privind-o cum stătea îngenuncheată pe pământul moale plivind ierburile cu degetele ei gigantice, se simţi uluit.

Ieşi din tufe înainte ca laşitatea să-l copleşească din nou. Femeia îşi ridică de îndată capul imens, cu nările vibrând. El îşi înălţă o mână, într-un gest care era aproape o scuză.

— Îmi cer iertare, zise el. Eu... am nişte necazuri. Şi speram că m-ai putea ajuta.

Ochii femeii se îngustară ca două tăieturi. Se ghemui ca o felină gata de luptă. Abia atunci îi trecu prin minte că ar fi fost mai înţelept să fi aflat dacă ea îi ştia limba înainte să-i vorbească.

— Am coborât din munţi, zise el, auzindu-şi disperarea din voce.

Şi auzind încă ceva. Pulsaţia inaudibilă a sângelui său. Darul zeiţei-păianjen silind-o pe femeie să-l creadă.

— Nu facem comerţ cu pursânge, mârâi femeia yemmu. Oricum, nu cu cei veniţi din jegurile alea de munţi. Pleacă de-aici şi ia-ţi oamenii cu tine!

— N-am niciun om cu mine, zise el.

Făpturile din sângele lui se deşteptară, încântate să fie folosite. Femeia îşi înclină capul, în timp ce magia lui furată îşi făcea lucrarea.

— Sunt singur. Şi neînarmat. Umblu de... săptămâni în şir. Pot să muncesc dacă vrei. Pentru ceva de mâncare şi un culcuş cald. Numai în noaptea asta.

— Singur şi neînarmat. Prin munţi?

— Da.

Femeia pufni şi el avu senzaţia că era cântărit. Judecat.

— Eşti un nătărău, spuse ea.

— Da, spuse el. Sunt. Dar un nătărău prietenos. Inofensiv.

După o clipă care-i păru foarte lungă, ea începu să râdă.

Îl puse să-i umple bazinul cu apă adusă de la râu, în timp ce ea termina de grădinărit. Găleata fusese făcută pentru mâini de yemmu şi nu putea s-o umple decât pe jumătate, altminteri devenea prea grea ca s-o mai poată ridica. Dar se opinti bărbăteşte pe drumul dinspre căsuţă spre platforma rudimentară de lemn şi înapoi. Avu grijă să nu se zgârie, sau cel puţin nu atât de rău încât să sângereze. Ospitalitatea de care se bucura era şi aşa precară, şi tot ce-i lipsea ar fi fost să trebuiască să dea explicaţii despre păianjeni.

La apus, femeia îi oferi un loc la masa ei. Focul din vatră părea o extravaganţă şi se văzu silit să-şi amintească faptul că acum creaturile care-i fuseseră fraţi nu mai erau prin preajmă, cu ochii în patru după vreo urmă de-a lui. Ea umplu un castron cu tocană din oala de pe foc. Avea gustul bogat, pătrunzător şi complex al mâncării gătite într-un vas care-şi făcea încontinuu treaba; oala nu era niciodată luată de pe foc şi în ea erau aruncate mereu, după cum se nimerea, noi bucăţi de carne şi legume. Unele dintre bucăţile cafenii de carne care pluteau în zeama grasă fierbeau probabil de dinainte ca el să părăsească templul. Era cea mai bună mâncare pe care o gustase în viaţa lui.

— Bărbatul meu s-a dus la caravanserai, zise ea. Se aude c-ar urma să vină unul dintre prinţi şi tuturor o să le fie foame. A luat toţi porcii cu el. Dacă avem noroc, o să-i vândă pe toţi. O să ia pe ei destui arginţi cât să trecem de anotimpul furtunilor.

El îi ascultă vocea, atent în acelaşi timp la agitaţia din sângele lui. Ultima parte fusese o minciună. Ea *nu credea* că arginţii vor ţine atât de mult. Se întrebă dacă asta o îngrijora şi dacă nu era vreo cale prin care să se asigure că femeia avea tot ce-i trebuia. Avea să încerce măcar. Înainte să plece.

— Dar povestea ta care-i, răhăţel amărât? întrebă ea cu o voce blândă şi caldă. Pe-a cui oaie ai regulat-o de-ai ajuns să-mi ceri mie de lucru?

Apostatul chicoti. Mâncarea caldă din stomac, focul de alături şi patul de fân cu pătura subţire de lână despre care ştia că-l aşteaptă afară conspirau toate pentru a-i alunga încordarea din umeri şi din pântece. Ochii imenşi şi stropiţi cu auriu ai femeii yemmu rămaseră aţintiţi asupra lui. El ridică din umeri.

— Am descoperit că dacă tu crezi în ceva, nu-nseamnă că lucrul ăla-i adevărat, zise el cu prudenţă. Au fost lucruri pe care

le-am acceptat, în care am crezut din tot sufletul şi… m-am înşelat.

— Dus de nas? întrebă ea.

— Dus de nas, o aprobă el, apoi ezită. Sau poate nu. Nu intenţionat. Nu contează cât de tare te înşeli: dacă tu crezi ce spui, atunci nu-i o minciună.

Femeia yemmu şuieră – o realizare impresionantă ţinând cont de colţii ei – şi bătu din palme cu admiraţie prefăcută.

— Filosofie din partea unui cărăuş de apă, zise ea. Mai urmează să te apuci să ţii predici şi să ceri zeciuială.

— N-ai să vezi, spuse el râzând împreună cu ea.

Femeia sorbi zdravăn din castron. Focul trosnea. Ceva – şoareci sau poate insecte – se foia în acoperişul de paie de deasupra.

— Te-ai despărţit de o femeie, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— De o zeiţă, răspunse el.

— Da. Aşa par toate, nu? zise ea privind flăcările. Apare o nouă dragoste şi-ai zice că-i cu totul deosebită. De parcă Zeul însuşi ţi-ar vorbi când dă ea din gură. Şi pe urmă…

Pufni din nou, pe jumătate cu amuzament, pe jumătate cu amărăciune.

— Ce n-a mers cu tine şi cu zeiţa ta? întrebă ea.

Apostatul îşi duse la buze ceva ce trebuie să fi fost un cartof şi-i mestecă pulpa moale şi coaja zgrunţuroasă. Încercă să transpună în cuvinte nişte gânduri niciodată rostite cu glas tare. Glasul îi tremura.

— Vrea să-nghită întreaga lume.

Căpitanul Marcus Wester

Marcus îşi frecă bărbia cu palma lui bătătorită.

— Yardem?

— Da, domnule! mârâi tralgul mătăhălos de lângă el.

— Ştii tu ziua aia în care o să-mi dai brânci în şanţ şi-o să preiei comanda companiei?

— Da, domnule!

— N-o să fie azi, nu?

Tralgul îşi încrucişă braţele groase pe piept şi flutură dintr-o ureche, producând un clinchet.

— Nu, domnule, zise el în cele din urmă. Nu astăzi.

— Păcat.

Închisoarea publică din Vanai fusese cândva o menajerie. În zilele de odinioară, dragonii umblaseră prin piaţa largă şi se scăldaseră în marea fântână din centru. De jur-împrejur era un şanţ adânc, dincolo de care se înălţau pe trei niveluri cuşti imense. Faţadele din jad de dragon erau sculptate cu figuri de animale care, cândva, se plimbaseră de colo-colo în spatele gratiilor de fier: lei, grifoni, şerpi gigantici cu şase capete, lupi, urşi şi păsări imense cu sâni femeieşti.

Între cuşti se aflau stâlpi sculptaţi înfăţişând cele treisprezece rase ale omenirii: tralgi cu urechi lungi, timzinai chitinoşi, yemmu colţoşi şi aşa mai departe. Dartinaiul avea chiar nişte mici vase cu mangal ascunse în orbite ca să imite privirea strălucitoare specifică acestei rase, deşi acum nu le mai aprindea nimeni. Statuile nu fuseseră roase nici de timp, nici de ploaie, fiind pătate numai de dârele negre de rugină scursă din gratii: nimic nu eroda jadul dragonului şi nimic nu-l putea sparge. Acum însă animalele dispăruseră şi în locul lor se aflau oameni.

Posomorâţi, furioşi sau plictisiţi, oaspeţii justiţiei din Vanai erau expuşi aici în toată ruşinea lor, pentru a fi recunoscuţi şi batjocoriţi în timp ce aşteptau hotărârea magistratului însărcinat cu cazul lor. Cetăţenii de treabă puteau să se plimbe prin piaţă, unde, cu câteva monede de bronz, puteau să cumpere de la o tarabă măruntaie de animale, de obicei înfăşurate în zdrenţe. Băieţii se dădeau în spectacol lansând o ploaie de rahaţi, şoareci morţi şi legume putrede asupra prizonierilor. Câteva neveste înlăcrimate şi câţiva soţi aduceau brânză sau unt şi le aruncau pe deasupra şanţului, dar chiar dacă darul ajungea în mâinile celor cărora le fusese menit, închisoarea nu era un loc paşnic. În timp ce privea stând lângă zidul scund ce mărginea şanţul, Marcus văzu un asemenea norocos – un kurtadam cu mărgele zornăind în blana sa scurtă şi mătăsoasă ca de vidră – luat la bătaie pentru pâinea albă pe care o primise, în timp ce un grup de băieţi din neamul pursângilor râdeau şi-l arătau cu degetul scandând: „Clincănitor de cururi pupător” şi alte insulte rasiste.

În cel mai de jos şir de celule se aflau şapte bărbaţi. Majoritatea aveau constituţia şi cicatricele unor soldaţi, mai puţin unul care se ţinea deoparte, cu picioarele subţiri trecute printre bare, legănându-şi călcâiele deasupra şanţului. Cei şase

soldaţi fuseseră oamenii lui Marcus. Celălalt, iscusitul companiei. Acum toţi îi aparţineau principelui.

— Suntem urmăriţi, zise tralgul.

— Ştiu.

Iscusitul ridică un braţ şi-i făcu cu mâna, cu un aer vinovat. Marcus îi răspunse cu un zâmbet fals şi un gest mult mai puţin politicos. Fostul său iscusit privi în altă parte.

— Nu el, domnule. Celălalt.

Marcus îşi desprinse privirea de cuşti. Îi trebui doar o clipă ca să-l zărească pe cel despre care vorbea Yardem. Nu prea departe de spaţiul larg unde strada se deschidea în piaţă stătea rezemat cu nonşalanţă un tânăr bărbat în armura aurită a gărzilor principelui. Marcus scotoci prin minte şi-şi aminti numele omului.

— Of, pe zâmbetul Zeului, zise Marcus cu acreală.

Văzând că fusese observat, soldatul salută cu neglijenţă şi se îndreptă spre ei. Avea o faţă rotofeie şi umeri moi. Mirosea atât de tare a ulei de cedru de la baia publică de parcă s-ar fi tăvălit prin el. Marcus îşi mişcă umerii cum făcea de fiecare dată înainte de o luptă.

— Căpitanul Wester, zise soldatul înclinând din cap. Şi Yardem Hane, adăugă el. Încă-l mai urmezi pe căpitan?

— Sergent Dossen, nu? întrebă Marcus.

— Terţian Dossen de-acum încolo. Principele respectă titlurile vechi. Ăia de colo-s oamenii tăi?

— Cine, ăia? întrebă Marcus făcând pe nevinovatul. Am lucrat cu o mulţime de oameni de-a lungul timpului. N-aş fi surprins să am cunoştinţe în toate închisorile din Oraşele Libere.

— Gaşca aia de colo. I-am mânat încoace astă noapte pentru că s-au îmbătat şi-au făcut scandal.

— Bărbaţii mai fac de-astea.

— Nu ştii nimic despre treaba asta?

— N-aş vrea să spun nimic ce-ar putea ajunge la urechile magistratului, zise Marcus. S-ar putea să nu înţeleagă lucrurile aşa cum le-am spus eu.

Dossen scuipă în şanţul lat.

— Te respect pentru că nu vrei să-i bagi în bucluc, căpitane. Dar nu contează. Vine războiul şi principele are nevoie de oameni. Ăia de colo au pregătire militară. Experienţă. O să fie luaţi în armată. Poate c-o să capete chiar grade.

Marcus îşi simţi furia înteţindu-se: căldura din piept şi din stomac, senzaţia că mai crescuse cu câţiva centimetri. Nu avea încredere în ea, cum nu avea încredere în niciun lucru care-l făcea să se simtă bine.

— Am impresia că vrei să zici ceva.

Dossen zâmbi ca un şarpe.

— Încă mai eşti faimos. Căpitanul Wester, eroul de la Gradis şi Wodford. Principele ar ţine cont de asta. Ai putea să ocupi o poziţie frumoasă.

— Prinţi, baroni, duci. Toţi sunt un fel de regi mai mici, spuse Marcus, cu mai multă înflăcărare decât intenţionase. Iar eu nu lucrez pentru regi.

— Pentru ăsta o să lucrezi, spuse Dossen.

Yardem îşi scărpină pântecele şi căscă. Era un semnal menit să-i reamintească lui Marcus să-şi ţină firea. Marcus îşi desprinse mâna de pe mânerul sabiei.

— Dossen, prietene, zise el, cam jumătate din apărarea oraşului ăstuia este compusă din mercenari. L-am văzut pe Karol Dannian cu băieţii lui. Pe Merrisan Koke. Principele tău o să rămână fără ei dacă se duce vorba că înrolează cu de-a sila soldaţi profesionişti aflaţi sub contract...

Lui Dossen chiar îi căzu falca de uimire.

— N-ai niciun contract, zise el.

— Ba am, spuse Marcus. Escortăm un convoi care merge în Coasta de Nord, la Carse. Am fost deja plătiţi.

Paznicul se uită pe deasupra şanţului la bărbaţii închişi, la iscusitul demoralizat şi la jadul pătat de rugină. Un porumbel ateriză pe laba sculptată a unui grifon, îşi scutură penele gri-perlate din coadă şi se găinăţă pe genunchiul iscusitului. În spatele lor, un bătrân behăi de râs.

— N-ai oameni, zise Dossen. Paznicii convoiului tău sunt chiar acolo. Tu şi câinele tău de pază nu puteţi păzi singuri un convoi. În acte se vorbeşte despre opt oameni înarmaţi cu săbii şi arcuri şi despre un iscusit.

— Nu ştiam că ne-ai citit contractul, spuse Yardem. Şi să nu-mi zici mie câine de pază.

Dossen strânse din buze, cu ochii mijiţi de furie. Îşi mişcă umerii şi armura scoase un clinchet prea slab ca metalul ei să nu fi fost doar de faţadă.

— Da, l-am citit.

— Dar sunt sigur că asta nu are nicio legătură cu faptul că tocmai acei oameni au fost arestaţi, zise Marcus.

— Mai bine vino alături de noi, căpitane. Vanaiul are nevoie de tine.

— Convoiul pleacă în trei zile, zise Marcus. Şi eu plec odată cu el. În baza contractului.

Dossen nu se clinti, dar chipul i se înroşi. Marcus presupuse că, în calitate de membru al gărzii principelui, nu era obişnuit cu refuzurile.

— Crezi că eşti mai presus decât cei ca mine? spuse Dossen. Crezi că poţi să pui condiţii şi lumea o să te asculte? Trezeşte-te, Wester! Eşti departe de câmpiile din Ellis.

Yardem icni de parcă ar fi încasat o lovitură şi îşi clătină capul masiv.

— Eu unul n-aş fi pomenit de Ellis, zise el cu vocea ca un tunet îndepărtat.

Dossen îi aruncă tralgului o privire dispreţuitoare, apoi se uită la Marcus şi, nervos, îşi întoarse privirea.

— N-am vrut să fiu nerespectuos faţă de familia ta, căpitane, zise el.

— Pleacă, spuse Marcus. Chiar acum.

Dossen dădu îndărăt. Când ajunse dincolo de raza spadei lui Wester, se opri.

— Mai sunt trei zile până la plecarea convoiului, zise el.

Restul era clar. „Dacă nu te încadrezi în cerinţele contractului, o să ajungi să dai socoteală principelui. Fie că-ţi place, fie că nu.” Marcus nu-i răspunse. Dossen se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari, străbătând piaţa.

— Asta-i o problemă, zise Yardem.

— Este.

— Avem nevoie de oameni, domnule.

— Avem.

— Ai vreo idee unde să-i găsim?

— Nu.

Marcus le mai aruncă o ultimă privire deznădăjduită celor ce fuseseră până de curând oamenii lui, clătină din cap şi lăsă menajeria în urmă.

Oraşul Vanai fusese cândva un port maritim aşezat la gura Taneishului, dar secole de aluviuni făcuseră gura fluviului să se retragă treptat, astfel că acum se afla mai la sud, la distanţă de

o dimineaţă călare. Canale şi căi navigabile brăzdau oraşul, şi barjele încă mai poposeau aici, pe drum către sau dinspre mai noul şi mai micul oraş Newport, aducând grâne şi lână, argint şi cherestea din statele din nord.

Ca toate Oraşele Libere, Vanaiul avea o istorie plină de conflicte. Fusese, pe rând, o republică ocârmuită de un consiliu ales prin tragere la sorţi, feuda proprie a unui monarh, aliatul sau duşmanul Birancourului sau al Tronului Despicat, după cum bătea vântul. Fusese un centru al religiei şi al revoltei antireligioase. Fiecare dintre aceste încarnări îşi lăsase amprenta asupra clădirilor albe de lemn, a canalelor unsuroase, a străzilor înguste şi a pieţelor largi.

Aici, porţi străvechi încă mai atârnau în balamale, gata să apere sălile Palatului Consiliului, deşi ultimii consilieri muriseră cu generaţii în urmă. Dincolo, o siluetă nobilă din bronz, cu ţinuta solemnă şi înţeleaptă a unui episcop în robă şi mitră, era pătată de cocleală şi găinaţ. Străzile aveau indicatoare de lemn şi piatră, rezultatul a o mie de ani de istorie, aşa încât aceeaşi alee putea fi cunoscută sub o duzină de nume. Porţi de fier delimitau cele douăsprezece mici districte, permiţându-i principelui să retraseze drumurile oraşului după bunul său plac, asigurându-i protecţie împotriva răscoalelor şi conspiraţiilor.

Dar mai mult decât în arhitectură, istoria Vanaiului era înscrisă în firea locuitorilor săi.

Timzinaii şi pursângii erau cei mai numeroşi, însă dartinaii spâni şi cu ochii strălucitori, cinnaii zvelţi ca trestia şi albi ca neaua şi jasurii cu solzi arămii aveau toţi districtele lor între zidurile albe şi largi ale oraşului. Timpul şi experienţa le conferiseră tuturor un soi de isteţime cinică, sofisticată. Mergând pe străzile înguste ce urmau cursul canalelor de un verde intens, Marcus vedea micile semne ale isteţimii. Negustori pursângi, loiali principelui, le ofereau soldaţilor acestuia reduceri la produse care fuseseră scumpite special în acest scop. Crâşmarii şi medicii, tăbăcarii şi cizmarii, toţi meseriaşii, de orice soi, pregăteau firme noi scrise în anteeana imperială, astfel ca afacerile să poată continua netulburate şi după pierderea războiului. Bătrâni timzinai, cu solzii negri crăpaţi şi decoloraţi, stăteau cu picioarele încrucişate în faţa măsuţelor de pe chei, povestind despre ultima revoluţie, cea în care tatăl principelui smulsese puterea din mâinile republicii. Nepoatele

lor se plimbau în grupuri, purtând fuste albe şi subţiri, croite aproape după moda imperială, cu picioarele acoperite de solzi negri întrevăzându-se ca nişte umbre prin ţesătură.

Da, unii soldaţi aveau să moară. Da, unele clădiri aveau să ardă. Unele femei aveau să fie violate. Unele averi aveau să fie pierdute. Era un rău pe care oraşul avea să-l îndure, cum mai făcuse şi altă dată, şi nimeni nu se aştepta ca nenorocirea să-l lovească tocmai pe el. Spiritul oraşului putea fi rezumat printr-o ridicare din umeri.

Pe o pajişte pentru întruniri publice acoperită cu iarbă verde, căruţa dărăpănată a unei trupe de actori ambulanţi îşi desfăcea panoul lateral, scena scundă fiind împodobită cu panglici de un galben murdar. Puţinii spectatori adunaţi în faţa ei păreau în egală măsură curioşi şi sceptici. În timp ce Marcus trecea pe alături, un bătrân se ivi de după panglici. Avea părul zburlit şi o barbă ţeapănă.

— Opriţi-vă! strigă bărbatul, cu o voce puternică şi sonoră. Opriţi-vă acum şi trageţi-vă mai aproape! Ascultaţi povestea lui Aleren Ucigaşul şi a spadei dragonilor! Sau, dacă sunteţi slabi de inimă, treceţi mai departe. Căci povestea noastră este aceea a unei aventuri măreţe. Dragoste, război, trădare, răzbunare se vor revărsa acum pe-această sărmană scenă şi vă previn…

Vocea actorului scăzu la o şoaptă, deşi continua să se audă la fel de clar ca şi cum ar fi strigat.

— …nu toţi cei buni au un sfârşit fericit. Nu toţi cei răi sunt pedepsiţi. Veniţi mai aproape, prieteni, şi fiţi preveniţi că în povestea noastră, la fel ca pe-această lume, orice se poate întâmpla.

Marcus nu-şi dădu seama că se oprise locului până când nu-l auzi pe Yardem.

— E bun.

— E, nu-i aşa?

— Să ne uităm puţin, domnule?

Marcus nu-i răspunse, dar se trase mai aproape odată cu restul mulţimii. Piesa era una clasică. O profeţie străveche, un rău înălţându-se din adâncurile infernului şi o relicvă din vremea Imperiului dragonilor, destinată să ajungă în mâna eroului. Femeia care o juca pe frumoasa fecioară era poate puţin cam coaptă, iar bărbatul din rolul eroului – niţel cam moale. Dar replicile erau rostite cu convingere, iar trupa era experimentată.

Marcus zări în mulţime o femeie cu părul lung şi un tinerel slăbănog care râdeau de fiecare dată exact când trebuia şi-i umileau pe cârcotaşi: actori de rezervă, strecuraţi în rândurile publicului. Dar de fiecare dată când apărea pe scenă actorul care rostise prologul, Marcus îşi pierdea firul gândurilor.

Bătrânul îl interpreta pe Orcus, regele-demon, cu o atâta răutate şi cu un aşa patos, încât puteai uita cu uşurinţă că era doar un spectacol. Când Aleren Ucigaşul lovi cu spada dragonilor şi sângele ţâşni din pieptul regelui-demon, Marcus fu cât pe ce să pună el însuşi mâna pe armă.

În final, în ciuda avertismentelor actorului, binele triumfă, răul fu învins şi trupa se înclină în faţa publicului. Marcus fu surprins de forţa aplauzelor: mulţimea se dublase fără ca el să fi observat. Până şi Yardem îşi lovea una de alta palmele cât farfuriile, zâmbind cu gura până la urechi. Marcus scotoci în punga de sub cămaşă după un ban de argint şi-l aruncă pe scenă. Acesta aterizâ cu un pocnet şi, o clipă mai târziu, Orcus, regele-demon, se înclina zâmbind într-o ploaie uşoară de monede. Le mulţumi tuturor cu atâta căldură pentru generozitatea şi bunătatea de care dăduseră dovadă încât, în vreme ce se îndepărta, Marcus se pomeni gândindu-se că oamenii erau buni şi generoşi.

Soarele toamnei timpurii cobora spre orizont, învăluind oraşul palid într-o strălucire aurie. Publicul se desprinse de scenă, spărgându-se în grupuri de două sau trei persoane, care se îndepărtară de-a lungul pajiştii. Marcus se aşeză pe o bancă de piatră, sub un stejar cu frunzele îngălbenite, urmărind cu privirea trupa care îşi monta la loc căruţa. Un grup de copii pursângi dădură buzna râzând peste actori şi aceştia îi goniră cu zâmbetul pe buze. Marcus se lăsă pe spate, cercetând printre ramuri cerul care se întuneca.

— Ai un plan, zise Yardem.

— Am?

— Da, domnule.

Fusese o piesă drăguţă. Distribuţia, nu foarte numeroasă. Aleren Ucigaşul şi tovarăşul său. Frumoasa fecioară. Orcus, regele-demon. Bărbatul care jucase toate rolurile mărunte, de la sătean la demon sau nobil, în funcţie de costum. Cinci oameni pentru o piesă. Şi alţi doi în mulţime, dând tonul…

Şapte oameni.

— O, zise Marcus. Păi chiar am unul.

Şapte oameni stăteau în jurul unei mese largi, rotunde, bând bere şi mâncând brânză şi cârnaţi plătiţi din fondurile tot mai scăzute ale lui Marcus. Cei doi din mulţime erau slăbănogul Mikel, iar femeia cu părul lung era Cary. Tânărul care-l jucase pe erou era Sandr, frumoasa şi cam coapta fecioară se numea Opal, însoţitorul eroului era Hornet, iar omul bun la toate rolurile era Smit. Yardem stătea alături de ei, cu un zâmbet larg şi binevoitor, ca o căţea înconjurată de puii ei.

Marcus şedea separat, la o masă mai mică, împreună cu Orcus, regele-demon.

— Iar eu, zise Orcus, mă numesc, printre altele, Kitap rol Keshmet. Cel mai adesea mi se spune maestrul Kit.

— N-o să ţin minte toate numele-astea, zise Marcus.

— O să ţi le amintim noi, zise maestrul Kit. Nu cred c-o să se simtă cineva jignit, mai ales dac-o să continui să dai de băut.

— Corect.

— Ceea ce ne aduce la subiect, nu-i aşa, căpitane? Nu cred că ne-ai adus aici pe toţi dintr-o iubire neţărmurită faţă de teatru.

Nu.

Maestrul Kit ridică din sprâncene, într-o întrebare fără cuvinte. Dincolo de scenă şi fără machiaj, era un ins interesant. Avea un chip prelung şi un păr cenuşiu ca oţelul. Măsliniul profund al pielii sale îi reamintea lui Marcus de pursângii care trăiau în deşerturile de dincolo de Marea Interioară, iar ochii îi erau atât de negri, încât Marcus bănuia că undeva nu prea departe în neamul lui trebuie să fi existat şi ceva sânge de-al sudicilor.

— Principele vrea să mă înroleze cu forţa în oastea lui, zise Marcus.

— Înţeleg, răspunse maestrul Kit. Ne-am pierdut şi noi doi membri ai trupei în felul ăsta. Sandr este dublura. S-a trezit dinainte de răsărit ca să-şi repete replicile.

— Aş prefera să nu fiu în serviciul principelui, zise Marcus. Atâta timp cât am un contract legal, problema nici nu se va pune.

— Problema?

— Dacă refuzi recrutarea ajungi ori pe front, ori în groapă. Şi eu unul nu mă duc să lupt pentru Vanai.

Maestrul Kit se încruntă şi sprâncenele lui stufoase se arcuiră

ca nişte omizi.

— Sper c-o să mă ierţi, căpitane. Nu cumva tocmai mi-ai zis că pentru tine asta-i o problemă de viaţă şi de moarte?

— Ba da.

— Pari foarte calm.

— N-ar fi prima oară.

Actorul se lăsă pe spătarul scaunului, împletindu-şi degetele peste pântecele supt. Părea îngândurat şi serios, dar în acelaşi timp interesat. Marcus luă o gură de bere. Avea gust de drojdie şi melasă.

— Nu cred că vă pot ascunde pe-amândoi, zise maestrul Kit. Pe tine, poate. Ştim cum să facem un om să nu mai semene cu el însuşi, dar un tralg atât de departe în vest? Dacă principele te caută, mă tem că a rămâne cu prietenul tău este ca şi cum ţi-ai înălţa stindardul deasupra capului. Am fi prinşi.

— Nu vreau să mă alătur trupei tale, zise Marcus.

— Nu? spuse maestrul Kit. Atunci despre ce vorbim aici?

La cealaltă masă, femeia cu păr lung se ridică în picioare pe scaun, luă o poză demnă şi începu să declame Ritul Sfântului Ancian cu o sâsâială comică. Ceilalţi izbucniră cu toţii în râs, mai puţin Yardem, care zâmbi amuzat, mişcând din urechi. Cary. Aşa o chema, Cary.

— Vreau ca trupa ta să mi se alăture mie. Există un convoi care pleacă spre Carse.

— Ne considerăm o trupă ambulantă, zise maestrul Kit. Carse este un vad bun, după părerea mea, şi n-am mai fost pe-acolo de ani de zile. Dar nu văd cu ce te-ar ajuta să ne bagi în convoiul tău.

— Principele mi-a luat oamenii. Trebuie să-i înlocuiesc. Vreau ca voi să jucaţi rolul paznicilor.

— Chiar vorbeşti serios!

— Da.

Maestrul Kit râse, clătinând din cap.

— Nu suntem soldaţi, zise el. Tot ce facem pe scenă este coregrafie, spectacol. Dacă ne-am confrunta cu soldaţi adevăraţi, mă îndoiesc că ne-am descurca.

— Nu vreau *să fiţi* gărzi, zise Marcus. Vreau să vă *purtaţi* ca şi cum aţi fi. Bandiţii nu-s tâmpiţi. Îşi calculează şi ei şansele, cum face oricine. Convoaiele sunt atacate de obicei pentru că nu au destui oameni în armuri sau pentru că transportă ceva ce merită

riscul. Dacă îi îmbrăcăm pe-ai tăi în pieptare de piele şi le dăm arcuri, nimeni n-o să ştie dacă ei le pot folosi ori ba. Iar marfa pe care o cărăm nu merită să te baţi pentru ea.

— Nu?

— Cositor şi fier. Lână nevopsită. Ceva pielărie, spuse Marcus. Un ins din Vechiul District, pe nume meşterul Will, a înjghebat o asociere de negustori care să-şi scoată din oraş bunurile în ajunul bătăliei, în speranţa că lupta o să se încheie înainte să aibă ei de făcut plăţi. Riscul este destul de scăzut. Dacă aş fi bandit, eu nu m-aş uita de două ori la convoi.

— Şi plata-i bună?

— Foarte bună, zise Marcus.

Maestrul Kit îşi încrucişă braţele, încruntându-se.

— Mă rog, e decentă, spuse Marcus. Având în vedere despre ce-i vorba. Şi o să vă pună la adăpost de pericol pe tine şi pe-ai tăi. Chiar şi-n războaie de-astea de nobili tot se varsă ceva sânge şi tu ai femei în trupă.

— Cred că şi Cary, şi Opal îşi pot purta singure de grijă, zise maestrul Kit.

— Nu şi dacă oraşul este prădat. Prinţii şi imperiile nu se sinchisesc dacă vreo câteva actriţe sunt violate sau ucise. Nu-i iau în seamă pe oamenii ca voi, iar soldaţii de rând ştiu asta.

Actorul privi către masa cea mare. Acolo păreau să se desfăşoare simultan mai multe conversaţii, unii dintre actori luând parte la toate. Privirea bărbatului mai vârstnic se înmuie.

— Te cred, căpitane.

Rămaseră tăcuţi un moment, ascultând vuietul focului în vatră, celelalte voci împletindu-se în conversaţie, vântul răcoros al serii zgâlţâind uşile şi ferestrele. Hornul nu trăgea prea bine şi, din când în când, elibera în încăpere norişori de fum de parc-ar fi râgâit. Actorul clătină din cap.

— Pot să te-ntreb ceva? zise maestrul Kit.

— Dă-i bătaie.

— Îţi ştiu faima. Şi am impresia că eşti un om cu experienţă. Trecut prin multe. Mi se pare ciudat să te găsesc în Oraşele Libere, escortând convoaie neînsemnate.

— Asta nu-i o întrebare, zise Marcus.

— De ce te ocupi cu asta?

Marcus ridică din umeri.

— Sunt prea încăpăţânat ca să mor, spuse el, încercând să

vorbească pe un ton glumeţ.

Zâmbetul maestrului Kit ar fi părut compătimitor, dacă n-ar fi ascuns la rândul lui o suferinţă proprie.

— Şi pe-asta o cred, căpitane. Bine. Deci ai nevoie de nouă soldaţi care să apere ultimul convoi plecat din Vanaiul liber?

— Opt, zise Marcus. Opt soldaţi şi un iscusit.

Master Kit îşi înălţă privirea către tavanul înnegrit de funingine.

— Totdeauna am vrut să joc rolul unui iscusit, zise el.

Sir Geder Palliako,
Moştenitorul Vicontelui de Rivenhalm

Dacă n-ar fi fost cu gândul la traducerea lui, Geder Palliako ar fi putut scăpa. Cartea în cauză era un eseu speculativ despre înecaţi, scris de un filosof pe jumătate discreditat din Principatul C'Annaldé. Geder îl găsise într-un scriptoriu[2] din Camnipol şi, pregătindu-se de lungul marş spre sud şi spre Oraşele Libere, lăsase pe dinafară o pereche de cizme de rezervă ca să-i facă loc în bagaje. Dialectul era străvechi şi puţin cunoscut. Scoarţele de piele nu erau cele originale. Paginile erau aproape cafenii de vechime, iar cerneala ştearsă.

Lui Geder îi era tare dragă.

Cortul său din pânză cerată era mai ieftin decât cele din piele folosite de obicei în campanii, dar ţinea cât de cât frigul la distanţă. Picioarele şi spatele îl dureau din cauza mersului călare. Avea numai rosături pe coapse şi-şi descheiase jiletca pentru a-şi elibera pântecele din strânsoare. Tatăl lui avea aceeaşi constituţie. Blestemul familiei, aşa-i spunea. Geder mai avea cam o oră până la culcare şi şi-o petrecea pe un scăunel pliant, aplecat deasupra cărţii, punând cap la cap cuvânt cu cuvânt, frază cu frază.

„Spre deosebire de fiarele câmpului, omenirea nu are nevoie să recurgă la un Zeu abstract, mitic, pentru a descoperi rostul existenţei. Cu excepţia pursângilor nemodificaţi, animalici, fiecare dintre rasele omenirii este creată cu un scop. Rasele estului – yemmu, tralgii, jasurii – au fost în mod evident făcute

[2] Atelier de caligrafie şi miniatură, aflat de obicei în cadrul unei mânăstiri, unde se copiau manuscrisele.

să fie creaturi ale războiului; raushadamii, ca obiecte de amuzament şi distracţie, timzinaii – cea mai tânără dintre rase – ca o rasă destinată apiculturii sau altor munci uşoare, cinnaii, printre care mă număr şi eu, drept lentilele conştiente care să filtreze înţelepciunea şi filosofia şi aşa mai departe.

Dar înecaţii? Dintre toate rasele omenirii, numai înecaţii par să fie o formă fără scop. Curentul general de opinie îi plasează pe aceşti fraţi inferiori ai noştri mai degrabă alături de plante sau de fiarele încete de pe continentele vestice. Adunarea lor ocazională în băltoacele produse de maree ne spune mai multe despre curenţii marini decât despre existenţa unei voinţe umane. Unii romantici sugerează că înecaţii lucrează conform unui plan profund, inspirat de dragoni, ce continuă să se desfăşoare chiar şi după moartea autorilor lui. O idee romantică, una care poate fi iertată.

În schimb, şi cred că asta este clar, înecaţii sunt cel mai clar exemplu al umanităţii ca expresie artistică şi, aşa stând lucrurile…”

Sau poate că „intenţie estetică” era un termen mai potrivit decât „expresie artistică”? Geder se frecă la ochi. Era târziu. Mult prea târziu. Mâine îl aştepta o nouă zi de călărie înspre sud, urmată de încă una. Prin bunăvoinţa Zeului, aveau să ajungă la graniţă într-o săptămână, să petreacă încă o zi sau, în cel mai rău caz, două alegând câmpul de bătălie, o zi ca să zdrobească forţele locale şi apoi avea să doarmă într-un pat adevărat, să mănânce o mâncare cumsecade şi să bea vin care nu prinsese gustul burdufului în care fusese transportat. Cu condiţia să supravieţuiască până acolo.

Geder puse cartea deoparte. Se pieptănă, mulţumit că nu avea păduchi. Se spălă pe faţă şi pe mâini, apoi îşi încheie jiletca pentru scurtul drum până la latrină, ultimul popas înainte de culcare. Afară, lângă cort, scutierul lui – un alt dar de la tatăl său – dormea ghemuit în maniera dartinailor, cu ochii emanând o strălucire roşiatică în spatele pleoapelor închise. Dincolo de el, armata acoperea ţinutul ca un oraş itinerant.

Dealurile din apropiere erau presărate cu focuri pentru gătit ce umpleau văzduhul cu miros de linte. Căruţele erau adunate în centrul taberei, iar catârii, caii şi sclavii se aflau alături, în ţarcuri separate. Un vânt rece sufla dinspre nord. Era un semn

bun. N-avea să plouă. Luna se înălţase pe jumătate, cornul ei în creştere oferind mai mult ideea de lumină decât lumină propriu-zisă, aşa că Geder păşi foarte atent pe drumul către latrină.

Se tot gândea la eseu. Îşi dorea ca printre cei aflaţi în marş să fi existat cineva cu care să poată discuta subiectul, dar eseul speculativ nu era considerat o artă masculină. Poezia, da. Călăria. Tragerea cu arcul. Lupta cu spada. Chiar şi istoria, dac-o practicai cu întorsături abile de frază. Dar eseul speculativ era o plăcere vinovată, pe care era mai bine s-o ţină ascunsă de tovarăşii lui. Îl luau şi-aşa destul peste picior din cauza pântecelui. Nu era nevoie să le furnizeze pietre-n plus pentru praştii. Dar dacă nu era „intenţie estetică”… oare autorul acela cinnai chiar spunea că înecaţii apăruseră pe lume numai ca să înfrumuseţeze ţărmurile?

Latrina era pustie, un mic cort de pânză adăpostind două scânduri rudimentare aşezate deasupra unei gropi. Geder îşi dădu jos pantalonii, cu mintea încă la cele mai delicate aspecte ale traducerii. Remarcă mirosul dulceag care se simţea pe sub duhoarea fecalelor, dar nu-i dădu nicio importanţă. Se puse cu fundul pe scânduri, suspinând uşurat şi se întrebă, o clipă prea târziu, de ce mirosea a talaş în latrină.

Scândurile cedară şi Geder ţipă, prăbuşindu-se pe spate în mocirla duhnitoare de fecale şi urină. Una dintre scânduri ricoşă de peretele gropii şi-i zgârie braţul. Aterizã cu atâta forţă, încât rămase fără suflu. Zăcu năucit în bezna împuţită, iar conţinutul umed şi rece al latrinei îi îmbibă pantalonii şi jacheta.

De sus se auziră râsete. Apoi se ivi o lumină.

Patru felinare îşi lepădară învelitorile, strălucind pe cerul de deasupra. Lumina ascundea feţele celor care le ţineau, dar vocile li se auzeau limpede. Erau aşa-numiţii săi prieteni şi tovarăşi de luptă. Jorey Kalliam, fiul baronului de Osterling Lells. Sir Gospey Allintot. Sodai Carvenallin, secretarul Înaltului Mareşal. Şi, cel mai rău dintre toţi, sir Alan Klin, căpitanul companiei, superiorul imediat al lui Geder şi omul căruia ar fi trebuit să-i raporteze comportamentul necorespunzător al tovarăşilor lui. Geder se ridică în picioare, cu capul şi umerii afară din groapă, în timp ce ceilalţi hohoteau de râs.

— Poarte nostim, zise Geder, întinzându-le mâinile murdare de rahat. Şi-acuma ajutaţi-mă să ies.

Jorey îl apucă de braţ şi-l trase la suprafaţă. Ce-i al lui i-al lui,

recunoscu Geder. Omul nu dăduse înapoi în faţa mizeriei în care-l făcuseră să cadă. Pantalonii lui Geder îi atârnau în jurul genunchilor, uzi şi murdari. Se opri în lumina felinarelor, gândindu-se dacă să şi-i ridice sau să rămână gol de la brâu în jos. Suspină şi şi-i ridică.

— Erai ultima noastră speranţă, zise Klin, trăgându-i un pumn în umăr, în timp ce lacrimi de râs îi curgeau pe obraji. Toţi ceilalţi s-au prins că era ceva în neregulă. Mă rog, mai puţin Sodai, dar el i-atât de slab, încât n-au cedat scândurile.

— Mda, excelentă glumă, rosti Geder cu acreală. Acum mă duc să-mi găsesc ceva curat de...

— A, nu, zise Sodai cu accentul său nazal, aristocratic. Te rog, prietene. Nu ne strica noaptea. A fost o glumă! Ia-o ca atare.

— Aşa-i, zise Klin, înconjurând cu braţul umerii lui Geder. Dă-ne voie să ne cerem scuze. Haideţi, prieteni! La corturi!

Cei patru bărbaţi se poticniră prin întuneric, târându-l pe Geder după ei. Dintre toţi patru, numai Jorey părea să-l compătimească sincer şi o făcea în tăcere.

Toată copilăria lui, Geder îşi imaginase cum ar fi fost să-l slujească pe rege, să plece călare într-o campanie şi să-şi demonstreze inteligenţa şi iscusinţa în mânuirea armelor. Citise poveştile marilor războinici de odinioară şi ascultase istorisirile despre prietenie şi frăţia spadei spuse de tatăl lui la beţie.

Realitatea se dovedea dezamăgitoare.

Cortul căpitanului era din piele grea, întinsă pe un cadru de fier. Interiorul era mai luxos decât adăpostul lui Geder. Din tavan atârnau mătăsuri şi un foc mare ardea în vatră, fumul fiind condus afară printr-un horn suspendat din fier forjat şi piele înnegrită. Era mai cald decât în toiul verii, dar măcar fusese pregătită o baie, aşa că, după ce-şi dădu jos hainele împuţite, lui Geder nu-i fu frig. Ceilalţi lepădară mănuşile şi tunicile contaminate de contactul cu Geder şi un sclav timzinai le scoase pe toate din cort.

— Noi, dragi prieteni, suntem mândria şi speranţa Anteei, zise Klin umplând cu vin o carafă pântecoasă.

— În cinstea regelui Simeon! zise Gospey.

Klin puse carafa în mâna lui Geder şi se ridică, înălţând el însuşi burduful.

— Pentru regat şi imperiu, zise el. Şi blestem pe capul nemernicilor din Vanai!

Ceilalţi se ridicară. Din cadă, Geder se săltă şi el în picioare, pentru că a rămâne aşezat ar fi însemnat un mic act de trădare. Acesta se dovedi numai primul dintr-o lungă serie de toasturi. Sir Alan Klin avea multe defecte, dar cu vinul nu se zgârcea. Şi dacă lui Geder i se părea că totuşi carafa lui era întotdeauna ceva mai plină decât ale celorlalţi, era în mod sigur doar un semn al regretului căpitanului, un mod de a-şi cere scuze pentru farsa din acea seară.

Sodai declamă cel mai recent sonet al său, un omagiu obscen adus uneia dintre cele mai populare târfe care-i însoţea în campanie. Klin îi eclipsă prestaţia, improvizând o cuvântare despre virtuţile bărbăteşti, cum ar fi talentul cu armele, artele frumoase şi potenţa sexuală. Jorey şi Gospey interpretară un cântec vesel la tobă şi harpă, cu vocile într-o frumoasă armonie. Când îi veni rândul, Geder se ridică din apa călâie şi recită un cuplet deocheat, executând şi micul dans care-l însoţea. Îl învăţase cândva de la tatăl lui, când erau amândoi ameţiţi bine, şi nu-l împărtăşise nimănui din afara familiei. Abia când termină, iar ceilalţi bărbaţi nu mai puteau de râs, îşi dădu seama cât de beat era dacă-l recitase aici. Zâmbi, ascuzându-şi junghiul subit de teamă. Nu cumva tocmai devenise complice la propria sa umilinţă? Zâmbetul lui le provocă celorlalţi un nou acces de ilaritate până când Klin, cu respiraţia tăiată, bătu în podea făcându-i lui Geder semn să se aşeze.

Urmară cârnaţi şi brânză, iarăşi vin, turte şi murături, apoi din nou vin. Ceilalţi vorbeau despre lucruri pe care Geder abia le putea urmări, darămite să şi le amintească mai apoi. La un moment dat, se pomeni perorând cu o gravitate şovăielnică despre înecaţi ca expresie artistică sau poate ca intenţie estetică.

Se deşteptă în cortul său de pânză cerată, îngheţat, cu dureri de cap şi fără să-şi amintească exact când se întorsese. Lumina slabă şi crudă a zorilor ce se apropiau se strecura prin pânză. Afară şuiera un vânt uşor. Geder îşi înfăşură pătura în jurul capului ca basmaua unei neveste de pescar, dorindu-şi să adoarmă din nou, măcar câteva minute. Rămăşiţele unui vis încă mai stăruiau, ademenindu-l, dar trâmbiţa, sunând adunarea, puse capăt oricăror speranţe de odihnă. Geder se opinti în picioare, îşi puse o uniformă curată şi-şi pieptănă părul pe spate. În stomacul lui avea loc o rebeliune. Capul lui încerca

să aleagă între durere şi o stare de greaţă. Dacă vomita înăuntru, nimeni n-avea să-l vadă, dar scutierul urma să fie silit să cureţe înainte să strângă cortul. Dacă ieşea afară, era aproape sigur c-avea să fie văzut. Se întrebă cât de mult băuse noaptea trecută. Trompeta sună a doua oară adunarea. N-avea timp pentru astea. Strânse din dinţi şi porni, din nou, către cortul căpitanului.

Compania stătea aliniată, Kalliam, Allintot şi alte două duzini de cavaleri, mulţi dintre ei deja înveşmântaţi în zale şi platoşe. În spatele fiecăruia erau sergenţii şi soldaţii lor, înşirându-se pe cinci rânduri. Geder Palliako încercă să stea cât mai drept, ştiind că oamenii din spatele lui îşi calculau şansele de glorie şi supravieţuire în funcţie de competenţa lui. La fel cum ale sale depindeau de căpitan şi, deasupra lui, de lordul Ternigan, Înaltul Mareşal care comanda întreaga armată.

Sir Alan Klin ieşi din cort. În lumina răcoroasă a dimineţii, părea războinicul perfect. Avea părul blond prins la spate. Uniforma lui era de un negru atât de închis, încât părea croită din miez de noapte. Umerii largi şi bărbia puternică îi dădeau aparenţa unei statui trezite la viaţă. Doi sclavi aduseră un podium şi-l aşezară la picioarele bărbatului. Căpitanul păşi pe el.

— Oameni buni, zise el. Ieri, lordul Ternigan ne-a trimis noi ordine. Vanaiul a încheiat o alianţă cu Maccia. Rapoartele noastre spun că şase sute de oameni înarmaţi cu săbii şi arcuri mărşăluiesc în sprijinul Vanaiului chiar în acest moment.

Căpitanul se opri, lăsând vestea să-şi facă loc în minţile lor, iar Geder se încruntă. Maccia era un aliat nefiresc pentru Vanai. Cele două oraşe se duşmăneau de mai bine de o generaţie din pricina comerţului cu mirodenii şi tutun. Din câte citise el, Vanaiul era construit din lemn mai ales din cauză că Maccia controla carierele de piatră, în timp ce cheresteaua era adusă pe râu, dinspre nord. Dar poate că se petreceau mai multe decât ştia el.

— Aceste întăriri nu vor salva Vanaiul, zise Alan. În principal pentru că, ajungând acolo, vor găsi oraşul sub controlul nostru.

Geder simţi cum fruntea i se încruntă şi mai tare, în timp ce în stomac i se instala o greaţă rău-prevestitoare. Între Maccia şi Vanai erau probabil cinci zile pe calea apei, iar ei se aflau la cel puţin o săptămână de graniţă. Să ajungă în Vanai înaintea întăririlor însemna…

— Azi începem un marş forţat, spuse Alan. O să dormim în şa. O să mâncăm din mers. Şi în patru zile o să luăm Vanaiul prin surprindere şi o să-i arătăm ce înseamnă puterea Tronului Despicat! Pentru rege!

— Pentru rege! rosti Geder alături de ceilalţi, ridicându-şi mâna în semn de salut şi încercând să nu izbucnească în plâns.

Ştiuseră. Noaptea trecută, ei ştiuseră. Geder simţea deja durerea tot mai puternică din spinare şi coapse. Pulsaţiile din cap se intensificară. În timp ce armata rupea rândurile, Jorey Kalliam îi întâlni privirea şi-şi feri ochii.

Asta fusese gluma. Faptul că fusese făcut să cadă în mizeria din latrină nu reprezentase decât începutul. După asta, hai să insistăm ca bufonul să ne accepte scuzele. Hai să-l vârâm în apă caldă. Hai să-i turnăm vin pe gât. Să-l facem să danseze. Amintirea lui recitând cupletul deocheat al tatălui său şi executându-şi micul dans se deşteptă, dureroasă ca o lovitură de cuţit în spinare. Şi toate astea ca să poată anunţa marşul forţat în timp ce idiotul de Palliako încerca să nu vomite din poziţie de drepţi. Îl lipsiseră de ultima noapte de somn şi, în zilele ce urmau, aveau să se distreze văzându-l cum se chinuie.

Frăţia spadei. Camaraderia campaniei. Cuvinte frumoase, care nu-nsemnau nimic. Nu era nimic diferit faţă de situaţia de-acasă. Cei puternici îşi băteau joc de cei slabi. Cei frumoşi îi compătimeau pe cei şterşi. Pretutindeni, cei puternici stabileau cine se bucura de favoruri şi cine putea fi luat peste picior. Geder se întoarse şi se îndreptă cu paşi furioşi către cortul lui. Scutierul lui ţinea sclavii pregătiţi să-l strângă. Îi ignoră şi se îndreptă către ultimele momente de intimitate dinaintea bătăliei aflate încă la câteva zile distanţă. Întinse mâna după carte.

Nu era unde-o lăsase.

Îl străbătu un fior fără nicio legătură cu toamna.

Era beat când se întorsese. Poate-o mutase. Poate încercase să citească înainte să adoarmă. Geder îşi controlă patul de campanie, apoi se uită sub el. O căută printre uniforme şi în cufărul din lemn şi piele în care îşi ţinea celelalte lucruri. Cartea nu era nicăieri. Se pomeni respirând mai iute. Simţea că-i arde faţa, dar refuză să se gândească dacă de ruşine sau de furie. Ieşi din cort şi sclavii luară poziţie de drepţi. Restul taberei era deja încărcat în căruţe sau pe spinările catârilor. Nu era timp. Geder îi făcu semn scutierului său dartinai şi sclavii trecură la

treabă, punându-i ordine în lucruri. Geder traversă din nou câmpul, cu o frică ce-i încetinea paşii. Dar trebuia să-şi recapete cartea.

Cortul căpitanului era deja strâns, pielea desprinsă de pe cadrul de fier, cadrul pliat şi depozitat. Peticul de pământ dezgolit unde Geder se ţinuse de giumbuşlucuri cu o noapte înainte era ca desprins dintr-un basm, un castel al zânelor care dispărea la ivirea zorilor. Cu excepţia faptului că sir Alan Klin era încă acolo, cu mantaua de călărie din piele atârnându-i pe umeri şi cu spada ceremonială prinsă la şold. Responsabilul pentru provizii, un munte de om pe jumătate yemmu, tocmai primea ordine de la căpitan. Rangul lui Geder îi dădea, practic, dreptul să-l întrerupă, dar n-o făcu. Aşteptă.

— Palliako, zise Klin.

Vocea lui nu mai avea căldura din noaptea trecută.

— Excelenţă, zise Geder. Îmi cer scuze de deranj, dar când m-am trezit de dimineaţă… după noaptea trecută…

— Zi-i odată, omule!

— Aveam o carte, domnule.

Sir Alan îşi închise ochii săi nobili, cu gene lungi.

— Credeam c-am terminat cu chestia asta.

— Am terminat, domnule? Adică ştiţi despre carte? V-am arătat-o?

Căpitanul îşi deschise ochii, contemplând haosul ordonat al taberei în curs de ridicare. Geder se simţi ca un băieţel care sâcâie un preceptor mult prea hărţuit.

— Eseu speculativ, spuse Klin. Zău, Palliako! Eseu speculativ?!

— Mai mult un exerciţiu de traducere, minţi Geder, simţindu-se brusc ruşinat de entuziasmul său sincer.

— A fost… curajos din partea ta că ţi-ai recunoscut viciul, zise Klin. Şi cred că distrugând-o ai luat decizia corectă.

Geder îşi simţi inima zvâcnindu-i în piept.

— Am distrus-o, domnule?

Alan îl privi cu o expresie de surprindere. Sau poate de prefăcută surprindere.

— I-am dat foc noaptea trecută, zise căpitanul. Noi amândoi, imediat ce te-am dus înapoi în cortul tău. Nu-ţi aduci aminte?

Geder nu ştia dacă bărbatul îl minţea sau nu. Noaptea trecută se pierdea în ceaţă. Îşi amintea atât de puţine. Era posibil ca,

băut fiind, să-şi fi renegat mica abatere de la regulile sofisticării şi să fi permis să i se dea foc? Sau poate că Alan Klin, căpitanul şi comandantul lui, îl minţea de la obraz? Niciuna dintre ipoteze nu părea plauzibilă, dar fie una, fie cealaltă trebuia să fie adevărată. Iar dacă ar fi recunoscut că nu ştia ce se întâmplase, ar fi însemnat că nu ţinea la băutură şi ar fi demonstrat, din nou, că era bătaia de joc a companiei.

— Îmi cer scuze, domnule, zise Geder. Cred c-am fost cam confuz. Acum am înţeles.

— Fii atent cu chestiile-astea.

— N-o să se mai întâmple.

Geder salută şi, înainte să-i răspundă Klin, porni către calul său. Era un jugan cenuşiu, cel mai bun cal pe care şi-l putea permite familia lui. Se ridică în şa şi smuci frâiele. Calul se întoarse brusc, surprins de violenţa gestului, şi, dincolo de toată furia sa, Geder simţi un junghi de regret. Nu era vina animalului. Îşi promise să-i dea o măsură de trestie de zahăr când urmau să se oprească. Dac-aveau să se oprească. Dacă această campanie, fie ea de două ori blestemată, n-avea să se târască înainte până la sfârşitul timpului şi la reîntoarcerea dragonilor.

Armata se porni, mişcându-se în acel ritm domol al oamenilor care ştiu că mersul nu va înceta curând. Marşul forţat începu, rând după rând, pe drumul larg din jad de dragon. Geder stătea ţeapăn în şa, ţinându-şi spinarea dreaptă numai graţie mâniei şi unui efort de voinţă. Mai fusese umilit şi altădată. Cel mai probabil avea să fie umilit şi de-acum înainte. Dar sir Alan Klin îi arsese cartea. În timp ce soarele dimineţii răsărea şi căldura făcea mantiile să le alunece de pe umeri, iar frunzele toamnei străluceau glorios în jur, Geder realiză că jurase deja să se răzbune. Şi o făcuse chiar în faţa noului său duşman de moarte.

„N-o să se mai întâmple”, zisese el.

Şi n-avea să se mai întâmple.

Cithrin Bel Sarcour,
Pupila Băncii Medean

Singura amintire clară pe care-o avea Cithrin despre părinţii ei era momentul când i se spusese că muriseră. Din perioada de dinainte nu avea decât frânturi fantomatice de amintiri. Tatăl ei însemna o îmbrăţişare caldă în ploaie şi miros de tutun. Mama ei era gustul de miere pe pâine şi mâna subţire şi delicată a unei femei cinnai mângâindu-i piciorul. Nu-şi amintea feţele sau vocile lor, dar îşi amintea clipa în care îi pierduse.

Avea patru ani. Camera ei era vopsită în alb şi purpuriu. Stătea la fereastră şi-şi bea ceaiul în compania unui tralg de jucărie făcut din pânză de sac şi umplut cu teci uscate de fasole. Tocmai îi îndrepta urechile când nanné a ei intrase, mai palidă ca de obicei, şi-i spusese că ciuma îi luase pe stăpânul şi pe stăpâna casei şi că Cithrin trebuia să se pregătească de plecare. Avea să locuiască de-acum cu altcineva.

Nu înţelesese. Pe-atunci, moartea însemna pentru ea ceva ce putea fi negociat, ca şi cum ar fi fost vorba despre o panglică pe care s-o poarte în păr sau despre porţia de ovăz îndulcit de la micul dejun. În loc să plângă, Cithrin simţise mai degrabă iritare faţă de schimbarea survenită.

Abia mai târziu, în noile şi mult mai întunecoasele ei camere de deasupra sediului băncii, înţelesese că nu conta cât de tare ţipa sau cât de mult plângea. Părinţii ei n-aveau să mai vină pentru că, fiind morţi, nu le mai păsa.

— Îţi faci prea multe griji, zise Besel.

Se lăsă pe spate cât era de lung, părând să se simtă în largul lui pe scările tocite de lemn. Părea în largul lui oriunde s-ar fi aflat. Cei douăzeci şi unu de ani ai săi îl făceau să fie cu patru ani mai mare decât Cithrin şi avea un păr negru şi cârlionţat şi o faţă lată, făcută parcă pentru zâmbete. Umerii îi erau solizi ca ai unui muncitor, dar mâinile-i erau fine. La fel ca rochia ei, tunica lui era vopsită în roşu şi cafeniu, culorile băncii. Dar lui îi veneau mai bine. Cithrin ştia că avea vreo şase iubite şi în secret era geloasă pe fiecare în parte.

Stăteau pe o bancă de lemn deasupra Pieţei cu Arcade, contemplând de sus aglomeraţia pieţei săptămânale de mărfuri proaspete, sute de tarabe înghesuite din pânză viu colorată şi

beţe subţiri, răsărind din clădirile ce mărgineau locul ca nişte mlădiţe din trunchiul unui copac bătrân. Marele canal al Vanaiului clipocea pe cheiul din dreapta lor, apa verzuie fiind plină de bărcuţe înguste şi de barje. Piaţa zumzăia de vocile vânzătorilor de peşte şi ale măcelarilor, ale fermierilor şi ale vânzătorilor de ierburi, toţi vânzându-şi ultimele recolte ale verii.

Cei mai mulţi erau pursângi şi timzinai cu chitină neagră, dar ici-colo Cithrin zărea silueta palidă şi zveltă a unui cinnai pur, capul larg şi mobil şi urechile ca de câine ale unui tralg, mersul legănat al unui yemmu. Crescând în Vanai, Cithrin văzuse măcar câte un exemplar din mai toate rasele omeneşti. Odată zărise într-un canal chiar şi un înecat, privind-o cu ochi negri şi plini de tristeţe.

— Nu înţeleg cum poate banca să ia partea Anteei Imperiale, zise ea.

— Nu le luăm partea, spuse Besel.

— Nu luăm partea principelui. Asta înseamnă război!

Besel râse. Avea un râs frumos. Cithrin simţi un fulger de mânie, dar îl iertă de îndată ce el îşi puse mâna pe a ei.

— E o piesă de teatru, spuse el. Două grupuri de oameni o să se întâlnească pe un câmp în afara oraşului, o să-şi fluture săbiile unii la alţii, o să se tăvălească reciproc cât să le fie onoarea satisfăcută, după care noi o să deschidem porţile armatei anteene şi-o să-i lăsăm să ne conducă pentru câţiva ani.

— Dar principele…

— Exilat. Sau închis, dar cel mai probabil exilat. Aşa se întâmplă tot timpul. O baroneasă din Gilea se mărită cu un prinţ din Asterilhold, şi regele Simeon decide că Anteea are nevoie de o contragreutate în Oraşele Libere. Aşa că găseşte un motiv şi declară război Vanaiului.

Cithrin se încruntă. Besel părea amuzat şi deloc îngrijorat. Din punctul lui de vedere, spaimele ei păreau naive. Prosteşti. Se încăpăţână.

— Am citit despre războaie. Profesorul meu de istorie nu vorbeşte aşa despre ele.

— Poate că războaiele adevărate sunt altfel, zise Besel ridicând din umeri. Dacă Anteea porneşte vreodată la luptă împotriva Birancourului sau a Keshetului, atunci o să-mi retrag toate pariurile. Dar asta? E mai puţin ca o furtună de primăvară,

rândunică mică.

O voce feminină îl strigă pe Besel. Era o fiică de negustor, îmbrăcată într-un corsaj cafeniu, adânc decoltat, şi o fustă lungă din pânză nevopsită. Besel se ridică de lângă Cithrin.

— După cum vezi, am treabă, zise el cu ochii scânteindu-i. Ai face bine să te întorci acasă înainte să înceapă bătrâna Cam să-şi facă griji. Dar acum serios, ai încredere în magistrul Imaniel. Se ocupă de chestia asta de mai mult timp decât noi doi şi ştie cu ce se mănâncă.

Cithrin făcu semn că a înţeles şi-l privi pe Besel coborând treptele două câte două către fata cu păr întunecat. Se înclină în faţa ei şi ea îi făcu o reverenţă, dar lui Cithrin scena i se păru falsă. Formalităţi folosite pe post de preludiu. Probabil Besel nici nu credea că Cithrin ştia ce-i ăla preludiu. Îl privi amărâtă cum o lua pe femeie de braţ, pierzându-se împreună cu ea pe străzile şi podurile albe ale oraşului. Cithrin îşi aranjă mânecile, dorindu-şi, nu pentru întâia oară, ca Banca Medean să fi ales nişte culori care să-i fi venit mai bine. Ceva cu verde de exemplu.

Dacă părinţii ei ar fi fost amândoi pursângi sau cinnai, ar fi avut o familie care s-o ia în grijă. În schimb, titlurile deţinute de tatăl ei în Birancour fuseseră reclamate de regină şi oferite altcuiva. Clanul mamei sale din Principatul C’Annaldé refuzase politicos să aibă grijă de un copil cu sânge amestecat.

Dacă n-ar fi fost Banca, ar fi fost aruncată pe străzile Vanaiului. Dar tatăl ei îşi depozitase o parte din aur pentru a fi administrat de magistrul Imaniel şi, ca moştenitoare, Cithrin devenise pupila Băncii până când avea să ajungă la vârsta la care să-şi poată pune amprenta degetului mare pe propriile ei contracte. Adică peste încă două veri. Atunci avea să treacă de cel de-al nouăsprezecelea solstiţiu al ei, să devină o femeie înstărită şi, probabil, să se mute din apartamentele micuţe din apropierea Pieţei Mari în care îşi făcea afacerile sucursala din Vanai a Băncii Medean.

Presupunând, firește, că invadatorii aveau să lase oraşul în picioare.

Străbătând piaţa de mărfuri proaspete, nu zări niciun semn de frică pe chipurile celor din jur. Poate că Besel avea dreptate. Zeul ştie că băiatul părea foarte sigur de sine. Dar aşa era el în orice împrejurare.

Se întrebă dacă Besel urma să o privească altfel când n-avea

să mai fie micuţa orfană a Băncii. Se opri în faţa unei tarabe unde o femeie pursânge vindea parfumuri, uleiuri şi panglici colorate pentru păr. Pe un stâlp de lemn neşlefuit era agăţată o oglindă, invitându-i pe clienţi să se admire. Cithrin se examină un moment, ridicându-şi bărbia aşa cum ar fi făcut o femeie care avea o familie adevărată.

— Vai, biata de tine, zise femeia. Ai fost bolnavă, nu? îţi trebuie ceva pentru buze?

Cithrin clătină din cap, dând înapoi. Femeia o prinse de mânecă.

— Nu fugi. Nu mi-e frică. Jumătate dintre clientele mele vin aici pentru că s-au simţit rău. Putem să facem să dispară paloarea aia a ta, drăguţă.

— N-am fost, reuşi Cithrin să spună, recăpătându-şi vocea.

— N-ai fost? zise femeia îndemnând-o către un scăunel dintr-un colţ al dughenei.

Aerul era greu de respirat din pricina mirosului de trandafiri şi de pământ proaspăt săpat.

— Nu sunt bolnavă, zise ea. Mama mea e cinnai. E... e normal.

Femeia îi aruncă o privire compătimitoare. Avea dreptate. Cithrin nu avea nici frumuseţea delicată ca de figurină de sticlă a neamului mamei sale, nici farmecul solid, cald, teluric al unei fete pursânge. Era la mijloc. Catârul alb, aşa o porecliseră ceilalţi copii. Niciuna, nici alta.

— Păi cu-atât mai mult, zise femeia pe un ton consolator. Tu stai jos şi o să vedem ce-i de făcut.

În cele din urmă, Cithrin cumpără un borcan de ruj de buze numai ca să poată pleca.

— Puteaţi să-i daţi ceva totuşi, zise Cam. Este principele. Nu-i ca şi cum n-aţi şti unde să-l găsiţi.

Magistrul Imaniel îşi ridică ochii din farfurie, cu o expresie plăcută, dar impenetrabilă. Lumina lumânărilor îi juca în ochi. Era un bărbat mic de statură, cu pielea tăbăcită şi un păr ce se rărea, şi putea să pară sfios ca un pisoiaş, dacă voia, sau să devină un demon, tot numai răceală şi furie. În anii petrecuţi alături de el, Cithrin nu reuşise să-şi dea seama care era omul şi care era masca. Acum vocea lui era blândă, ca şi ochii.

— Cithrin, zise el. De ce nu-i bine să-i împrumut bani

principelui?

— Pentru că, dacă nu vrea să vi-i dea înapoi, n-aveţi cum să-l obligaţi.

Magistrul Imaniel se uită la Cam şi ridică din umeri.

— Vezi? Fata ştie. Politica băncii este să nu împrumute niciodată bani oamenilor care consideră că-i sub demnitatea lor să-i restituie. În plus, cine zice c-avem bani de prisos?

Cam clătină din cap cu prefăcută disperare şi se întinse peste masă după solniţă. Magistrul Imaniel mai luă o înghiţitură din friptura de miel.

— De ce nu împrumută principele de la baronii şi ducii lui? întrebă el.

— Nu poate, zise Cithrin.

— De ce?

— Of, da’ mai lăsaţi-o în pace pe săraca fată măcar o dată! spuse Cam. Putem şi noi s-avem o conversaţie pe care să n-o transformaţi într-un test?

— Aurul lor este la noi, spuse Cithrin. E tot aici.

— Măi să fie, exclamă magistrul Imaniel făcând ochii mari şi pretinzându-se şocat. Chiar aşa să fie?

— Au tot venit la noi de luni întregi. Am vândut scrisori de credit către jumătate din familiile nobile din oraş. Mai întâi pentru aur, dar apoi şi pentru bijuterii, mătase, tutun… orice merită.

— Eşti sigură?

Cithrin îşi dădu ochii peste cap.

— Toată lumea-i sigură, zise ea. În port numai despre asta se vorbeşte. Nobilii fug toţi înot ca şobolanii de pe o corabie în flăcări, iar băncile profită şi-i jumulesc. Când o să meargă cu scrisorile de credit în Carse, Kiaria sau Sollbourne, n-o să recupereze nici jumătate din cât au plătit pentru ele.

— Acum e o piaţă bună să cumperi, aşa-i, zise cu un aer satisfăcut magistrul Imaniel. Dar inventarul devine o problemă.

După cină, Cithrin urcă în camera ei şi deschise ferestrele ca să privească ceaţa ridicându-se deasupra canalelor. Aerul mirosea a ulei de in, cu care se ungea toamna lemnul clădirilor şi podurilor pentru a preveni stricăciunile ploilor şi ninsorilor ce urmau. Şi, pe dedesubt, se simţea mirosul puternic al eflorescenţelor de alge din canale. Uneori îşi imagina că toate casele acelea mari erau corăbii plutind pe un fluviu uriaş, toate

canalele unite într-o singură albie vastă, aflată mult prea jos ca s-o vadă.

La capătul străzii, una dintre porţile de fier se deschisese şi se legăna scârţâind încolo şi-ncoace în bătaia vântului. Cithrin se zgribuli, închise obloanele, se schimbă în hainele de culcare şi suflă în lumânare.

Se trezi din cauza unor ţipete. Apoi o bâtă cu capătul plumbuit lovi în uşă.

Dădu obloanele în lături şi se aplecă în afară. Ceaţa se destrămase suficient cât să vadă limpede strada. În faţa uşii se înghesuiau vreo şase oameni în uniforma soldaţilor principelui, dintre care cinci purtau torţe mirosind puternic a catran. Aveau voci sonore, pline de veselie şi cruzime. Unul se uita în sus şi ochii lui întunecaţi o zăriră. Soldatul zâmbi. Neştiind ce se petrecea, Cithrin îi aruncă şi ea un zâmbet nervos şi se retrase. Sângele îi îngheţase în vine încă dinainte să audă vocile: glasul precaut al magistrului Imaniel, râsul căpitanului gărzii, apoi ţipătul îndurerat al lui Cam.

Cithrin coborî în goană scările, în lumina difuză a unei lămpi îndepărtate ce picta culoarele într-o nuanţă mai deschisă de negru. O parte din ea îi şoptea că era o nebunie să se repeadă către intrare, că ar fi trebuit să fugă în direcţia opusă. Dar auzise glasul lui Cam şi trebuia să ştie ce se întâmpla.

Când ajunse la uşă, gărzile plecaseră deja. Magistrul Imaniel stătea încremenit, cu un felinar din cositor şi sticlă strălucindu-i în mână. Chipul îi era inexpresiv. Alături de el se afla Cam, îngenuncheată, apăsându-şi pumnul lat pe buze. Iar Besel, frumosul, perfectul Besel, zăcea pe podeaua de piatră, plin de sânge, dar fără să mai sângereze. Cithrin simţi un ţipăt ridicându-i-se în gât, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

— Adu-mi un iscusit, zise magistrul Imaniel.

— E prea târziu, spuse Cam cu vocea îngroşată de lacrimi.

— Nu ţi-am cerut părerea. Adu-mi un iscusit! Cithrin, vino-ncoace! Ajută-mă să-l duc înăuntru!

Nu era nicio speranţă, dar amândouă făcură ce li se ceruse. Cam îşi trase pe ea o mantie de lână şi dispăru grăbită în întuneric. Cithrin îl apucă pe Besel de picioare, în timp ce magistrul Imaniel îl ţinea de umeri. Împreună, îi cărară trupul până în salon şi-l întinseră pe o masă mare de lemn. Besel avea tăieturi pe faţă şi pe mâini. O tăietură adâncă i se întindea de la

încheietură până aproape de cot, mâneca fiindu-i sfâşiată de lama spadei. Nu respira. Nu sângera. Părea liniştit de parcă ar fi dormit.

Iscusitul veni, turnă prafuri în ochii goi ai lui Besel, îşi apăsă palmele pe pieptul lui nemişcat, chemă spiritele şi îngerii. Besel trase aer în piept, o singură răsuflare chinuită, dar magia se dovedi a nu fi de ajuns. Magistrul Imaniel îi dădu iscusitului trei monede grele de argint şi-l trimise la treburile lui. Cam aprinsese focul în cămin şi flăcările dădeau strania impresie că Besel se mişca.

Magistrul Imaniel stătea în capul mesei, cu privirea în pământ. Cithrin se apropie şi luă mâna îngheţată şi înţepenită a lui Besel în mâinile sale. Îşi dorea tare mult să plângă, dar nu putea. Frica, durerea şi refuzul de a crede se războiau în ea şi nu găseau ieşire. Când îşi ridică ochii, magistrul Imaniel o privea.

Cam spuse:

— Ar fi trebuit să cedăm. Să-l fi lăsat pe principe să ia ce vrea. Sunt numai bani.

— Adu-mi hainele lui, zise magistrul Imaniel. O cămaşă curată. Şi tunica aia roşie care nu-i plăcea.

Ochii i se mişcau de parcă ar fi citit nişte slove scrise în aer. Cam şi Cithrin schimbară o privire. Primul gând nebunesc al lui Cithrin fu că magistrul voia să vadă trupul spălat şi îmbrăcat pentru înmormântare.

— Cam? zise magistrul Imaniel. M-ai auzit? Mişcă!

Bătrâna se ridică cu greutate de lângă cămin şi se pierdu grăbită în adâncimile casei. Magistrul Imaniel se răsuci către Cithrin. Avea obrajii roşii, dar ea nu-şi putea da seama dacă de furie, de ruşine sau dintr-un motiv mai profund.

— Poţi să conduci o căruţă? Să mâni un atelaj mic? Doi catâri?

— Nu ştiu, zise Cithrin. Poate.

— Dezbracă-te, zise el.

Ea îl privi uimită.

— Dezbracă-te, repetă el. Cămaşa de noapte. Scoate-o! Trebuie să văd cu ce anume lucrăm aici.

Nesigură, Cithrin îşi duse mâinile la umeri, desfăcu nodurile şi lăsă cămaşa să-i cadă pe podea. Aerul rece îi înfioră pielea. Magistrul Imaniel scotea exclamaţii uşoare dându-i ocol, făcând nişte calcule pe care ea nu le putea ghici. Trupul lui Besel nu se mişca. Simţi o vagă ruşine. Se gândi că nu mai stătuse niciodată

goală în faţa unui bărbat.

Când Cam se întoarse, făcu ochii mari şi gura ei descrise un O de surpriză. Apoi, doar o clipă mai târziu, chipul îi deveni dur ca tăiat în piatră.

— Nu, zise Cam.

— Dă-mi cămaşa, spuse magistrul Imaniel.

Cam nu se clinti. El se apropie de ea şi-i luă din mâini cămaşa şi jacheta lui Besel. Ea nu-l opri. Fără să scoată o vorbă, magistrul trase cămaşa peste capul lui Cithrin. Pânza era moale şi caldă şi încă mai purta mirosul pielii celui mort. Tivul ajungea destul de jos cât să-i redea cât de cât decenţa. Magistrul Imaniel se trase îndărăt şi în ochii lui se ivi o mulţumire sumbră. Îi azvârli lui Cithrin tunica şi-i făcu semn să şi-o pună.

— Mai trebuie ajustată, dar se poate face, zise el.

— Domnule, nu puteţi face una ca asta, zise Cam. E doar o fată.

Magistrul Imaniel n-o luă în seamă. Se apropie din nou de Cithrin şi-i dădu părul pe spate ca să-i descopere faţa. Îşi lovi degetele între ele de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva, se aplecă spre grătarul căminului şi îşi frecă degetul mare prin funingine. O întinse pe obrajii şi pe bărbia lui Cithrin. Ea simţi un miros de fum stătut.

— O să ne trebuiască totuşi ceva mai bun, dar… zise el vorbind în mod evident pentru sine. Acuma… ia zi-mi: cum te cheamă?

— Cithrin? spuse ea.

Magistrul Imaniel scoase un râs ca un lătrat.

— Ce fel de nume-i ăsta pentru un băiat voinic ca tine? Tag. Numele tău e Tag. Zi-l!

— Mă cheamă Tag, spuse ea.

Magistrul Imaniel se strâmbă dispreţuitor.

— Vorbeşti ca o fată, Tag.

— Mă cheamă Tag, zise Cithrin îngroşându-şi vocea şi mormăind.

— Bine, zise el. Doar bine, dar o să mai lucrăm la asta.

— Nu puteţi face una ca asta, spuse Cam.

Magistrul Imaniel zâmbi. Dar zâmbetul nu i se citea şi în ochi.

— Principele a întrecut măsura, spuse el. Politica băncii este clară. Nu capătă nimic.

— Dumneavoastră sunteţi politica băncii, spuse Cam.

— Şi sunt cum nu se poate mai clar. Tag, băiete? De acum într-o săptămână o să te duci la meşterul Will din Vechiul District. El o să te angajeze să conduci o căruţă care-i parte a unui convoi înspre Coasta de Nord. Stofă de lână nevopsită pe care nu vrea s-o piardă în război.

Cithrin nu zise nici da, nici nu. Lumea se învârtea cu ea şi i se părea că totul nu era decât un vis îngrozitor.

— Când ajungi în Carse, zise magistrul Imaniel, duci căruţa la compania-mamă. O să-ţi dau o hartă şi nişte instrucţiuni. Şi o scrisoare care să explice totul.

— Drumul ăla o să dureze câteva săptămâni! exclamă Cam. Luni chiar, dacă se înzăpezeşte trecătoarea.

Magistrul Imaniel se răsuci spre ea cu ochii arzând de furie. Vocea-i era joasă şi îngheţată.

— Şi ce vrei să fac? S-o ţin aici? Nu-i deloc mai în siguranţă în propriul ei pat decât în chip de căruţaş într-un convoi. Şi n-o să stau cu braţele încrucişate şi să pierd!

— Nu înţeleg, zise Cithrin.

Îşi auzea propria voce înfundat, ca şi cum ar fi ţipat peste vuietul valurilor.

— Oamenii principelui ne supraveghează, zise magistrul Imaniel. Sunt silit să presupun că îi urmăresc pe toţi angajaţii băncii. Inclusiv pe pupila băncii, Cithrin, fata pe jumătate cinnaie. Tag căruţaşul, pe de altă parte…

— Căruţaşul? zise Cithrin mai degrabă îngânându-l decât exprimând vreun gând.

— Căruţa e falsă, spuse Cam cu glasul îngroşat de disperare. Trebuia s-o mâne Besel. Să scoatem pe furiş cât mai mulţi bani din oraş.

— Aurul? zise Cithrin. Vreţi ca eu să duc aurul până în Carse?

— O parte din el, da, zise magistrul Imaniel. Dar aurul este greu. Ar fi mai bine să trimitem bani şi bijuterii. Sunt mai valoroase. Condimente. Tutun. Mătase. Lucruri uşoare, pe care poţi să le împachetezi strâns şi care nu rup osiile căruţei. Şi registrele. Cele adevărate. Cât despre monede şi lingouri… bun, o să găsesc eu o soluţie.

Zâmbi, dar era doar năluca unui zâmbet. În lumina pâlpâitoare, cadavrul lui Besel păru să ridice din umeri. Un curent de aer adia peste gleznele goale ale lui Cithrin, iar gheara fricii îi încleştase stomacul atât de tare, încât simţea

gust de vomă în gât.

— Poţi s-o faci, draga mea, zise magistrul Imaniel. Am încredere în tine.

— Mulţumesc, zise ea înghiţind cu greutate.

Cithrin străbătu străzile Vanaiului cu stomacul strâns de frică. Avea o mustaţă falsă, rară şi pipernicită, soiul de mustaţă pe care un tinerel necopt şi-ar fi îngrijit-o cu mândrie. Îmbrăcămintea îi era un amestec de haine de-ale lui Besel, modificate în bancă, şi de zdrenţe ieftine procurate de te miri unde. Nu îndrăzniseră să cumpere haine noi. Părul îi fusese colorat cu ceai până la un soi de castaniu spălăcit şi pieptănat astfel încât să-i umbrească faţa. Umbla cu paşi mai largi, cum o învăţase magistrul Imaniel, cu un ghem enervant de cârpă lipit bine de sex ca să nu uite că ar trebui să aibă un mădular.

Se simţea mai mult decât ridicolă. Se simţea ca un comediant cu faţă de clovn şi încălţări caraghioase. I se părea că este escrocheria cea mai bătătoare la ochi din întregul oraş. Şi, ori de câte ori închidea ochii, cadavrul lui Besel o aştepta. La fiecare strigăt, inima îi bătea mai repede, în aşteptarea cuţitului, a săgeţii, a măciucii cu capăt plumbuit. Dar străzile Vanaiului n-o luau în seamă.

Pretutindeni se făceau ultimele pregătiri dinaintea războiului. Negustorii îşi băteau obloanele în cuie. Străzile erau blocate de căruţele familiilor care hotărâseră să nu se refugieze la ţară, dar se răzgândiseră şi plecau, şi de ale celor care se răzgândiseră şi se întorceau. Aprozi aflaţi în slujba principelui anunţau cifra improbabilă de o mie de oameni care mărşăluiau către oraş trimişi de noii săi aliaţi, iar bătrânii timzinai de pe chei râdeau, spunând că le-ar fi tuturor mai bine ca anteeni decât însuraţi cu Maccia. Patrule de recrutare împrăştiau oamenii dinaintea lor ca nişte găini băgate în sperieţi de lupi. În Vechiul District, uşile înalte, întunecate şi bogat ornamentate ale prăvăliei meşterului Will erau date de perete. Strada era blocată de cotigi şi căruţe trase de catâri, cai şi boi. Convoiul se forma în piaţă şi Cithrin îşi croi drum prin înghesuială către silueta solidă cu tichie de piele a meşterului Will.

— Domnule, zise ea cu o voce moale, joasă.

Meşterul Will nu răspunse şi ea îl trase nesigură de mânecă.

— Ce vrei? zise bărbatul.

— Mă numesc Tag, domnule. Am venit să mân căruţa magistrului Imaniel.

Meşterul Will făcu ochii mari şi privi în jur ca să vadă dacă fuseseră auziţi. Cithrin blestemă în tăcere. Nu era căruţa magistrului Imaniel. Banca nu avea nicio căruţă în convoi. Ea mâna căruţa cu lână. Tocmai făcuse prima ei greşeală. Maestrul Will îşi drese glasul şi o apucă de umăr.

— Ai întârziat, băiete. Credeam că nu mai vii.

— Îmi pare rău, domnule.

— În numele Zeului, copilă, încearcă să nu vorbeşti prea mult.

O conduse zorit prin mulţime către o căruţă adâncă şi îngustă. Scândurile uzate de lemn păreau destul de solide, iar prelata din pânză groasă putea să apere de ploaie baloţii îndesaţi de stofă cenuşie. Osiile zdravene erau din fier, iar roţile aveau jante de oţel. Lui Cithrin i se păru că era, în mod evident, o căruţă prea bună pentru transportul unor bieţi baloţi de stofă. Cei doi catâri înhămaţi la ea abia păreau în stare să tragă ceva atât de greu. În mod sigur toată lumea putea vedea că era o prefăcătorie. Cei din garda principelui aveau să înţeleagă totul dintr-o singură privire. Îşi simţi stomacul strângându-se şi mai tare şi le mulţumi îngerilor că nu fusese în stare să mănânce nimic de dimineaţă. Nu ştia dacă mustaţa ei falsă ar fi rezistat în caz că vomita. Meşterul Will se apropie de ea până când aproape că-i atinse urechea cu buzele.

— Primele două rânduri sunt baloţi de stofă, zise el. Tot ce-i dedesubt se află în lăzi şi butoaie sigilate. Dacă prelata nu face faţă şi lucrurile se udă, lasă-le pur şi simplu să se usuce singure.

— Registrele, murmură ea.

— Registrele sunt învelite în atâta piele şi ceară c-ai putea să le arunci şi în ocean. Nu-ţi face griji în privinţa lor. Nu te gândi la ceea ce cari. Şi sub nicio formă să nu scotoceşti ca să vezi ce şi cum.

Ea simţi un junghi de enervare. Chiar o credea proastă?

— Poţi să dormi deasupra încărcăturii, zise el. Nimănui n-o să i se pară ciudat. Fă ce-ţi spune conducătorul convoiului, ai grijă de catâri să fie sănătoşi şi bine hrăniţi şi stai cât mai retrasă cu putinţă.

— Da, domnule, spuse ea.

— Bine, zise bătrânul.

Se îndreptă de spate şi o bătu pe umăr. Zâmbetul îi era forţat

şi lipsit de veselie.

— Noroc!

Se întoarse şi se îndreptă către prăvălia lui. Cithrin simţi impulsul să-l strige. Nu se putea ca asta să fi fost tot. Trebuia să mai fie ceva ce trebuia să facă, alte pregătiri sau vreun sfat. Înghiţi în sec, îşi strânse umerii, apoi dădu ocol căruţei. Catârii o priviră fără interes. Ei cel puţin nu se temeau.

— Eu sunt Tag, rosti ea la urechile lor lungi şi catifelate. De fapt, mă cheamă Cithrin, adăugă ea în şoaptă.

Ar fi vrut să le ştie numele.

Nu-i zări pe soldaţi decât după ce se cocoţase pe capră. Bărbaţi şi femei în armuri din piele întărită, cu săbii la şold. Erau toţi pursângi, cu excepţia unui tralg cu cercei în urechi şi cu un arc uriaş pe umăr. Căpitanul trupei, tralgul şi un bărbat mai vârstnic, cu o robă lungă şi părul împletit strâns, discutau însufleţit cu conducătorul timzinai al convoiului. Cithrin strânse frâiele atât de tare, încât încheieturile i se albiră şi începură s-o doară. Căpitanul făcu semn către ea şi conducătorul convoiului ridică din umeri. Îngrozită, îi zări pe cei trei soldaţi apropiindu-se. Trebuia să fugă. Aveau s-o omoare.

— Băiete, zise căpitanul privind-o cu ochii lui spălăciţi.

Era un bărbat cu chipul dur, mai tânăr decât magistrul Imaniel, dar mai în vârstă decât Besel. Părul lui nisipiu era tuns prea scurt pentru moda anteeană şi prea lung pentru Oraşele Libere. Se aplecă înainte, ridicând din sprâncene.

— Băiete? M-auzi?

Cithrin făcu semn că da.

— Nu eşti greu de cap, nu-i aşa? Nu m-am angajat ca dădacă pentru băieţi care o iau razna de capul lor.

— Nu, cârâi Cithrin.

Îşi drese glasul şi încercă să vorbească cu o voce joasă şi răguşită.

— Nu, domnule.

— Bine, zise căpitanul. Tu mâni căruţa asta?

Cithrin făcu semn că da.

— Aha. Bine. Ai venit ultimul, aşa că ai pierdut prezentările. Pe scurt, eu sunt căpitanul Wester. El e Yardem. Este secundul meu. Iar el e iscusitul nostru, maestrul Kit. Suntem paznicii convoiului ăstuia şi ţi-aş fi recunoscător dac-ai face ce-ţi spunem noi, când îţi spunem noi. În schimb, o să avem grijă să ajungi în

siguranţă la Carse.

Cithrin făcu semn că pricepuse. Căpitanul o imită, în mod evident încă neconvins că nu era un băiat cam greu de cap.

— Bine, zise el răsucindu-se să plece. Să-i dăm bătaie.

— Cum ziceţi, domnule, zise tralgul cu o voce groasă, răguşită.

Căpitanul şi tralgul se întoarseră şi porniră înapoi către conducătorul convoiului, iar vocile li se pierdură iute în hărmălaia străzii. Iscusitul, maestrul Kit, se apropie. Era mai vârstnic, cu părul mai mult cărunt decât negru. Avea o faţă prelungă şi măslinie. Zâmbetul îi era surprinzător de cald.

— Te simţi bine, fiule? întrebă el.

— Agitat, zise Cithrin.

— E prima oară când mâni o căruţă?

Cithrin făcu semn că da. Se simţea cam idioată dând tot timpul din cap ca un cerşetor mut. Zâmbetul iscusitului era liniştitor şi blând ca al unui preot.

— Probabil cel mai rău lucru o să fie plictiseala. După ce-o să mergi vreo trei zile fără să vezi altceva decât căruţa din faţa ta, cred că priveliştea o să ţi se pară cam neinteresantă.

Cithrin zâmbi aproape sincer.

— Cum te cheamă? întrebă iscusitul.

— Tag, zise ea.

El clipi şi fetei i se păru că zâmbetul lui îşi pierduse puţin din căldură. Îşi înclină capul, cu părul căzându-i în ochi, şi inima ei îşi iuţi bătăile. Dar maestrul Kit se mulţumi să strănute şi să clatine din cap. Când vorbi, vocea lui era la fel de mângâietoare ca un ştergar moale.

— Fii bine-venit în convoi, Tag.

Ea înclină din nou din cap şi iscusitul se îndepărtă. Inima ei îşi încetini bătăile până la un ritm ceva mai firesc. Înghiţi în sec, închise ochii şi încercă să-şi alunge încordarea din umeri şi spate. Nu fusese descoperită. Totul avea să fie bine.

Carele se puseră în mişcare peste o oră, o căruţă lată cu provizii hurducăind în frunte, urmată de o alta, cu coviltir, care scotea un zăngănit atât de puternic, încât Cithrin îl auzea de pe capra ei. Timzinaiul care era conducătorul convoiului călărea înainte şi-napoi pe o iapă albă uriaşă, atingând uşor căruţele, vizitii şi animalele cu un baston lung şi flexibil, pe jumătate toiag, pe jumătate bici. Când se apropie de ea, Cithrin scutură

hăţurile strigând la catâri aşa cum o învăţase Besel, pe vremea când era viu şi zâmbitor şi flirta cu biata pupilă a băncii. Catârii se puseră brusc în mişcare şi conducătorul convoiului se răsti furios:

— Nu aşa repede, băiete! Nu eşti la o afurisită de cursă!

— Îmi pare rău, zise Cithrin trăgând de frâie.

Unul dintre catâri fornăi şi privi în spate. Cu greu reuşi să nu ia înclinarea urechilor lui drept un semn de enervare. Îşi îndemnă catârii să înainteze, de data asta mai încet. Conducătorul convoiului clătină din cap şi se îndreptă în trap către următoarea căruţă. Cithrin îşi încleştă mâinile pe frâie, dar de-acum nu mai avea nicio treabă. Catârii ştiau ce-aveau de făcut şi porniseră pe urmele căruţei din faţa lor. Lent, cu strigăte şi înjurături din belşug, convoiul se formă. Părăsiră străzile largi ale Vechiului District, pe lângă canalele care se vărsau în fluviu, peste Podul Protectorului, cu palatul principelui profilându-se deasupra lor.

Vanai, oraşul copilăriei sale, aluneca pe lângă ea. Iată drumul spre piaţa de unde Cam îi cumpăra de ziua ei pâine coaptă cu miere. Dincolo, standul unde un ucenic de cizmar îi furase un sărut şi fusese biciuit de magistrul Imaniel pentru isprava lui. Uitase de asta. Trecură pe lângă casa preceptorului la care mersese să înveţe scrisul şi socotitul când era doar o copilă. Undeva în oraş se aflau mormintele mamei şi tatălui ei. Nu le vizitase niciodată şi acum îi părea rău.

Avea să facă asta când se va întoarce, îşi spuse ea. Când războiul o să se termine şi lumea o să fie din nou sigură, avea să se întoarcă şi-atunci o să afle unde îi era îngropată familia.

Prea iute, zidul oraşului se ridica înaintea lor, din piatră albă, înalt cât doi oameni stând unul pe umerii celuilalt. Poarta era deschisă, dar traficul de pe drum le încetinea înaintarea. Catârii păreau să fi prevăzut asta şi aşteptară răbdători, în timp ce conducătorul călărea spre fruntea convoiului ca să deschidă drumul, lovind pe oricine-i stătea în cale. Sus, în turnul porţii, stătea de veghe un bărbat în armura strălucitoare a gărzii principelui. Pentru o clipă îngrozitoare, Cithrin crezu că vede aceeaşi faţă care o privise zâmbind în noaptea morţii lui Besel. Dar când paznicul strigă, i se adresa căpitanului.

— Eşti un laş, Wester!

Cithrin îşi ţinu respiraţia, şocată de nonşalanţa insultei.

— Lovi-te-ar sifilisul, Dossen, îi strigă căpitanul drept răspuns, zâmbind larg, aşa că poate cei doi bărbaţi erau prieteni.

Gândul o făcu să-l placă mai puţin pe căpitanul Wester. Măcar garda principelui nu-i oprise. Hurducăind şi scârţâind, căruţele ieşiră din oraş în drum, lăsând în urmă caldarâmul pietruit pentru a întâmpina întinderea verde a jadului de dragon. Carse se afla undeva departe înspre nord-vest, dar drumul pornea spre sud, urmând curba îndepărtată a mării. Alte câteva căruţe trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre oraş. Dealurile joase erau acoperite de copaci în toată splendoarea frunzişului lor de toamnă, roşu, galben şi auriu. Când soarele cădea asupra lor, păreau nişte focuri. Cithrin se ghemui pe capra căruţei, cu picioarele îngheţate şi cu mâinile înţepenite.

Kilometrii se scurgeau încet şi nervozitatea ei începea să scadă în intensitate, alinată de huruitul şi legănatul căruţei. Aproape că uită cine era, ce lăsa în urmă şi ce transporta în căruţă. Atâta timp cât lumea se reducea la ea, catâri, căruţa din faţă şi copacii de pe marginile drumului era ca şi cum ar fi fost singură. Soarele începu să coboare, intrându-i în ochi şi aproape orbind-o. La un strigăt al conducătorului convoiului, căruţele încetiniră, apoi opriră. Timzinaiul călări de-a lungul şirului, cum făcuse şi în Vanai, indicându-i fiecăruia câte un loc aflat pe un câmp jos, deschis. Tabăra. Din fericire, locul lui Cithrin era aproape de drum, aşa că nu avea mare lucru de făcut. Întoarse catârii, trase căruţa unde i se spusese, apoi sări din ea. Deshămă catârii şi-i mână către pârâu, unde îşi vârâră boturile în apă şi rămaseră astfel atât de mult timp că o cuprinse îngrijorarea. Oare erau în stare să bea atât de mult încât să se îmbolnăvească? Ar fi trebuit să încerce să-i oprească? Dar şi celelalte animale făceau la fel. Se uită cum procedau alţi căruţaşi şi se strădui să nu bată la ochi.

Noaptea se lăsă iute şi răcoroasă. Până când terminase de hrănit animalele, le buşumase şi le dusese în ţarcul improvizat al convoiului, se lăsase ceaţa. Conducătorul convoiului aprinsese un foc şi mirosul de fum şi de peşte fript făcu stomacul lui Cithrin să se trezească brusc şi dureros la viaţă. Li se alătură căruţaşilor care râdeau şi vorbeau stând la coadă ca să primească de mâncare. Îşi ţinu capul plecat şi ochii în jos. Ori de câte ori cineva încerca s-o includă într-o conversaţie, mormăia sau răspundea monosilabic. Bucătăreasa convoiului

era o timzinaie scundă şi atât de grasă, încât solzii chitinoşi păreau gata să-i sară de pe braţele îndesate ca nişte cârnaţi. Când îi veni rândul lui Cithrin, bucătăreasa îi întinse o farfurie de cositor cu o fâşie subţire de păstrăv cu carnea palidă, o lingură de fasole şi o coajă de pâine neagră. Cithrin înclină din cap în semn de mulţumire şi se duse să se aşeze lângă foc. Umezeala îi pătrunsese prin pantaloni şi tunică, dar nu îndrăzni să se tragă mai aproape de căldură. Era bine să stea mai în spate.

În timp ce mâncau, conducătorul convoiului scoase din propria căruţă un scăunel jos şi se cocoţă pe el, citind dintr-o carte sfântă la lumina focului. Cithrin ascultă numai pe jumătate. Şi magistrul Imaniel era un om religios sau credea că-i bine să dea impresia asta. Cithrin auzise de mai multe ori scripturile, dar nu i se păruse că Zeul sau îngerii erau din cale-afară de impresionanţi.

Lăsă jos în tăcere farfuria şi cuţitul şi se îndreptă spre pârâu. Una dintre spaimele ei stăruitoare fusese că nu va avea cum să meargă la latrină fără să se dea de gol, iar replica nepăsătoare a magistrului Imaniel – „Toţi oamenii se cacă stând pe vine” – n-o făcuse să se simtă mai bine. Singură în întuneric şi ceaţă, cu pantalonii în jurul gleznelor şi cu umplutura pentru prohab în mână, simţi că nu numai trupul i se uşurase. O dată. Scăpase neprinsă o dată. Acum totul era să menţină şarada în săptămânile următoare până să ajungă la Carse.

Întorcându-se lângă foc, zări un bărbat aşezat alături de locul unde-şi lăsase farfuria. Unul dintre paznici, din fericire, nu căpitanul sau tralgul care-i era secund. Cithrin se aşeză la locul ei şi paznicul o salută din cap zâmbind. Speră că omul n-avea chef de vorbă.

— Ce mai orator şi conducătorul nostru, zise paznicul. Le are cu discursurile. Ar fi fost un actor bun, numai că-s puţine roluri scrise pentru timzinai. Orman din *Cercul de Foc* şi cam atât.

Cithrin dădu aprobator din cap şi luă o gură din fasolea care se răcise.

— Sandr, zise paznicul. Ăsta-s eu. Mă cheamă Sandr.

— Tag, zise Cithrin, cu speranţa că, mormăind şi cu gura plină de fasole, vocea-i sunase ca a unui bărbat.

— Mă bucur să te cunosc, Tag, zise Sandr.

Se întoarse şi ridică din întuneric un burduf de piele.

— Vrei o gură?

Cithrin ridică din umeri cum îşi imagina că ar face un căruţaş, iar Sandr zâmbi şi scoase dopul cu un pocnet. Cithrin băuse vin la templu şi la ospeţele din timpul festivalurilor, dar întotdeauna îndoit cu apă şi niciodată prea mult.

Lichidul ce i se scurse în gură era cu totul altfel. Îi înţepă buzele şi limba, îi alunecă pe gât şi o lăsă cu sentimentul că fusese curăţată. Căldura i se răspândi în piept ca o roşeaţă.

— Bun, nu? zise Sandr. L-am împrumutat de la maestrul Kit. N-o să se supere.

Cithrin mai luă o înghiţitură şi i-l înapoie fără tragere de inimă. Sandr bău, în timp ce conducătorul convoiului ajunse la finalul lecturii sale şi în jurul lor vreo şase voci se înălţară pentru încheierea ceremonială. Luna părea moale şi lumina era difuză din pricina ceţii. Spre surprinderea lui Cithrin, vinul parcă-i făcuse gheara din stomac să se mai destindă. Nu mult, dar destul cât să simtă. Căldura din piept i se răspândea acum şi în pântece. Se întrebă cât de mult din conţinutul burdufului ar fi trebuit să bea ca s-o simtă şi în umeri şi gât.

Nu trebuia să facă prostii, totuşi. Nu trebuia să se îmbete. Cineva îl strigă pe Sandr şi paznicul sări în picioare. Nu luă şi burduful.

— Aici sunt, domnule, zise Sandr apropiindu-se de foc.

Wester şi tralgul lui îşi adunau soldaţii. Cithrin aruncă o privire înspre întunericul cenuşiu, mişcător, apoi către foc, şi, cu grijă, apucă burduful de vin cu un gest nonşalant şi-l ascunse în jachetă.

Reveni la căruţa ei ocolindu-i pe ceilalţi. Cineva începuse să cânte şi o altă voce se înălţă, alăturându-i-se. O pasăre de noapte ţipă. Cithrin se urcă în căruţă. Pe acoperământul de lână se forma rouă, în picături micuţe ce reflectau strălucirea lunii. Se întrebă dacă ar fi trebuit să tragă prelata, dar era întuneric şi nici nu ţinea neapărat. În schimb, se cuibări înăuntru printre baloţi, scoase burduful din haină şi luă încă o gură. Una mică şi numai una.

Trebuia să fie prudentă.

Dawson Kalliam,
Baron De Osterling Fells

Areul descris de sabie devie în ultima clipă şi lama de oţel se năpusti în sus, spre faţa lui. Dacă Dawson ar fi fost la fel de tânăr ca adversarul său, manevra ar fi avut efectul scontat: s-ar fi ferit, întorcându-se şi lăsându-şi flancul expus. Dar se duela de prea mulţi ani. Îşi mişcă propria spadă o fracţiune mai la stânga, deviind cu un fir de păr lovitura neaşteptată a celuilalt.

Feldin Maas, baron de Ebbinbaugh şi adversar al lui Dawson în acest duel şi, de altfel, în toate cele, scuipă şi rânji.

Jignirea de la care pornise totul fusese una minoră. Deşi Dawson avea moşii mai întinse, cu trei zile mai înainte, la curte, Maas ceruse să fie servit înaintea lui pe baza faptului că fusese numit Administrator al Ţărmului Sudic. Dawson îi explicase lui Maas că se înşela. Maas se simţise jignit de aroganţa lui. Fuseseră cât pe ce să se încaiere chiar în marea sală de ospeţe. Aşa că problema trebuia rezolvată aici, după obiceiurile de odinioară.

Terenul destinat duelurilor era o suprafaţă uscată, prăfoasă, suficient de lungă pentru turniruri şi suficient de îngustă pentru acest soi de confruntări cu spade scurte şi armuri de duel din piele. Pe una dintre laturi, zidurile şi turnurile înalte ale Turlei Regelui se înălţau deasupra copacilor. Pe cealaltă se afla Diviziunea, adâncă de trei sute de metri, care spinteca oraşul şi de la care îşi luase numele Tronul Despicat.

Se desprinseră unul de altul şi reîncepură să-şi dea târcoale, încordaţi. Dawson îşi simţea braţul drept atât de obosit, că parcă îl ardea, dar vârful spadei nu-i tremura. Se mândrea cu faptul că, după treizeci de ani pe câmpul onoarei, era la fel de puternic ca-n ziua când păşise pe el prima oară. Spada bărbatului mai tânăr era parcă mai puţin stabilă, postura sa în aparenţă mai neglijentă. Era o minciună şi Dawson ştia că nu trebuie să-i dea crezare.

Cizmele lor cu tălpi de piele fâşâiau pe pământ. Feldin atacă. Dawson pară, ripostă şi fu rândul lui Feldin să se retragă. Rânjetul lui era mai puţin plin de sine acum, dar Dawson nu-şi dădu voie să se simtă mulţumit. Nu până când ticălosul nu avea să poarte o cicatrice făcută de un Kalliam. Feldin Maas dădu o lovitură joasă, cu toată forţa, răsucind lama cu o mişcare iute

din încheietură. Dawson pară, simulă un atac la stânga şi lovi spre dreapta. Mişcarea fusese perfectă, dar adversarul său îşi schimbase deja poziţia. Erau amândoi prea experimentaţi pentru ca asemenea trucuri să mai aibă efect.

Se impunea o manevră neaşteptată.

Într-o luptă adevărată, lovitura lui Dawson ar fi fost sinucigaşă. Îl lăsa expus, dezechilibrat, cu trupul prea întins. Era brutală şi de aceea avu efectul scontat. Feldin sări în spate, dar prea încet. Rezistenţa metalului întâlnind pielea se transmise prin lama lui Dawson.

— Sânge! strigă Dawson.

Zări expresia lui Feldin trecând într-o singură secundă de la surprindere la furie, de la furie la un calcul rece şi apoi redevenind o mască îngheţată, ironică. Pentru o clipă, încă mai pregăti o ripostă. Ar fi fost imposibil de parat. Dawson realiză că tânărul Feldin se simţea ispitit s-o facă. În ciuda onoarei, a martorilor prezenţi şi a regulilor duelului, Feldin Maas era tentat să-l ucidă. Gustul victoriei i se păru încă şi mai bun. Feldin dădu înapoi, îşi apăsă palma pe coaste şi o ridică însângerată. Medicii veniră alergând să examineze rana. Dawson îşi vârî spada în teacă.

— Bine jucat, bătrâne, spuse Feldin, în timp ce medicii îi scoteau cămaşa. Să foloseşti onoarea mea pe post de armură? A fost aproape un compliment. Ţi-ai riscat viaţa contând pe instinctele mele bune.

— Mai degrabă pe faptul că ţi-ar fi fost teamă să nu le dai ascultare.

O sclipire periculoasă se ivi în ochii bărbatului mai tânăr.

— De-abia am terminat un duel aici, zise medicul-şef. Haideţi să nu mai avem încă unul.

Dawson îşi trase pumnalul în semn de salut. Feldin împinse deoparte servitorii şi şi-l trase pe al lui. Sângele care-i şiroia pe coaste era un semn bun. Noua lui cicatrice avea să fie profundă. Dawson îşi vârî pumnalul în teacă, se întoarse şi părăsi câmpul de dueluri cu onoarea intactă.

Camnipol. Oraşul divizat, reşedinţa Tronului Despicat.

Încă din vremea dragonilor, fusese centrul puterii pursângilor. În epocile întunecate ale decăderii de după marele război ce-i doborâse pe foştii stăpâni ai lumii, eliberând rasele de sclavi,

Camnipolul fusese un far luminos. Negru şi auriu, înălţându-se mândru pe dealul său, oraşul îi chemase acasă pe pursângii risipiţi. De-a lungul secolelor, unele averi se risipiseră şi dispăruseră, dar oraşul stătea în picioare, etern, împărţit în două de Diviziune şi ţinut laolaltă prin puterea Turlei Regelui, locuinţa regelui Simeon şi a prinţului Aster, încă un copil.

Podul de Argint se întindea peste hăul Diviziunii, legând Turla Regelui de districtul nobililor, aflat în partea de sus a pantei vestice. Piatra străveche se sprijinea pe o fâşie de jadul-dragonului nu mai lată de o palmă, dar la fel de eternă ca soarele sau ca marea. Dawson mergea într-o trăsurică trasă de cai, sfidând noua modă de a pune sclavi în hamuri. Roţile huruiau şi, dedesubtul său, stoluri de porumbei se învolburau în aer. Se aplecă pe fereastră, privind în jos, către straturile de ruine şi stâncă ce alcătuiau pereţii Diviziunii. Se spunea că în stratul cel mai de jos, în movila imensă de la baza canionului, se aflau clădiri mai vechi decât dragonii înşişi. Camnipol, oraşul etern. Oraşul lui, inima naţiunii şi rasei sale. Dawson nu iubea nimic mai mult pe lume, cu excepţia familiei.

Apoi traversă cealaltă parte a marelui hău şi vizitiul coti către scuarul îngust ce-i aparţinea. Palatul lui i se înălţa dinainte, cu linii clare, avântate şi elegante, fără ornamentele ţipătoare cu care parveniţi precum Feldin Maas, Alan Klin şi Curtin Issandrian îşi împopoţonau locuinţele. Casa lui clasică şi elegantă, privind pe deasupra vidului către Turla Regelui şi către câmpia largă din spatele acesteia, era cea mai frumoasă din tot oraşul, poate cu excepţia proprietăţii lordului Bannien de Estinford.

Servitorii aduseră scăriţa şi, ca întotdeauna, Dawson refuză cu o fluturare de mână braţul ce i se oferea. Era datoria lor să i-l ofere, iar lui demnitatea îi impunea să refuze. Important era ritualul. Sclavul uşier, un tralg bătrân cu pielea de un cafeniu deschis şi păr argintiu pe vârfurile urechilor, stătea la intrare. Un lanţ de argint îl lega de coloana de marmură neagră.

— Bine aţi venit acasă, stăpâne, zise sclavul. A sosit o scrisoare de la fiul domniei voastre.

— Care dintre ei?

— Jorey, stăpâne.

Dawson simţi un gol în stomac. Să fi venit de la oricare altul dintre copii, ar fi citit-o cu o plăcere neumbrită, dar o scrisoare de la Jorey însemna veşti despre mult dispreţuita campanie

împotriva Vanaiului. Întinse mâna nerăbdător. Sclavul uşier făcu semn din cap către interiorul casei.

— Doamna, soţia dumneavoastră, a luat-o, stăpâne.

Interiorul palatului era tot numai tapiserii întunecate şi cristal strălucitor. Câinii coborâră în fugă scările, scheunând bucuroşi. Erau cinci câini-lupi cu blană cenuşie strălucitoare şi dinţi ca fildeşul. Dawson le scărpină urechile şi-i mângâie, apoi se îndreptă către solar şi către soţia lui.

Încăperea aceea de sticlă era consolarea pe care i-o oferea Clarei. Strica linia clădirii în partea dinspre nord, dar aici ea putea să cultive panseluţele şi violetele care creşteau pe dealurile din Osterling. Amintirea ţinutului de-acasă îi aducea o mulţumire provizorie în anotimpurile petrecute în Camnipol. Clara avea grijă ca locuinţa să miroasă toată iarna a violete. Acum, şedea într-un fotoliu, cu un mic pupitru alături şi cu tăvile cu flori întunecate înşirate în jurul ei ca nişte soldaţi la paradă. La auzul paşilor lui îşi ridică privirea şi-i zâmbi.

Clara fusese întotdeauna perfectă. Poate că anii îi mai ofiliseră bujorii din obraji, iar părul ei negru era presărat cu fire albe, dar el încă o mai vedea pe fata de odinioară. Pe vremea când tatăl lui Dawson alesese pântecele care avea să-i poarte nepoţii, existaseră frumuseţi mai rafinate şi poete mai dăruite. Dar el o alesese pe Clara şi lui Dawson nu-i trebuise prea mult timp ca să aprecieze înţelepciunea acestei alegeri. Ea avea un suflet bun. Ar fi putut să fie o culme a tuturor virtuţilor, dar dacă n-ar fi fost bună la suflet, toate celelalte daruri s-ar fi transformat în cenuşă. Dawson se aplecă şi o sărută pe buze ca de obicei. Era un ritual, la fel ca acela de a refuza ajutorul lacheului sau de a scărpina urechile câinilor. Dădea sens vieţii.

— Avem veşti de la Jorey? întrebă el.

— Da, spuse ea. Îi merge bine. Se distrează de minune în armată. Căpitanul lui este băiatul Adriei Klin, Alan. Zice că se înţeleg chiar foarte bine.

Dawson se rezemă de o masă cu flori şi îşi încrucişă braţele. Golul din stomac se amplifică. Klin. Încă unul din clica lui Feldin Maas. Faptul că regele îl pusese pe fiul său sub comanda acelui individ îi căzuse rău, ca un os în gât, şi încă mai simţea o undă de furie când se gândea la asta.

— A, şi zice că e înrolat alături de Geder Palliako, dar nu se poate una ca asta, nu-i aşa? Nu-i omuleţul acela ciudat şi

dolofan care are o pasiune pentru hărţi şi pentru cupletele comice?

— Tu te gândeşti la Lerer Palliako. Geder este fiul lui.

— Aha, zise Clara fluturând din mână. Aşa mai are sens, pentru că nu mi-l puteam imagina plecând din nou la luptă la vârsta lui. Cred că am depăşit cu toţii etapa asta. Şi Jorey a mai scris un pasaj lung despre cai şi prune care este în mod clar un soi de mesaj codificat către tine, pentru că n-am reuşit să înţeleg nimic din el.

După ce scotoci un moment printre cutele rochiei, îi întinse hârtia împăturită.

— Ai câştigat duelul? întrebă ea.

— Da.

— Şi omul ăla îngrozitor şi-a cerut scuze?

— Nu, draga mea, a făcut ceva mai bun de-atât. A pierdut.

Scrisul lui Jorey se întindea pe hârtie ca zgârietura regulată a unor gheruţe de pasăre, ordonat şi neglijent în acelaşi timp. Dawson citi în diagonală primele paragrafe. Câteva comentarii glumeţe despre rigorile marşului, o remarcă ironică despre Alan Klin pe care Clara fie n-o văzuse, fie alesese să n-o înţeleagă, un pasaj scurt despre băiatul ăla, Palliako, care s-ar părea că devenise un soi de bătaie de joc a companiei. Apoi urma partea importantă. O citi cu atenţie, examinând fiecare frază, identificând cuvintele pe care le alesese împreună cu fiul său ca să desemneze anumiţi jucători importanţi şi diversele lor stratageme. *Nu sunt prune iernatice anul ăsta.* Însemna că sir Klin nu era protejatul lordului Ternigan. Klin primea ordine de la el pentru că lordul Ternigan era mareşalul armatei şi nu datorită vreunei alianţe politice colaterale. Era o informaţie bună de ştiut. *Calul meu este în pericol să şchioapete de piciorul drept.* Cal, nu armăsar. Şchiopătat, nu ologeală. Dreptul, nu stângul. Deci compania lui Klin era în poziţia favorită pentru rămânerea în Vanaiul cucerit, iar Klin avea şansa să ajungă guvernator temporar. Ternigan nu plănuia să preia el conducerea oraşului. Era, aşadar, cu atât mai important ca armata să bată pasul pe loc.

Doar să bată pasul pe loc. Nu să fie înfrântă. Niciodată. Dacă forţelor lui Ternigan avea să le fie refuzată victoria numai preţ de un anotimp, până atunci totul avea fie pregătit. Diferenţa dintre amânare şi înfrângere era singurul lucru care făcea ca

negocierile lui cu Maccia să nu se cheme de-a dreptul trădare. Dacă ar fi reuşit să amâne cucerirea Vanaiului până în primăvară, ar fi avut timp să obţină rechemarea lui Klin la curte şi numirea lui Jorey în locul lui. Guvernarea Vanaiului avea să fie prima treaptă urcată de fiul său la curte, ştirbind totodată ceva din prestigiul lui Maas şi Klin şi al celor ca ei.

Dawson lucrase prin cele mai obscure canale pe care le ştia, trimiţând scrisori unor agenţi din Stollbourne, care trimiseseră scrisori unor negustori din Birancour care făceau afaceri în Maccia. Discreţia era crucială, dar reuşise. Şase sute de soldaţi urmau să sprijine oraşul liber Vanai până în momentul în care avea să devină mai convenabil să n-o facă. În primăvară aveau să se retragă, Vanaiul urma să fie cucerit, iar venirea verii avea să-l găsească pe Dawson bând cu regele Simeon şi râzând împreună de viclenia de care dăduse el dovadă.

— Stăpâne?

Servitorul stătea în uşa solarului, înclinându-se a scuze. Dawson împături scrisoarea şi i-o înapoie Clarei.

— Ce este?

— O vizită, domnule. Baronul Maas şi soţia.

Dawson pufni, dar Clara se ridică şi-şi aranjă mânecile.

Chipul ei luă o expresie de un calm seren şi îi zâmbi.

— Ei, dragul meu, zise ea. Voi doi aţi avut parte de jocul vostru de-a războiul. Acum nu fii ranchiunos dacă ne jucăm şi noi de-a pacea.

În mintea lui, obiecţiile dădură năvală ca ogarii pe urma unei vulpi: nu era un joc, ci o chestiune de onoare, Maas îşi meritase cicatricea şi umilinţa provocată de aceasta, să-l primească acum era doar etichetă goală de conţinut şi aşa mai departe. Clara ridică o sprânceană, înclinându-şi capul. Tot patosul lui secă. Începu să râdă.

— Iubirea mea, zise el, tu mă faci un om civilizat.

— O, nu, nici vorbă, spuse ea. Acum vino cu mine şi zi ceva drăguţ.

Camera de primire era îmbrăcată în tapiserii. Imagini ale Ultimei Bătălii lucrate în pânză, aripile dragonului fiind brodate cu fir de argint, iar Drakis Cioara-Furtunii cu aur. Lumina soarelui se revărsa printr-o fereastră mare din sticlă colorată cu blazonul casei Kalliam, grifonul şi securea. Feldin Maas stătea lângă uşă ţeapăn de parcă ar fi luat poziţie de drepţi. Soţia lui,

cu păr întunecat şi faţă ascuţită, păşi în întâmpinare când Dawson şi Clara intrară în cameră.

— Verişoară, zise ea luând mâna Clarei. Mă bucur atât de mult să te văd!

— Da, Phelia, zise Clara. Îmi pare rău că reuşim să ne vizităm doar când băieţii noştri se poartă urât.

— Osterling, spuse Feldin Maas, folosind titulatura mai oficială a lui Dawson.

— Ebbinbaugh, îi răspunse Dawson făcând o plecăciune.

Feldin i-o reîntoarse cu un gest ţeapăn care mărturisea că noua rană încă îl mai durea.

— O, potoliţi-vă amândoi, zise Clara, în aceeaşi clipă în care soţia lui Feldin spuse:

— Luaţi loc şi beţi nişte vin.

Bărbaţii se supuseră. După câteva minute de conversaţie, Feldin se înclină înspre Dawson, coborându-şi vocea.

— N-am auzit dacă o să participi sau nu la turnirul regal.

— Sigur c-o să particip. De ce nu?

— Credeam c-o să le laşi şi fiilor tăi prilejul să se bucure de glorie, bătrâne prieten, zise Feldin. De aceea. N-am vrut să te jignesc. Nu cred că-mi mai pot permite să te jignesc. Cel puţin nu până mă vindec.

— Poate data viitoare ar trebui să ne duelăm cu vorbe. Cuplete jignitoare, de la o distanţă de zece paşi.

— A, nu, prefer spadele. Cupletele tale provoacă daune permanente. Tu eşti pricina pentru care oamenii încă-i mai spun lui sir Lauren Cavalerul Iepure.

— Eu? Da de unde! Nu mi-ar fi venit niciodată ideea dacă n-ar fi fost dinţii ăia ai lui şi coiful ăla ridicol. Ştiu că se presupunea că-s aripi, dar mă jur pe numele Zeului că mie mi s-a părut că aduceau cu nişte urechi, zise Dawson şi sorbi din vin. Te-ai achitat bine astăzi, fiule. Nu la fel de bine ca mine, dar eşti un luptător abil, fără urmă de-ndoială.

Clara îl răsplăti cu un zâmbet. Avea dreptate, nu era greu să te arăţi generos. Te şi încălzea puţin. Vinul era aromat şi servitorii aduseseră un platou cu brânză uscată şi cârnaţi. Clara şi verişoara ei bârfeau, atingându-şi una alteia mâinile şi braţele cu orice prilej, ca doi copii care flirtează. Era cam acelaşi lucru, probabil, îşi zise el. Mai întâi jignirea, apoi violenţa şi în final consolarea. Femei ca soţiile lor erau cele care împiedicau

regatul să se destrame, pradă unui război provocat de orgoliile masculine.

— Suntem norocoşi să avem asemenea soţii, zise Dawson.

Feldin Maas tresări, le privi pe cele două femei cufundate într-o conversaţie despre cât de dificil era să menţii o casă în Camnipol şi, în acelaşi timp, una la moşie şi schiţă un zâmbet.

— Cred că suntem, zise el. Cât ai de gând să rămâi în Camnipol?

— Până la turnir şi poate o săptămână-două după. Vreau să ajung acasă înainte să înceapă ninsorile.

— Da. Nimic nu se compară cu Turla Regelui iarna când e vorba să te sufle tot vântul dinspre câmpie. Ai zice că Maiestatea sa a avut un croitor de vele pe post de arhitect. Am auzit că regele are de gând să facă un tur al moşiilor numai ca să poată petrece şi el ceva timp într-o locuinţă călduroasă.

— E vorba de vânătoare, zise Dawson. De când eram copii, îi plăceau vânătorile de iarnă pe moşii.

— Totuşi nu crezi că de-acum e cam bătrân pentru vânătoare?

— Nu. Nu cred.

— Mă înclin înaintea părerii tale, zise Feldin, dar zâmbetul său era subţire şi arogant. Dawson simţi un junghi de furie şi Clara trebuie că-l observase. Parte din efortul de menţinere al păcii, se pare, însemna să ştii să opreşti jocul ăsta de-a prietenia cât timp iluzia încă mai ţinea. Chemă servitorii, adună violete şi le oferi în dar verişoarei sale, apoi se îndreptară împreună către holul de la intrare ca să-şi ia rămas-bun. Chiar înainte să se întoarcă, Feldin Maas se încruntă, ridicând un deget.

— Am uitat, domnul meu. Ai rude în Oraşele Libere?

— Nu, spuse Dawson. Mă rog, Clara parcă are nişte rude îndepărtate în Gilea.

— Prin căsătorie, spuse Clara. Nu rude de sânge.

— Deci pe nimeni în Maccia. Asta-i bine, zise Feldin Maas.

Dawson înţepeni.

— Maccia? Nu, zise el. De ce? Ce-i cu Maccia?

— S-ar părea că Marele Doge de-acolo a decis să se alieze cu Vanaiul împotriva Maiestăţii Sale. „Unitate în faţa agresorilor” sau cam aşa ceva.

Feldin ştia despre întăririle din Vanai. Şi dacă el ştia, atunci ştia şi Alan Klin. Ştiau şi prin influenţa cui se alesese Vanaiul cu

acest nou aliat sau doar bănuiau? Probabil că măcar o bănuială aveau, altfel Feldin nu ar fi deschis subiectul. Dawson zâmbi în felul în care spera c-ar fi făcut-o dacă n-ar fi avut nicio miză acolo.

— Unitate în rândul Oraşelor Libere? Pare greu de crezut. Probabil e doar un zvon.

— Da, zise Feldin Maas. Da. Sunt sigur c-aşa e.

Apoi fiul ăla bastard al unui dihor şi-al unei curve, cu faţă de potaie şi cocoşel, se înclină şi-şi conduse nevasta afară din casă. Văzând că Dawson nu se clintea, Clara îi luă mâna într-a ei.

— Te simţi bine, dragul meu? Parcă te supără ceva.

— Scuză-mă, zise el.

Odată ajuns în bibliotecă, încuie uşile, aprinse lumânările şi trase hărţile de pe rafturi. Însemnase pe ele drumurile din Maccia spre Vanai şi traseul pe care era sigur că-l va urma armata. Măsură şi calculă, iar furia îl năpădi ca valurile bătute de furtună. Fusese trădat. Undeva de-a lungul lanţului comunicării, cineva spusese ceva şi se alesese praful de planurile lui. Fandase prea adânc şi rămăsese expus. Fusese învins. De Feldin Maas. Unul dintre câini scânci şi zgârie la uşă până când Dawson descuie şi-i dădu drumul înăuntru.

Câinele se cocoţă pe canapea, încolăcindu-se şi privindu-l pe Dawson cu ochi îngrijoraţi. Baronul de Osterling Fells se aşeză greoi lângă animal şi-i scărpină urechile. Câinele scânci din nou, împingându-şi capul în palma lui Dawson. O clipă mai târziu, Clara apăru în uşă, cu braţele încrucişate şi cu ochii la fel de îngrijoraţi ca ai animalului.

— Ceva nu merge cum trebuie?

— Oarecum da.

— Jorey este în pericol? întrebă ea.

— Nu ştiu.

— Noi doi suntem în pericol?

Dawson nu-i răspunse, pentru că răspunsul ar fi fost da, iar s-o mintă nu se simţea în stare.

Geder

Ceaţa acoperea valea, albă în lumina soarelui. Stindardele caselor nobiliare ale Anteei atârnau inerte şi jilave, umezeala din aer întunecându-le culorile şi împrumutându-le nuanţe

cenuşii. Lumea mirosea a frig şi a noroi călcat în picioare. Calul lui Geder îşi scutură capul şi gemu. Geder întinse mâna înmănuşată şi bătu animalul pe greabăn.

Armura pe care o purta îi aparţinuse cândva tatălui său şi oţelul strălucitor al platoşei era puţin înceţoşat în locurile unde fierarul îl îndoise ca să fie mai pe potriva spatelui lui Geder. Curelele îl strângeau până şi prin brigandină[3]. Marşul fusese o lungă şi epuizantă anticipare a felului în care arăta, probabil, iadul. Ritmul, niciodată iute, era neîndurător. După acea primă dimineaţă de mahmureală, călărise şi mersese timp de patru zile fără să facă popasuri mai mari de două ore. Noaptea îşi punea pătura pe umeri şi tremura de frig. În timpul zilei transpira. Armata mărşăluia pe largul drum al dragonului şi tropăitul picioarelor pe jadul acestuia devenise mai întâi un zgomot iritant, apoi o muzică, apoi un soi de linişte, înainte să devină, din nou, o iritare. Având un singur cal, fusese silit să meargă pe jos o bună parte din zi. Un ins mai bogat ar fi adus cu sine în campanie doi-trei cai, ori poate chiar patru. Şi o armură care să nu fi avut parte de decenii de serviciu încă dinainte să se nască el. Şi un cort care să ţină frigul la distanţă. Şi, poate, puţin respect şi ceva demnitate.

Ceilalţi nobili călăreau în grupuri sau alături de suita lor. Geder stătea laolaltă cu ei, în fruntea coloanei, dar mult la coada grupului. Imediat după el veneau căruţele cu provizii, urmate de infanterie şi de însoţitoarele armatei, deşi acestea nu erau prea multe. Când târfele decideau că un marş reprezenta o prea mare pierdere de vreme, asta spunea ceva.

Ordinul de oprire sosise cu o seară înainte, cu o oră înainte de apus. Scutierul lui Geder înălţase cortul micuţ, adusese o farfurie de cositor cu brânză şi linte şi se ghemuise după obiceiul dartinailor afară, la intrare. Geder se târâse în pat, închisese ochii şi se rugase să adoarmă. În toate visele se văzuse mărşăluind. La prima lumină a zorilor, venise un nou ordin: fiţi pregătiţi.

Îşi imaginase ziua asta toată copilăria. Prima lui bătălie adevărată. Îşi imaginase curentul şarjei, căldura şi iuţeala calului de sub el, strigătele fioroase de luptă ţâşnindu-i din gâtlej. Nu se gândise că va amorţi ore în şir în şa, cu armura

[3] Piesă din armură constând într-o tunică din pânză groasă sau piele căptuşită cu plăcuţe de metal (n. t.).

răcindu-se în jurul lui, în timp ce infanteria se alinia, rupea rândurile şi se alinia din nou. Şirul nobililor cavaleri cu spada şi lancea pregătite de luptă era de fapt un pâlc de oameni care râdeau, făceau glume obscene şi se plângeau că mâncarea era fie prea puţină, fie stricată. N-ai fi zis că eşti pe nobilul câmp de încercare al războiului, ci în cea de-a noua zi a unei vânători de opt zile. Spinarea lui Geder era cuprinsă de o durere arzătoare care se întindea de la fund până la baza craniului. Coapsele-i erau carne vie din pricina rosăturilor, îi trosneau fălcile de atâta căscat şi avea un gust de brânză stricată în gură. Scutierul stătea alături, cu lancea lui Geder în mână, cu scutul prins pe spate şi cu o expresie prudentă pe faţa spână.

— Palliako!

Geder se răsuci. Sir Alan Klin călărea un armăsar negru de luptă, al cărui acoperământ de oţel era smălţuit într-un roşu strălucitor. Roua strălucea pe armura bărbatului, pe care era gravată o aripă de dragon din argint. Ai fi zis că tocmai descinsese dintr-un vechi cântec de luptă.

— Domnule? zise Geder.

— Faci parte din şarja dinspre vest. Iscoadele spun că acolo sunt trupele de mercenari plătiţi de Vanai, deci acolo ar trebui să fie lupta cea mai uşoară.

Geder se încruntă. Ceva nu era în regulă, dar oboseala îl împiedica să gândească. Mercenarii erau luptători profesionişti, veterani până la unul. Şi-acolo ar fi urmat să fie lupta mai uşoară? Citindu-i expresia de pe chip, Klin se aplecă într-o parte şi scuipă.

— Ei n-au case şi neveste de apărat, zise el. Ţine-te după Kalliam şi încearcă să nu intri în nimeni cu calul. Poţi să-ţi sfărâmi genunchiul.

— Ştiu.

Klin înălţă din sprâncenele sale blonde.

— Adică… vreau să spun c-o să fiu atent, domnule.

Klin plescăi din limbă şi frumosul lui armăsar scutură din cap şi se întoarse. Scutierul lui Geder îşi ridică privirea către el. Dacă în ochii strălucitori ai dartinaiului era vreo urmă de amuzament, şi-o ascundea bine.

— Haide, zise Geder. Să ne punem pe poziţii.

Culmea era că se putea ca totuşi Klin să fi spus adevărul.

Poate că îi trimitea pe Geder şi pe cel mai tânăr dintre

Kalliami în partea unde lupta avea să fie mai uşoară. O şarjă, câteva lovituri de spadă de-o parte şi de alta şi mercenarii strigând că se predau înainte să fie cineva prea grav rănit. Ar fi fost o dovadă a dibăciei lui Klin dacă ar fi reuşit să-şi păstreze toţi cavalerii în viaţă şi să-şi sporească propria glorie rezervându-şi sieşi lupta cea mai grea. Totul numai ca să-l impresioneze pe lordul Ternigan şi să iasă în evidenţă printre ceilalţi căpitani din oastea mareşalului. Sau poate Klin voia ca Geder să moară în luptă. Geder se gândi că ar fi fost dispus să moară, dacă asta însemna că nu mai trebuia să călărească.

Jorey Kalliam stătea drept în şa vorbind cu stegarul său. Armura lui era din oţel simplu, neîmpodobit şi elegant. Alături de el se aflau alţi şase cavaleri, cu scutierii aţinându-se prin preajmă pregătiţi. Kalliam înclină solemn din cap către Geder şi acesta îi întoarse salutul.

— Apropiaţi-vă, zise Kalliam. Toţi. La mine.

Cavalerii îşi îndemnară caii să înainteze. Sir Makiyos de Ainsbaugh. Sozlu Veren şi fratele lui geamăn, Sesil. Darius Sokak, conte de Hiren. Fallon Broot, baron de Suderling Heights, şi fiul lui, Daved. Una peste alta, o adunătură jalnică. Vedea după expresiile lor că şi ei trăseseră aceeaşi concluzie din sosirea sa.

— La doi kilometri şi jumătate mai încolo, valea se îngustează, zise Kalliam. Vanaii sunt acolo, în tranşee. Iscoadele spun că steagurile de pe latura vestică aparţin unei companii de mercenari condusă de un anume căpitan Karol Dannian.

— Câţi oameni are?

— Două sute, dar majoritatea înarmaţi cu săbii şi arcuri, zise Kalliam.

— Minunat, spuse Fallon Broot mângâindu-şi mustaţa care-i cădea peste bărbia minusculă. Asta înseamnă că sunt destui pentru toţi.

Geder nu-şi dădu seama dacă era sau nu o glumă.

— Misiunea noastră, zise Kalliam, este să ne menţinem pe latura văii. Atacul principal va fi în capătul estic, unde forţele din Vanai sunt mai numeroase. Lordul Ternigan şi toţi cavalerii săi plus jumătate dintr-ai noştri. Noi trebuie doar să facem în aşa fel încât să nu fie înconjuraţi. Sir Klin ne dă trei duzini de arcaşi şi de două ori pe-atâtea spade. Am trimis arcaşii înainte. La semnalul meu, o să lanseze atacul şi o să încerce să le atragă

cavaleria încoace. Când auzim semnalul şarjei, intrăm şi noi în luptă, cu pedestraşii după noi.

— De ce-au venit aici? întrebă Geder. Eu unul, dac-aş fi în locul lor, aş încerca să mă ascund după un zid sau undeva. Să transform lupta într-un asediu.

— Nu poţi să angajezi mercenari pentru un asediu, zise unul dintre cei doi Verens, cu vocea încărcată de dispreţ faţă de o asemenea întrebare. Ei nu încheie decât contracte sezoniere şi Vanai nu poate strânge bani să le prelungească.

— Oraşul se află la mai puţin de o oră călare, spuse Kalliam, şi nu există loc mai bun de apărare până acolo. Dacă vor să ne împiedice să ajungem în Vanai, asta-i cea dintâi linie de apărare a lor şi totodată ultima.

În depărtare sună un corn. Două note ascuţite şi una joasă. Inima lui Geder începu să bată puţin mai iute. Kalliam zâmbi, dar privirea îi era rece.

— Domnilor, spuse el, cred că acesta este primul semnal. Dacă mai aveaţi ceva de făcut, e prea târziu de-acum.

Ceaţa nu se risipise, dar se rărise suficient cât să le permită să vadă clar terenul dinaintea lor. Pentru ochiul neexperimentat al lui Geder, părea o mică vale ca oricare dintre multele pe lângă care îi purtase drumul lor printre colinele joase de la nord de Oraşele Libere. Inamicul era o linie întunecată, forfotitoare, ca nişte furnici într-un muşuroi. Scutierii celorlalţi cavaleri începură ultimele pregătiri, prinzând scuturi de braţe şi înmânând lănci cu vârfuri oţelite. Geder trecu prin aceleaşi pregătiri. Dartinaiul termină, dădu din cap apreciativ şi se apucă să-şi pregătească şi el armele pentru bătălie: o armură uşoară de piele şi un cuţit cu lama lungă şi ameninţătoare. Şi, la mai puţin de doi kilometri distanţă, un alt scutier sau soldat de rând curăţa un alt cuţit, la fel de ameninţător, ca să i-l înfigă în gât lui Geder dacă s-ar fi ivit ocazia. Cornul sună din nou. Nu atacul, ci pregătirea pentru atac.

— Noroc, stăpâne, zise scutierul.

Geder dădu din cap, stânjenit de coif, îşi întoarse calul pe urmele celorlalţi şi porni spre câmpul de luptă. Micuţul său jugan necheză nervos. Furnicile se făcură mai mari şi stindardele duşmanilor deveniră vizibile. Văzu unde erau aşezaţi arcaşii lui Kalliam, ascunşi în dosul unor paveze din lemn şi piele. Kalliam îşi înălţă scutul şi cavalerii se opriră. Geder dădu să se întoarcă

pentru a vedea spadasinii din urma lor, dar armura îl împiedică. Strânse din pleoape.

Era ca la o întrecere cavalerească. Mai întâi un turnir şi apoi un meleu[4]. Nici chiar o companie de mercenari înstăriţi nu putea avea o cavalerie grea prea numeroasă. Avea să fie bine. Simţea nevoia să urineze.

Cornii intonară cele două note războinice ale atacului. Kalliam şi ceilalţi bărbaţi dădură pinteni cailor cu strigăte de luptă. Geder făcu la fel şi juganul bătrân şi obosit care-l purtase zi de zi, săptămână de săptămână, deveni o creatură făcută din vânt. Se auzi strigând, dar lumea era ea însăşi un singur vuiet. Pavezele arcaşilor străfulgerară pe lângă el şi dispărură şi deodată duşmanul era în faţa lui: nu cavaleri sau cavalerie grea, ci suliţaşi, punându-şi în poziţie lăncile lor imense. Sir Makiyos dădu buzna printre ei, rupând rândul, iar Geder îşi stabili propria lui traiectorie astfel încât să profite de haos.

Un cal necheză ascuţit. Lancea lui Geder lovi un suliţaş, şocul transmiţându-i-se în umăr, apoi trecu mai departe şi se pomeni în învălmăşeală. Lăsă lancea să-i cadă, îşi trase sabia şi începu să lovească în orice se apropia. La dreapta sa, unul dintre gemenii Veren era tras jos de pe cal de o jumătate de duzină de mercenari înarmaţi cu spade. Geder îşi îmboldi calul către cavalerul căzut, dar tocmai atunci propriii lui spadasini se iviră, scurgându-se prin rândul frânt de suliţaşi. Îşi zări scutierul înaintând în salturi, cu capul între umeri şi cuţitul pregătit, dar nu existau oameni în armură pe care el să-i doboare de pe cal pentru ca dartinaiul să le dea lovitura de graţie. Masa de bărbaţi încleştaţi în luptă presa către sud. Geder se întoarse din nou, pregătit să-şi găsească un adversar, dar mercenarii nu păreau dornici să forţeze atacul.

Nu văzu de unde venise săgeata. Într-o clipă, cerceta câmpul de luptă în căutarea unui inamic, iar în următoarea în piciorul lui părea să fi prins rădăcini un copăcel, lemnul gros şi negru pătrunzând prin armură în muşchii coapsei. Urlând de durere, Geder lăsă spada să-i cadă şi apucă săgeata, cuprins de agonie. Ceva se lovi atât de tare de scutul lui, încât fu împins îndărăt. Dinspre sud răsună un răpăit de tobe, grav şi puternic ca un

[4] Confruntare colectivă din cadrul unui turnir care ia forma unor lupte corp la corp între participanţi, aceştia luptând pe jos şi nu călare (n. t.).

tunet. Juganul îşi schimbă poziţia pe neaşteptate şi Geder simţi că începe să alunece din şa. Mâna care-l ajută să-şi păstreze echilibrul era a lui Jorey Kalliam.

— Tu de unde-ai apărut? întrebă Geder.

Kalliam nu-i răspunse. Era împroşcat cu sânge pe faţă şi pe scut, dar nu părea rănit. Ochii îi erau aţintiţi asupra bătăliei sau a unui lucru aflat undeva dincolo de aceasta şi chipul lui părea cioplit în gheaţă. Încercând să-şi uite durerea, Geder îi urmări privirea. Acolo, săltând deasupra încăierării, apăruseră noi stindarde. Cele cinci cercuri albastre ale Macciei.

— Lasă de unde-ai apărut tu, chiţăi Geder. De unde-au apărut ăia?!

— Poţi să călăreşti?

Geder se uită în jos. Pe o parte, calul său deschis la culoare se înroşise de sânge, iar şuvoiul ce se scurgea din rana de la picior părea un adevărat râu. Un val de ameţeală îl făcu să se agaţe de şa. Puteai muri dintr-o rană ca asta. Era sigur că auzise de oameni care muriseră dintr-o rană la picior. Aşadar, avea să moară?

— Palliako!

Îşi ridică privirea. Lumea păru să se clatine uşor. Jorey Kalliam îşi desprinse ochii de la frontul bătăliei, care acum se retrăgea iute către ei, şi-l privi pe Geder.

— Sunt rănit, zise Geder.

— Eşti un cavaler al imperiului, zise Kalliam şi forţa din cuvintele lui nu era mânie. Poţi să călăreşti?

Geder simţi cum o parte din puterea celuilalt i se transmite şi lui. Lumea se opri locului şi Geder odată cu ea.

— Pot… pot să călăresc.

— Du-te atunci. Găseşte-l pe lordul Ternigan. Spune-i că stindardele din Maccia au apărut la capătul vestic al frontului. Spune-i că avem nevoie de ajutor.

— O să-i spun, zise el şi apucă frâiele.

Calul lui Kalliam dădu să se avânte fornăind înspre luptă, dar tânărul cavaler şovăi.

— Palliako! Du-te direct la lordul Ternigan. Direct.

— Domnule?

— Nu la Klin.

Ochii li se întâlniră o clipă şi între ei se stabili o înţelegere. Nici Kalliam nu avea mai multă încredere în căpitan decât el.

Geder îşi simţi inima năpădită de uşurare şi recunoştinţă, apoi de surpriză în faţa a ceea ce simţea.

— Înţeleg, zise el. O să aduc ajutoare.

Kalliam îl salută din cap, întoarse armăsarul şi se avântă în luptă. Geder dădu pinteni calului, călărind de-a curmezişul câmpului înspre est. Se chinui să-şi desfacă scutul, deşi mâinile înmănuşate şi calul care sălta făceau ca pielea şi cataramele să fie greu de mânuit. În cele din urmă, reuşi să-şi elibereze mâna şi se aplecă în faţă, grăbindu-şi animalul. Cu o oră în urmă, valea fusese acoperită de iarbă şi flori sălbatice de toamnă. Acum era plină toată de noroi răscolit şi de urletele oamenilor care se luptau.

Geder miji ochii. Ceaţa dispăruse, dar stindardele ude erau tot cenuşii şi lipite de beţe. Trebuia să găsească auriul şi stacojiul casei Ternigan. Trebuia să facă asta de îndată. Pretutindeni în jurul lui oamenii zăceau în noroi, morţi sau răniţi. Ţipetele soldaţilor şi cailor spintecau aerul. Dar stindardul mareşalului regal nu era nicăieri.

Geder blestemă în gura mare, uitându-se în jur. Îi era frig. Îşi simţea greu piciorul care-i sângera, iar brigandina i se îmbiba de sânge cu aceeaşi iuţeală cu care îl părăseau puterile. Cu fiecare minut care trecea, şansele de supravieţuire ale lui Kalliam şi ale celorlalţi se împuţinau, iar peisajul începea să-i joace pe dinaintea ochilor, cu auriu şi negru îngustându-i marginile. Încercă să se ridice în scări, dar piciorul lui rănit nu-l ajuta. Îşi îmboldi calul să înainteze. Iată stindardele caselor Flor şi Rivercourt, Masonhalm şi Klin…

Klin. La nici cincizeci de metri distanţă, stindardul lui sir Alan Klin se înălţa ud şi fără vlagă deasupra unui ghem de oameni încleştaţi în luptă. Şi, printre ei, uriaşul armăsar negru cu armura lui roşie. Geder simţi un fior. Dacă era o greşeală, dacă Klin nu voise să-i trimită la o moarte sigură, atunci ajutorul era aici. Chiar aici. Dar dacă asta voise şi Geder se ducea la el, Kalliam şi ceilalţi erau morţi. Călări mai departe. Nu-şi mai simţea piciorul. Gura i se uscase. Iată stindardele caselor Estinford, Corenhall, Dannick.

Ternigan.

Dădu pinteni calului, care ţâşni înainte, către bătălia din jurul stindardului. Îl blestemă pe Ternigan pentru că hotărâse să conducă el însuşi atacul în loc să dirijeze bătălia din spatele

rândurilor. Îl blestemă pe Excelenţa Sa Alan Klin pentru că îi trimisese pe el şi pe Kalliam în cursa întinsă de duşman. Se blestemă şi pe sine pentru că-şi azvârlise scutul, pentru că fusese rănit şi pentru că nu se mişca suficient de iute. Un adversar cu o spadă sări la el ridicându-se din noroi, dar Geder îl zdrobi sub picioarele calului. Simţea miros de pin ars. Undeva ardea ceva. Calul de sub el tremura de epuizare. Îi ceru în gând iertare şi-i dădu pinteni din nou.

Dădu buzna printre oamenii încleştaţi în luptă ca o piatră azvârlită printr-un geam. Spadasini, anteeni şi vanai deopotrivă, se împrăştiară din calea sa. La zece paşi de stegar, lordul Ternigan stătea înălţat în şa, cu spada scânteindu-i în mână şi cu cinci rânduri de soldaţi împiedicând inamicul să-l ajungă.

— Lord Ternigan! strigă Geder. Ternigan!

Vuietul bătăliei îi acoperea glasul. Mareşalul înaintă către zona unde lupta era mai aprigă. Geder văzu roşu în faţa ochilor de furie. Kalliam şi ceilalţi luptau şi mureau pentru acest om. Ticălosul ar fi putut măcar să-l audă! îşi îmboldi calul tremurând, făcându-şi loc printre gărzile mareşalului din pură încăpăţânare. Câmpul de bătălie se redusese la acest lord, călare pe armăsarul său. Vederea lui Geder se îngustă, de parcă ar fi călărit către lume printr-un tunel. Când ajunse la trei metri, strigă din nou.

— Maccia, lord Ternigan! Maccia a venit prin partea de vest şi ne omoară!

De data aceasta, mareşalul auzi. Îşi întoarse capul spre Geder, cu o încruntare pe fruntea lui înaltă şi nobilă. Geder flutură din mâini arătând înspre vest. „Nu te uita la mine. Uite, acolo e Maccia.”

— Cine eşti, domnule? întrebă lordul Ternigan.

Vocea îi era profundă ca un bubuit de tobă şi se auzea cu ecou. Lumea din jur părea mai tăcută decât ar fi trebuit.

— Sunt sir Geder Palliako. M-a trimis Jorey Kalliam. La vest nu sunt numai mercenarii, excelenţă. Sunt şi cei din Maccia. Nu-i putem opri. Kalliam… Kalliam m-a trimis. Trebuie să-l ajutaţi!

Ternigan strigă ceva peste umăr şi cornii sunară din nou, aproape şi cu atâta forţă, încât Geder avu senzaţia că-l lovise un pumn în falcă. Deschise ochii din nou, descoperind astfel, surprins, că-i închisese. Oameni se mişcau în jurul lui. Cavaleria galopa pe alături, scurgându-se spre vest. Cel puţin aşa credea,

că încolo era vestul. Lordul Ternigan era alături, strângându-l cu putere de braţ.

— Poţi lupta, domnule? îl întrebă de la mare distanţă mareşalul regatului Anteea.

— Pot, zise Geder răsucindu-se în şa.

Alunecos din pricina sângelui, piciorul i se desprinse din scară. Noroiul răscolit se înălţă către el, dar lumea se întunecă înainte să-l atingă.

Marcus

La prânz, convoiul poposise într-o poiană prin care curgea un pârâu larg şi leneş. Un băiat slăbănog, pe nume Mikel, şedea pe un trunchi căzut de copac alături de Yardem. Îşi purta armura de piele desfăcută la gât asemenea tralgului. Amândoi stăteau aplecaţi deasupra farfuriilor cu fasole şi cârnaţi. Băiatul îşi ţinea umerii de parcă i-ar fi fost puşi în mişcare de muşchi pe care, de fapt, nu-i avea şi gesturile sale exprimau o forţă leneşă, premeditată, prin nimic justificată de statura lui. Yardem îşi aplecă uşor capul ca să-l privească pe Mikel. Cu aceeaşi seriozitate, băiatul îşi dădu capul pe spate.

— Căpitane, zise Yardem lipindu-şi urechile de ţeastă. Fă-l să-nceteze.

Aşezat pe pământ cu picioarele încrucişate, Marcus îşi ascunse zâmbetul.

— Ce să-nceteze?

— De câteva zile numai asta face, domnule.

— Ce anume, se poartă ca un soldat?

— Se poartă ca mine, domnule, zise Yardem.

Mikel scoase un mârâit jos din gâtlej. Marcus se văzu silit să tuşească, mascându-şi astfel râsul.

— I-am angajat pe oamenii ăştia să joace rolul unor gărzi, zise el. Deci joacă rolul unor gărzi. E normal să ne ia ca model pentru detalii.

Yardem mârâi şi se întoarse către băiat. Când îi întâlni privirea, tralgul scuturã intenţionat dintr-o ureche.

Pădurea care-i înconjura era compusă din stejari şi mesteceni, mai înalţi ca zece oameni la un loc. Cândva în ultimii ani fusese cuprinsă de un incendiu ce pârjolise malul şi tufişurile, fără să ajungă însă la bolta vastă de deasupra. Marcus îşi imagină

fumul înălţându-se printre frunzele verzi ale verii. Acum covorul de pe marginea drumului era umed, frunzele căzute înnegrite de mucegai, pregătindu-se să devină solul din care să răsară iarba anului ce urma. Numai frunzele căzute pe drum erau uscate. La capătul dinspre est al luminişului, trupul unui rege de piatră din rasa sudicilor cu ochi mari, în ţinută de luptă şi cu o coroană în şase colţuri, fusese pe jumătate îngropat într-un stejar. Scoarţa îmbătrânită înghiţise jumătate din faţa aceea solemnă, iar rădăcinile înclinaseră postamentul uriaş. Umerii de piatră erau înfăşuraţi în iederă. Marcus nu avea idee ce anume comemora statuia.

De aproape o săptămână, convoiul avansa într-un ritm mulţumitor. Drumul era unul populat, iar fermierii locului îl ţineau curat în cea mai mare parte, dar tot fusese, pe kilometri întregi, acoperit de frunze de curând căzute. Foşnetul copitelor cailor şi trosnetul roţilor căruţelor fuseseră suficient de zgomotoase ca să acopere orice conversaţie. Conducătorul convoiului nu era deloc rău pentru un ins religios. În general, Marcus reuşise să nu ia în seamă scripturile citite în timpul mesei de seară. Când se întâmpla ca timzinaiul să aleagă ceva greu de îndurat – predici despre familie sau despre copii sau asigurări că Zeul era drept sau orice îl trimitea cu gândul la ceea ce se petrecuse cu soţia şi fiica lui –, Marcus termina repede de mâncat şi pleca să se plimbe singur pe drumul dinaintea lor. Spunea că merge în recunoaştere, iar conducătorul convoiului nu se simţea jignit. Alţi călători se alăturaseră convoiului, apoi îl părăsiseră fără să fie nevoie de mai mult decât o privire de-a lui Yardem sau de-a sa ca să menţină liniştea. Cu excepţia faptului că nu străbătuseră niciun sfert din drumul către trecătoarea ce mărginea Birancour, treaba mergea mai bine decât se aşteptase.

Marcus mestecă încet ultima bucată de cârnat. Cele douăsprezece căruţe ocupau jumătate din luminiş, caii şi catârii aveau traistele de mâncare atârnate de gât sau erau conduşi spre pârâu să se adape. În general, căruţaşii îşi ştiau meseria. Bătrânul care conducea căruţa cu minereu de cositor era cam tare de ureche, iar băiatul cu căruţa înaltă plină cu stofă de lână era fie nou în meserie, fie idiot, fie ambele, dar ei erau cei mai răi. Iar trupa lui de actori se achita de minune. Dacă îşi concentra atenţia asupra copacilor, ignorând oamenii, tot putea

să-şi dea seama cu coada ochiului care erau gărzile, numai după postura lor.

La marginea drumului, femeia cu părul lung, Cary, stătea cu braţele încrucişate şi cu un arc uriaş din os şi tendon atârnat de-a curmezişul spatelui. Cel mai probabil nici n-ar fi putut întinde blestemăţia aia, dar îl purta de parcă i-ar fi fost tovarăş de ani de zile. Sandr, tânărul june-prim, mergea printre căruţe cu capul sus şi încruntat. Le povestise căruţaşilor cum îşi rupsese un picior într-un turnir din Anteea şi îşi intrase atât de tare în rol că începuse să şchioapete uşor. Şi mai încolo, stând de vorbă cu grăsana nevastă a conducătorului convoiului, era iscusitul, maestrul Kit, fără de care acum Yardem ar fi luptat împotriva cuceririi Vanaiului. Fără de care Marcus ar fi fost în închisoare sau mort.

Fluierul conducătorului convoiului îl smulse pe Marcus din gânduri şi acesta privi cu ochii mijiţi peticul alb de nor ce se întrezărea prin bolta de ramuri de deasupra. În penumbra pădurii era mai greu de spus ce moment al zilei era, dar îşi dădu seama că masa durase cam mult. Ei bine, contractul îi cerea să-i conducă până la Carse în siguranţă. Să-i ducă acolo la timp nu era problema lui. Marcus îşi şterse farfuria cu o coajă de pâine şi se ridică în picioare.

— Avangardă sau ariergardă? îl întrebă Yardem.

— Avangardă, zise Marcus.

Tralgul dădu din cap şi porni spre căruţa negustorului de metal ce încheia convoiul. Era ultima care avea să se pună în mişcare. Marcus îşi verifică spada şi armura cu aceeaşi atenţie ca înainte de bătălie – un vechi obicei – şi se apropie de căruţa lată şi înaltă a conducătorului convoiului, care transporta proviziile. Se urcă alături de soţia acestuia, pregătindu-se pentru călătoria de după-amiază. Femeia timzinai îl salută înclinând din cap şi clipind din pleoapele transparente.

— Foarte bună mâncarea, doamnă, spuse Marcus.

— Eşti amabil, căpitane.

Odată terminat schimbul de replici, ea îndemnă caii, şfichiuindu-le uşor cu biciul crupele şi greabănul în chip de îndemn. Căruţa ieşi hurducăind pe drum, luând-o spre vest. Pe când pătrundeau din nou în umbrele întunecate ale pădurii, Marcus se întrebă dacă Vanaiul căzuse deja şi, dacă nu, câte zile de libertate îi mai rămâneau. Nu prea multe. Altă problemă care

nu era a lui.

Rotaţia gărzilor era simplă. Avangarda şi ariergarda erau asigurate fie de Yardem, fie de Marcus. Maestrul Kit mâna propria căruţă în mijlocul convoiului, cu culorile ţipătoare ale teatrului ascunse sub un acoperământ de pânză simplă. Ceilalţi călăreau câte trei de fiecare parte a căruţelor, cu ochii aţintiţi asupra copacilor. Dacă vreunul vedea ceva suspect, dădea alarma şi fie Yardem, fie Marcus venea să investigheze. Într-o săptămână întreagă, singurul care dăduse alarma fusese Smit, omul bun la toate, care se băgase singur în sperieţi cu poveşti despre bande de asasini dartinai sălbăticiţi. Marcus îşi miji ochii, rezemându-şi spatele de lemnul tare al spătarului. Mirosea a frunze putrede şi a vreme în schimbare, dar nu-şi dădea seama dacă avea să plouă sau să ningă.

Drumul făcea o curbă strânsă la poalele unui deal acoperit de o pădure deasă. Un copac căzuse de-a curmezişul cărării, cu trunchiul încă alb acolo unde îl tăiase securea. Marcus se încordă înainte să ştie măcar motivul.

— Anunţă o oprire, zise el.

Înainte ca femeia timzinai să apuce să întrebe de ce, Smit, Sandr şi Opal strigară cu toţii. Marcus se răsuci şi se cocoţă pe acoperişul căruţei. N-ar fi trebuit să fie bandiţi. N-aveau nimic care să merite furat. Iapa albă a conducătorului convoiului galopa de-a lungul şirului de căruţe către fruntea convoiului. Zări patru siluete îmbrăcate în piele şi zale uşoare ieşind dintre copaci cu arcurile încordate. Purtau glugi care le acopereau feţele, dar după constituţia lor solidă Marcus presupuse că erau jasuru sau kurtadami. Dacă erau patru la vedere, însemna că bandiţii jucau la cacealma. Sau că mai erau încă vreo doisprezece inşi ascunşi printre copaci.

Măcar nu-şi anunţaseră prezenţa cu o săgeată.

— Salutare, strigă o voce răguşită de undeva din faţă. Cine vorbeşte în numele vostru?

Patru bărbaţi călare apărură în faţa stejarului doborât. Erau fie cinnai neîngrijiţi, fie pursângi înfometaţi călare pe mârţoage, dar cel din frunte avea un armăsar cenuşiu cu o alură elegantă şi picioare puternice. Purta o platoşă de oţel şi o cămaşă de zale. Arcul era din corn, sabia era curbată în stilul sudic şi faţa-i era latră şi osoasă, având solzii arămii ai unui jasuru.

Conducătorul timzinai al convoiului îşi opri iapa în faţa căruţei

cu provizii.

— Eu vorbesc în numele convoiului, strigă el. Ce-nseamnă asta?

Marcus îşi mişcă umerii ca să şi-i dezmorţească. Opt oameni la vedere. Jumătate, călare. El avea opt oameni dintre care şase pe cai. Era un avantaj mult prea mic şi, dacă s-ar fi ajuns la luptă, aceştia n-ar fi rezistat nici preţ de cinci răsuflări lungi. Speră că timzinaiul n-avea să-i supere pe bandiţi prea tare.

— Sunt lordul Knightly Tierentois, zise şeful bandiţilor cu voce răsunătoare. Călătoriţi pe drumul meu şi am venit să încasez tributul ce mi se cuvine.

Marcus se lăsă să alunece la loc pe capra căruţei, în timp ce impulsul de a da ochii peste cap se lupta cu gheara care-i strângea stomacul. Călăreţul era probabil un impostor şi un lăudăros, dar avea arcuri şi spade.

— Astea-s drumurile făcute de dragoni, strigă conducătorul convoiului. Iar tu eşti un hoţ prost şi pripit într-o armură furată. Birancourul nu are cavaleri din neamul jasurilor.

Ei bine, asta nu era atât de diplomatic pe cât ar fi sperat Marcus. Râsul căpitanului bandiţilor era zgomotos şi fals. Marcus îşi puse mâna pe mânerul spadei, căutând o cale de scăpare care să ducă la moartea a cât mai puţini oameni. Dacă actorii ar fi atacat arcaşii care flancau convoiul, i-ar fi putut pune pe fugă. Lăsându-i lui cei patru oameni călări. Yardem apăru alături de el, neauzit ca o umbră. Tralgul avea arcul în mână. Deci câte doi călăreţi de fiecare. Dacă nu cumva erau mai mulţi ascunşi în pădure.

— Ziua în care te răzvrăteşti şi preiei compania? murmură Marcus.

— Nu-i azi, domnule.

Conducătorul convoiului ţipa de-acum, iar chipul falsului cavaler începu să capete culoarea arămiu-verzuie care, printre cei de un neam cu el, însemna mânie. Marcus se lăsă să alunece jos din căruţă şi înaintă. Călăreţii nu părură să-l observe până când nu ajunse aproape lângă iapa conducătorului convoiului.

— Cât vrei? zise Marcus.

Atât timzinaiul, cât şi jasurul se întoarseră şi-l priviră de sus, la fel de furioşi.

— Îmi cer iertare că întrerup dezbaterea elegantă şi plină de duh a domniilor voastre, dar cât vrei?

— Ar trebui să dai dovadă de respect, băiete, zise jasurul.

— Cât vrei, excelenţă? zise Marcus. Pentru că, dac-o să te uiţi la convoiul ăsta, o să-ţi dai seama că n-avem cine ştie ce. Nu prea avem ce să oferim decât dacă excelenţa voastră şi nobilii săi compatrioţi vor să accepte un tribut în minereu de cositor şi fier.

— Nu vorbi în numele meu, şuieră timzinaiul.

— Nu ne pune în pericol, îi zise Marcus, la fel de încet.

— Cine eşti tu, pursânge? întrebă jasurul.

— Marcus Wester. Sunt căpitanul gărzii acestui convoi.

De data aceasta, râsul banditului nu mai era prefăcut şi ceilalţi călăreţi i se alăturară. Jasurul clătină din capul lui rotund, rânjind. Avea limba neagră şi dinţii ascuţiţi ca nişte ace.

— Eşti Marcus Wester?

— Da.

— Aha. Şi ăsta de-aici presupun că e lord Harton, întors din morţi. Fii atent, eu sunt Drakis Cioara-Furtunii.

— Cam la fel cum eşti lordul Knightly Cum-i-o-zice, spuse conducătorul convoiului.

Marcus nu-l luă în seamă.

— Deci ai auzit de mine.

— Am fost la Wodfrod şi m-am săturat să fiu jignit, zise jasurul. Vreau toţi banii. Toată mâncarea. Jumătate dintre femei. Restul puteţi să vă târâţi înapoi în Vanai.

— Mănânci rahat, spuse conducătorul convoiului.

Jasurul duse mâna la spadă şi în spatele lor răsună o nouă voce.

— O. Să. Trecem.

Maestrul Kit stătea pe acoperişul căruţei cu provizii. Roba neagră şi purpurie a lui Orcus, regele-demon, îl învăluia ca o umbră solidificată şi ţinea în mână un toiag decorat cu un craniu. Când actorul vorbi din nou, vocea ajunse la urechile tuturor de parcă ar fi coborât din văzduhul întunecat.

— Sunt protectorul acestor oameni! Nu-i puteţi vătăma!

— Ce mama iadului e asta? zise jasurul, dar în voce i se strecurase îngrijorarea.

— Nu ne puteţi vătăma, zise maestrul Kit. Săgeţile voastre nu ne vor nimeri. Săbiile voastre nu ne vor tăia. Nu aveţi nicio putere.

Marcus se răsuci din nou către jasur. Nedumerirea şi

îngrijorarea schimonoseau trăsăturile banditului.

— Ce căcat! zise unul dintre cei trei oameni aflaţi în spatele lui, fără să pară însă prea convins.

— Cine-i ăsta? întrebă jasurul.

— Iscusitul meu, zise Marcus.

— ASCULTAŢI-MĂ! strigă maestrul Kit şi pădurea însăşi păru să amuţească. Copacii ne sunt prieteni şi umbra stejarului ne apără! Nu ne poţi vătăma, băiete! Şi o să trecem!

Marcus se înfioră. Observă că Orcus, regele-demon, avea acelaşi efect şi asupra bandiţilor. Simţi înmugurind o speranţă timidă. Jasurul îşi desprinse arcul de pe umăr şi potrivi în el o săgeată ameninţătoare.

— Mai zi tu asta o dată, ticălos ce eşti! strigă căpetenia bandiţilor.

Până şi în penumbră, Marcus desluşi zâmbetul maestrului Kit. Actorul îşi înălţă braţele şi faldurile întunecate ale costumului său părură să unduiască din proprie voinţă, la fel ca în timpul piesei din Vanai. Era vorba numai despre cusăturile neuniforme ale veşmântului, dar, laolaltă cu vocea sepulcrală a maestrului Kit şi cu postura sa sfidătoare, efectul era neliniştitor. Maestrul Kit grăi din nou, rar şi limpede şi cu o încredere de neclintit.

— Nu mă poţi vătăma. Săgeata ta n-o să nimerească ţinta.

Jasurul se încruntă şi întinse coarda. Arcul din corn scârţâi.

„Ei, merita încercat”, îşi spuse Marcus. Apoi, după numai o clipă: „Bată-mă zeii! Chiar n-o să nimerească!”

Săgeata se avântă prin penumbră. Maestrul Kit nu se clinti când vârful acesteia îi trecu pe lângă ureche. Jasurul îşi linse buzele cu limba lui neagră şi lată. Îşi mută privirea de la Marcus la maestrul Kit şi îndărăt. Frica din ochii lui era reală.

— Şi dacă are vreo importanţă, chiar sunt Marcus Wester.

Liniştea dură preţ de vreo patru respiraţii, apoi jasurul îşi întoarse calul şi înălţă un braţ.

— Nu-i nimic aici, băieţi, strigă banditul. Răhăţeii ăştia nu merită osteneala!

Călăreţii se năpustiră în pădure. Marcus rămase în mijlocul drumului, ascultând cum se stingea zgomotul copitelor şi realizând că, în cele din urmă, n-avea să moară în acea zi. Îşi duse mâinile la spate ca să le împiedice să tremure şi îşi ridică privirea către conducătorul convoiului. Timzinaiul tremura şi el. Măcar Marcus nu era singurul. Se apropie de marginea

drumului, înclinându-se şi constatând că arcaşii de la lizieră dispăruseră şi ei.

Yardem se apropie.

— A fost ciudat, zise tralgul.

— A fost, spuse Marcus. Bănuiesc că n-avem niciun scripete, aşa-i? Va trebui să mutăm copacul ăla din drum.

În noaptea aceea, soţia conducătorului convoiului găti carne. Nu cârnaţi, nu porc sărat, ci un miel proaspăt tăiat, pe care conducătorul convoiului îl cumpără de la o fermă aflată la marginea pădurii. Carnea era închisă la culoare şi gustoasă, aromată cu struguri şi cu un sos gălbui şi iute. Căruţaşii, vizitii şi majoritatea gărzilor lui Marcus se aşezară în jurul unui foc zdravăn la marginea drumului. Toţi mai puţin Tag, băiatul care transporta lână şi care nu părea să mănânce decât singur. Şi, la un alt foc, departe de ceilalţi, Marcus cina alături de maestrul Kit.

— Din asta mi-am câştigat traiul de... ei, cred că nu chiar dinainte de naşterea ta, zise actorul. Stau în faţa unor oameni, de obicei într-o căruţă, şi îi conving de diverse lucruri. Le spun că sunt un rege căzut sau un marinar naufragiat pe un ţărm necunoscut. Presupun că ei ştiu că nu-i adevărat, dar cred că în asta constă meseria mea: să-i fac să creadă chiar şi atunci când ştiu cum stau de fapt lucrurile.

— Atunci ce-ai făcut mai devreme? întrebă Marcus. Ai sădit neîncrederea în mintea ticălosului ăluia cu arcul. Asta n-a fost magie?

— Cred că a convinge un om de propriul lui eşec inevitabil este aproape o magie. Tu nu?

— Nu, nu tocmai.

— Ei, atunci probabil că n-o să cădem de acord cu privire la asta. Mai vrei vin?

Marcus luă burduful care i se oferea şi îşi picură în gură vinul aromat. Lumina celor două focuri – cel mic, care le încălzea genunchii, şi cel mai mare, aflat la cincisprezece metri distanţă – făcea umbrele să se adune pe obrajii actorului şi în scobiturile ochilor.

— Căpitane. Dacă te ajută cu ceva, îţi jur: pot fi foarte convingător şi-mi dau seama când cineva încearcă să mă convingă pe mine. Asta este singura magie pe care-o stăpânesc.

— Ţi-ai tăia degetul ca dovadă? zise Marcus şi maestrul Kit râse.

— Aş prefera să nu. Dacă pătez costumele cu sânge este greu să-l scot pe urmă. Dar tu? Ce aveai de gând când l-ai înfruntat pe omul ăla?

Marcus ridică din umeri.

— N-aveam nimic de gând. Nu în mod special, adăugă el. Dar mi-am zis că totuşi conducătorul convoiului nu proceda prea bine.

— Te-ai fi luptat? întrebă maestrul Kit. Dacă s-ar fi ajuns la săbii şi săgeţi?

— Sigur că da, zise Marcus. Probabil nu pentru multă vreme, date fiind şansele, dar m-aş fi luptat. Şi Yardem la fel şi sper că şi oamenii tăi. În fond, pentru asta suntem plătiţi.

— Chiar dacă ştiai că nu poţi să învingi?

— Da.

Maestrul Kit încuviinţă din cap. Marcus avu impresia că un zâmbet se furişase în colţul buzelor actorului, dar în lumina pâlpâitoare nu putea fi sigur. Putea să fi fost altceva.

— Vreau să încep să fac instrucţie cu oamenii tăi, spuse Marcus. O oră în fiecare dimineaţă, înainte să pornim la drum şi-o oră după ce ne oprim. Nu putem face mare lucru, dar ar trebui să mai ştie despre o spadă şi altceva decât de care capăt se ţine.

— Cred că-i o idee înţeleaptă, spuse maestrul Kit.

Marcus îşi ridică privirile către cer. Stelele străluceau ca o ninsoare proaspătă, iar luna, abia răsărită, azvârlea umbre lungi şi palide pe pământul întunecat. Lăsaseră pădurea în urmă, dar aerul încă mai mirosea a vreme în schimbare. Ploaie, se gândi Marcus. Cel mai probabil avea să fie ploaie. Maestrul Kit îşi mesteca friptura de miel, cu ochii aţintiţi asupra focului şi cu o expresie distantă.

— Nu-ţi face griji. Asta a fost cea mai grea zi, zise Marcus. De-acum am lăsat în urmă partea cea mai aventuroasă a călătoriei.

Maestrul Kit nu se uită la el, adresându-şi zâmbetul politicos flăcărilor. O clipă, Marcus crezu că bătrânul n-avea să spună nimic. Când vorbi, vocea-i era joasă şi îndepărtată.

— Probabil, zise maestrul Kit.

Geder

Geder îşi imaginase că Vanaiul semăna mai mult cu Camnipolul sau cu Estinportul: un oraş mare, numai marmură şi jad. Clădirile înghesuite din lemn şi canalele lui largi i se păreau mai mici decât se aşteptase şi mai întinse. Până şi Piaţa Mare a oraşului cucerit era mică în comparaţie cu spaţiile largi destinate în Camnipol adunărilor publice, iar zonele cele mai bogate ale Vanaiului erau la fel de înţesate de oameni ca mahalalele mai răsărite de acasă. Camnipolul era un oraş. Vanaiul era o casă de jucărie pentru copii care, cumva, se extinsese. Era frumos într-un fel al lui, straniu, străin şi improbabil. Nu era sigur dacă-i plăcea sau nu.

Şchiopăta pe străzile întunecate de ploaie ale Vanaiului aflat sub ocupaţie, sprijinindu-se la fiecare pas în bastonul său din abanos ornat cu argint. Cuvântarea lordului Ternigan urma să înceapă în curând şi, deşi rana ar fi făcut să-i fie iertată absenţa, Geder pierduse deja prea multe. Era şi-aşa destul de rea perspectiva de a se întoarce acasă şi de a-l desfăta pe tatăl său cu poveşti despre felul în care îşi pierduse cunoştinţa în timpul luptei, petrecându-şi apoi cele două zile cât durase prădarea oraşului în compania unui iscusit care-i îngrijise piciorul.

Canalul aflat la marginea estică a modestei Pieţe Mari era plin de frunze căzute, reproducând în auriu, roşu şi galben suprafaţa apei întunecate de dedesubt. Sub ochii lui Geder, o broască ţestoasă se ridică la suprafaţă, scoţându-şi capul negru din apă. O singură frunză, de un roşu strălucitor, i se lipise de carapace. Ţestoasa înaintă solemn pe lângă ceea ce la o primă vedere părea un buştean, dar era de fapt un cadavru în uniforma îmbibată de apă a fostului principe: un soldat al Vanaiului, adus cu căruţa de pe câmpul de luptă şi azvârlit în canal ca un avertisment către localnici. Alte cadavre atârnau de copacii din parcuri şi de-a lungul colonadelor. Zăceau pe scările palatelor, în pieţe şi în faţa închisorii publice, unde fostul principe mânca, îşi făcea nevoile şi tremura în văzul supuşilor săi. Numai vremea răcoroasă ţinea la distanţă mirosul de putreziciune.

Odată ce principele avea să plece în exil, cadavrele urmau să fie strânse şi arse. Odinioară fuseseră oameni. Acum erau material politic.

— Palliako!

Geder îşi ridică privirea. Aflat în mijlocul Pieţei Mari, Jorey Kalliam se încrunta, făcându-i semn să se grăbească. Geder întoarse spatele ţestoasei şi cadavrului şi şchiopătă bărbăteşte pe caldarâm. Nobilii din Anteea stăteau aliniaţi în formaţie, aşteptând numai câţiva gură-cască precum el. În faţa lor, direct pe caldarâm, şedeau oficialităţile oraşului care fuseseră cruţate. Negustori şi breslaşi timzinai, artizani pursângi şi nobili pragmatici. Purtau propriile lor veşminte – multe dintre ele având o croială vizibil inspirată de moda imperială – şi aveau o atitudine mai degrabă de spectatori politicoşi ai unui ceremonial religios decât de oameni înjosiţi şi cuceriţi cum erau. Sodai Carvenallin, secretarul lordului Ternigan, stătea singur pe platforma de piatră înaintea căreia erau aliniaţi cu toţii şi privea înainte, cu braţele încrucişate. Geder nu mai apucase să stea de vorbă cu el de când se îmbătaseră împreună. Din noaptea în care Klin îi arsese cartea. Goni amintirea şi îşi ocupă locul.

Încercă să nu ia în seamă noile găteli din jurul lui, dar era imposibil. Mantia lui sir Gospey Allintot era prinsă cu o broşă din filigran de argint împodobită cu rubine strălucitoare. Sozlu Veren îşi purta spada într-o teacă din jad de dragon şi fildeş îngălbenit, care fusese probabil făurită cu o mie de ani în urmă. La gâtul lui Jorey Kalliam atârna un lanţ de aur care părea să valoreze mai mult decât arenda pe o lună a tuturor pământurilor din Rivenhalm. Hainele tuturor erau proaspăt spălate, iar cizmele le străluceau până şi în lumina acelei zile mohorâte. Nobilii războinici ai Anteei se mândreau cu cucerirea lor. Geder îşi coborî privirea către bastonul lui. Era lucrul cel mai apropiat de o pradă de război pe care-l avea şi încercă să se simtă mândru de el.

— Ce mai zi, spuse Geder făcând semn către norii joşi şi cenuşii. Azi dimineaţă chiar a nins un pic. Mă bucur că nu trebuie să mărşăluim pe vremea asta. Deşi cred c-o să pornim curând, nu? Ca să-i ducem regelui tributul.

Jorey scoase un mormăit afirmativ, dar evită privirea lui Geder.

— Piciorul meu e bine. Numai puroi, ceea ce e mulţumitor, zise Geder. Dar ai auzit ce-a păţit contele Hiren? I s-a infectat o rană la mână. A murit noaptea trecută când au încercat să i-o amputeze. Mare păcat. Era un om de treabă.

— Era, încuviinţă Jorey.

Geder încercă să-i urmărească privirea, dar Jorey nu părea să se uite la ceva anume. Ba da. Ochii i se mişcau fără încetare, căutând. Geder căută şi el fără să ştie după ce se uita.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Geder în şoaptă.

— Klin nu-i aici.

Geder scrută mulţimea, cu atenţia mai concentrată de data asta. În rânduri se vedeau goluri, oameni ucişi, răniţi sau trimişi de lordul mareşal în misiuni. Kalliam avea dreptate. Sir Alan Klin ar fi trebuit să se afle în fruntea grupului, cu oamenii de sub comanda sa aliniaţi în spate. Însă locul lui era ocupat de sir Gospey Allintot, cu nasul pe sus.

— O fi bolnav, poate? zise Geder.

Jorey chicoti de parcă ar fi auzit o glumă.

Tobele anunţară sosirea mareşalului. Nobilii Anteei îşi ridicară mâinile în semn de salut şi lordul Ternigan îi lăsă astfel pentru o clipă înainte să le răspundă. La mijloc, puternicii Vanaiului îşi acceptau umilirea rituală într-o tăcere politicoasă. Jorey mârâi, cu o expresie acră pe chip. Nu mai căuta pe nimeni. Geder îi urmări privirea şi-l descoperi pe Klin stând în spatele platformei, alături de secretarul lordului mareşal. Klin purta tunică de mătase şi pantaloni de un roşu închis şi o manta de lână neagră. Croiala amintea mai puţin de spade şi luptă, cât de guvernare.

Geder simţi o greutate în stomac.

— Rămânem aici? întrebă el încet. Jorey Kalliam nu răspunse.

— Nobili ai Anteei, zise Ternigan, cu vocea răsunându-i în piaţă, dar nu atât de tare pe cât ar fi putut. Mareşalul părea să sufere de o răceală. Vă mulţumesc tuturor în numele regelui Simeon. Graţie vitejiei voastre, imperiul se află din nou în siguranţă. Am luat decizia să ne întoarcem de îndată în Camnipol cu tributul pe care Vanaiul îl datorează tronului. Toamna este pe trecute şi marşul este unul lung, aşa că aş prefera să nu ne petrecem toată săptămâna punându-ne cizmele. I-am cerut lui sir Alan Klin să rămână ca Protector al Vanaiului, până când regele Simeon va numi un guvernator permanent. Toţi cei care l-aţi urmat în luptă îl veţi urma şi într-aceasta.

Terminându-şi de transmis ordinele, Ternigan dădu din cap ca pentru sine şi îşi întoarse atenţia către bărbaţii aşezaţi pe caldarâm. În timp ce el repovestea istoria pretenţiilor Anteei asupra Vanaiului, justificând ocupaţia prezentă prin războaie şi

acorduri încheiate cu şase sute de ani în urmă, între linii dinastice şi parlamente independente de mult dizolvate, mintea lui Geder se poticnea încercând să desluşească ceea ce tocmai i se întâmplase.

Nici vorbă să revină în Camnipol, nu în anotimpul acesta. Posibil nici în următorii ani. Privi în jur, către clădirile înghesuite din lemn cu acoperişuri abrupte, îngrămădite pe străzile înguste, către marele canal prin care barje şi bărci străbăteau oraşul revenind apoi pe fluviu, către cerul jos şi cenuşiu. Nu mai era o aventură exotică. Era locul unde avea să trăiască de-acum. O mie de planuri numai pe jumătate schiţate pentru întoarcerea la Camnipol, la Rivenhalm, la căminul tatălui său, i se destrămară în faţa ochilor.

Ternigan se retrase de la marginea platformei, luă o scrisoare sigilată din mâinile secretarului său şi i-o înmână lui Alan Klin, Protectorul Vanaiului. Klin înaintă, deschise scrisoarea şi citi cu voce tare însărcinarea primită de la mareşal. Geder clătină din cap. Disperarea sa, care creştea cu fiecare frază, îi demonstra cu câtă nerăbdare aşteptase finalul campaniei şi eliberarea de sub conducerea lui Alan Klin.

Rana din piciorul lui Geder pulsa dureros, în timp ce Klin îi asigura pe locuitorii Vanaiului că va trata toate rasele în mod egal, că loialitatea faţă de Anteea va fi recompensată, iar trădarea pedepsită iute şi fără cruţare. Gloria Anteei în general şi a regelui Simeon în special ocupară cea mai mare parte din următoarea oră. Pe la final, până şi ceilalţi din cohorta lui Geder începură să freamăte. Apoi Klin îi mulţumi lordului mareşal pentru serviciile sale şi acceptă în mod oficial noua sa însărcinare. Salutul său fu întâmpinat cu urale de oamenii mulţumiţi mai degrabă de încheierea ceremoniei decât de vorbele lui Klin. Cetăţenii Vanaiului se ridicară în picioare, scuturându-şi membrele amorţite şi vorbind între ei ca negustorii din piaţa de mărfuri proaspete.

Geder observă reacţii amestecate în rândul oamenilor imperiului. Unii îi invidiau pe Klin şi pe ai săi pentru noul rol primit. Sir Gospey Allintot zâmbea atât de larg, că părea să strălucească. Jorey Kalliam se îndepărtă cu o expresie îngândurată şi Geder făcu eforturi să ţină pasul cu el.

— Suntem exilaţi, zise Geder când lăsaseră în urmă marea masă a compatrioţilor. Am câştigat lupta şi ca răsplată ne-au

exilat, la fel ca pe afurisitul de principe al oraşului!

Jorey îl privi cu milă şi iritare.

— Klin a ţintit poziţia asta dintru-nceput, spuse el. Asta a sperat tot timpul.

— De ce? întrebă Geder.

— Să fii vocea regelui îţi conferă o anumită putere, zise Jorey. Chiar şi în Vanai. Şi dacă se face util, când va veni vremea să cedăm oraşul din nou, Klin va avea un loc rezervat şi la masa aceea. Şi-acum scuză-mă, dar trebuie să-i scriu tatei.

— Da, zise Geder. Şi eu ar trebui să-mi anunţ familia. Nici nu ştiu ce-o să le spun.

Râsul lui Jorey era stins şi plin de amărăciune.

— Spune-le că n-ai ratat jefuirea Vanaiului în cele din urmă.

Dacă mai existau dubii cu privire la care dintre oamenii lui Alan Klin erau favorizaţi, întrebarea primi răspuns imediat ce lordul Ternigan ieşi pe poarta oraşului. Noul secretar al lui Klin, fiul unui neguţător timzinai cu greutate, îl conduse pe Geder din patul pe care-l ocupase în infirmerie până la noua sa locuinţă: trei camere mici dintr-un palat lipsit de importanţă, care jucaseră până atunci rol de depozit şi miroseau a urină de şoarece. Totuşi, măcar exista un mic cămin şi vântul nu trecea prin pereţi ca în cort.

Fiecare zi aducea cu sine un nou ordin din partea lui Klin. Poarta unui canal trebuia încuiată şi scoasă din uz, neguţătorii dintr-o anumită piaţă trebuiau să-şi cumpere un permis anteean pentru a-şi putea continua afacerile, un cetăţean loial de-al principelui detronat trebuia dus la închisoarea publică pentru a sluji de exemplu celorlalţi. Soldaţii de rând erau cei care comunicau ordinele şi aveau grijă să fie îndeplinite, dar situaţia reclama, de fiecare dată, prezenţa unui nobil, a unei figuri care să arate că aristocraţia din Anteea era prezentă şi se implica în treburile noului ei oraş. Şi, date fiind însărcinările pe care le primea, Geder bănuia că avea să ajungă cel mai detestat om din Vanai înainte să se încheie iarna.

Trebuia închis un bordel foarte frecventat? Geder conducea trupele. Văduva şi copiii unui cetăţean loial trebuiau aruncaţi afară din casă? Geder. Era nevoie să fie arestat un membru de vază al negustorimii locale?

— Pot să întreb care-s acuzaţiile? zise magistrul Imaniel, şeful

Băncii Medean din Vanai.

— Îmi pare rău, spuse Geder. Am ordin să vă aduc în faţa Lordului Protector, de bunăvoie sau cu sila.

— Ordin, zise cu acreală omuleţul. Şi să mă plimbaţi pe străzi în lanţuri?

— Face parte din instrucţiunile primite. Îmi pare rău.

Sediul din Vanai al Băncii Medean se afla pe o stradă lăturalnică şi nu era cu mult mai mare decât casa unei familii înstărite. Chiar şi-aşa, părea cumva cam pustiu. Numai magistrul mărunţel, cu chipul ridat de soare, şi o femeie dolofană, ce-şi frângea mâinile stând în cadrul uşii. Magistrul Imaniel se ridică de la masă, îi examină pe soldaţii din spatele lui Geder şi-şi aranjă tunica.

— Presupun că nu ştiţi când o să pot să mă reîntorc la lucru, zise el.

— Nu mi s-a spus, zise Geder.

— Nu puteţi face una ca asta, zise femeia. Nu v-am făcut nimic.

— Cam, zise bancherul cu asprime. Termină! Sunt convins că este vorba numai de afaceri. Spune oricui întreabă că s-a făcut o greşeală şi că o să vorbesc cu însuşi nobilul Lord Protector ca s-o îndrept.

Femeia, Cam, îşi muşcă buzele şi îşi feri privirea. Magistrul Imaniel se apropie liniştit, oprindu-se în faţa lui Geder, căruia-i făcu o plecăciune.

— Presupun că nu putem trece cu vederea lanţurile, zise el. Munca mea depinde foarte tare de reputaţie şi…

— Îmi pare nespus de rău, zise Geder, dar lordul Klin a dat…

— Ordin, zise bancherul. Înţeleg. Atunci haideţi să terminăm odată.

În stradă se adunase deja o mulţime de oameni. Zvonul despre apariţia lui Geder în faţa casei călătorise, se pare, mai iute decât păsările. Geder păşea înconjurat de gărzile sale, iar prizonierul îl urma în zornăit de fiare. Când privi îndărăt, chipul tăbăcit al omului era o mască exprimând amuzament şi indulgenţă. Geder nu-şi dădea seama dacă neînfricarea bărbatului era sinceră sau prefăcută. Pe tot parcursul drumului de-a lungul canalelor şi pe străzi, oamenii întorceau capul să-l vadă pe bancher în lanţuri. Geder mărşăluia cu bastonul bocănind hotărât pe caldarâm. Păstra pe chip o expresie severă,

menită să ascundă faptul că nu ştia de ce făcea ceea ce făcea. N-avea nicio îndoială că până dimineaţă tot oraşul avea să afle că el îl arestase. Nu se simţea deloc mai bine ştiind că, în mod evident, asta şi dorise Klin.

Sir Alan Klin îi întâmpină în încăperea vastă ce constituise odinioară sala de audienţe a principelui. Toate semnele trecutei guvernări dispăruseră sau fuseseră acoperite de stindardele anteene ale regelui Simeon şi ale casei Klin. Mirosea a fum, a ploaie şi-a câine ud. Sir Alan se ridică de la masă zâmbind.

— Magistrul Imaniel de la Banca Medean?

— El însuşi, Lord Protector, zise bancherul zâmbind şi făcând o plecăciune.

Vocea-i era amabilă. Lui Geder aproape că nu-i venea să creadă că sir Klin tocmai îl umilise pe acest om în văzul întregului oraş.

— Se pare că am jignit-o cumva pe excelenţa voastră. Trebuie să-mi cer iertare, fireşte. Dacă aş cunoaşte natura insultei mele, aş putea, pe viitor, să mă feresc să mai comit o asemenea abatere.

Klin flutură nonşalant din mână.

— Nici vorbă de insultă, domnule, zise el. Numai că am vorbit cu fostul dumneavoastră principe înainte să plece în exil. Mi-a spus că aţi refuzat să-i finanţaţi campania.

— Părea puţin probabil că o să ramburseze împrumutul, zise magistrul Imaniel.

— Înţeleg, spuse Klin.

Geder se uita de la unul la altul. Tonul conversaţiei era atât de calm, aproape colegial, încât îl năucea. Şi totuşi în ochii lui Klin era o asprime care – împreună cu lanţurile ce înfăşurau în continuare încheieturile şi gleznele bancherului – îi transforma fiecare cuvânt într-o ameninţare. Klin reveni încet la masă, unde, pe o farfurie de argint, încă se mai aflau rămăşiţele prânzului.

— M-am uitat peste rapoartele din timpul prădării oraşului, zise Klin. Am observat că tributul pentru regele Simeon luat de la instituţia pe care o conduceţi... Ei bine, s-a dovedit surprinzător de mic.

— Se poate ca fostul meu principe să fi avut o părere exagerată despre resursele mele, zise magistrul Imaniel.

Klin zâmbi.

— E îngropat sau l-aţi scos pe furiş din oraş?

— Nu ştiu la ce vă referiţi, domnule, zise magistrul Imaniel.

— Atunci n-aveţi nimic împotrivă ca unul dintre agenţii mei să facă un audit al registrelor domniei voastre, nu?

— Sigur că nu. Suntem fericiţi că Anteea a preluat autoritatea care-i aparţinea de drept şi suntem nerăbdători să facem afaceri într-un oraş mai prietenos şi în care domneşte ordinea.

— Şi avem acces în casa domniei voastre?

— Fireşte.

Klin dădu aprobator din cap.

— Înţelegeţi că sunt silit să vă reţin până când o să descopăr care-i adevărul? Orice capital deţinut de Bancă în Vanai intră de acum sub controlul Anteei.

— M-am aşteptat la una ca asta, spuse magistrul Imaniel, dar sper că nu vă veţi simţi jignit aflând că speram la mai mult de-atât.

— Trăim într-o lume decăzută. Facem ce trebuie să facem, spuse Klin, adresându-i-se apoi căpitanului gărzii, care stătea în stânga lui Geder: Du-l în temniţa publică. Pune-l pe rândul cel mai de jos, unde-l poate vedea toată lumea. Dacă încearcă să-i vorbească cineva, fii atent ce spune şi-apoi arestează persoana respectivă.

Geder privi cum omuleţul era escortat afară din încăpere. Nu era sigur dacă trebuia să se retragă şi el sau nu. Klin nu se încrunta la el, ceea ce însemna, probabil, că trebuia să rămână.

— Ai fost atent, Palliako? îl întrebă Klin după ce bancherul şi paznicii săi dispăruseră.

— Banca avea mai puţini bani decât te aşteptai? întrebă Geder.

Klin scoase un hohot de râs care-l făcu pe Geder să se întrebe dacă era luat sau nu peste picior.

— A, nu, sunt aici, zise el. Pe undeva. Şi, din câte spunea principele, erau ceva bani. Destul cât să angajezi suficienţi mercenari ca să rezişti unui asediu. Destul cât să cumperi de două ori forţele armate ale Macciei. Poate chiar mai mult.

— Dar şi-a refuzat principele, zise Geder.

— Nu din loialitate faţă de noi, spuse Klin. Bancherii nu dau socoteală în faţa niciunui tron. Dar dacă a scufundat banii într-un canal, cineva a ajutat la transportul lor. Dacă i-a îngropat, cineva a mânuit lopata. Dacă i-a strecurat afară din oraş, cineva

a făcut aranjamentele. Şi când acea persoană îl va vedea pe şeful băncii în închisoare, s-ar putea să între în panică şi să încerce să-şi cumpere propria libertate.

— Ah, făcu Geder.

— Tu eşti omul asociat cu arestul, aşa că o să trebuiască să fii uşor de găsit în următoarele zile, zise Klin. Abordabil. Şi, orice auzi, vino şi raportează-mi.

— Sigur că da, domnule.

— Excelent, zise Klin.

Tăcerea dintre ei se prelungi şi Geder realiză că avea permisiunea să plece.

Se întoarse în piaţă, găsi o bancă de piatră sub un copac cu scoarţa înnegrită şi aproape fără frunze şi se aşeză. Piciorul îl durea, dar nu simţea pe coapsă vreo răceală care să-l anunţe că din rană cursese puroi sau sânge. De cealaltă parte a străzii, un grup de adolescenţi – pursângi şi timzinai amestecaţi, de parcă rasele s-ar fi simţit complet în largul lor împreună – se prefăceau că nu-l privesc. Un cârd de ciori se sfădi printre crengile copacilor, apoi se înălţă în aer ca un fum înaripat. Geder ciocăni cu bastonul în caldarâm, simţindu-se reconfortat în mod straniu de micul şoc ce i se transmitea prin degete.

În următoarele câteva zile, rolul lui era acela al momelii atârnate în cârlig. Înţelegea asta. Poate complicii bancherului aveau să rişte să-şi cumpere buna părere a autorităţilor anteene. Sau poate aveau să păstreze tăcerea. Sau era posibil să-i aranjeze un accident omului pe care-l asociau cu această problemă. Klin îl pusese în pericol fără să-l prevină măcar că asupra lui plana o ameninţare.

Şi totuşi, avea la dispoziţie câteva zile în care putea să umble pe străzi şi prin pieţe spunând că acţiona din ordinul lui Klin. Scutierul său îi adusese veşti despre un librar din districtul sudic. Putea, în sfârşit, să ajungă acolo. Şi, chiar dacă trebuia să se ducă înarmat şi sub pază, măcar putea să se ducă.

Timp de două zile, Geder colindă străzile, cafenelele şi crâşmele din Vanai, dar cu precauţie. În biserică, pe când vocile corului se înălţau în spaţiul vast de deasupra, nu lăsă pe nimeni să se aşeze prea aproape de el în strană. În piaţa de mărfuri proaspete, scotoci printre volumele pe jumătate putrezite din cotiga unui vânzător de cărţi, dar păzit de un soldat. Apoi, în cea de-a treia zi, un căruţaş pe nume Olfreed veni la el acasă şi-i

pomeni despre un convoi organizat de un binecunoscut aliat al Băncii Medean, pe nume meşterul Will.

Pentru prima oară, Geder auzi numele lui Marcus Wester.

Cithrin

Cu atenţia distrasă de rigorile deghizării sale şi de averea ascunsă în căruţă, Cithrin nu fusese suficient de grijulie.

— Ce-a fost în capul tău, băiete? întrebă conducătorul convoiului.

Cithrin îşi plecă privirea, cu obrajii arzând de ruşine şi cu un nod în gât. Praful roşu al popasului le năclăia cizmele şi pământul era presărat cu frunze căzute tivite cu chiciură.

— Îmi pare rău, spuse ea, iar frigul îi transformă cuvintele în forme albe.

— Sunt catâri, spuse conducătorul convoiului. Trebuie să ai grijă de ei. De când durează treaba asta?

— De câteva zile, zise ea, abia mişcându-şi buzele.

— Vorbeşte, măi băiete! De cât timp?

— De câteva zile, zise ea.

Urmă o pauză.

— Bine. Căruţa cu provizii se poate descurca şi cu un echipaj de trei. Leagă-l pe ăl bolnav de-un copac şi-o să-ţi aduc eu unul în loc.

— Dar dacă-l lăsăm aici o să moară, zise Cithrin.

— Asta-i şi ideea.

— Dar nu e vina lui! Nu poţi să-l laşi aici singur să moară!

— Bine. Îţi aduc un cuţit şi poţi să-i tai gâtul.

Tăcerea scandalizată a lui Cithrin grăia de la sine. Pleoapele transparente ale conducătorului convoiului se închiseră şi se deschiseră din nou, clipind fără s-o piardă din ochi.

— Dacă preferi mai degrabă să părăseşti convoiul eşti binevenit, spuse el. Şi-aşa mergem prea încet. N-o să-i opresc pe toţi fiindcă nu eşti tu în stare să ai grijă de echipajul tău. Anunţă-mă ce ai hotărât.

— N-o să-l las aici, zise ea, surprinsă la auzul propriilor cuvinte, dându-şi seama, cu groază, că vorbea serios.

Nu putea să iasă din convoi!

— E doar un catâr.

— N-o să-l las aici.

De data asta, cuvintele sunară mai bine.

— Atunci eşti un idiot.

Conducătorul convoiului se întoarse, scuipă şi se îndepărtă. Cithrin îl privi îndreptându-se cu paşi furioşi către pereţii de piatră şi acoperişul prăpădit din paie al adăpostului. Când deveni clar că omul nu avea de gând să se întoarcă, reveni în grajd. Cel mai mare dintre cei doi catâri ai ei stătea în boxa lui cu capul lăsat. Respiraţia-i era scurtă şi hârâită. Cithrin se strecură lângă el şi-i mângâie blana groasă şi aspră. Catârul îşi înălţă capul, flutură dintr-o ureche şi se înmuie din nou.

Încercă să se imagineze legând animalul de un copac şi lăsând boala şi ninsoarea să-l ucidă. Încercă să se imagineze spintecându-i gâtlejul cald şi moale. Cum avea să mai ducă banii până în Carse?

— Îmi pare rău, zise Cithrin. Nu sunt un căruţaş adevărat. N-am ştiut.

La început, crezuse că încetineala căruţei era din vina ei, că distanţa care se căsca după-amiaza între ea şi vehiculul din faţă însemna că nu-şi îmboldea echipajul când trebuia sau că îi scăpa vreo nuanţă fină privind luarea curbelor. Numai când catârul mai solid tuşise – o tuse umedă, conţinând flegmă – îşi dăduse seama că era bolnav. În gospodăria magistrului Imaniel practicile religioase fuseseră respectate, dar Cithrin se rugase ca animalul să se facă bine singur.

Nu se făcuse.

Locul de popas – o ruină abia întreţinută de cei aflaţi în trecere – se afla pe panta unui deal larg, cel dintâi din şirul aflat la picioarele munţilor înalţi, cu creştete încununate de ninsoare, ce marcau sfârşitul Oraşelor Libere şi începutul Birancourului. Chiar şi acum, piscuri îndepărtate răsăreau albăstrui la orizont. Trecătoarea dintre ele era drumul cel mai scurt între Vanai şi Carse.

Carse. Cuvântul însuşi căpătase pentru ea o semnificaţie aproape religioasă. Carse, marele oraş al Coastei de Nord, înălţându-se deasupra mării liniştite. Casa turnurilor albe clădite pe faleze cretoase, a Consiliului din Eventide, a Mormântului Dragonilor. Sediul Băncii Medean şi finalul carierei ei de contrabandist şi refugiat. Nu fusese niciodată în Carse, dar tânjea după el ca după propria-i casă.

Putea să ajungă acolo şi singură. Trebuia. Numai că nu ştia

drumul. Sau cum să îngrijească un catâr bolnav şi să-l însănătoşească. Sau ce să facă dacă din pădure s-ar fi ivit o altă bandă de tâlhari. Catârul trase cu greu aer în piept, apoi tuşi: o tuse profundă, umedă şi răguşită. Cithrin se apropie şi-i scărpină urechile lungi şi mătăsoase.

— O să găsim noi o soluţie, spuse ea, vorbind mai degrabă pentru sine decât cu animalul. O să fie bine.

— Probabil o să fie, grăi o voce de bărbat.

Iscusitul, maestrul Kit, stătea în uşa grajdului, având-o alături pe femeia pe nume Opal. Cithrin făcu o jumătate de pas către catâr, trecându-şi braţul pe după gâtul lui plecat ca pentru a-l proteja. Sau pentru a fi apărată de el. Un fior de nelinişte îi iuţi respiraţia.

— Ăsta e, bietul de el? zise Opal trecând pe lângă iscusit. Pare obosit, nu?

Cithrin făcu semn că da, cu ochii în jos ca să evite privirile celor doi. Opal se strecură în boxă şi dădu o dată ocol catârului, oprindu-se să-şi culce urechea pe flancul animalului. Apoi, fredonând un cântecel ale cărui cuvinte Cithrin nu le recunoscu, îngenunche înaintea catârului şi-i deschise cu blândeţe botul.

— Opal are grijă de animalele noastre, atunci când avem, zise maestrul Kit. Am ajuns să merg pe mâna ei când e vorba de copitate.

Cithrin dădu din cap, împărţită între un val de recunoştinţă şi neliniştea de a se afla atât de aproape de gărzi. Opal se ridică şi adulmecă grijulie urechile catârului.

— Tag te cheamă, nu? întrebă ea şi Cithrin făcu semn că da. Bun, Tag, păi poţi să-mi spui dacă bătrânelu’ ăsta trăgea într-o parte? A trebuit să-l îndrepţi?

Cithrin încercă să-şi amintească şi făcu semn că nu.

— Asta-i bine, zise Opal şi i se adresă peste umăr maestrului Kit. Nu cred că i-a ajuns la urechi, deci e bine. Gâfâie, dar nu are apă în plămâni. La o primă vedere, aş zice că, dacă-l ţinem la căldură vreo două zile, o să fie bun zdravăn. Doar că-i mai trebuie nişte pături.

— Două zile, zise maestrul Kit. Căpitanul Wester n-o să fie mulţumit când o să audă, cred eu.

Respiraţia chinuită a catârului şi vântul dimineţii foşnind printre crengi făceau tăcerea să pară şi mai apăsătoare. Cithrin simţi gheara care-i încleşta stomacul strângându-se şi mai tare,

până i se făcu greaţă.

— Un paznic mai puţin n-o să însemne mare lucru, zise Opal. O să rămân eu cu Tag, iar când bătrânelu' se mai înzdrăveneşte o să vă prindem din urmă. N-o să fie mai mult de o zi-două şi o căruţă cu un echipaj bun se mişcă mai repede decât un convoi.

Iscusitul îşi încrucişă braţele, căzut pe gânduri. Cithrin simţi o undă de speranţă.

— Poţi să faci asta? o întrebă maestrul Kit.

Ochii lui erau blânzi, iar vocea moale ca bumbacul.

— Pot, domnule, zise Cithrin, încercând să vorbească pe un ton jos, masculin.

Iscusitul dădu din cap.

— Nu cred că o să fie vreo problemă când o le facem propunerea, zise el. Dar poate mă laşi pe mine să discut cu ei, Tag.

Ea făcu semn că da şi bătrânul zâmbi. Se întoarse şi se îndreptă spre adăpost, lăsându-i pe Cithrin, pe Opal şi pe animale să-şi poarte singure de grijă.

Uşurarea mai domoli tăişul fricii. Poate că într-un fel nu era chiar atât de rău. Opal în armura ei de piele întărită şi Cithrin deghizată ca bărbat n-aveau să stârnească bănuieli. Asta însemna, totodată, câteva zile departe de mulţime, în care nu trebuia să se ferească decât de Opal. Iar faptul că se presupunea a fi de sexe diferite avea să ofere o scuză foarte bună pentru păstrarea intimităţii.

Totuşi, frica nu dispăru cu totul. Asta, îşi spuse, se întâmpla numai pentru că ea ştia mai multe decât ceilalţi. Aproape că îl putea auzi pe magistrul Imaniel stând la cină împreună cu Cam şi Besel şi analizând prin ce diferise comportamentul unui negustor sau prelat faţă de maniera sa obişnuită şi ce însemna asta. Cithrin ştia că Tag, căruţaşul, căra o avere suficient de mare cât să angajeze o mică armată, dar nimeni altcineva n-avea habar de asta. Dacă rămânea în urma convoiului, riscurile nu erau cu nimic mai mari decât dacă ar fi transportat cu adevărat doar lână nevopsită. Şansele ei păreau mai mici numai pentru că ştia cât de mari erau mizele. N-o descoperise nimeni. Nimeni n-o căuta nici pe ea, nici încărcătura ei, catârul avea să se facă bine şi ea n-avea să fie silită să călătorească de una singură până la Carse. Totul avea să fie bine.

— E prima ta călătorie? întrebă Opal.

Cithrin îi aruncă o privire şi făcu semn că da.

— Ei, nu te-ngrijora, drăguţă, zise femeia. Avem grijă de-ai noştri.

Abia după câteva ore se întrebă Cithrin de ce un mercenar ar fi inclus printre „ai noştri” un căruţaş nepriceput, iar până atunci planul deja fusese pus în aplicare şi convoiul, cu tot cu căpitanul Wester şi cu maestrul Kit, dispăruse pe drumul ce ducea spre munţi şi spre Carse.

Îşi petrecură ziua îngrijind catârul bolnav: făcând cald în grajd, frecţionând animalul şi vârându-i cu forţa pe gât o licoare cu miros de catran şi lemn dulce. La lăsarea serii, catârul deja îşi ţinea capul mai sus şi tusea lui nu mai era la fel de violentă. În acea noapte, Cithrin şi Opal se culcară în grajduri, înfăşurate în pături subţiri. Un vechi vas cu mangal, aşezat între ele, dădea doar atâta căldură cât să împiedice încăperea să îngheţe. În întunericul de afară, ceva scoase un ţipăt strident, care nu mai fu urmat de un altul. Cithrin închise ochii, îşi puse capul pe un braţ şi încercă să adoarmă printr-un efort de voinţă. Invidia răsuflarea liniştită şi regulată a lui Opal. Corpul ei era încordat şi tremura, iar mintea îi sărea de la una la alta, imaginându-şi sute de dezastre posibile. Bandiţii care atacaseră convoiul puteau să sosească în toiul nopţii, să le violeze şi să le ucidă pe amândouă şi să fugă cu banii băncii. Opal putea să-i descopere secretul şi, scoasă din minţi de lăcomie, să-i taie gâtul. Catârului putea să-i revină boala, lăsând-o împotmolită în sălbăticie, pradă frigului toamnei.

Zorii cenuşii se iviră în cele din urmă, dar Cithrin nu reuşise să doarmă. O durea capul, iar spatele îi era ţeapăn de parcă ar fi bătut-o cineva cu ciocanul. Opal aprinse din nou focul, fredonând ca pentru sine, apoi fierse o tigaie cu apă în care presărase nişte frunze şi se duse să vadă ce făcea pacientul. Când Cithrin i se alătură, pielea catârului nu mai era la fel de înfierbântată, ochii îi erau mai strălucitori şi capul aproape-i revenise la postura lui obişnuită. În boxa alăturată, celălalt catâr tuşi şi fornăi.

— O să se îmbolnăvească şi ea? întrebă Cithrin.

Doar gândindu-se la asta îi venea să plângă.

— S-ar putea, dar deocamdată nu-i bolnavă, zise Opal. Probabil e doar geloasă că bătrânelul de-aici capătă toată atenţia.

— Ar trebui să plecăm? Adică o să fie în afara oricărui pericol dacă pornim după convoi?

— În după-amiaza asta, poate, zise Opal. E mai bine să-şi recapete puterile. Să-l punem la treabă numai o jumătate din zi pentru început.

— Dar...

— Am mai trecut pe drumul ăsta. O să-i ajungem înainte sa străbată trecătoarea. O să se oprească la Bellin şi-o să trimită cercetaşi înainte.

Cithrin ştia numele, dar nu reuşea să-l localizeze. Opal îi aruncă o privire.

— Bellin, zise ea. Un târguşor aflat înainte de intrarea în trecătoare. Chiar nu prea ştii multe despre transportul cu convoaiele, nu?

— Nu, zise Cithrin, posomorâtă şi în acelaşi timp stânjenită de propria ei îmbufnare.

— Bellin nu-i cine ştie ce, dar locuitorii sunt prietenoşi cu călătorii. Maestrul Kit ne-a adus aici odată, pentru o lună. La fiecare câteva zile vin noi călători şi nimeni nu rămâne locului prea mult. A fost ca şi cum eram o trupă ambulantă fără să ne mişcăm din loc.

O boare rece suflă paiele. În vas, cărbunii se aprinseră şi flacăra subţire începu să danseze. Cithrin îşi simţea mintea înceată şi îngreunată de oboseală. La ce i-ar fi folosit unei companii de mercenari să petreacă o lună într-un loc unde se aflau în trecere comercianţi, neguţători şi misionari? Să le asigure protecţia înăuntrul zidurilor oraşului, unde aveau nevoie cel mai puţin de ea?

— Ar trebui să mă duc, zise Cithrin. Să verific... ăăă... căruţa.

— Să te asiguri că n-a plecat undeva, zise Opal ca şi cum ar fi fost de acord.

Practic, să fie numai cu Opal era mai bine decât să se afle în mijlocul convoiului. Având numai o persoană de care să se ferească, Cithrin putea să-şi găsească vreo câteva momente în care să lase garda jos, să fie Cithrin şi nu Tag. Când veni vremea plecării şi înhămară catârii, situaţia nu se dovedi foarte diferită de perioada când fusese singură. Opal vorbi ea mai tot timpul, în cea mai mare parte explicându-i cum să-şi mâne echipajul. Cithrin ştia că Tag ar fi trebuit să fie plictisit de aceste lecţii, dar ea le sorbi pe nerăsuflate. Într-o jumătate de zi,

descoperi o mie de lucruri pe care le făcea greşit. În noaptea aceea, când îşi făcură culcuşul pe o pajişte largă de la marginea drumului, era deja un căruţaş mai bun decât în toate săptămânile lungi de când plecase din Vanai.

Voia să-i mulţumească femeii pentru tot ce făcuse, dar se temea că, dacă ar fi început, nu s-ar mai fi oprit. Recunoştinţa ar fi devenit prietenie, prietenia ar fi dus la mărturisiri şi apoi toate secretele ei s-ar fi revărsat afară. În loc de asta, se asigură ca Opal să primească porţia cea mai bună de mâncare şi culcuşul cel mai moale.

Se lungiră amândouă pe lâna moale, în întuneric. Luna şi stelele dispăruseră, învăluite în nori, şi bezna era absolută. Mintea lui Cithrin sărea de la una la alta, năucită de oboseală. Şi totuşi, somnul se lăsa aşteptat. În toiul nopţii, simţi trupul lui Opal lipindu-se de al ei şi se trezi panicată, îngrozită că femeia o ataca sau încerca s-o seducă sau poate ambele, dar aceasta nu era decât înfrigurată şi pe jumătate adormită. Îşi petrecu restul nopţii atrasă de căldura corpului lui Opal, dar încercând să păstreze distanţa de teamă să nu-şi dea de gol deghizarea.

În întuneric, săptămânile care-i mai rămâneau până la Carse i se păreau lungi cât o eternitate. Îşi imagină că simţea butoaiele şi lăzile ascunse sub ea. Cărţile şi registrele, mătasea, frunzele de tutun şi mirodeniile. Nestematele şi bijuteriile. Responsabilitatea şi frica o apăsau ca şi cum ar fi avut o greutate pe piept. Când, cu puţin înaintea zorilor, adormi suficient de adânc încât să viseze, se pomeni pe marginea unei prăpăstii, încercând să împiedice sute de bebeluşi cu mers nesigur să se prăbuşească în abis.

Se deşteptă cu un ţipăt şi descoperi că ningea.

Fulgi mari şi dolofani cădeau din cer, cenuşii pe fundalul alb al norilor. Poposeau pe ramurile copacilor, a căror scoarţă părea neagră prin contrast. Jadul dragonului dispăruse şi numai un spaţiu liber printre copaci mai marca drumul pe care trebuia să-l urmeze. Linia orizontului dispăruse. Opal înhăma deja catârii la căruţă.

— Chiar putem să mergem prin asta? întrebă Cithrin uitând să-şi îngroaşe vocea.

— Am face bine să putem. Doar dacă nu preferi să rămâi aici.

— Dar e sigur?

— Mai sigur decât alternativa, zise Opal. Ajută-mă cu

catarama asta. Mi-a îngheţat mâna de tot.

Cithrin coborî din căruţă şi făcu ceea ce i se spusese. Nu trecu mult şi îşi croiau drum mai departe. Roţile late din fier ale căruţei se încărcară cu zăpadă udă, iar din catâri începură să iasă aburi. Opal luase frâiele şi biciul fără să întâmpine împotrivire. Cithrin se cuibări alături de ea, nefericită. Opal miji din cauza ninsorii şi clătină din cap.

— Vestea bună este că n-o să dăm de bandiţi.

— Serios? Şi aia proastă care-i? zise Cithrin cu amărăciune.

Opal o măsură din priviri cu surprindere şi încântare. Cithrin realiză că era lucrul cel mai apropiat de o glumă pe care-l rostise de când convoiul părăsise Vanaiul. Roşi, iar femeia de lângă ea râse.

Bellinul avea numai şase clădiri. Restul oraşului se cuibărea în interiorul unei costişe largi, cu uşi şi ferestre tăiate în stânca cenuşie de mâini neomeneşti, cu mii de ani în urmă. Funinginea păta peretele muntos acolo unde hornuri înclinate ieşeau afară. Ninsoarea se aşternea peste rune uriaşe, cioplite în panta muntelui într-un alfabet pe care Cithrin nu-l mai văzuse până atunci. Piscurile erau aproape invizibile, forme întunecate, abia presimţite, înălţându-se în inima furtunii. Căruţele familiare ale convoiului erau pete negre pe albul zăpezii, iar caii şi catârii fuseseră deja adăpostiţi înăuntrul stâncii. O ajută pe Opal să tragă căruţa, să deshame catârii şi să-i conducă în siguranţă spre locul unde erau deja îngrămădite celelalte animale din convoi.

Gărzile convoiului, Mikel şi Hornet, maestrul Kit şi Smit, erau acolo, stând în jurul unei forje de fierărie în care mocnea focul. La intrarea lor, Sandr zâmbi, iar secundul tralg le făcu semn cu mâna lui imensă, fără să-şi întrerupă discuţia cu Cary, femeia cu părul lung. Bucuria lui Opal când dădu cu ochii de ei aproape c-o făcu pe Cithrin să se simtă şi ea fericită.

— Trebuie să fie ceva, zise Cary şi Cithrin îşi dădu seama că n-o zicea pentru prima oară.

— Nu-i, bubui Yardem. Femeile sunt mai mici şi mai slabe. Nu există armă care să transforme asta într-un avantaj.

— Despre ce vorbim aici? întrebă Opal, aşezându-se lângă cuptor.

Cithrin se aşeză alături de ea pe bancă, dându-şi abia apoi

seama că era aceeaşi poziţie pe care o ocupaseră pe capra căruţei. Maestrul Kit chicoti şi clătină din cap.

— Cred că Cary ar prefera să se antreneze cu nişte arme care să-i pună mai bine în valoare aptitudinile naturale, zise el.

— Cum ar fi faptul că-i mică şi slabă, zise Sandr.

Fără să-şi întoarcă privirea spre el, Cary îi azvârli un bulgăre de pământ în cap.

— Arcul scurt, zise Cary.

— Ai nevoie de putere ca să încordezi un arc, zise Yardem părând că-şi cere scuze. Cu praştia, este mai puţin importantă, dar tot contează. O suliţă ajunge până mai departe, dar cere mai multă forţă. O spadă nu necesită atât forţă, dar îţi trebuie un braţ mai lung. O femeie înaltă şi puternică este mai bună decât un bărbat scund şi slab, dar nu se poate vorbi despre vreo armă naturală a femeii.

Tralgul ridică din umeri cu o mişcare amplă.

— Trebuie să fie vreuna, zise Cary.

— Nu-i, zise Yardem.

— Sexul, sugeră Sandr rânjind.

Cary îi mai aruncă un bulgăre de pământ în cap.

— Ce-ţi fac catârii, Tag? întrebă maestrul Kit.

— Le este mai bine, zise Cithrin. Mult mai bine. Mulţumită lui Opal.

— N-a fost mare lucru, spuse Opal.

— Mă bucur că aţi scos-o la capăt, spuse maestrul Kit. Începusem să mă tem că va trebui să vă lăsăm în urmă.

— Asta nu s-ar fi întâmplat, rosti o voce din spatele lor.

Cithrin se răsuci pe loc, cu un junghi de teamă în piept.

Căpitanul Wester intră în încăpere. Ninsoarea îi acoperise mantaua largă de piele şi avea părul plin de zăpadă. Faţa-i era atât de roşie de parcă gerul îl pălmuise. Se apropie de foc încruntat.

— Bine-ai venit, domnule, zise tralgul.

Căpitanul nici măcar nu înclină din cap.

— Să înţeleg că cercetarea a mers prost, zise maestrul Kit.

— Nu mai prost decât mă aşteptam, răspunse Marcus Wester. Conducătorul convoiului tocmai le dă vestea celorlalţi. Trecătoarea nu mai poate fi străbătută. Nici acum, nici în următoarele câteva luni.

— Ce?! exclamă Cithrin cu voce ascuţită, luându-se şi pe sine

prin surprindere.

Încercă să-şi înghită cuvântul de îndată ce-l rostise, dar căpitanul nu-i acordă nicio atenţie.

— Ninsoarea a căzut mai devreme, noi am întârziat prea mult şi am avut ghinion, zise el. O să închiriem nişte depozite pentru mărfuri şi nişte paturi pentru noi. Nu-i prea mult loc, aşa că o să stăm cam înghesuiţi. O să plecăm spre Carse la primăvară.

La primăvară. Pentru Cithrin, cuvintele erau ca o lovitură în stomac. Privi flăcările care dansau în forjă, cu senzaţia că o dâră de zăpadă topită i se prelinge pe spinare. Un râs născut din disperare îi urcă în gât. Dacă avea să-i dea drumul, urma să se transforme în lacrimi şi nu s-ar mai fi oprit. Un anotimp întreg deghizată. Să mute tot conţinutul căruţei într-un depozit şi înapoi fără să fie descoperită. Luni întregi până să ajungă în Carse, în loc de câteva săptămâni.

„Nu pot să fac asta”, îşi zise ea.

Marcus

Se înseră devreme. Abia jumătate dintre căruţe fuseseră golite, iar conducătorul convoiului mai avea puţin şi-şi muşca mâinile de îngrijorare. Dar Marcus nu credea că asta o să se dovedească o problemă. Furtuna venea dinspre vest, aşa că munţii aveau să stăvilească cea mai mare parte a ninsorii. Probabil cei din Birancour săpau tunele de pe acoperişuri spre suprafaţă, dar Bellinul se afla într-o zonă ferită de precipitaţii. Avea să fie bine. Cel puţin în ceea ce privea zăpada.

Yardem făcuse rost de o cazarmă separată pentru aşa-zisele gărzi. Două camere mici, cu un cămin comun, dar în oraş, cuibărite confortabil în stânca muntelui. Spirale şi cercuri sculptate pe pereţi reflectau lumina flăcărilor, dând impresia că zidurile respiră şi dansează. Marcus îşi trase din picioare cizmele de piele îmbibate de apă şi se lăsă pe spate cu un geamăt. Ceilalţi erau prin preajmă, lenevind, vorbind şi împărţindu-şi cele mai bune locuri de dormit. Relaxarea actorilor când se aflau numai între ei nu diferea prea mult de cea a adevăraţilor mercenari, iar glumele erau mai bune. Până şi Yardem părea pe jumătate destins şi asta nu era o privelişte prea obişnuită.

Şi totuşi, Marcus nu-şi terminase treaba.

— La sfat! zise el. Misiunea noastră s-a schimbat de acum. Ar

fi bine să discutăm despre asta, ca să nu ne pomenim mai târziu cu surprize.

Vorbăria încetă. Maestrul Kit se aşeză lângă foc, cu părul lui cenuşiu şi sârmos zburlit ca un fum încremenit.

— Nu ştiu cum îşi poate permite convoiul toate astea, spuse actorul. Chiar şi în nişte încăperi atât de mici, găzduirea şi hrana noastră pe un anotimp întreg o să coste o avere.

— Probabil c-o să iasă în pierdere, zise Marcus. Dar asta e problema conducătorului convoiului, nu a noastră. Nu suntem aici ca să avem grijă de profitul lui. Ci doar ca să asigurăm protecţia tuturor. Pe drum, asta însemna să ne ocupăm de bandiţi. Băgaţi la cazarmă pentru iarnă, asta înseamnă să avem grijă ca nimeni să n-o ia razna sau să se culce cu cine nu trebuie şi să facă pe altcineva gelos sau să trişeze prea tare la cărţi.

Smit, actorul bun la toate, făcu o faţă lungă.

— Jucăm roluri de gărzi sau de dădace? zise el.

— Facem tot ce trebuie ca să ajungă convoiul în siguranţă la Carse, spuse Marcus. O să-i apărăm chiar şi de noi înşine dacă va fi nevoie.

— Mmm. Bună replică, zise Cary femeia subţirică. „O să-i apărăm chiar şi de noi înşine dacă va fi nevoie.”

Marcus o privi încruntat, cu ochii mijiţi.

— Lucrează la o nouă piesă, spuse maestrul Kit. O comedie despre o trupă de actori angajaţi să pretindă că-s paznicii unui convoi.

Yardem mârâi şi flutură dintr-o ureche. Poate de enervare, poate de amuzament. Cel mai probabil din ambele motive. Marcus preferă să nu-l ia în seamă.

— Avem optsprezece căruţaşi, zise el. Plus conducătorul convoiului şi soţia lui. Aţi călătorit câteva săptămâni alături de oamenii ăştia. I-aţi observat. Îi cunoaşteţi. La ce probleme să ne aşteptăm?

— Insul care transportă minereul de cositor, spuse Smit. Tânjeşte după o încăierare de când cu bandiţii ăia. N-o să reziste un anotimp întreg fără să se ia la bătaie decât dacă cineva fie începe să împartă patul cu el, fie îl pune la podea odată şi bine.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Marcus, îngăduindu-şi o clipă de secretă încântare. Actorii erau mai perspicace decât oamenii cu care lucra el de obicei. În condiţiile date, asta avea să-i fie de folos.

— Altceva?

— Individul care-i pe sfert dartinai, zise Opal, actriţa principală mai vârstnică a trupei. A evitat predicile conducătorului convoiului la fel de mult ca tine, căpitane. O dietă constantă de scripturi o să-i pice prost.

— Fata cu favoriţii ăia falşi, spuse Mikel cel slăbănog. Pare tare fragilă.

— A, da. *Ea*| zise Cary.

— Şi numai Zeul ştie ce-o fi transportând cu adevărat, spuse Opal pe un ton care arăta că-i întru totul de acord cu ceilalţi. Se sperie ca o pisică ori de câte ori se apropie cineva prea mult de căruţa ei. Şi nici nu vrea să vorbească despre asta.

Marcus ridică o mână, cerând linişte.

— CINE?! întrebă el.

— Fata cu favoriţi falşi, zise maestrul Kit. Cea care pretinde c-o cheamă Tag.

Marcus se uită la Yardem. Expresia tralgului era, ca şi a lui, una de surpriză totală. Marcus ridică dintr-o sprânceană. „Ştiai de treaba asta?" Yardem clătină din cap o singură dată, cu cerceii zăngănind. „Nu."

— Yardem, vino cu mine, zise Marcus trăgându-şi din nou cizmele.

— Da, domnule, mormăi tralgul.

Căruţaşii şi conducătorul convoiului se aflau într-o reţea separată de camere şi tuneluri. Marcus străbătu coridoarele înceţoşate de fum şi sălile comune, cu Yardem mergând ameninţător alături. Ceilalţi paznici sau actori sau ce-or fi fost ei se înşirau în urma lor ca nişte copii care se jucau de-a mima. Cu fiecare cameră în care nu-l găsea pe Tag, Marcus simţea cum i se zburleşte părul. Revedea în minte tot ce se petrecuse pe drum, fiecare ocazie în care-i vorbise băiatului, fiecare comentariu despre el pe care-l făcuse conducătorul convoiului. Nu era mare lucru. Aproape nimic. Tot timpul băiatul se ţinuse deoparte cu tot cu căruţa sa.

Cea din urmă dintre încăperile închiriate avea vedere spre exterior, spre dealurile întunecate, acoperite de zăpadă. Marcus auzi în spate glasurile ridicate şi agitate ale căruţaşilor întrebând ce se petrecea. Aerul rece şi umed mirosea la fel de bine a ploaie ca şi a zăpadă. În depărtare se zăreau fulgere.

— Nu-i aici, domnule.

— Văd şi eu.

— N-avea cum să fi plecat, zise Opal din spatele lor. Fata aia abia-i în stare să-şi mâne căruţa dacă n-are înaintea catârilor ceva după care să se ţină.

— Căruţa, zise Marcus ieşind în întunericul de afară.

Căruţele care nu fuseseră descărcate se aflau lângă depozitele scunde din piatră. Omătul le acoperise binişor, făcându-le să pară mai înalte decât erau. Marcus trecu printre ele. În urma lui, cineva aprinse torţe şi flăcările sfârâiră din cauza zăpezii ce continua să cadă. Umbra tremurătoare a lui Marcus dansă pe căruţa cu lână. Marcus îşi vârî piciorul în cârligul de fier de lângă roată şi se cocoţă înăuntru. Odată ajuns sus, trase prelata. Tag stătea încolăcit ca o pisică. Acum că i se atrăsese atenţia, Marcus vedea locul unde favoriţii erau aplicaţi neregulat şi faptul că vopseaua din păr nu era uniformă. Ceea ce păruse a fi un băiat pursânge subnutrit şi pe jumătate idiot se transformă într-o fată cu sânge cinnai.

— C-c-ce? dădu să spună fata, şi Marcus o apucă de umăr şi o săltă în picioare.

Buzele ei erau albastre de frig.

— Yardem?

— Aici, domnule, zise tralgul aflat pe o latură a căruţei.

— Prinde, zise Marcus şi-o îmbrânci jos.

Fata căzu scoţând un ţipăt şi Yardem o prinse, încolăcindu-şi braţul în jurul gâtului ei. Ţipa sălbatic şi Yardem gemu când una dintre loviturile ei îl nimeri din întâmplare. Marcus nu-i luă în seamă zvârcoleala. Lâna era umedă şi avea miros de mucegai. Ridică balot după balot, azvârlindu-le pe jos. Ţipetele fetei deveniră şi mai ascuţite, apoi amuţi. Mâna lui Marcus dădu peste ceva tare.

— Daţi-mi o torţă, strigă el.

În loc să-i dea torţa, maestrul Kit se cocoţă alături de el. Chipul bătrânului era inexpresiv. În lumina torţei, Marcus scoase afară lada. Lemn de esenţă tare, cu ferecături de fier şi balamale din piele întărită. Marcus îşi scoase pumnalul şi tăie balamalele, făcând suficient loc ca să-şi poată strecura lama între capac şi casetă.

— Fii atent, zise maestrul Kit în timp ce Marcus apăsa cu forţă pe cuţit.

— Prea târziu, zise Marcus şi lacătul cedă cu un trosnet.

Capacul sări în lături, stricat şi inutil. Înăuntru sticleau şi scânteiau mii de fragmente de sticlă şlefuită. Nu. Nu sticlă. Nestemate. Granate şi rubine, smaralde, diamante şi perle. Lada era plină ochi. Marcus privi în gaura pe care-o făcuse în stratul de zăpadă şi lână. Mai erau şi alte lăzi ca aceea. O mulţime.

Se uită la maestrul Kit. Ochii bătrânului erau mari de surpriză.

— Bine, zise Marcus scurt, lăsând să cadă capacul peste cutie. Vino!

Jos, ceilalţi paznici se îngrămădiseră în jurul lui Yardem şi al fetei. Yardem încă o mai ţinea în braţele sale zdravene, gata s-o facă să-şi piardă cunoştinţa la nevoie. Lacrimile brăzdau obrajii fetei. Strângea din fălci cu o expresie sfidătoare şi tristă. Marcus îi desprinse de pe obraz o fâşie de favoriţi, o frecă între degete şi-o lăsă să cadă. Alături de silueta masivă a tralgului, Cithrin părea aproape un copil. Marcus îi întâlni privirea şi citi în ea o rugăminte. Simţi ceva în piept. Nu furie, nu indignare. Nici măcar supărare. Ci o amintire, în culori atât de vii că era dureroasă. Îşi porunci să nu se mai gândească la asta.

— Vă rog, zise fata.

— Kit, spuse Marcus. Du-o înăuntru! în camerele noastre. Nu vorbeşte cu nimeni, nici măcar cu conducătorul convoiului!

— Cum zici, căpitane, spuse maestrul Kit.

Yardem îi dădu drumul fetei şi făcu un pas în spate. Stătea cu ochii pe ea, gata s-o imobilizeze din nou dacă ar fi atacat pe cineva. Maestrul Kit întinse o mână către ea.

— Vino, draga mea. Eşti printre prieteni.

Fata ezită, cu privirea fugindu-i de la Marcus la Yardem şi de la el la maestrul Kit, apoi îndărăt. Avea ochii plini de lacrimi, dar nu suspina. Mai cunoscuse cândva o fată care plângea tot aşa. Marcus alungă gândul. Maestrul Kit plecă împreună cu fata. Ceilalţi, din obişnuinţă, îl urmară pe conducătorul trupei, lăsându-i singuri pe soldaţi.

— Căruţa, spuse Marcus.

— Nu se-apropie nimeni de ea, domnule, zise Yardem.

Marcus privi mijindu-şi ochii în ninsoarea care continua să cadă.

— Câţi ani crezi că are?

— E jumătate cinnaie. Cam greu de ghicit, mârâi Yardem. Şaişpe veri. Poate şapteşpe.

— Aşa ziceam şi eu.

— Aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o Merian.

— Pe-aproape.

Marcus îşi întoarse privirea către povârniş. Luminile sclipeau în ferestrele tăiate în piatră, iar deasupra lor, scrisul acela străvechi, acoperit de zăpadă, strălucea cenuşiu-închis pe fundalul negru al stâncii în care fusese cioplit.

— Domnule!

Marcus privi-n urmă. Tralgul se instalase deja pe capra căruţei, înfăşurat în lână în stilul nomazilor din Put, ca să-şi ţină trupul la căldură şi braţul cu spada liber.

— Nu lăsa ce s-a întâmplat în Ellis să-ţi afecteze judecata. Nu-i fiica ta.

Emoţia din pieptul lui Marcus se foi nelinişti tă, ca un copil tulburat în somn.

— Nimeni nu e, zise el şi se cufundă în întuneric.

O cupă de cidru fierbinte şi atenţia compătimitoare a maestrului Kit făcură ca, în jumătate de oră, acesta să afle toată povestea. Banca Medean, moartea celui care ar fi trebuit să mâne căruţa, goana disperată a micuţei contrabandiste către Carse. Fata plânse mai bine de jumătate din poveste. Îşi părăsise singurul cămin pe care-l ştia şi cel mai apropiat lucru de o familie pe care-l avea. Marcus ascultă totul cu braţele încrucişate pe piept, încruntat. Îl surprindeau tot felul de mici amănunte: faptul că vocea ei fusese mai sigură când vorbise despre scrisori de schimb şi de problema transportului de capital, obiceiul de a-şi da părul din ochi chiar şi atunci când nu o deranja, de fapt, încovoierea defensivă a umerilor şi a gâtului. Tag, căruţaşul, nu meritase atenţia lui. Cithrin bel Sarcour, contrabandistă amatoare, era cu totul altceva.

Când fata termină de vorbit, Marcus o lăsă cu actorii, îl apucă de braţ pe maestrul Kit şi-l conduse afară, pe coridoarele înguste de piatră ce brăzdau zidurile Bellinului. La fiecare cotitură, lumânările alungau întunericul; era suficientă lumină cât să vadă încotro mergeau, chiar dacă nu şi pe unde călcau ca să ajungă acolo. Dar mersul alene era chiar ceea ce-şi dorea Marcus în acest moment.

— Ştiai despre asta? întrebă Marcus.

— Ştiam că fata călătoreşte deghizată.

— Nu mi-ai pomenit niciodată despre asta.

— Nu mi s-a părut ciudat. Din experienţa mea, oamenii joacă

roluri şi-apoi le leapădă destul de des. Gândeşte-te numai la propria mea poziţie în convoiului ăsta.

Marcus trase adânc aer în piept.

— Bine, zise el. Va trebui să discut cu conducătorul convoiului. Nu putem să rămânem aici.

— Nu te supăra, căpitane, dar de ce nu? Mie mi se pare că misiunea convoiului rămâne neschimbată. Acum că ştim care-i situaţia, poate c-o putem ajuta pe fată să-şi ducă până la capăt şarada. Am putea să-i ascundem încărcătura până vine primăvara şi să ne purtăm ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat.

— Nu merge-aşa.

— Ce anume nu merge-aşa, căpitane? întrebă maestrul Kit.

Marcus se opri înaintea unui cot îngust. Unica lumânare aprinsă dădea liniilor sculptate pe perete o aparenţă de viaţă şi inteligenţă. În lumina difuză, chipul actorului era doar auriu şters şi beznă.

— Lumea nu merge-aşa, zise Marcus. Nu se poate să ai atâţia bani prin preajmă şi să nu se lase cu vărsare de sânge. În cele din urmă, unul dintre noi va fi copleşit de lăcomie. Şi chiar dacă n-ar fi așa, există cineva care caută căruţa asta.

— Dar cum o s-o găsească, dacă nu ştie că trebuie să ne caute pe noi? întrebă maestrul Kit.

Marcus observă că nu fusese contrazis în privinţa pericolului reprezentat de lăcomie şi trădare.

— Aşa, pe ghicite, aş zice că o să audă zvonuri despre un convoi păzit de eroul de la Gradis şi Wodford. Şi cu un iscusit care poate abate săgeţile din drum şi le poate porunci copacilor.

Tristeţea de pe chipul actorului îi spuse lui Marcus că se făcuse înţeles.

— Nu pentru asta v-am angajat, zise Marcus, dar am nevoie să rămâneţi cu mine.

Maestrul Kit strânse din buze, ezită îndelung, apoi se întoarse şi porni înainte prin bezna dintre o lumânare şi alta, către camera conducătorului convoiului. Marcus îl urmă. Preţ de aproape un minut, singurul sunet fu zgomotul paşilor lor.

— Ce planuri ai? întrebă maestrul Kit cu o voce prudentă.

Marcus dădu din cap ca pentru sine. Măcar nu zisese „nu”.

— Să pornim către sud, răspunse el. Vestul este sub zăpezi, iar estul înseamnă să ne întoarcem înapoi în braţele oricui ne-o fi urmărind. Nordul înseamnă Pustia Secetoasă în plină iarnă. O

să anunţăm că ducem bunurile în Maccia sau Gilea ca să încercăm să le vindem pe pieţele de acolo, în loc să aşteptăm să ajungem în Carse. Pornim spre est, apoi o tăiem către sud.

— Nu ştiu niciun fel de drumuri către sud până…

— Nu-s drumuri. Trebuie să ieşim de pe drumurile dragonului şi să urmăm cărări de ţară şi poteci până jos, la Marea Interioară. De-a lungul coastei este o trecătoare care abia de îngheaţă. Pe acolo, putem s-ajungem în Birancour în patru săptămâni dacă frigul durează. În cinci, dacă se dezgheaţă suficient cât să se facă noroi. Celor de-acolo nu le plac bandele înarmate care trec graniţa, aşa că oricine ne-ar urmări s-ar putea pomeni întors din drum. Apoi încă o săptămână şi-o să fim în Porte Oliva. E un oraş suficient de mare ca să-ţi pierzi urma în el o iarnă. Sau, dacă drumurile nu-s prea rele, putem să forţăm până în Coasta de Nord, la Carse.

— Pare un drum cam ocolit, zise maestrul Kit.

Culoarul dădea într-o încăpere mai largă, unde se întâlneau mai multe coridoare şi unde o lampă cu ulei atârna într-un suport de fier forjat. Maestrul Kit se opri în lumină, întorcându-se către el. Chipul îi era blând şi grav.

— Mă întreb dacă ai luat în calcul şi cealaltă variantă.

— Nu mai văd alta.

— Am putea să trecem cu toţii pe la căruţă, să ne umplem buzunarele şi pungile şi să ne evaporăm ca roua. Orice mai rămâne, putem să punem într-un depozit şi să fie problema altcuiva.

— Ăsta ar putea fi cel mai înţelept lucru, zise Marcus. Dar nu pentru asta suntem plătiţi. Avem grijă de siguranţa convoiului până ajunge la destinaţie.

Marcus văzu scepticismul şi amuzamentul sumbru de pe chipul actorului. Ştia că acesta era momentul decisiv. Dacă actorul îl refuza, nu prea mai avea multe soluţii.

Maestrul Kit ridică din umeri.

— Atunci cred că trebuie să-i spunem conducătorului convoiului că i s-au schimbat planurile.

Convoiul plecă la drum cu puţin înainte de amiază, sub un cer jos şi plumburiu. Marcus călărea în avangardă. Capul încă-l mai durea după o noapte de vise pe cât de familiare, pe atât de crude. Sânge şi foc. Ţipetele de moarte ale unei femei şi ale unui copil care erau ţărână de doisprezece ani. Duhoarea de păr

ars. Trecuseră ani de când nu se mai trezise strigându-şi soţia şi copilul. Pe Alys şi pe Merian. Sperase că era vindecat pentru totdeauna de coşmaruri, dar iată că acestea reveniseră, cel puţin deocamdată.

Le supravieţuise şi-altă dată. Putea să le supravieţuiască şi acum.

Conducătorul convoiului îi stătea alături, aburii albi ai respiraţiilor lor ridicându-se din când în când. Ciorile îi urmăreau din copacii acoperiţi de zăpadă, mişcându-şi aripile ca nişte bătrâni. Zăpada era moale, dar troienele nu erau prea înalte. Odată ce părăseau drumurile dragonului avea să fie mai rău.

— Nu-mi vine să cred ce facem, zise pentru a suta oară conducătorul convoiului. Nici măcar nu mi-au spus!

— N-au crezut că ai stofă de contrabandist, spuse Marcus.

— M-au luat de prost.

— Şi eu, zise Marcus. Apoi, observând privirea scandalizată a timzinaiului adăugă: Nu, vreau să zic că şi eu am fost luat de prost. Nu că am crezut şi eu c-ai fi prost.

Conducătorul convoiului se cufundă într-o tăcere înciudată. Piscurile Bellinului dispărură în urma lor. Se anunţă o iarnă grea. Când poposiră pentru noapte, ridicând corturile în amurgul ce se stingea rapid, Marcus străbătu tabăra însoţit de Yardem. La apropierea lor, discuţiile încetau. Zâmbetele erau din ce în ce mai false şi mai neconvingătoare. Convoiul mustea de resentimente ca un fitil îmbibat în ulei. Trebuia să se asigure că nu se petrecea nimic care să-l aprindă.

Lucrurile nu stăteau mai rău decât se aşteptase. Când ajunse în faţa propriului său cort, o găsi aşteptându-l.

Tag căruţaşul dispăruse de pe faţa pământului de parcă nici n-ar fi existat. Actorii o ajutaseră să-şi cureţe mare parte din vopseaua de pe păr şi, lipsit de mustăţile acelea ca lichenii, obrazul ei părea nefiresc de curat. Tinereţea şi sângele ei cinnai îi dădeau aerul unui mânz, dar în câţiva ani avea să devină o femeie în toată firea.

— Căpitane Wester, zise ea, înghiţind în sec emoţionată. N-am apucat să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt.

— Asta-mi e meseria, spuse Marcus.

— Oricum, e mai mult decât aş fi avut dreptul să cer şi… îţi mulţumesc.

— Încă nu eşti în siguranţă, zise Marcus, cu mai multă

asprime decât ar fi vrut. Păstrează-ţi mulţumirile pentru atunci.

Fata roşi, iar obrajii îi semănau cu nişte petale de trandafiri presărate pe zăpadă. Schiţă o plecăciune, se întoarse şi se îndepărtă, iar zăpada îi scârţâi sub paşi. Marcus o privi îndepărtându-se, clătină din cap şi scuipă. Yardem, încă alături de el, îşi drese glasul.

— Fata asta nu-i fiică-mea, spuse Marcus.

— Nu-i, domnule.

— Nu merită s-o protejez mai mult decât pe oricare alt bărbat sau femeie din convoiul ăsta.

— Aşa-i, domnule.

Marcus privi norii încruntat.

— Cred că am dat de belea, zise el.

— Da, domnule, zise Yardem. Ai dat.

Dawson

Vânătoarea Regelui se desfăşura prin ninsoarea deasă, lătrăturile câinilor răsunau straniu şi înăbuşit în ceaţa cenuşie. Dawson Kalliam se aplecă pe gâtul aburind al calului şi simţi puternicul animal avântându-se în aer. Zări şanţul îngheţat nedesluşit pe dedesubt, apoi acesta dispăru şi urmă impactul aterizării şi, din nou, goneau ca vântul pe urmele prăzii. Mai multe voci se înălţară în urma lui, dar a regelui nu se număra printre ele. Dawson le ignoră. La stânga lui, din ninsoare, se ivi un armăsar sur în armură de vânătoare din piele roşie. Feldin Maas. Alţii călăreau pe urmele lui, simple umbre înecate de zăpadă. Dawson se lipi mai tare de spinarea calului, înfigându-i călcâiele în coaste ca să-l facă să iuţească şi mai mult pasul.

Cerbul alergase îndelung şi cu îndârjire, fiind, în două rânduri, cât pe ce să se dovedească mai iscusit decât hăitaşii şi câinii. Dar Dawson călărise pe dealurile din Osterling Fells de când era copil, pe orice fel de vreme, şi le cunoştea capcanele. Cerbul pătrunsese într-un canion care se înfunda şi n-avea să mai iasă de-acolo în viaţă. Lovitura, fireşte, avea să-i revină regelui Simeon. Miza era acum cine avea să ajungă cel dintâi la vânat.

Ramurile de jos ale unui pin, de un verde strălucitor în vidul acela alb, indicau pe unde o apucase cerbul. Dawson coti, simţindu-i pe Feldin Maas şi pe ceilalţi îmbulzindu-se îndeaproape pe urmele lui. Cineva striga. Lătrăturile şi

schelălăielile câinilor se auzeau mai tare. Scrâşni din dinţi, străduindu-se să înainteze.

Ceva se avântă dinspre dreapta. Nu calul sur. Un cal alb, fără armură. Călăreţul lui nu purta coif sau căciulă şi părul lung, auriu-roşcat, anunţa, mai limpede ca un stindard, că era vorba despre Curtin Issandrian. Dawson îşi îmboldi din nou calul şi se avântă înainte. Prea iute. Simţi bubuitul ritmat al galopului frângându-se în vreme ce calul se străduia să-şi recapete echilibrul. Bălanul zbură înainte pe lângă el şi, o clipă mai târziu, surul ce-l purta pe Feldin Maas îl ajunse din urmă.

Dacă cerbul ar fi alergat încă vreun kilometru, Dawson ar fi putut să recâştige poziţia de onoare, dar nefericitul animal era încolţit într-un luminiş, mult prea aproape. La picioare îi zăceau doi câini morţi, iar vânătorii ţineau în loc restul haitei strigând şi folosindu-se de bicele scurte. O suliţă îi sfâşiase blana de pe coaste, umplându-i de sânge. Piciorul stâng din spate era năclăit de sânge după ce un ogar îndrăzneţ îi sfâşiase pintenul, iar blana sa hărtănită, de iarnă, îi dădea aerul unui drumeţ aflat la capătul călătoriei. Se întoarse către ei ostenit, cu respiraţia ridicându-se ca un nor alb, iar Curtin Issandrian se opri. Dawson şi Feldin Maas veneau imediat în spate.

— Bine jucat, Issandrian, zise Dawson cu amărăciune.

— Ce frumos e, nu-i aşa? spuse câştigătorul ignorându-l.

Dawson trebui să admită că animalul avea o înfăţişare cu adevărat nobilă. Epuizat, învins şi înfruntând moartea, nu arăta nici urmă de frică. Resemnare, poate. Ură, în mod sigur. Issandrian îşi trase spada şi salută cerbul, care îşi coborî capul ca şi cum i-ar fi răspuns. Cel de-al doilea grup de călăreţi năvăli în luminiş, şase cu toţii, fiecare purtând sigiliul casei sale. Câinii săreau şi lătrau, iar hăitaşii strigau şi înjurau.

Apoi se ivi regele.

Regele Simeon pătrunse în poiană călare pe un armăsar negru, uriaş, cu frâie din piele neagră întreţesute cu stacojiu şi auriu. Alături de tatăl lui era prinţul Aster, călare pe un ponei, ţinându-şi spinarea dreaptă, mândru, cu armura încă puţin prea largă. În urma regelui călărea maestrul său personal de vânătoare, un jasuru uriaş într-o armură verde cu auriu care se potrivea cu culoarea solzilor. Regele Simeon purta o armură de piele cu ţinte aurii şi un coif negru ce-i ascundea nasul strâmb şi fălcile care începeau să se lase.

Dawson fusese alături de el la vânători încă de când erau amândoi băieţandri, mai tineri decât Maas şi Issandrian, aşa că ghicea osteneala în postura regelui, chiar dacă nimeni altcineva n-o observase. Restul participanţilor la vânătoare călăreau în urma regelui, vânători de ocazie mai interesaţi de bârfe şi de călărie decât de sportul în sine. Erau prezente stindardele tuturor marilor case, întreaga curte din Camnipol adunată într-un luminiş din Osterling Fells.

Vânătorul jasuru luă o suliţă din spinare şi i-o întinse regelui Simeon. În mâinile regelui, arma păru mai lungă. Jasurul lansă o chemare şi câinii se năpustiră în salturi asupra cerbului, distrăgându-i atenţia. Regele Simeon aşeză lancea în poziţie, dădu pinteni calului şi atacă. Cerbul dădu îndărăt, clătinându-se sub lovitură, cu suliţa înfiptă adânc în gât. Se prăbuşi, iar Dawson avu senzaţia viscerală că animalul era mai degrabă surprins decât în suferinţă. Moartea, oricât de clar ai fi văzut-o apropiindu-se, tot venea pe neaşteptate. Braţul regelui Simeon era puternic ca-ntotdeauna, iar privirea lui la fel de agilă. Cerbul muri repede, fără să fie nevoie să i se curme suferinţele cu o săgeată. Când hăitaşii chemară câinii şi ridicară pumnii în aer, semn că animalul nu mai trăia, din rândul nobilimii se înălţară urale, vocea lui Dawson alăturându-li-se.

— Deci cui îi revine onoarea? întrebă regele Simeon în timp ce hăitaşii se apropiau să spintece cerbul. Issandrian? Sau tu, Kalliam?

— Am fost atât de aproape la sfârşit, zise Issandrian, încât aş putea spune că eu şi baronul am ajuns în acelaşi timp.

Feldin Maas coborî de pe cal cu un zâmbet batjocoritor şi se duse să examineze câinii ucişi.

— Nu-i adevărat, zise Dawson. Issandrian a ajuns cu mai mult de o lungime de cal înaintea mea. Onoarea îi revine.

„Şi n-o să-ţi rămân îndatorat ţie, nici măcar când este vorba despre un lucru atât de mărunt”, îşi zise în gând.

— Atunci lui Issandrian îi revin coarnele, spuse regele Simeon, apoi ridică glasul strigând: Issandrian!

Ceilalţi îşi înălţară în aer pumnii sau spadele, zâmbind prin ninsoarea ce continua să cadă şi scandând numele câştigătorului. Ospăţul avea să aibă loc a doua zi, vânatul fiind gătit pe vatra lui Dawson. Issandrian urma să stea pe locul de onoare. Gândul îi puse un nod în gât.

— Te simţi bine? întrebă regele, suficient de încet pentru ca spusele să nu-i fie auzite de ceilalţi.

— Da, Alteţă, zise Dawson. Sunt bine.

O oră mai târziu, în timp ce călăreau pe drumul către casă, Feldin Maas îşi mână calul alături de el. De când cu căderea Vanaiului şi înfrângerea întăririlor trimise de Maccia, Dawson se prefăcuse că ştirile din Oraşele Libere n-aveau deosebită importanţă pentru el, dar prefăcătoria îl sufoca.

— Lord Kalliam, zise Maas. Am ceva pentru tine.

Îi azvârli lui Dawson o crenguţă. Nu, nu o crenguţă. O bucată de corn frântă, înroşită de sânge de ogar.

— O mică onoare este mai bună decât nicio onoare, nu? spuse Maas rânjind, apoi îşi îndemnă calul înainte cu un plescăit din limbă.

— O mică onoare, murmură amar Dawson, cuvintele înălţându-se în aburi albi.

Pe când călăreau înapoi către domeniul său, ninsoarea se transformă dintr-un noian de fulgi pufoşi în steluţe izolate şi, pe măsură ce norii joşi se subţiau şi se destrămau, munţii dinspre est reapăreau în zare. Se simţea iz de fum, iar la sud se zăreau turnurile spiralate ale Osterling Fells. Piatra lor – granit şi jadul dragonului – strălucea în soare, iar ghirlandele atârnate de parapete dădeau impresia că până şi clădirile se bucurau de înseninarea temporară.

Ca gazdă, era de datoria lui Dawson să supravegheze prepararea cerbului. Asta însemna doar că era obligat să petreacă vreo jumătate de oră în bucătărie, părând bine dispus, dar sufletul său se răzvrătea. Nu se simţea în stare să coboare în mijlocul haosului de câini şi servitori. Se îndreptă cu paşi mari către scara largă de piatră de lângă cuptoare şi rămase pe palierul care-i permitea să supravegheze mesele de gătit. De-a lungul peretelui erau puse la răcit plăcinte şi pâini şi o femeie foarte bătrână înfigea pene de păun într-o bucată de porc tăiată în forma respectivei păsări şi glasată până lucea ca sticla. Mirosul de pui fript cu stafide umplea aerul fierbinte. Gonacii sosiseră cu trupul cerbului şi patru bărbaţi tineri se apucară să prepare carnea, frecând-o cu sare, frunze de mentă şi unt, curăţând maţele şi venele care rămăseseră după eviscerare. Dawson se uită încruntat. Fusese un animal nobil cândva şi să-l priveşti acum…

— Bărbate?

Clara apăruse în spatele lui, cu expresia politicoasă pe care o adopta când osteneala începea să-şi spună cuvântul. Ochii îi străluceau, iar gropiţele din obraji se desenau mai adânc ca de obicei. Numai cineva care îşi petrecuse o viaţă privind-o şi-ar fi dat seama de asta. Îi urî pe cei de la curte pentru că făcuseră să-i apară expresia aceea în ochi.

— Nevastă, zise el.

— Se poate? întrebă ea, făcând un pas către holul din spate.

Dawson strânse din buze enervat. Nu pe ea, ci pe catastrofa domestică care-i solicita atenţia. Încuviinţă scurt şi o urmă spre umbra şi relativa intimitate a holului. Înainte să părăsească palierul, o altă voce îl opri.

— Stăpâne! Aţi scăpat asta!

Unul dintre vânători stătea în capul scărilor. Un tânăr bărbat cu bărbia lată şi chipul sincer, în livreaua casei Kalliam. Ţinea în mână bucăţica aceea de corn rupt, întunecată de sânge. Un servitor întorcându-i pe baronul Kalliam din drum ca pe un copil care şi-a pierdut mingea.

Dawson simţi cum se întunecă la faţă şi-şi încleştă pumnii.

— Cum te cheamă? întrebă el şi la auzul tonului hăitaşul păli.

— Vincen, domnule. Vincen Coe.

— Nu te numeri printre oamenii mei, Vincen Coe. Adună-ţi lucrurile şi dispari din casa mea până la lăsarea serii!

— S-stăpâne!

— Vrei să mai fi şi biciuit pe deasupra, băiete? strigă Dawson.

Bucătăria de dedesubt amuţi. Ochii tuturor se întoarseră către ei, apoi priviră iute în altă parte.

— Nu, stăpâne, zise hăitaşul.

Dawson se întoarse şi pătrunse cu paşi mânioşi în bezna coridorului, cu Clara alături. Ea nu-i reproşă nimic. Se aplecă spre el, în umbra scării, vorbindu-i foarte încet la ureche.

— Când a venit, Simeon a cerut să facă o baie fierbinte şi, în loc să-i dau pe toţi afară din camerele de îmbăiere, l-am pus pe administrator să deschidă Casa lui Andr. Cea de pe aripa estică. Este oricum mult mai plăcut acolo şi are ţevile acelea care păstrează apa caldă.

— Foarte bine, zise Dawson.

— Am dat ordin să nu i se permită nimănui accesul înăuntru cu excepţia ta. Ştiam că o să vrei să petreci câteva clipe singur

cu el.

— Nu pot să dau buzna peste rege când se scaldă, spuse Dawson.

— Bine-nţeles că poţi, dragul meu. Zi-i pur şi simplu că am uitat să te anunţ. Am avut grijă să spun că acela este locul tău preferat după o vânătoare, aşa că apariţia ta n-o să fie greu de explicat. Afară doar dacă nu-i întreabă pe servitori şi ei îi spun că de fapt foloseşti camerele albastre. Dar ar fi nepoliticos să iscodească aşa, iar Simeon nu mi s-a părut niciodată nepoliticos, tu ce crezi?

Dawson simţi să i se ia de pe umeri o greutate de care nu fusese decât pe jumătate conştient.

— Ce-am făcut ca să merit o soţie perfectă ca tine?

— Ai avut noroc, zise ea, cu un zâmbet uşor străbătându-i expresia politicoasă. Acum du-te, înainte să-şi termine baia. O să am grijă de bietul căţeluş pe care l-ai luat la şuturi mai adineauri. Oamenii ăştia chiar ar trebui să ştie că nu-i bine să se apropie de tine când eşti furios.

Casa lui Andr se afla între zidurile domeniului, cuibărită lângă capelă şi altminteri separată de corpul principal de clădiri. Poeta cinnaie care-i dăduse numele locuise aici pe vremea când Osterling Fells fusese reşedinţa unui rege cu o slăbiciune faţă de rasele inferioare, iar Anteea doar numele unei linii minore de nobili din nord, la distanţă de o jumătate de zi călare. Niciuna dintre poeziile lui Andr nu supravieţuise secolelor. Singurele urme pe care le lăsase în această lume erau o căsuţă ce-i purta numele şi o inscripţie cioplită deasupra cadrului uşii – DRACANI SANT DRACAS – al cărei înţeles fusese uitat.

Regele Simeon stătea într-o cadă din bronz în forma unei mâini imense de dartinai, ale cărei degete lungi, curbate în jos, către palmă, lăsau să picure apă fierbinte, aburindă din canalele de sub gheare. O savonieră de piatră se afla pe o poliţă amenajată pe degetul mare. O fereastră cu vitraliu învăluia încăperea caldă în nuanţe de verde şi auriu. Servitorii personali ai regelui stăteau lângă peretele din spate, ţinând în mâini prosoape moi cu care să-l şteargă şi spade cu care să-l apere. Când Dawson intră în încăpere, regele îşi ridică privirea.

— Îmi cer iertare, sire, spuse Dawson. Nu ştiam că sunteţi aici.

— Nu-i nimic, vechiul meu prieten, zise Simeon făcându-le semn servitorilor. Ştiu că am dat buzna în locul tău preferat. Ia loc. Bucură-te de căldură şi o să-ţi fac loc de îndată ce o să încep să-mi simt degetele de la picioare.

— Vă mulţumesc, sire, zise Dawson în timp ce servitorii îi aduceau un scăunel. De fapt chiar voiam să discut o problemă cu Maiestatea Voastră, între patru ochi. E vorba despre Vanai. Este o chestiune pe care ar fi mai bine s-o auziţi din gura mea.

Regele Simeon se ridică în capul oaselor şi, pentru o clipă, nu mai fură un rege şi supusul său de rang nobil, ci Simeon şi Dawson, ca pe vremuri. Doi băieţi cu sânge nobil şi de rang înalt, îmbătaţi de propria mândrie şi demnitate. Nemulţumirea lui Dawson faţă de campania din Vanai şi indignarea de a-şi vedea fiul sub comanda lui Alan Klin erau bine cunoscute. Totuşi, Dawson le readuse în discuţie, construindu-şi din furie şi din credinţa în dreptatea sa elanul care să-l poarte până la capătul mărturisirii. Simeon ascultă totul concentrat, iar gărzile de corp ignorară totul cu egală concentrare. Dawson văzu chipul acela atât de familiar trecând de la curiozitate la surpriză, apoi la dezamăgire şi, în final, la un soi de disperare amestecată cu amuzament.

— Trebuie să încetezi să mai joci asemenea jocuri cu partida lui Issandrian, zise regele Anteei imperiale lăsându-se pe spate în cadă. Şi totuşi, mi-aş fi dorit nespus să fi reuşit. M-ar fi salvat de o mulţime de bătăi de cap. Ai auzit de Carta lui Edford?

— Carta cui?

— Carta lui Edford. E o bucată de pergament pe care un preot a găsit-o în străfundurile unei biblioteci din Sevenpol şi care vorbeşte despre şeful unui consiliu al fermierilor de pe vremea regelui Durren cel Alb. În baza sa, cei din nord au înaintat o petiţie cerând numirea unui nou consiliu al fermierilor. Orice proprietar de pământuri care are destui bani ca să-şi cumpere un teren va avea un cuvânt de spus la curte.

— Nu vorbeşti serios, exclamă Dawson. Au de gând să-şi mâne catârii prin palate? Să crească turme de capre în grădinile Turlei Regelui?

— Nu le da idei, zise regele întinzându-se spre săpunieră.

— E o cacealma, spuse Dawson. N-o să facă niciodată una ca asta.

— Bătrâne prieten, tu pur şi simplu nu realizezi cât de

împărţită este curtea. Issandrian e foarte iubit de cei de jos. Dacă ei câştigă putere, el câştigă odată cu ei. Şi acum, cum Klin este lada lui cu bani din Vanai, nu prea am cine ştie ce pârghii.

— Doar nu vrei să spui…

— Nu, nu se poate să existe un consiliu al fermierilor. Dar trebuie să închei o pace într-un fel sau altul. După solstiţiul de vară, o să-l trimit pe Aster să fie pupilul lui Issandrian.

Apa picura din degetele imense de bronz. Un nor trecător făcu lumina să pălească. Regele Simeon îşi săpunea braţele în tăcere, cu chipul împietrit, în timp ce semnificaţiile spuselor lui pluteau în aer.

— Atunci el ar fi regent, zise Dawson cu vocea înăbuşită. Dacă ai muri înainte ca Aster să ajungă la majorat, Issandrian ar fi regent.

— Nu-i sigur, dar ar avea dreptul să pretindă poziţia.

— O să te ucidă. Asta e trădare.

— Asta e politică, zise Simeon. Am sperat că Ternigan o să păstreze oraşul pentru el, dar ticălosului ăluia bătrân îi place să fie independent. Ştie că partida lui Issandrian se află în plină ascensiune. Acum le-a făcut o favoare, fără să se înscrie de-a dreptul în tabăra lor. Eu voi fi silit să-l curtez. Ei vor fi siliţi să-l curteze. Iar el o să stea în Kavinpol şi-o să se lase pupat şi pe-o bucă şi pe alta.

— Simeon, Curtin Issandrian o să te omoare.

Regele se lăsă pe spate, iar apa întunecată îi mergea în sus pe braţe închizându-i culoarea părului. Spuma săpunului plutea învolburându-se la suprafaţa apei.

— N-o să mă omoare. Atâta timp cât îl are pe fiul meu, mă poate face să dansez cum îmi cântă fără să mai aibă parte şi de bătaia de cap pe care ţi-o aduce tronul.

— Atunci frânge-i spinarea, zise Dawson. O să te ajut. Ne putem forma propria noastră partidă. Sunt unii care n-au uitat vechile căi. Tânjesc după ele. Îi putem recruta.

— Da, putem, dar cu ce scop?

— Simeon. Dragul meu prieten. Acum e momentul. Anteea are nevoie de un rege în toată puterea cuvântului. Tu poţi fi acela. Nu-ţi trimite băiatul la Issandrian.

— Momentul nu-i potrivit. Issandrian se află în plină ascensiune şi, dacă ne ridicăm contra lui, n-o să facem decât să dăm apă la moară adversarului. Mai bine să aşteptăm până

când se va poticni. Datoria mea acum este să veghez să n-o apucăm pe calea dragonului. Dacă pot să-i las lui Aster moştenire un regat fără războaie civile, mie mi se pare îndeajuns.

— Chiar dacă n-ar mai fi adevărata Anteea? întrebă Dawson simţind cum i se deştepta o migrenă. Ce onoare-i mai rămâne unui regat care renunţă la moştenirea sa în faţa acestor copii înfumuraţi şi plini de ei?

— Dacă mi-ai fi zis toate astea înainte ca Ternigan să-i predea Vanaiul, poate-aş fi fost de acord. Dar unde-i onoarea într-o luptă pe care n-o poţi câştiga?

Dawson îşi privi mâinile. Vârsta îi îngroşase încheieturile degetelor, iar frigul îi crăpase pielea. Mirosul de săpun îi irita nările. Prietenul lui din copilărie, stăpânul şi regele său, ofta şi gemea răsucindu-se în cadă ca un bătrân. Undeva în Osterling Fells, Curtin Issandrian şi Feldin Maas îi beau vinul, închinând unul în sănătatea altuia. Râzând. Dawson simţi că-l dureau obrajii şi se forţă să-şi descleşteze fălcile.

„Unde-i onoarea într-o luptă pe care n-o poţi câştiga?” Întrebarea plutea între ei, în aer. Când reuşi să-şi ascundă dezamăgirea din voce, Dawson vorbi.

— Unde altundeva să fie, alteţă?

Cithrin

Drumurile dragonilor rămăseseră în urmă şi lumea se redusese la ninsoare şi noroi. Căruţa de sub ea hurducăia peste făgaşe şi gropi, catârii din faţă se opinteau şi alunecau, iar roţile trosneau şi aruncau noroi înaintând prin mocirla lăsată de căruţele dinaintea ei. Cithrin ţinea frâiele cu degetele amorţite, cu răsuflarea înălţându-se fantomatică în aer, şi privea cum dealurile joase făceau loc câmpiei şi cum pădurea se rărea, înlocuită de arbori pitici şi rugi de mure acoperiţi de promoroacă. Poate că primăvara ţinutul care înconjura Oraşele Libere era verde şi plin de viaţă, dar acum pustietatea părea eternă.

Trecură pe lângă un ogor cu căpiţe de fân putrezit ce stăteau mărturie nenorocirii abătute asupra unui fermier. Apoi pe lângă o podgorie în care şiruri după şiruri de spaliere susţineau o viţă de vie neagră, cu un aspect mort, lemnos. Din când în când,

câte un iepure ţâşnea din ascunziş, atât de departe că de-abia-l vedeai. Sau un cerb răzleţ se aventura prea aproape de convoi şi un căruţaş sau unul dintre paznici trăgea o săgeată înspre el, sperând să facă rost de vânat proaspăt. Din câte văzuse ea, nimeni nu-şi atinsese ţinta. Dar mai ales era frig. Şi zilele continuau să se scurteze. Într-o noapte, conducătorul convoiului făcu popas la o moară părăsită. Cithrin îşi opri căruţa lângă întinderea îngheţată a iazului, îşi deshămă catârii stropiţi cu noroi şi îi buşumă în timp ce mâncau. Înspre apus, un soare însângerat atârna pe cer. Opal veni să vadă ce face şi în ochii blânzi ai femeii apăru o expresie de mulţumire.

— Ei, draga mea, până la urmă o să te transformăm noi într-un căruţaş pe cinste, zise ea.

Cithrin zâmbi, simţind cât o dureau obrajii muşcaţi de ger.

— Într-un căruţaş se poate, spuse ea. Cinstea-i altă discuţie.

Femeia mai vârstnică ridică din sprâncene.

— Încă o glumă, spuse Opal. Probabil că lumea o să se oprească din învârtit. Vii la masă?

— Nu cred, spuse Cithrin, examinând copitele unui catâr.

Mica iritaţie pe care o observase cu o zi în urmă era tot acolo, dar nu se agravase.

— Nu-mi place să fiu printre ei.

— Ei?

— Ceilalţi. Nu cred că mă plac prea tare. Dacă n-aş fi fost eu, ar fi cu toţii în Bellin, în jurul unei vetre. Iar căpitanul…

— Wester? Da, e morocănos ca un urs, nu? Nici eu nu prea ştiu ce să cred despre el, zise Opal cu un ton detaşat, gânditor, în care se simţea o undă de flirt. Totuşi sunt convinsă că n-o să te muşte decât dacă-l rogi.

— Nu contează, zise Cithrin. Cred c-o să rămân în căruţă.

— Atunci îţi aduc eu o farfurie cu mâncare.

— Mulţumesc, zise Cithrin. Şi, Opal!

— Da!

— Mulţumesc înc-o dată.

Femeia zâmbi şi schiţă o mică reverenţă ironică. Cithrin o urmări cu privirea cum se întorcea către clădirea morii. Înăuntru, cineva făcuse focul şi din hornul de piatră se înălţa un fir subţire de fum. În jurul ei, zăpada strălucea când aurie, când roşie şi, între aceste sclipiri, cenuşie. Cithrin puse pături pe spinările catârilor şi-şi aprinse şi ea un foc. Opal reveni cu o

farfurie cu legume înăbuşite şi prăjituri de ovăz, apoi se întoarse la vocile şi muzica dinăuntru. Cithrin se ridică dornică s-o urmeze, apoi se aşeză la loc.

În timp ce mânca, răsăriră stelele. Zăpada împrumuta strălucire luminii palide a lunii în ultimul pătrar. Gerul se înteţi şi Cithrin se ghemui cât mai aproape de micul ei foc. Frigul o asaltă, strecurându-i-se în oase. Înconjurând-o.

Mai târziu, după ce căpitanul şi tralgul plecau în recunoaştere, iar ceilalţi la culcare, avea să se furişeze şi ea înăuntrul morii şi să găsească un colţ unde să se ghemuiască. La micul dejun o să evite privirile şi întrebările curioase ale celorlalţi căruţaşi şi o să vină înapoi cât mai repede la catârii ei. Lumina zilei era puţină şi conducătorul convoiului nu permitea să se piardă timpul cu flecăreli. Aceste ore lungi, întunecate şi geroase dintre încetarea muncii şi somn erau pentru ea partea cea mai rea a zilei. Le îndura retrăgându-se înăuntrul minţii ei.

De obicei începea prin a-şi cânta cântece şi a-şi reaminti piese şi spectacole la care mersese ca membru al personalului băncii. Nu trecea însă mult şi se pomenea revenind la magistrul Imaniel şi la testele la care o supunea la fiecare cină. Diferenţa dintre un dar oferit pentru un angajament contractual şi un împrumut oficial, paradoxul prin care două părţi acţionau raţional şi totuşi ajungeau la o soluţie care nu avantaja pe nimeni, strategiile pentru un contract cu durată fixă şi cele pentru un contract reînnoit periodic. În copilărie, aceste ghicitori îi ţinuseră loc de jocuri şi acum se întorcea la ele căutând linişte şi alinare.

Se pomeni calculând valoarea convoiului ca întreg, cât anume ar fi putut câştiga membrii săi în Carse şi dacă în Porte Oliva ar fi trebuit să crească sau să scadă preţurile pentru ca profitul să fie echivalent. Se gândi la Bellin, întrebându-se dacă o taxă de trecere sau de găzduire ar fi făcut târguşorul mai bogat. În ce moment anume ar fi fost mai avantajos să abandoneze căruţele decât să continue drumul. Dacă fusese înţelept din partea magistrului Imaniel să investească într-o fabrică de bere şi, în acelaşi timp, s-o asigure împotriva unui incendiu. În lipsa unor date concrete, nu era decât un joc, dar era jocul la care se pricepea cel mai bine.

Operaţiunile bancare, îi spusese magistrul Imaniel, nu se reduceau la aur şi argint. Conta să ştii ceva în plus faţă de

ceilalţi, să-ţi dai seama cine era de încredere şi cine nu, să ai abilitatea de a părea ceva fiind de fapt altceva. Prin întrebările pe care şi le punea, îi invoca în faţa ochilor pe el şi pe Cam, şi pe Besel. Le vedea din nou feţele, le auzea râsetele şi se pierdea într-un alt timp şi-ntr-un alt loc. Un loc unde era iubită. Sau poate că nu iubită. Dar măcar un loc căruia-i aparţinea.

Pe măsură ce noaptea din jurul ei devenea tot mai rece, spaima care-i strângea stomacul se mai potoli. Trupul ei ghemuit se înmuie şi se destinse. Puse nişte crengi mai mari pe foc şi privi flăcările mai întâi scăzând, apoi strălucind mai tare când focul se aprinse. Căldura îi mângâia faţa şi mâinile, iar lâna în care se înfăşurase ţinea într-o bună măsură departe frigul nopţii.

Ce s-ar întâmpla, se întrebă ea, dacă banca ar oferi un împrumut mai mare celor care i-au plătit un împrumut anterior mai devreme de data prevăzută prin contract? În urma acestui aranjament, cei care împrumutau ar fi câştigat mai mulţi bani, iar bancherii ar fi obţinut profituri mai rapide. „Şi totuşi”, zise în mintea ei magistrul Imaniel, „dacă toată lumea are de profitat, înseamnă că ţi-a scăpat ceva.” Exista o consecinţă pe care n-o vedea…

— Cithrin.

Îşi ridică privirea. Sandr se furişa aplecat prin penumbra dintre căruţe. Unul dintre catâri îşi înălţă capul scoţând aburi pe nări şi reveni din nou la odihnă. Când Sandr se aşeză lângă ea, Cithrin auzi un clinchet metalic neobişnuit şi clipocitul unui burduf de vin.

— Nu-mi spune c-ai făcut una ca asta, zise ea, iar Sandr zâmbi cu gura până la urechi.

— Maestrul Kit n-o să se supere. Şi-a reîmprospătat proviziile de cum am ajuns în Bellin, pregătindu-se de iernat. Numai că acum trebuie să-l care până la capătul lumii. Chiar îi facem o favoare dacă-i uşurăm povara.

— O să dai de bucluc, spuse ea.

— N-ai să vezi!

Desfăcu burduful cu mâna înmănuşată şi i-l întinse. Mirosul alcoolului o încălzi aproape înainte să ia prima înghiţitură. Bogat, tare şi mătăsos, vinul îi inundă gura şi i se prelinse pe gâtlej. Căldura lui o învălui ca şi cum ar fi înghiţit o lumânare. Nu exista nicio dulceaţă în el, ci ceva mai profund.

— În numele Zeului, exclamă ea.

— Bun, nu-i aşa? întrebă Sandr.

Ea îi zâmbi şi mai luă o înghiţitură zdravănă. Apoi încă una. Căldura îi învălui stomacul şi începu să i se răspândească în braţe şi picioare. Îi înapoie burduful fără tragere de inimă.

— Asta nu-i tot, zise el. Ţi-am adus ceva.

Scoase de sub mantie un sac de canava. Pânza duhnea a praf şi mucegai şi, când o aşeză în zăpadă, ceva dinăuntru se deplasă cu un clinchet. În lumina lunii, ochii lui străluceau.

— Erau în magazia din spate. Plus alte chestii. De fapt Smit le-a găsit, dar eu m-am gândit la tine şi-am făcut un schimb.

Sandr scoase la iveală o gheată de piele crăpată, cu sfoară în loc de şiret. De talpă era prinsă o formă complicată din metal ruginit, întunecată şi murdară cu excepţia unei muchii ca de cuţit ce se întindea pe toată lungimea, strălucind, proaspăt ascuţită.

— Ai patinat vreodată? o întrebă Sandr.

Cithrin clătină din cap. Sandr scoase din sac două perechi de ghete a căror piele învechită părea cenuşie în lumina slabă. Ea mai luă o înghiţitură zdravănă de vin.

— Sunt prea mari, zise el, dar am pus nisip înăuntru. Nisipul este bun fiindcă ia forma piciorului. O cârpă s-ar strânge toată într-un loc. Uite, încearcă-le!

„Nu vreau”, îşi zise Cithrin, dar Sandr deja îi luase piciorul în mâini şi-i scotea cizma, foarte mulţumit de sine. Patina era rece şi pielea curbată din vârf o bătea la deget, dar Sandr legă strâns şiretul din sfoară şi se apucă să-i descalţe şi celălalt picior.

— Am învăţat să patinez în Asterilhold, spuse Sandr. Acum doi… ba nu, pe Zeu, acum trei ani. Abia mă alăturasem trupei şi maestrul Kit a hotărât să iernăm în Kaltfel. Acolo-i atât de frig că-ţi îngheaţă scuipatul înainte s-atingă pământul şi nopţile sunt lungi de nu se mai termină. Dar în centrul oraşului este un lac şi tot timpul cât am stat acolo puteai să-l traversezi din orice direcţie. În fiecare an construiesc pe el un oraş de iarnă. Case şi taverne, şi câte altele. Ca un oraş adevărat.

— Serios? întrebă ea.

— Era minunat. Poftim. Cred că-i gata. Stai să mi le pun şi eu pe-ale mele.

Cithrin mai luă o gură de vin tare şi căldura i se răspândi în degetele de la mâini şi de la picioare. Cumva reuşiseră să bea

jumătate din burduf. Obrajii îi ardeau. Aburii vinului o făceau să se simtă ameţită şi veselă. Sandr mormăia chinuindu-se să încalţe patinele tăioase, care scârţâiau şi zăngăneau. Părea imposibil ca un lucru atât de nefiresc să funcţioneze, dar el legă şi ultima curea, se împletici până la iaz şi păşi pe gheaţă. Atunci, dintr-odată, deveni graţia întruchipată. Picioarele îi forfecară schimbându-şi poziţia şi lamele patinelor brăzdară gheaţa şuierând. Trupul i se unduia descriind curbe, în timp ce plutea de-a curmezişul iazului şi-napoi, mişcându-şi braţele cu graţia unui dansator.

— Nu-s rele, îi strigă el. Vino-ncoace! încearcă şi tu!

Încă o gură de vin şi-apoi încă una, ca să-i poarte noroc, şi Cithrin reuşi să ajungă şi ea pe gheaţă. Gerul o muşcă, dar dinţii păreau să i se fi tocit. Gleznele i se bâţâiau în timp ce se chinuia să înţeleagă acest nou echilibru. Încercă să se împingă în picioare, cum făcea Sandr, şi căzu zdravăn pe gheaţă. Sandr râse încântat.

— E greu doar prima oară, zise el, oprindu-se lângă ea cu un şuierat. Dă-mi mâna. O să-ţi arăt.

În câteva minute, avea genunchii îndoiţi, braţele întinse în lături şi picioarele-i tăiau gheaţa. Dar nu căzu.

— Nu încerca să mergi, îi spuse Sandr. Împingi cu un picior, aluneci pe celălalt.

— Ţie ţi-e uşor, zise ea. Ştii ce faci.

— Acum. Dar când am început eram mai rău decât tine.

— Linguşitorule!

— Poate meriţi să fii linguşită. Nu, aşa. Asta-i. Asta-i!

Trupul lui Cithrin prinse secretul şi se pomeni plutind pe gheaţă. Nu cu graţia şi siguranţa lui Sandr, dar pe-aproape. Gheaţa gonea sub ea, albă, cenuşie şi neagră în lumina lunii. Noaptea avea gust de vin şi curgea în jurul ei ca un râu. Sandr chiui şi o luă de mână, apoi alergară împreună de-a lungul iazului morii, iar dârele patinelor străluceau albe în lumina slabă.

De pe mal, unul dintre catâri comentă printr-un mormăit şi o bătaie din copită. Curentul stârnit de viteză şuiera pe la urechile lui Cithrin. Se simţi râzând şi învârtindu-se. Gheara din stomac era o amintire, un vis, ceva ce i se întâmplase altcuiva. Mai căzu de două ori, dar asta nu făcu decât s-o amuze. Gheaţa era un cer acoperit de nori şi ea învăţase să zboare. Gheţuşul trosnea

şi scrâşnea sub patinele ei, iar Sandr aplaudă reverenţa complicată şi stângace pe care Cithrin o schiţă în mijlocul iazului.

— Întrecere, îi strigă el. Până colo şi-napoi.

Ca o săgeată eliberată din arc, Sandr ţâşni spre malul cel mai îndepărtat al iazului şi Cithrin îl urmă. Picioarele o dureau, inima-i bătea cu duruitul unui bolovan care se rostogoleşte la vale, iar faţa-i era amorţită ca o mască. Sandr ajunse la marginea gheţii, îşi luă avânt înainte să atingă zăpada şi trecu pe lângă ea în viteză, în direcţia căruţei. Cithrin se întoarse la rândul ei, forţându-se să gonească mai iute. În mijlocul iazului, gheaţa se întunecase şi protesta trosnind, dar Cithrin o străbătu în viteză, ajunse în spatele lui Sandr, apoi patină pe lângă el şi-l depăşi. Sau aproape.

Patina i se împotmoli în zăpadă şi în trestiile ce muriseră odată cu venirea iernii. Pământul albit de lună se ridică şi o lovi atât de tare că i se tăie răsuflarea. Sandr se lăsă alături de ea, cu ochii mari şi cu obrajii atât de roşii de parcă ea l-ar fi ciupit. Expresia de surprindere şi îngrijorare de pe chipul lui era atât de nostimă, încât Cithrin izbucni în râs.

Sandr începu şi el să râdă, apoi băiatul aruncă în aer o mână de zăpadă care căzu în jurul lor asemenea fulgilor de păpădie. Apoi se rostogoli mai aproape, lăsându-şi greutatea pe coastele fetei. Îşi apăsă buzele pe ale ei.

„O!” Îşi zise ea. O clipă mai târziu, încercă să-i răspundă la sărut.

Nu era atât de ciudat pe cât se aşteptase. O cuprinse cu braţele, iar trupul lui îl acoperi cu totul pe al ei, împingând-o în zăpada care nu părea nicidecum rece. Mâinile lui se încurcară în tunică, apoi în bluza groasă de lână. Degetele lui îi găsiră pielea. Realiză că se arcuia presându-şi trupul de mâna lui, dar era ca şi cum ar fi privit totul de la distanţă. Se auzi respirând sacadat.

— Cithrin, spuse Sandr. Trebuie… trebuie să ştii…

— Nu, spuse ea.

El se opri şi se trase înapoi. Îşi luă mâna de pe sânii ei. Pe chip i se citea remuşcarea. Ea simţi un val de nerăbdare.

— Nu vorbi, am vrut să zic, spuse ea.

Ştiuse întotdeauna despre sex, lucruri destul de vagi. Cam îi vorbise despre asta pe un ton aspru, sever, menit s-o pună în gardă. În timpul carnavalului de primăvară îi văzuse pe mimii

ambulanţi dansând pe străzile luminate de torţe, purtând măşti şi nimic altceva. Poate că n-ar fi trebuit să mai fie un mister pentru ea. Şi totuşi, în timp ce-şi desfăcea cureaua şi-şi trăgea pantalonii aspri, se întrebă dacă asta făcea Besel cu toate fetele alea. Toate cele care nu erau ea. Aşa fusese şi pentru ele? auzise că prima oară durea. Se întrebă cum avea să fie. Coapsele goale ale lui Sandr străluceau aproape la fel de palide ca zăpada. Se concentra să-şi scoată patinele fără să se ridice.

„Sper că nu-i nicio problemă că nu-l iubesc”, îşi zise ea.

Un răcnet izbucni de nicăieri, puternic, brusc şi vibrând de violenţă. Sandr se înălţă în aer uşor ca un fulg, cu ochii măriţi de surpriză. Cithrin bâjbâi după pantaloni. În prima clipă, avu impresia că o pasăre enormă coborâse din cer şi-l înhăţase pe băiat.

Căpitanul Wester îl azvârli pe Sandr pe gheaţă, unde ateriză fără graţie, alunecând cât colo. Spada căpitanului şuieră ieşind din teacă şi Wester se îndreptă către Sandr înjurând în trei limbi. Cithrin se ridică în genunchi, aranjându-şi hainele. Sandr dădu înapoi poticnindu-se, cu penisul încă în erecţie bălăngănindu-se caraghios, şi căzu.

— N-am silit-o, chiţăi Sandr. N-am silit-o.

— Şi crezi că-mi pasă? se răsti la el Wester, arătând cu spada burduful de vin pe jumătate acoperit de zăpadă.

O prosteşti cu băutură ca să-i desfaci picioarele şi vrei o medalie pentru bună purtare?

— Nu sunt beată, zise Cithrin, realizând că, de fapt, cel mai probabil era.

Wester nici n-o băgă în seamă.

— Mai atinge-te tu de ea, băiete, şi-o să-ţi tai ceva. Şi să te rogi să fie vorba doar de un deget.

Sandr deschise gura, dar nu reuşi decât să scoată un vaiet ascuţit.

— Opreşte-te! strigă Cithrin. Lasă-l în pace!

Wester se întoarse către fată cu ochii arzând de furie. Era mai înalt decât ea şi de două ori mai lat şi văzându-l cu spada trasă din teacă, o parte mică şi cuminte a minţit ei o îndemnă să tacă. Dar vinul, stânjeneala şi mânia o împinseră înainte.

— Cine eşti tu să-i spui ce poate şi ce nu poate să facă? strigă ea. Şi cine te crezi să-mi spui mie?

— Sunt ăla care-ţi salvează viaţa. Şi-o să faci cum îţi spun, se

răsti Wester, dar ei i se păru că îi putea citi confuzia în privire. N-o să-ţi permit să te transformi într-o târfă!

Cuvântul o răni. Cithrin îşi strânse pumnii până când o durură. Sângele îi aprinse obrajii şi-i vui în urechi. Când vorbi, aproape că ţipă.

— N-aveam de gând să-i iau bani!

Wester o privi de parcă abia atunci o vedea pentru prima oară. Confuzia i se adânci, făcându-l să se încrunte, şi gura i se arcui într-un zâmbet amuzat. Apoi, inexplicabil, pe chip i se ivi tristeţea.

— Căpitane, mârâi o altă voce şi tralgul se ivi din întuneric.

— Nu-i momentul, Yardem, zise Wester.

— M-am prins după ţipete, domnule. Se apropie nişte soldaţi.

Între o respiraţie şi alta, Wester se schimbă la faţă. Se domoli şi ţinuta i se îndreptă. Confruntarea fu dată uitării de parcă nici n-ar fi fost şi Cithrin se simţi descumpănită de schimbarea atât de bruscă. I se părea incorect felul în care căpitanul abandonase lupta înainte să se lămurească lucrurile.

— Unde? întrebă Wester.

— Au aşezat tabăra peste deal, la est, zise tralgul. Peste douăzeci. Stindard anteean, corturi din Vanai.

— O, pe zâmbetul Zeului, spuse Wester. E vreo şansă ca iscoadele lor să nu ne fi observat?

— Niciuna.

— Te-au văzut?

— Nu.

Furia lui Cithrin se spulberă, pe măsură ce cuvintele îşi croiau drum prin ameţeala vinului şi prin rămăşiţele mâniei. Wester mergea deja pe lângă căruţa ei. Se uită la Sandr care încă se mai poticnea pe patinele lui, la burduful de vin pe jumătate îngropat în zăpadă, la iazul pe care dârele albe lăsate de patine încă mai străluceau.

— Sandr, zise el. Adu-l pe maestrul Kit.

— Da, domnule, spuse Sandr şi-i dădu zor împleticindu-se către clădirea morii.

Cu o expresie absentă, Wester îşi vârî spada în teacă. Ochii lui măsurau împrejurimile, căutând ceva. Cithrin aşteptă cu sufletul la gură. Nu puteau fugi. Nu puteau lupta împotriva a peste douăzeci de soldaţi. Şi orice bunăvoinţă la care s-ar fi putut aştepta din partea lui Wester probabil dispăruse cu totul de-

acum.

Secundele se întindeau nesfârşite. Wester trase aer în piept şi-i dădu drumul încet.

— O s-avem nevoie de o mătură, zise el.

Geder

Briza cumplit de rece dinaintea zorilor se strecura şuierând prin cortul lui Geder, făcând să danseze flacăra lămpii cu ulei. Se aplecă şi trase de fitil, înjurând în şoaptă. Flacăra dădu mai multă lumină, apoi începu să scoată fum. Vârî fitilul înapoi, încet, până când fumul se împrăştie. În lumina mai puternică, cerneala ştearsă deveni dacă nu clară, măcar lizibilă. Îşi vârî mâinile la subţiori ca să le încălzească şi se aplecă asupra cărţii.

„Şi aşa s-a făcut că, în zilele de pe urmă, cele trei mari tabere au pornit un război cu vărsare de sânge şi teribilă viclenie, astfel că nenumărate corăbii de piatră au zburat pe ceruri, având ţepi care au măcelărit dragonii din zbor, iar stoluri întregi au găsit căi de a se ascunde de duşman până când aveau să cadă în uitare, putând astfel ataca duşmanul prin surprindere, şi au existat şi săbii înveninate ce-au ucis pe stăpân şi pe sclav deopotrivă. Măreţul Morade cel cu solzii de argint, cel mai puternic şi mai smintit dintre fraţii de cuib încleştaţi în război, a meşterit o unealtă mai vicleană decât oricare alta ce-o cunoscuse lumea până atunci şi, în munţii înalţi aflaţi la sud de Haakapel *(despre care Geder credea că se numeau acum Hallskar)* şi la est de Sammer *(Geder era aproape sigur că acesta era numele dat Keshetului în oraşul încincit),* l-a făurit pe Slujitorul cel Drept pe care nimeni nu-l putea minţi şi toţi erau siliţi a-i da crezare, şi semnul său era cel al punctelor cardinale şi intercardinale, indicând cele opt direcţii ale lumii în care nicio minciună nu se putea ascunde, şi în acesta şi-a aflat marele Morade cea mai ingenioasă dintre puteri.”

Se frecă la ochi. Paginile groase şi îngălbenite miroseau a praf şi mucegai şi a cleiul acela ciudat de lipit pe care nu-l mai folosea nimeni de cinci sute de ani. Când găsise cartea în cotloanele unui magazin de vechituri din Vanai, fusese încântat. Acum, luptându-se cu traducerea, entuziasmul îi pălea.

Traducătorul pretindea că a copiat şi a tradus un pergament mult mai vechi, acum pierdut, ce data din perioada primelor generaţii de după căderea Imperiului dragonilor. Pe de o parte, asta era o metodă atât de răsuflată şi de forţată de a încadra un eseu speculativ încât, citind, Geder simţise că i se înecau toate corăbiile. În al doilea rând, asta însemna că tot conţinutul eseului era prezentat ca fiind istorie reală, lucru care i se părea prea puţin interesant. Şi, în cele din urmă, autorul îmbrăţişase un stil cu fraze lungi şi sintaxă complicată, într-o încercare de a conferi autenticitate textului, ceea ce transforma fiecare pagină într-o probă de rezistenţă. Ori de câte ori Geder ajungea la verb, trebuia să se întoarcă pentru a-şi aminti la ce se referea.

Dacă ar fi fost în Vanai, ar fi lăsat traducerea deoparte. Dar sir Alan Klin, Protectorul Vanaiului, prinsese de veste despre un convoi care scosese pe furiş afară avuţia secretă a oraşului şi făcuse din recuperarea acesteia prioritatea sa. Asta însemna că-şi trimisese favoriţii înspre Carse pe drumurile dragonilor, silindu-i pe ceilalţi nobili să-şi conducă propriile trupe tot mai departe de posibilele terenuri unde se desfăşura adevărata vânătoare, până când lui Jorey Kalliam nu-i mai rămăsese decât să cerceteze Pustia Secetoasă, Fallon Broot ajunsese pe drumul maritim către Elassae, iar Geder Palliako, în fruntea a vreo douăzeci de timzinai pe jumătate răzvrătiţi, în noroaiele îngheţate din extrema sudică a Oraşelor Libere.

În săptămânile petrecute pe drumuri de ţară şi poteci făcute de animalele sălbatice, descoperiseră trei convoaie. Mici înjghebări abia de câte trei căruţe fiecare, toate transportând mărfuri de iarnă între oraşele şi târgurile din apropiere.

Între acestea, zilele noroioase şi frigul cumplit al nopţii îl epuizau pe Geder. Şi oricât de proastă tovărăşie se dovedea a fi eseul despre puterea dragonilor de a neutraliza minciunile, tot era mai bună decât cea a soldaţilor. La sfârşitul zilei, se ghemuia în pat, dormind în timp ce ceilalţi beau, cântau şi blestemau ninsoarea. Dimineţile se trezea odată cu bucătarul, citea, traducea şi se prefăcea că se afla oriunde altundeva.

Se auzi un zgâriat discret la intrare şi scutierul său intră înăuntru însoţit de timzinaiul care ocupa poziţia de secund. Scutierul ducea pe o tavă un castron din os cu terci de ovăz şi stafide şi o carafă de lut plină cu un lichid fierbinte, negru şi uleios despre care se pretindea că era cafea. Timzinaiul îl salută

ceremonios. Geder închise cartea, iar scutierul îi aşeză mâncarea dinainte.

— Ce spun iscoadele? întrebă Geder.

— Căruţele nu s-au urnit din loc, răspunse secundul. Nu-s decât la două ore de marş de-aici.

— Bun, deci nu-i nicio grabă, zise Geder, mai vesel decât se simţea. Spune-le oamenilor că ridicăm tabăra după ce mâncăm, ca să terminăm cu chestia asta până la amiază.

— Şi după aceea?

— Spre sud-vest, spuse Geder cu gura plină de ovăz. Într-acolo duce drumul.

Secundul făcu semn că a înţeles, salută din nou, se răsuci pe călcâie şi plecă. Lui Geder i se păru că în gesturile lui se ascundea dispreţul, dar era posibil să vadă, de fapt, numai ceea ce se aştepta. În timp ce mânca, începu să zărească din ce în ce mai desluşit cusăturile cortului. Se auzeau acum voci de bărbaţi chemându-se între ei, cai fornăind, zgomot de lemne tăiate dinspre bucătăria de campanie. Afară, cerul trecu de la negru la cenuşiu şi de la cenuşiu la albastrul alburiu al zorilor, care oferea mai mult lumină decât căldură. Până în clipa în care soarele palid alungase mare parte din răceala aerului, Geder era călare, iar oamenii lui erau gata de marş. Măcar, din spusele iscoadelor, convoiul recent zărit avea nişte proporţii decente.

Totuşi, Geder nu se aştepta decât la o nouă percheziţie dezamăgitoare a unor localnici posaci, până în clipa în care zări tralgul.

Stătea pe capra celei mai îndepărtate căruţe, cu urechile ciulite exprimând un interes pe care restul feţei nu-l reflecta. Se spunea că secundul lui Wester este tralg. Geder îşi plimbă privirea peste căruţele adunate în jurul fostei mori, numărându-le cu voce scăzută. Informaţia era întotdeauna sumară, pe memorie nu te puteai baza, iar căruţele adunate de-a valma erau greu de numărat, dar totul aducea atât de mult cu ceea ce căutau ei, încât inima lui îşi iuţi bătăile.

Un timzinai într-o robă groasă de lână se apropia. Geder făcu un semn şi şase arcaşi se răsfirară pe drum în spatele lui. Tralgul se aplecă înainte şi flutură dintr-o ureche.

— Tu eşti conducătorul convoiului? întrebă Geder.

— Da, zise timzinaiul. Tu cine mă-ta eşti?

— Sunt lordul Geder Palliako din Rivenhalm, reprezentant al

regelui Simeon şi al Anteei imperiale, zise Geder. De unde veniţi?

— Din Maccia. Şi tot acolo ne întoarcem. Trecătoarea Bellin este înzăpezită.

Geder privi în ochii aceia negri. Membrana nictitantă[5] se închise şi se deschise, clipind fără să clipească. Geder nu era sigur că minţea. Era posibil, firește, ca în Oraşele Libere să nu existe doar un singur convoi care să aibă un tralg printre gărzi. Încă mai putea fi o alarmă falsă.

— Şi v-aţi oprit aici?

— S-a desprins o osie la o căruţă. Abia ce-am prins-o la loc. Care-i treaba?

— Cine-i căpitanul gărzilor? întrebă Geder.

Conducătorul convoiului se răsuci, scuipă şi-i indică un bărbat sprijinit de una dintre căruţe. Un pursânge cu un chip neutru şi prietenos, emanând un aer de violenţă stăpânită. Cu păr de culoarea ovăzului, uşor încărunţit. Lat în umeri. Ar fi putut fi Marcus Wester. Ar fi putut să fie oricare dintr-o mie de alţi oameni.

— Cum îl cheamă?

— Tag, zise conducătorul convoiului.

Unul dintre soldaţii din spatele lui spuse ceva, prea încet pentru ca Geder să desluşească cuvintele. Altul îi răspunse. Simţi o roşeaţă urcându-i în obraji. Omul fie îl minţea, fie nu, iar fiecare nou moment de ezitare îl făcea pe Geder să se simtă şi mai prost.

— Aliniază-ţi gărzile pe drum, spuse el. Cere-le căruţaşilor să stea fiecare lângă căruţa lui.

— Şi de ce-aş face una ca asta?

Cineva chicoti. Stânjeneala lui Geder se transformă în furie.

— Pentru că dacă n-o faci, o să pun să fii ucis! se răsti el. Şi, pentru că ai îndrăznit să-mi pui la îndoială autoritatea, vreau să văd fiecare armă şi piesă de armură într-o grămadă la marginea drumului, la zece paşi de gărzile tale. Şi dacă descopăr c-au trecut cu vederea până şi un cuţit de bucătărie, o să-ţi las cadavrul să-l mănânce ciorile!

---

[5] Numită şi „a treia pleoapă”, membrana nictitantă este caracteristică mai multor specii de mamifere, printre care şi felinele. Este o membrană cu rol de protecţie, care îndepărtează depunerile din ochi şi distribuie pelicula lacrimală pe suprafaţa globului ocular (n. t.).

Membranele nictitante alunecară, deschizându-se şi închizându-se. Conducătorul convoiului se întoarse şi porni înapoi către căruţe. Geder îi făcu semn secundului său să se apropie.

— Trimite oameni de o parte şi de alta. Dacă vezi pe cineva încercând să se strecoare, adu-l aici. Viu, dacă se poate. Mort, dacă n-ai de ales. O să percheziţionăm locul ăsta până la ultimul cui.

— Şi moara? întrebă secundul.

— Totul, zise Geder.

Timzinaiul salută şi se retrase, dând ordine oamenilor săi. Geder privi căruţele, iar mânia şi stânjeneala făcură loc neliniştii. Căpitanul şi conducătorul convoiului schimbară câteva cuvinte, apoi căpitanul îşi ridică privirea. Se încruntă spre Geder, ridică din umeri şi-i întoarse spatele. Dacă avea să întâmpine rezistenţă, avea să se întâmple imediat şi cu îndârjire. Geder se foi în şa şi rana încă nevindecată din coapsă îi pulsă. Dinspre moară şi dinspre fiecare căruţă se zărea mişcare. Câţi soldaţi să fi avut? Dacă în căruţele alea se ascundea întreaga avere a Băncii Medean, fiecare căruţaş era probabil un spadasin sau un arcaş. Pe Geder începu să-l furnice pielea capului. Dacă în căruţe erau ascunşi arcaşi, avea să se trezească înţesat de săgeţi. Frica îi răscoli stomacul de parcă ar fi mâncat peşte stricat. Încercând să pară nepăsător, îşi întoarse calul şi-l mână la trap până în spatele propriilor rânduri.

Judecând după expresiile soldaţilor, nu păcălise pe nimeni.

Primul dintre mercenari se ivi dinspre căruţe, ducând în braţe nişte săbii de parcă ar fi cărat lemne de foc. Femeia le lăsă să cadă pe jos, cum ordonase Geder. Apoi apăru un băiat subţire, abia ajuns la vârsta la care putea fi soldat, cu două arcuri şi mai multe tolbe cu săgeţi. Încet, parada nepromiţătoare continuă, iar movila aceea sărmană de arme şi armuri crescu, până când zece paznici şi un iscusit cu părul zburlit mărşăluiră pe drum numai în lenjeria de lână şi bumbac, numărară zece paşi de la grămadă şi se opriră, cu braţele strânse în jurul corpului ca să se apere de frig.

— Avansaţi, zise Geder.

Soldaţii înaintară cu săbiile trase. Căruţaşii şedeau lângă căruţe zâmbind, încruntându-se sau privind nedumeriţi în jur. Geder ocoli încet mica tabără. Zgomotele percheziţiei păreau

să-l urmărească: voci aspre şi puse pe ceartă, pocnet de lemn, metal lovit de metal. Îşi privi oamenii scoţând lingouri de fontă dintr-o căruţă şi azvârlindu-le pe jos. Unul dintre ei zgârie metalul ca să se asigure că era ceea ce părea, apoi scuipă şi reluă căutările.

Amiaza veni şi trecu. Un vânt rece se porni, făcând zăpada să li se învârtejească în jurul gleznelor. Soldaţii descărcară fiecare căruţă, se uitară sub ele, cercetară caii şi catârii şi începură să răscolească moara. Geder coborî de pe cal la marginea iazului şi se uită la căruţele goale, la căruţaşii înţepeniţi, la soarele inutil pe cerul apos. Unul dintre căruţaşi, o fată cu un aer bolnăvicios, cu părul blond şi faţa palidă, stătea ghemuită lângă nişte baloţi de lână prefăcându-se că nu se uită la Geder. Ştia ce vedea: un nobil plin de sine care o teroriza pe ea şi pe prietenii ei. Voia să se ducă la ea şi să-i explice că lucrurile nu erau aşa. Că el nu era aşa.

În schimb îi întoarse spatele. Praful călător al zăpezii înainta pe gheaţă ca undele pe suprafaţa unei ape. Geder se apropie de mal încercând să nu simtă privirea fetei aţintită asupra lui. Nişte idioţi patinaseră pe gheaţa asta. Dâre albe indicau făgaşele făcute de patine pe suprafaţa subţire. Avuseseră noroc că nu se rupsese gheaţa cu ei. Cândva, citise un eseu care calcula cât timp îi lua fiecăreia dintre cele treisprezece rase să moară în apa îngheţată. Ei, douăsprezece de fapt. Înecaţii nu se…

Geder se opri aproape înainte să-şi dea seama de ce. La marginea iazului, o pală prelungă şi joasă de zăpadă înainta pe gheaţă. Dârele albe lăsate de patine se pierdeau în ea, apoi ieşeau de cealaltă parte ca şi cum patinatorul ar fi trecut de-a dreptul prin stratul de zăpadă. Sau ca şi cum acesta n-ar fi fost acolo când trecuse patinatorul. Geder se apropie. Zăpada arăta ciudat. Nu avea crustă de gheaţă pe deasupra, aşa cum ar fi fost de aşteptat, şi era afânată ca nisipul netezit cu mătura. Geder îşi ridică privirea. Gărzile se aflau de cealaltă parte a convoiului. Soldaţi lui erau adunaţi în uşa morii. Dădu ocol ciudatului petic de zăpadă.

Şanţuri adânci şi zgârieturi marcau suprafaţa gheţii. Din zăpadă se iţea, la nivelul gleznelor sale, ceva negru şi pătrăţos. Se lăsă pe vine şi mătură zăpada cu mâna. Era o ladă, pe jumătate scufundată în gheaţa recent tăiată şi apoi acoperită cu omăt. Şi altele alături de ea, toate învelite într-o peliculă subţire

de gheaţă şi ascunse sub zăpada atent aranjată. Îşi ridică privirea. Fata-căruţaş era acum în picioare, întinzându-şi gâtul ca să-l vadă, cu mâinile încleştate în dreptul pântecelui. Geder îşi scoase cuţitul şi forţă închizătoarea. Topaz, jad, smaralde, perle, aur şi argint filigranat, delicat ca o chiciură. Geder dădu înapoi de parcă nestematele l-ar fi muşcat, apoi, înţelegând ce vedea, avu senzaţia că-i răsare un soare în piept. Uşurarea şi plăcerea îl năpădiră, făcându-i muşchii să se destindă şi aducându-i un zâmbet larg pe faţă.

Reuşise. Găsise convoiul dispărut şi averea ascunsă a Vanaiului. Se terminase cu Geder Palliako, idiotul de prisos. Nu trebuia să-şi mai ceară scuze pentru că-i plăcea să citească sau pentru pântecele lui rotofei. O, nu. Numele lui avea să fie purtat până în Camnipol, la regele Simeon, într-o trăsură de aur, de cai cu căpestrele bătute cu rubine. Avea să fie subiectul preferat la curte, lăudat şi cinstit, sărbătorit în cercurile cele mai înalte ale regatului.

Numai că n-avea să se întâmple asta. Numele slăvit în Camnipol avea să fie cel al lui Alan Klin.

Alan Klin, care-l umilise. Care-i arsese cartea.

Geder trase aer adânc în piept, apoi expiră lent şi închise capacul. O clipă mai târziu îl deschise din nou, îşi umplu mâinile cu nestemate şi le vârî în cămaşă. Pietricelele minunate i se adunară în jurul taliei, unde cămaşa era strânsă bine în curea. Îşi închise jiletca, acoperind umflăturile, lăsă din nou capacul şi trase zăpada la loc, deasupra lui. Ridicându-se în picioare se simţi năpădit de o fericire întunecată, pe lângă care bucuria lui iniţială părea o nimica toată. Revenind la căruţe, nu mai trebui să-şi reamintească să ţină capul sus. Fata îl urmări apropiindu-se. Geder îi zâmbi ca şi cum ar fi salutat un bun prieten sau o iubită. Sau un complice. Îşi duse iute degetul la buze. „Să nu spui.”

Fata făcu ochii mari. O clipă mai târziu, dădu scurt din cap în semn că pricepuse. „N-o să spun.” Îi venea s-o sărute.

Când îşi găsi secundul, timzinaiul şi soldaţii terminaseră de controlat moara. Geder observă că soldaţii se opriseră din vorbă când pătrunsese în încăpere, dar de data asta nici nu se sinchisi. Înăuntru mirosea a mucegai şi a fum, iar pe podeaua pietruită se ghiceau locurile unde se adăpostiseră peste noapte membrii convoiului. O mătură stătea rezemată de peretele din fund.

Avea vârful ud şi o mică băltoacă întuneca podeaua de piatră de dedesubt. Geder o ignoră cu tot dinadinsul.

— Ce-aţi găsit? întrebă el.

— Nimic, excelenţă, zise secundul.

— Ne pierdem timpul, zise Geder. Adună oamenii. Trebuie să ne punem în mişcare.

Secundul aruncă o privire în jur. Unul dintre soldaţi, un timzinai tânăr, cu solzi negri care străluceau ca lustruiţi, ridică din umeri.

— Excelenţă, n-am controlat beciul. Dacă doriţi…

— Chiar crezi că are rost? îl întrebă Geder.

Când răspunsul secundului întârzie, insistă:

— Sincer.

— Sincer, nu.

— Atunci hai să adunăm oamenii şi să mergem.

Conducătorul convoiului, aşezat pe un scăunel, scoase un mârâit de exasperare. Geder se întoarse către el.

— În numele imperiului şi al regelui, îmi cer scuze pentru neplăcerile create, zise înclinându-se.

— Nu face nimic, răspunse conducătorul convoiului cu acreală.

Afară, soldaţii se aliniară ca de obicei. Geder se săltă grijuliu în şa. Cureaua rezistă. Nestematele şi bijuteriile îi intrau în piele, înţepându-l uşor în coaste. Niciuna nu căzu. Paznicii convoiului priviră cu o nepăsare bine simulată cum Geder îşi trase spada în semn de salut, îşi întoarse calul şi se îndepărtă fără grabă. Cu fiecare pas care-l ducea mai departe de convoi îşi simţea spatele detensionându-se. Soarele, aflat deja în coborâre către linia orizontului, mai că-l orbea. Se aplecă în şa, numărând soldaţii din urma lui, ca să se asigure că niciunul nu se întorsese sau nu fusese lăsat în urmă. Erau toţi.

În vârful dealului, Geder se opri. Secundul i se alătură.

— Putem să întindem tabăra în acelaşi loc ca noaptea trecută, excelenţă, zise el. Să pornim spre sud-est mâine dimineaţă.

Geder scutură din cap.

— Spre est, zise el.

— Excelenţă?

— Hai s-o luăm spre est, zise Geder. Gilea nu-i departe de aici şi am putea petrece câteva zile la căldură înainte să ne întoarcem în Vanai.

— Ne-ntoarcem? întrebă secundul, având grijă să-şi păstreze glasul cât mai neutru posibil.

— Ar fi cazul, spuse Geder înfrânându-şi un zâmbet. N-o să găsim nimic.

Dawson

„Treburi de iarnă.”

Cuvintele însele emanau disperare. De la cea mai lungă noapte a anului şi până la cel dintâi dezgheţ, nobilii se retrăgeau la moşiile lor sau urmau Vânătoarea Regelui. Descopereau ce fel de bărbaţi aveau să devină fiii lor, se reîntâlneau cu nevestele şi cu ţiitoarele şi evaluau veniturile adunate din dările de pe feudele lor. Pentru nobili, iarna însemna o viaţă domestică şi bucuriile căminului. Oricât de tare iubea Dawson Camnipolul, faptul că îi străbătea acum străzile îngheţate de vânt şi mirosind a fum îl plasa în tovărăşia curtenilor de profesie, a neguţătorilor şi a altor oameni cu statut incert. Dar cauza lui era dreaptă, aşa că îndura această insultă adusă demnităţii sale.

Şi nu era singurul care o îndura.

— Nu înţeleg de ce îl urăşti atât de tare pe Issandrian, spuse Canl Daskellin, baron de Watermarch, Protector al Northportului şi Ambasadorul Special al Maiestăţii Sale în Coasta de Nord. I-adevărat, este mult prea chipeş şi din cale-afară de plin de sine, dar dacă te apuci să consideri ambiţia şi părerea bună despre sine drept păcate, atunci n-o să găseşti niciun sfânt la curtea regală.

Dawson se rezemă de spătarul scaunului. În jurul lor, *Frăţia Marelui Urs* părea aproape pustie. Scaunele şi pernuţele acoperite cu mătase din cea mai fină sau cu damasc de Cabrai stăteau goale. Vase din fier forjat pline cu mangal fuseseră instalate în încăperile gândite să ofere răcoare în miezul verii. Servitoarele, de obicei greu încercate când trebuia să-i servească pe membrii frăţiei, se aţineau acum în umbră şi în cadrul uşilor, aşteptând un semn că era nevoie de ceva. În toiul verii, aici erau chiar şi o sută de bărbaţi, membri ai celor mai alese familii din imperiu, bând, fumând şi ţesând intrigi în încăperile spaţioase şi comode. Acum, dacă Dawson vorbea prea tare, vocea i se auzea cu ecou.

— N-am nimic cu omul, spuse Dawson, ci numai cu filosofia lui. Maas şi Klin nu-s cu nimic mai buni, dar Issandrian este cel care-i ţine în lesă.

— Diferenţele filosofice numai cu greu ar putea să justifice... Cum să-i zic? O conspiraţie?

— Filosof ia întotdeauna se transformă în acţiune. Issandrian, Maas şi ceilalţi sunt dispuşi să joace cum le cântă clasele de jos ca să câştige putere.

— Te referi la consiliul fermierilor.

— Asta-i una, zise Dawson. Dar dacă ei sunt dispuşi să lupte pentru cauza gunoaielor ăstora, cât timp crezi că va trece până când gunoaiele o să vrea să-şi susţină chiar ele propria cauză? Avem deja interdicţii cu privire la sclavie, la folosirea sclavelor de pat, la încorporare. Toate astea s-au întâmplat numai pe timpul vieţii noastre. Şi totul din cauza unor oameni ca Issandrian, care vor să câştige admiraţia muncitorilor, a negustorilor şi a târfelor.

Canl Daskellin scoase un soi de mârâit surd. Cu lumina slabă a zilei de iarnă bătându-i din spate şi cu pielea lui întunecată ca a unui lyoneian, chipul îi era greu de citit. Totuşi, nu-şi exprimase dezacordul. Şi, dacă n-ar fi fost la rândul lui îngrijorat, n-ar fi venit.

— A venit vremea ca adevăratul spirit al Anteei să iasă la lumină şi să facă ordine, spuse Dawson. Câinii ăştia îşi imaginează că ei conduc vânătoarea. Trebuie puşi cu botul pe labe şi dacă o să aşteptăm până când prinţul Aster se va duce să locuiască sub acoperişul lui Issandrian...

Încheie cu o tăcere mai elocventă decât cuvintele. Daskellin se foi în scaun murmurând ceva obscen.

— Eşti sigur că regele are de gând să facă pasul ăsta?

— Am auzit-o chiar din gura lui, zise Dawson. Simeon este un om bun şi ar putea fi şi un rege bun, dar nu fără loialitatea noastră. Aşteaptă o ocazie să-l pună pe Issandrian la punct. Şi am de gând să i-o ofer.

Voci şoptite se auziră pe coridor, apoi se pierdură din nou. Dinspre stradă venea un tropot de copite potcovite cu oţel. Canl îşi scoase din haină o mică pipă de lut şi ridică mâna. O servitoare sosi zorită cu o lumânare. Odată cu prima pală de fum aromat, albăstrui, fata se retrase. Dawson aşteptă.

— Cum? întrebă Daskellin.

Vocea lui căpătase un ton ferm, ca la un interogatoriu. Dawson zâmbi. Bătălia era pe jumătate câştigată.

— Îl lipsim pe Issandrian de puteri, zise Dawson. Facem să fie rechemat Alan Klin din Vanai. Îl înstrăinăm pe Issandrian de fermieri. Îi spargem cercul.

— Te referi la Maas şi Klin.

— Pentru început, dar are şi alţi susţinători. Însă numai asta nu-i de ajuns. Au câştigat influenţă pentru că oamenii care înţeleg ce-nseamnă sângele nobil sunt divizaţi.

Daskellin trase îndelung din pipă şi tăciunii scânteiară cu putere, pierzându-şi strălucirea când acesta suflă fumul.

— Şi ăsta-i motivul conspiraţiei tale, zise el.

— Să-i fii credincios regelui nu-i o conspiraţie, spuse Dawson. Este ceea ce ar fi trebuit să facem în tot acest timp. Dar am dormit şi potăile s-au furişat înăuntru. Şi ştii şi tu asta, Canl.

Daskellin îşi ciocăni dinţii cu coada de lut a pipei. Miji ochii.

— Orice ai de spus, spune, zise Dawson.

— Credinţa faţă de regele Simeon e una. Să devin unealta casei Kalliam este cu totul altceva. Sunt... îngrijorat de schimbările pe care le propun Issandrian şi partida lui. Dar să schimb ambiţia unui individ cu ambiţia altuia nu-i o soluţie.

— Vrei să-ţi demonstrez că nu-s Issandrian?

— Da.

— Ce dovadă vrei?

— Dacă ajut la rechemarea lui Klin din Vanai, nu se poate ca tu să profiţi de pe urma ei. Toată lumea ştie prea bine că fiul tău se află acolo sub comanda lui Klin. Jorey Kalliam nu poate prelua protectoratul Vanaiului.

Dawson clipi, deschise gura să spună ceva şi o închise la loc.

— Canl, începu el, dar Daskellin îl privi cu ochii îngustaţi.

Dawson trase aer adânc în piept şi expiră lent. Când vorbi, vocea-i era mai aspră decât voise.

— Jur în faţa Zeului şi a tronului Anteei că fiul meu, Jorey, nu va prelua protectoratul Vanaiului când Alan Klin va fi rechemat acasă. Mai mult, jur că nimeni din casa mea nu va profita de pe urma Vanaiului. Acum vrei să juri şi tu la fel, dragă prietene?

— Eu?

— Ai un văr în oraş, mi se pare? Sunt sigur că nu vrei să laşi impresia că în spatele sprijinului tău faţă de tron stau interese personale.

Râsul bubuitor al lui Daskellin se rostogoli prin încăpere, un sunet profund şi destul de cald ca să alunge muşcătura iernii, fie şi pe moment.

— Pe lacrimile Zeului, Kalliam! O să ne transformi pe toţi în altruişti!

— Juri? întrebă Kalliam. Juri să te alături cauzei celor care îi sunt loiali regelui Simeon, punând reinstaurarea tradiţiei mai presus de propria ta glorie?

— Adevăraţi slujitori ai tronului, zise Daskellin pe jumătate amuzat.

— Da, zise Dawson.

În vocea lui nu era nici urmă de moliciune. Era dură ca piatra şi voinţa-i era de oţel. Adevăraţi slujitori ai tronului.

Daskellin redeveni serios.

— Chiar crezi în asta, spuse el.

— Da, cred, răspunse Dawson.

Ochii întunecaţi îi măsurară chipul de parcă ar fi încercat să pătrundă în spatele unei deghizări. Şi apoi, aşa cum se întâmplase cu alţi doisprezece bărbaţi înaintea lui – oameni pe care Dawson îi alesese pentru că ştia că tânjeau la fel de mult ca el pe faţa întunecată a celuilalt înflori mândria. Mândria şi hotărârea şi sentimentul de a deveni parte din ceva mai mare şi mai bun.

— Atunci da, zise încet Daskellin. Jur.

Diviziunea era cea mai evidentă dintre barierele existente în cadrul oraşului, dar nici pe departe singura. Pe ambele părţi ale podurilor, nobilii îşi ocupau palatele lor cu vedere la scuaruri, în timp ce oamenii de rang inferior locuiau în clădiri mai mici şi mai puţin încăpătoare. Dacă trăiai la nord de Piaţa Kestrel, însemna că eşti de rang înalt. Dacă îţi ţineai grajdurile lângă poarta de sud, însemna că ai sânge bun, dar că averea familiei a fost risipită. Oraşul avea o complexitate pe care numai locuitorii lui o puteau descifra. Străzile nu erau singurul criteriu după care se măsura rangul cuiva. Cei mai săraci şi mai disperaţi îşi săpau tuneluri subterane, redeşteptând la viaţă ruinele vremurilor trecute, peste care se înălţa oraşul modern, şi trăiau în beznă şi promiscuitate, dar măcar feriţi de neplăcerile iernii.

Gheaţa şi zăpada înălbiseră caldarâmul întunecat. Căruţele înaintau încet şi catârii păşeau cu grijă. Caii tropăiau sacadat ca

să nu cadă şi să-şi rupă vreun picior, caz în care ar fi fost ucişi pe loc, în plină stradă. Iarna în Camnipol te lipsea până şi de demnitatea de a avea o trăsură la dispoziţie, dar Dawson era atât de mulţumit de sine după întâlnirea cu Daskellin, încât nu se sinchisi. O lăsă pe servitoare să-i încheie centura hainei din piele neagră, cu broderie de argint la cusături şi cu copci din calcedonie, îşi puse pe cap o pălărie asortată, cu bor larg, şi porni pe jos către locuinţa sa şi către Clara.

Îşi petrecuse copilăria în Camnipol, ziua urmându-şi tatăl în oficierea ritualurilor puterii, iar noaptea bând, cântând şi flirtând în compania altor băieţi cu sânge nobil. Chiar şi acum, după zeci de ani, pietrele acoperite de zăpadă ascundeau amintiri. Trecu pe lângă aleea îngustă unde Eliayzer Breiniako alergase gol puşcă după ce pierduse un pariu cu el, în noaptea în care amândoi împliniseră paisprezece ani. Apoi curba largă ce ducea către străzile locuite de timzinai şi jasuru: cartierul gândacilor şi al paralelor. Trecu pe sub Arcul lui Morade, locul unde cel din urmă împărat dragon, nebun, murise ucis de ghearele fratelui său de cuib. Arcul din jadul-dragonului se ridica aproape la fel de înalt ca Turla Regelui, atât de subţire şi de delicat, încât părea gata să se prăbuşească la prima rafală de vânt. Trecu de altarul lui Sorrial, cu zidul său sudic înnegrit de funingine. Iată şi bordelul unde tatăl lui îl dusese când împlinise zece ani, plătind pentru prima lui noapte cu o femeie.

Cerul ca un singur nor alb, imens, strălucea binevoitor deasupra oraşului, alungând umbrele. Din căruţa unui brutar care se întorcea de la piaţă căzu o ladă cu migdale şi un grup de copii apăru parcă de nicăieri, înhăţând sâmburii înainte să-i poată opri căruţaşul. De pe zidul vestic, putea privi în jos către câmpiile vaste ale Anteei, ca Zeul însuşi contemplându-şi lumea. Vântul şuiera pe străzi, muşcându-i și şmirgheluindu-i obrajii şi buzele. Era oraşul perfect. Tot ce era important se petrecuse în acest loc, de la căderea dragonilor până la înălţarea Profetului Alb şi la răscoalele sclavi lor ce oferiseră casei Anteea puterea de a reînfiinţa un imperiu al pursângilor în oraşul construit de dragoni. Pietrele acestea erau martorii secolelor şi ai epocilor.

Şi acum, poate pentru prima oară, Dawson îşi lua locul ce i se cuvenea în oraşul iubit. Începuse lucrarea pentru care Camnipolul avea să şi-l amintească. Dawson Kalliam, baron de

Osterling Fells, care a purificat curtea regală şi a călăuzit Anteea pe calea cea dreaptă şi cuvenită. Kalliam, care i-a adunat în jurul său pe apărătorii dreptăţii. Care i-a distrus pe agenţii haosului şi ai schimbării.

Oraşul Nemuritor îl invita să se îmbete cu amintirile sale şi cu viziunea unui viitor modelat de voinţa lui – un viitor în care nu el, ci Curtin Issandrian şi Feldin Maas erau cei siliţi să înoate prin mocirla îngheţată iar Dawson cedă ispitei. Dacă vor fi existat semne prevestitoare atacului, el nu le observă.

Drumul cotea, urmând muchia promontoriului, şi la răspântia triunghiulară unde se uneau două străzi largi stăteau adunaţi trei bărbaţi în haine şi pantaloni din lână întunecată, cufundaţi într-o discuţie. Respiraţiile li se înălţau în aer albe ca nişte pene, la fel de albe precum cerul de deasupra. Dawson înaintă, aşteptându-se ca ei să se dea la o parte din faţa unui baron al curţii regale. Căutături aspre o întâlniră pe a sa. Bărbaţii nu se clintiră.

Enervarea îl smulse pe Dawson din reverie, apoi îşi spuse că poate oamenii nu-i recunoscuseră rangul şi starea socială. Bărbatul aflat cel mai aproape îşi dădu la o parte haina şi scoase un cuţit cu o lamă lată, încovoiată. Ceilalţi se apropiară, încercând să-l înconjoare. Dawson scoase un râset scurt de uimire şi dispreţ, iar bărbatul cu cuţitul se năpusti asupra lui. Dawson dădu înapoi, încercând să-şi tragă la rândul său spada. Înainte să-şi elibereze însă arma din teacă, tâlharul din stânga lui îl lovi peste cot cu o bâtă. Mâna lui Dawson amorţi şi spada căzu fără zgomot pe caldarâmul înzăpezit. Bărbatul cu cuţitul lovi şi lama străbătu haina de piele, pătrunzând în pieptul lui Dawson. Acesta scoase un strigăt şi făcu un salt în spate.

Nici că putea fi ceva mai neasemănător cu un duel. Nu exista nici urmă de frumuseţe în stilul şi mişcările bărbaţilor, nici urmă de simţ al onoarei. N-aveau nici măcar graţia oferită de o pregătire minimală în lupta cu armele. Bărbatul cu cuţitul mânuia arma ca un măcelar, iar tovarăşii lui înarmaţi cu bâte îl înghesuiau pe Dawson de parcă s-ar fi aşteptat ca el s-o ia la fugă guiţând ca o scroafă înspăimântată. Dawson îşi îndreptă spatele şi-şi apăsă palma pe tăietura din haină. Degetele înmănuşate i se umplură de sânge.

— Asta a fost ultima greşeală din viaţa ta, zise Dawson. Habar n-ai cu cine te-ai pus.

Bărbatul cu cuţitul zâmbi.

— Ba crez că am, excelenţă, zise el şi lovi din nou.

Arma s-ar fi înfipt în pântecele lui Dawson, dacă zecile de ani de antrenamente nu l-ar fi făcut să se tragă înapoi şi în lături. Bărbatul din stânga sa îşi avântă bâta cu putere, nimerindu-l în umăr. În timp ce se prăbuşea în genunchi, lui Dawson îi trecu prin minte pentru prima oară gândul că aceştia nu erau nişte bandiţi oarecare, dornici să facă rost de ceva mărunţiş. Era o capcană şi-i fusese destinată.

Bărbatul din dreapta dansa pe vârfurile picioarelor, înaintând şi retrăgându-se, înaintând şi retrăgându-se, cu bâta ridicată, pregătit s-o coboare cu forţă, sfărâmând craniul lui Dawson. Acesta îşi ridică braţul, iar atacatorul scoase un geamăt şi dispăru. Asasinii se întoarseră. Un alt bărbat, în veşmintele din lână cenuşie ale vânătorilor, se rostogolea pe caldarâm în îmbrăţişarea violentă a bărbatului cu bâta. Când se despărţiră, nou-venitul sări în picioare. Hainele-i erau pline de sânge, ca şi spada scurtă pe care o ţinea în mână. Banditul nu se mai ridică.

— Lord Kalliam, strigă nou-venitul şi-i aruncă arma lui.

Dawson o privi descriind un arc de sânge şi oţel prin aer. Timpul păru să încetinească. Mânerul era din piele neagră, uzată. Lama avea un şanţ pe mijloc. Dawson se întinse şi prinse spada din aer. Celălalt bărbat înarmat cu bâtă lovi şi, aflat încă în genunchi, Dawson pară.

Atacatorul căzut la pământ gemu, se ridică într-un braţ, apoi se prăbuşi la loc într-o băltoacă roşie ce creştea văzând cu ochii.

Dawson se ridică în picioare. Cei doi asasini se consultară din priviri şi Dawson citi teama în atitudinea lor. Într-adevăr, el era rănit, iar salvatorul lui neînarmat. Într-adevăr, taberele abia de erau egale. Totuşi, trecerea de la o situaţie cu trei atacatori şi o victimă la o luptă aproape de la egal la egal le slăbise bandiţilor încrederea. Bărbatul cu bâta făcu un pas în spate, întorcându-se pe jumătate de parcă ar fi avut de gând să fugă. Dawson îşi simţi buzele arcuindu-se într-un rânjet. Oamenii ăştia erau nişte laşi.

Lovi puternic cu spada sa de împrumut, o lovitură joasă, rapidă. Bărbatul dădu înapoi, parând cu stângăcie. În dreapta, cuţitarul scoase un strigăt şi se azvârli asupra aliatului neînarmat al lui Dawson. Durerea rănilor lui Dawson păli, iar răceala propriului sânge îngheţându-i pe piept îi aduse pe buze

un zâmbet sălbatic. Bărbatul cu bâta făcu un pas înapoi şi Dawson îl presă, înaintând cu genunchii îndoiţi, cu centrul de greutate jos şi cu trupul pregătit. Când bâta se avântă din nou, Dawson pătrunse înăuntrul arcului acesteia, primind lovitura în coaste, şi-şi repezi spada înainte. Aerul năvăli afară din plămânii omului cu bâta, sub forma unui abur alb. Purta armură pe sub haină. Asasinul nu murise, dar era năucit. Dawson se răsuci, coborându-şi cu forţă călcâiul asupra piciorului celuilalt, şi-l lovi cu mânerul spadei în obraz. Trosnetul inconfundabil al cartilajului rupt i se transmise prin încheietură.

Asasinul se repezi asupra lui aplecat de şale, sperând să-l doboare prin forţă. Dawson patină îndărăt, alunecând pe caldarâmul îngheţat. Banditul era mai solid decât el şi conta pe asta în încăierarea ce urma. Judecase însă greşit firea lui Dawson.

Acesta lăsă să-i cadă spada şi înşfăcă părul negru al tâlharului cu mâna stângă, dar nu ca să-i îndepărteze capul, ci ca să-l ţină locului. Îşi înfipse adânc degetul mare într-una dintre orbitele atacatorului. Se petrecu ceva teribil şi delicat şi omul scoase un ţipăt ascuţit de durere şi spaimă. Dawson îl îmbrânci şi bărbatul se prăbuşi în genunchi, apăsându-şi palmele peste ochiul distrus şi peste nasul spart.

Bărbatul cu cuţitul şi salvatorul lui Dawson îşi dădeau târcoale. Salvatorul, neînarmat, îşi ţinea braţele desfăcute. O tăietură la braţul drept sângera, împroşcând gheaţa albă şi lespezile întunecate cu picături stacojii. Pe stradă se adunaseră oameni. Bărbaţi, femei, copii, contemplând încăierarea cu ochi mari şi avizi, fără să îndrăznească să se amestece. Dawson îl doborî cu o lovitură de picior pe bărbatul cu bâta, care se văita, şi desprinse cureluşa ce-i lega arma de încheietură. Cuţitarul îi aruncă o privire panicată şi Dawson învârti prin aer bâta, testându-i echilibrul şi greutatea şi făcând-o să şuiere.

Bărbatul cu cuţitul o rupse la fugă, azvârlind zăpada în urma sa cu cizmele-i negre. Oamenii se despărţiră înaintea lui, preferând să-l lase să scape decât să rişte o lovitură. Ţărani, oameni de rând şi şerbi, făcând loc unuia de-ai lor. Ar fi vrut să se simtă scandalizat că plebea din Camnipol îi permitea banditului să scape cu fuga, dar nu putea. Laşitatea era în natura celor de jos, ca şi tendinţa de a căuta siguranţă în mijlocul turmei. La fel de bine le-ar fi putut găsi vină oilor că

behăie.

Cel dintâi asasin doborât zăcea complet nemişcat, cu sângele aburind în jurul lui. Cel de-al doilea bărbat amuţea şi el, pradă şocului. Salvatorul lui Dawson se lăsă pe vine şi-şi examină mâna rănită. Era tânăr, cu braţe şi umeri vânjoşi şi cu un păr aspru, tăiat cu cuţitul. Chipul lui îi era familiar.

— S-ar părea că-ţi datorez mulţumiri, spuse Dawson.

Spre surprinderea lui, i se tăiase răsuflarea.

Omul clătină din cap.

— Ar fi trebuit să sosesc mai iute, stăpâne, zise tânărul. Am rămas prea mult în urmă.

— Prea mult în urmă? întrebă Dawson. Mă urmăreai?

Omul făcu semn că da, ocolindu-i privirea.

— De ce? întrebă Dawson.

— Soţia dumneavoastră, stăpâne, zise omul. M-a luat în serviciul ei după ce m-aţi alungat. M-a însărcinat să veghez la siguranţa domniei-voastre. Mă tem că n-am făcut o treabă prea grozavă.

Fireşte! Hăitaşul din bucătărie, cel care îi înapoiase bucata de corn de cerb îmbibată în sânge de câine şi-n insultă. Vincen Coe, aşa-l chema. N-o întrebase pe Clara cum avusese grijă de băiat, dar, desigur, ea nu putea să-l reangajeze împotriva ordinelor ferme ale soţului ei. Şi, fireşte, ar fi fost sub demnitatea lui să admită că îl nedreptăţise pe tânăr.

— Te înşeli, zise Dawson.

— Excelenţă?

— Nu te-am mai văzut în viaţa mea şi n-aş fi alungat din serviciul meu un bărbat cu curajul şi abilităţile tale.

— Da… adică nu, excelenţa voastră.

— Atunci aşa rămâne. Haide să bandajăm zgârieturile astea.

Coe se ridică în picioare.

— Spada mea, stăpâne?

— Da. S-ar putea s-avem nevoie de ea, zise Dawson, făcând semn către arma care zăcea pe caldarâm acoperită de sânge, zăpadă şi funingine. Se pare că bag în sperieţi taman pe cine trebuie.

Foc şi sânge. Merian ţipa de durere şi frică şi indignare aşa cum numai un copil poate. Îl privea ţintă, întinzând mâinile către el. Marcus se luptă cu paralizia ce-l cuprinsese, îşi forţă braţele s-o apuce şi, mişcându-le, se deşteptă.

Ţipetele morţilor mai stăruiau în aerul răcoros în timp ce se ridica în capul oaselor, pe jumătate treaz, aşteptându-se să zărească ogoarele de ovăz şi morile de vânt înalte şi maiestuoase din Ellis. În schimb, deasupra lui se întindea bolta plină de stele a Birancourului, iar în întunericul ameninţător al munţilor ce se ghiceau în spatele lui, spre est, nu se zărea nicio geană de zi. Mirosul de ars din amintirile sale făcu loc parfumului dulce şi astringent al crinilor iernatici şi acelei presimţiri îndepărtate a sării ce anunţa marea.

Se întinse la loc în aşternut, aşteptând ca visul să se risipească. Dintr-o lungă obişnuinţă, îşi urmări reacţiile corpului. Nodul care-i strângea gâtul cedă cel dintâi, apoi i se relaxă pieptul. Durerea ca o lovitură de pumn din pântece se diminuă treptat şi dispăru. În curând nu mai simţi decât golul permanent de sub coaste şi ştiu că se putea ridica în picioare.

Erau cicatrice de război. Unii îşi pierdeau un picior sau o mână. Alţii îşi pierdeau ochii. Marcus îşi pierduse familia. Şi suferea ca bătrânii soldaţi care ştiau când se apropia ploaia după durerea din oasele lor de mult vindecate. Nu însemna nimic. Era doar propria lui vreme rea şi, ca orice vreme rea, avea să treacă. Visele se înrăutăţiseră numai pe moment.

Convoiul era cufundat în somn, căruţaşii şi catârii deopotrivă, în noaptea adâncă. Focul de veghe sclipea pe panta de deasupra lui, nu mai strălucitor decât o stea, dar portocaliu, nu albăstrui. Marcus se îndreptă către el. Iarba uscată îi foşnea sub cizme şi şoareci de câmp o zbugheau din calea lui. Silueta lui Yardem Hane se profila în bătaia unui foc mic, la care stătea cu spatele ca să împiedice lumina să-i scadă agerimea vederii. Alături de el se afla o siluetă mai puţin familiară. Marcus se apropie suficient cât să le desluşească spusele.

— Forma unui suflet? întrebă maestrul Kit. Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Exact asta. Fiecare suflet are o formă, zise Yardem, modelând cu mâinile lui mari aerul dinaintea sa. Şi asta îi

determină soarta. Orice ţi-ar scoate lumea asta în cale, depinde de forma sufletului tău ce o să faci, iar faptele tale îţi determină destinul.

Marcus îşi târşâi picioarele suficient de tare ca să-şi anunţe prezenţa.

— Bună dimineaţa, căpitane, zise Yardem fără să se întoarcă.

— I-ai împuiat iscusitului nostru capul cu lăturile tale superstiţioase?

— Da, domnule.

— Fii atent, Kit, spuse Marcus pătrunzând în cercul difuz de lumină. Yardem a fost preot cândva, să ştii.

Maestrul Kit înălţă din sprâncene privind întrebător când la Marcus, când la Yardem. Tralgul îi răspunse cu o ridicare elocventă din umeri.

— S-a terminat prost, spuse Yardem.

— N-am mai auzit de credinţa asta, zise maestrul Kit. Trebuie să recunosc că ideea mi se pare fascinantă. Ce formă are sufletul tău?

— Nu mi-am văzut sufletul niciodată, spuse Yardem.

Marcus se aşeză. Simţea căldura focului în spate. Mult deasupra lor, o stea căzătoare străfulgeră de la est la vest, stingându-se înainte ca Marcus s-o vadă bine. Dintr-odată, liniştea deveni stânjenitoare.

— Dă-i înainte, zise Marcus. Spune-i, dac-aşa vrei tu.

— Ce să-mi spună? întrebă maestrul Kit.

— Pe-al căpitanului l-am văzut. Eram la Wodford, în ziua bătăliei. Căpitanul a trecut pe lângă mine călare, inspectându-şi trupa şi… l-am văzut.

— Şi ce formă avea? întrebă maestrul Kit.

— Un cerc stând în picioare, zise Yardem.

— Şi ce crezi că însemnă?

— Că se înalţă atunci când cade şi se prăbuşeşte atunci când ajunge sus, răspunse Yardem.

— I-a trebuit o viziune ca să priceapă asta, zise Marcus. Cei mai mulţi oameni presupun pur şi simplu că aşa merg lucrurile.

— Dar întotdeauna? zise maestrul Kit. În mod sigur, dacă Zeul ar vrea să schimbe forma sufletului unui om…

— Nu l-am văzut niciodată pe Zeu, spuse Yardem.

— Dar crezi în el, zise Maestrul Kit.

— Nu mă pronunţ, răspunse Yardem.

Maestrul Kit cugetă la spusele lui.

— Dar tu, căpitane? întrebă el. Se spune că odinioară erai un om tare pios.

— Aleg să nu cred în zei, ca un act de milostenie, spuse Marcus.

— Milostenie faţă de cine?

— Faţă de zei. Pare cam nepoliticos să crezi că n-au fost în stare să facă o lume mai bună decât asta, zise Marcus. A mai rămas ceva de mâncare?

Zorii se insinuară încet, făcând linia munţilor dinspre est să se deseneze mai clar pe fundalul presărat cu stele, apoi câţiva nori subţiri ca degetul prinseră o strălucire trandafirie şi aurie şi lumina păru să apară dintr-odată, ridicându-se din pământ asemenea ceţii. Căruţele se transformară din matahale nedesluşite în construcţii din fier şi lemn. Un zăngănit de oale se auzi dinspre partea cealaltă a taberei, unde nevasta conducătorului convoiului începuse să gătească terciul de dimineaţă, compus din cereale fierte şi carne de porc în miere. Peisajul se schimbă dintr-un întuneric nesfârşit şi fără repere în dealuri şi copaci, tufişuri şi pârâu. Yardem puse gărzile să-şi facă antrenamentul zilnic, iar Marcus inspectă tabăra, prefăcându-se că nu exista o căruţă anume de care-i păsa mai mult decât de celelalte.

Fata, Cithrin, urma aceeaşi rutină ca toţi ceilalţi. Îşi îngrijea catârii, mânca, îşi curăţa de noroi butucii roţilor. Dacă avea nevoie de ajutor îl cerea de la Opal sau de la maestrul Kit. Niciodată de la conducătorul convoiului sau de la Marcus. Dar nici de la Sandr, iar băiatul o evita la rândul lui de parcă viaţa i-ar fi depins de asta, aşa că era foarte bine. Marcus o urmărea pe neobservate. Se descurca mai bine ca atunci când plecaseră din Vanai. Ba chiar şi decât atunci când plecaseră din Bellin. Dar avea pungi întunecate sub ochi şi mişcările îi erau stângace din cauza oboselii.

Marcus îl găsi pe conducătorul convoiului stând pe vine lângă căruţa cu plumb, cu un sul mare de pergament desenat cu cerneală întins pe pământ înaintea lui: o hartă a sudului Birancourului, probabil depăşită de secole, dar care tot arăta unde se aflau drumurile dragonului. Soţia lui, încheindu-şi îndatoririle privind micul dejun, înhăma catârii.

— O zi, zise conducătorul convoiului. Cel mult o zi şi jumătate

şi-o să ajungem din nou pe un drum adevărat.

— Asta-i bine.

— Peste alte trei, o să fim în Porte Oliva. Ai mai fost acolo?

— O dată sau de două ori, spuse Marcus. Este un port bun pentru iernat. Nu-i prea friguros. Guvernatorul reginei nu are mâna prea grea când e să ia taxele.

— Atunci o să ne oprim acolo.

— Pe la începutul primăverii, drumurile către Carse ar trebui să fie libere, zise Marcus.

— Nu şi pentru mine, spuse conducătorul convoiului, împăturind harta. Ajungem la Porte Oliva şi-am terminat. Convoiul se opreşte acolo.

Marcus se încruntă şi-şi încrucişă braţele.

— Sunt câteva probleme aici, zise el. Misiunea mea este să duc toată marfa în siguranţă la Carse.

— Misiunea ta este să aperi convoiul, zise timzinaiul. A mea este să spun unde merge şi unde se opreşte. Porte Oliva are o piaţă. Face schimburi comerciale pe uscat cu Cabrai şi Herez, ca să nu mai pomenesc de restul oraşelor din Birancour. Trimite nave spre Lyoneia şi face comerţ pe mare cu Syramysul Îndepărtat. Marfa pe care am fost plătit s-o transport o să se vândă destul de bine acolo.

— Marfa pe care ai fost plătit s-o transporţi, spuse Marcus rostogolind cuvintele pe buze de parcă ar fi avut un gust nefiresc.

— Ar trebui să-mi mai pese de altceva?

Conducătorul convoiului îşi împinse bărbia înainte.

— Te temi că asta i-ar putea produce necazuri contrabandistei?

— Din câte ştiu eu, Banca Medean nu face afaceri în Birancour, zise Marcus. Asta înseamnă s-o laşi pe fata aia cu fundul pe o grămadă de bani cât casa, fără nimeni care s-o apere. Ai putea la fel de bine să-i atârni un semn de gât.

Conducătorul convoiului aruncă harta împăturită pe capra căruţei şi se cocoţă alături de ea. Soţia lui clipi tăcută către Marcus, în semn de scuze, şi îşi întoarse privirea.

— Fata aia n-are decât să aibă singură grijă de ea, de băutura şi de contrabanda ei şi de păcătuitul cu gărzile tale, zise conducătorul convoiului. Am avut un noroc chior cu ticălosul ăla de anteean. N-avem niciun motiv să ne aşteptăm că vom fi la fel

de norocoşi data viitoare.

„Şi va fi o dată viitoare”, îşi zise el fără să rostească vorbele cu voce tare. Nici nu era nevoie.

— Dacă vrei sfatul meu, continuă conducătorul convoiului, fă bine de-ţi ia banii, întoarce calul şi îndepărtează-te de fata aia până când nu mai rămâne decât o amintire. Oamenii ca ea aduc numai necazuri.

Marcus se zburli.

— La ce fel de oameni te referi?

— La bancheri, zise conducătorul convoiului şi scuipă.

Porte Oliva se cuibărea pe un pinten de pământ ce înainta într-un golf larg, cu apă puţin adâncă. Chiar şi când mareea era joasă, oraşul era apărat pe trei părţi de apă. Recife şi praguri de nisip făceau apropierea dinspre ocean suficient de periculoasă pentru ca luntraşii locali să-şi poată câştiga traiul călăuzind corăbiile în siguranţa portului şi apoi din nou în larg. În cei o mie de ani de la întemeierea sa, oraşul nu fusese ocupat niciodată cu forţa, deşi, în două rânduri, se lăsase cucerit. Drumul dragonului ducea spre el, verdele său urmând crestele unor dealuri de mult erodate, ceea ce silea căruţele să călătorească pe vârfurile arcadelor ample în timp ce solul rămânea mult dedesubt.

Pe măsură ce se apropiau de oraş, drumul era mai aglomerat. Dacă Vanaiul fusese plin de timzinai cu chitina întunecată, aici în mulţime se vedeau feţele palide şi eterice ale cinnailor şi blana uleioasă, scurtă şi împodobită cu mărgele a kurtadamilor, în număr chiar mai mare decât pursângii. Înghesuiala de căruţe şi trupuri spori şi Marcus începu să zărească ici şi colo spadasini cu brăţări de cupru purtând verdele şi galbenul Birancourului. Gărzile reginei. Paznicii oraşului, deşi regina prefera oraşele mai mari din nord, Sara-sur-mar şi Porte Silena. Marcus îl văzu pe conducătorul convoiului apropiindu-se de unul dintre soldaţii mai vârstnici şi aplecându-se spre acesta de parcă ar fi vrut să-i vorbească netulburat de zumzăitul şi murmurul mulţimii. Câteva monede îşi schimbară stăpânul şi, fără să fi plătit vreo taxă, căruţele se pomeniră mişcându-se mai iute ca înainte, depăşind pietonii şi cărucioarele cu mărfuri. Marcus îşi dădu seama că ajunseseră în centrul oraşului Porte Oliva când apărură cerşetorii şi milogii.

— Vă rog, excelenţă, pentru copilul meu.

— Soţul meu e marinar. Corabia lui a întârziat trei luni şi n-avem bani de mâncare.

— Zeul spune să fim generoşi.

Marcus mergea de-a lungul şirului de căruţe, ignorând cuvintele şi gesturile, cu ochii după hoţii şi pungaşii care se ascundeau întotdeauna în mijlocul acestor mulţimi. Celelalte gărzi îi urmară exemplul, cunoscând, probabil, mai multe decât el despre asemenea trucuri. Era ciudat ce bine se pliau actorii pe fiecare aspect legat de paza unui convoi, cu excepţia luptei propriu-zise. Ajunse la ultima căruţă şi se întoarse, pornind din nou spre fruntea convoiului. La trei căruţe distanţă de el, maestrul Kit se aplecă şi puse o monedă în mâna unui bătrân.

— Nu-i încuraja, îi strigă Marcus. Sunt nişte mincinoşi cu toţii.

— Nu toţi căpitane, îi strigă la rândul lui Kit, zâmbind. Doar cei mai mulţi.

Trecu pe lângă căruţa cu lână, unde contrabandista, tot în hainele aspre de căruţaş, îşi mâna echipajul. Pe lângă cinnaii puri de pe drum era mai uşor s-o priveşti drept o fată pursânge cam slăbănoagă. Părul ei nu era la fel de fin ca al lor, trăsăturile-i erau mai aspre, pielea ei avea mai multă culoare, dar asemănarea exista. Ea îl zări privind-o şi încercă să-i zâmbească. O ignoră cu aceeaşi deliberare ca pe cerşetori şi din aceleaşi motive. În timp ce călărea înainte, simţea anticipaţia şi groaza încleştându-i stomacul. Discuţia aceea avea să vină şi-avea să vină astăzi, iar cel mai înţelept lucru – decizia corectă, care ar fi făcut coşmarurile să dispară – era s-o refuze. Aflat lângă căruţa cu plumb, Yardem îi întâmpină privirea impasibil.

Cândva, oraşul se terminase cu marile fortificaţii de piatră. Acum, zidurile înalte de piatră albă se aflau în mijlocul unui cartier comercial în plină activitate. Negustori de peşte îşi lăudau capturile pe partea nordică a tunelului boltit ce ducea către oraşul interior şi, de partea cealaltă, bărbaţi şi femei identici făceau reclamă aceloraşi soiuri de peşte. Construcţiile de război dormeau în mijlocul comunităţii vii, ca o felină dormitând după o vânătoare reuşită. Dincolo de ele, drumul dragonului se lăţea şi se oprea într-o imensă piaţă deschisă.

Aici aglomeraţia era la fel de mare ca pe drum. Un mare templu de marmură, înalt cât cinci oameni cocoţaţi unul pe umerii celuilalt, domina capătul estic, iar la vest se afla palatul guvernatorului, din cărămidă roşie şi sticlă. Vocea Zeului şi

braţul legii, puterile îngemănate ale tronului. Şi între ele, împrăştiate prin piaţă, se înălţau platforme de lemn cu prizonieri îndurându-şi pedepsele. Un kurtadam cu ochi înlăcrimaţi şi cu mâinile tăiate ţinea între cioturi o tăbliţă care-l denunţa ca fiind hoţ. O femeie pursânge acoperită de rahat şi gunoaie stătea sub un simbol sculptat în lemn ce o desemna drept codoaşă. Trei cinnai atârnau în spânzurătoare, cu muştele întunecându-le carnea moale din jurul ochilor: un criminal, un violator şi un pedofil. Laolaltă, platformele constituiau o prezentare scurtă şi eficientă a legilor locale.

Comandantul convoiului îi lăsă să-l aştepte aproape o oră, dispărând în palatul guvernatorului, de unde reveni cu mici figurine de piatră prinse pe câte un şiret de piele, ce urmau să fie plasate pe căruţe ca semn că taxele de drum fuseseră plătite. Cu un strigăt, îi conduse până la depozit pe un drum lăturalnic din cărămizi tari şi decolorate.

Sfârşitul călătoriei. Marcus se apropie de căruţa din frunte. Conducătorul convoiului îi pregătise un sac de pânză. Când i-l întinse, zăngăni.

— Poţi să-i numeri, zise timzinaiul.

— E în regulă, zise Marcus.

Conducătorul convoiului ridică din sprâncene, apoi dădu din umeri.

— Cum vrei. Dar să nu vii mai târziu să spui că erau prea puţini.

— N-o să vin.

— Bine-atunci.

Marcus îl salută şi se îndepărtă. Scoase din sac partea lui şi pe a lui Yardem, apoi, în ciuda a ceea ce spusese, numără restul. Erau toţi.

Actorii se aflau în jurul căruţei lor, purtând în continuare armurile şi săbiile. Drumul îi schimbase şi nu-i schimbase. Erau mai duri acum şi fiecare putea să mânuiască spada ca un soldat. Pe de altă parte, râdeau şi glumeau la fel de mult ca în taverna din Vanai. Sandr şi Smit se întreceau să vadă cine poate sta mai mult timp în mâini. Cary, Opal şi Mikel schimbau între ei glume şi înţepături în timp ce se îngrijeau de catâri. Maestrul Kit stătea pe capra înaltă a căruţei, veghind asupra tuturor ca un sfânt binevoitor din poveştile de odinioară. Marcus se apropie de el.

— Se pare că şarada noastră a reuşit, spuse maestrul Kit. Nu m-am aşteptat să avem parte de atâtea aventuri.

— Ar fi o comedie reuşită, zise Marcus.

— Cred că lumea este adesea aşa.

— Cum?

— Comică, dar numai de la distanţa potrivită.

— Se prea poate, zise Marcus dându-i banii maestrului Kit. Ce-o să faceţi acum?

— Cred că Porte Oliva este un vad la fel de bun ca oricare altul, aşa că probabil ne vom încerca norocul cu meseria noastră. Poate după ce ne odihnim puţin. Oraşul are o tradiţie îndelungată în teatrul de marionete şi sper că o să putem să recrutăm un actor sau doi cu asemenea talente.

— Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, spuse Marcus. A mers mult mai bine decât mă aşteptam, ţinând cont de toate. Presupun c-o să te mai văd prin oraş. Rămânem până dă dezgheţul.

— Îţi mulţumesc că nu l-ai emasculat pe Sandr. Încă mai sper să scot din el un june-prim decent.

— Mult noroc cu asta, zise Marcus.

— Ai grijă de tine, căpitane Wester, spuse maestrul Kit. Eşti un tip fascinant.

Şi terminase şi cu asta. La stânga, conducătorul convoiului trecea pe rând pe la fiecare căruţă, obţinând semnături şi inventaruri. Yardem se ivi alături de Marcus.

— O să avem nevoie de oameni, zise tralgul.

— Şi de un iscusit. Dar aici nu-i război. O să găsim noi.

Tralgul flutură dintr-o ureche în clinchet de cercei.

— O s-o laşi pe fată să ne angajeze, domnule?

Marcus trase aer în piept. Oraşul mirosea a balegă, a peşte şi a apă sărată. Ceaţa făcea cerul dimineţii să pară mai mult alb decât albastru. Eliberă încet aerul din plămâni.

— Nu, zise el.

Rămaseră alături unul de altul. Conducătorul convoiului ajunsese la căruţa fetei. Cithrin stătea în faţa lui ca un prizonier înaintea judecătorului, cu spatele drept şi privirea aţintită înainte. Singură, într-un oraş pe care nu-l cunoştea, fără un protector şi fără să ştie încotro s-o apuce.

— Am putea să plecăm acum, zise Yardem.

Marcus clătină din cap.

— Merită s-o audă.

Conducătorul convoiului trecu mai departe. Marcus se uită la tralg, apoi o privi pe fată, scuipă şi se apropie de ea. „Fă-o şi lasă ce-i mai rău în urmă”, îşi spuse în gând, „apoi treci la următoarea treabă.” Când ajunse lângă ea, fata îşi ridică privirea, cu ochii rătăciţi şi sticloşi de epuizare, mai palidă ca de obicei. Şi totuşi îşi înălţă puţin bărbia.

— Căpitane, zise ea.

— Da, spuse el. Eu şi Yardem. Nu putem lucra pentru tine.

— Bine, zise ea.

Judecând după reacţia ei, era ca şi cum îi spusese că soarele răsărise de dimineaţă.

— Sfatul meu este să iei cât de mult poţi duce, să laşi restul şi să te îmbarci către Lyoneia sau Syramisul Îndepărtat. S-o iei de la capăt.

Conducătorul convoiului fluieră. Căruţa din frunte porni. Oficial, convoiul îşi încheiase misiunea. În jurul lor, căruţele se puseră în mişcare scârţâind, îndreptându-se fiecare către piaţa potrivită, către districtul specific. Până şi actorii se îndepărtau, Sandr şi Smit mergând pe lângă catâri ca să deschidă drumul. Cithrin bel Sarcour, orfană şi pupilă a Băncii Medean, contrabandistă amatoare, femeie aproape în toată firea, îl privi cu ochi obosiţi.

— Noroc, zise el şi se îndepărtă.

Districtul sării din Porte Oliva era, aşa cum spusese maestrul Kit, locuit de păpuşi. La fiecare colţ de stradă părea să fie câte un artist ambulant, în spatele unei lăzi sau ghemuit în ea, apostrofându-i pe trecători cu vocile păpuşilor pe care le mânuiau. Unele piese ofereau umorul rasial standard, ca povestea lui Para-Chioară, jasurul cel violent, şi a gândacilor timzinai cei deştepţi. Unele erau politice, precum povestea idiotului rege Ardelhumblemub cu coroana lui supradimensionată. Altele, ca istoria pursângelui Stannin Aftellin cel plin de pofte şi a triunghiului său amoros cu o dartinaie flegmatică şi o cinnaie manipulatoare, erau obscene, rasiste şi politice simultan.

Altele aveau mai multă culoare locală. Marcus se opri o clipă în faţa unei reprezentaţii despre un măcelar ticălos care îşi afuma carnea cu rahat şi amesteca viermi în tocătura de

cârnaţi, când o cinnaie din public începu să ţipe la păpuşar, acuzându-l că ia bani de la un măcelar rival. În faţa altui stand, patru oameni ai reginei, cu spade şi brăţări de cupru, urmăreau o poveste despre o prinţesă a zânelor şi nişte prune, cu încruntări care sugerau că alegoria, oricare-o fi fost, l-ar fi putut situa pe actor de partea greşită a legii.

Localul unde se opriră avea o curte situată deasupra zidului dinspre mare. Soarele aluneca spre apus, dând zidurilor de stuc alb o strălucire aurie. Apa golfului era de un albastru palid, iar marea de dincolo de el de un indigo atât de închis că părea de-a dreptul negru. Mirosul de apă sărată şi găină friptă se războia cu fumul de tămâie al unui preot rătăcitor. Marinari aparţinând mai multor rase, dar toţi laţi în umeri şi vorbind zgomotos, stăteau la mese late sub umbrare brodate în culori vesele. Vase cu mangal ardeau între mese, invocând amintirea verii în aerul răcoros al iernii. Marcus se aşeză şi-i atrase atenţia fetei care servea. Aceasta îi făcu semn că va veni şi el se rezemă de spătar.

— Avem nevoie de lucru.

— Da, domnule, zise Yardem.

— Şi de o nouă trupă. De data asta una adevărată.

— Da, domnule.

— Dar sunt mărfuri în depozite. Şi, de cum vine primăvara, convoaie care să pornească spre interiorul continentului.

— Sunt, domnule.

— Atunci ce părere ai?

Fata care servea, o kurtadamă cu blana deschisă la culoare şi moale ca de adolescentă, împodobită cu mărgele pe ambele părţi, aduse cupe cu cidru fierbinte pentru amândoi şi se îndepărtă grăbită înainte ca Marcus s-o poată plăti. Yardem ridică una dintre cupe. În mâna lui părea mică. Bău încet, cu sprâncenele încruntate şi cu urechile lăsate pe spate. În spatele lui soarele strălucea dureros.

— Ce-i? întrebă Marcus.

— Fata aia contrabandistă, domnule. Cithrin.

Marcus râse, dar îşi simţi mânia ascunsă dedesubt.

Judecând după mişcarea umerilor lui Yardem, şi tralgul o simţise.

— Crezi c-ar fi o idee înţeleaptă să ne aşezăm între căruţa aia şi cei care vor să i-o ia, oricine-ar fi ei?

— N-ar fi, zise Yardem.

— Atunci ce mai e de discutat? Treaba-i gata. E timpul să ne vedem de-ale noastre.

— Da, domnule, zise Yardem şi mai luă o înghiţitură. Marcus îl aşteptă să vorbească.

Acesta nu spuse nimic. Unul dintre marinari, un pursânge cu păr negru tuns scurt şi cu accentul sâsâit din Lyoneia, începu să cânte un cântec deocheat despre obiceiurile sexuale ale sudicilor. Ochii mari şi negri ai acelei rase le atrăseseră porecla de „văgăuni”, ceea ce conducea la anumite rime. Marcus îşi simţi fălcile încleştându-i-se. Se aplecă în faţă, intrând în raza vederii lui Yardem.

— Ai ceva de zis?

Yardem suspină.

— Dacă ar fi semănat mai puţin cu Merian, ai fi rămas, zise el.

Cântecul deocheat ajunse la un vers în care se făceau speculaţii despre viaţa sexuală a dartinailor şi a cinnailor. Sau licurici şi omizi, cum li se spunea în poezie. Încordarea îi coborî dinspre fălci înspre gât şi mai jos, între omoplaţi. Yardem îşi lăsă cidrul deoparte.

— Dacă un bărbat ar fi condus căruţa, zise el. Sau o femeie mai în vârstă. Cineva care să semene mai puţin cu Alys sau să nu aibă vârsta pe care ar fi avut-o Merian. Ai fi acceptat contractul.

Marcus scoase un hohot de râs chinuit. Cântăreţul trase aer în piept, pregătindu-se să înceapă un nou vers. Marcus se ridică.

— Tu de colo! Ajunge! Sunt oameni în toată firea aici care-ncearcă să gândească.

Faţa marinarului se întunecă.

— Şi tu cine mă-ta eşti?

— Ăla care-ţi spune că-i de-ajuns, zise Marcus.

Marinarul se încruntă, apoi ceva din expresia lui Marcus îl făcu să clipească, să roşească şi să se aşeze jos, cu spatele la el şi la Yardem. Marcus se întoarse către secundul său.

— Căruţa aia o să atragă lovituri de spadă şi sânge, şi-o ştim amândoi, spuse el încet. Atâta avere într-un singur loc este ca şi cum ai chema asasinii. Şi-acum îmi spui că a te pune în faţa ei este o idee bună?

— Nu, domnule. E o prostie, domnule, zise Yardem. Numai c-ai fi făcut-o.

Marcus clătină din cap. În amintirea sa, Merian îi întinse

mâinile din flăcări. Îi prinse trupul muribund în braţe. Simţi mirosul de păr şi piele arsă. O simţi destinzându-se în braţele lui şi-şi aminti că-şi spusese că o salvase, pentru a înţelege apoi ce însemna de fapt moliciunea trupului ei.

Nu mai era sigur dacă lucrurile se petrecuseră aşa şi în realitate sau doar în vis.

Cithrin bel Sarcour. Îşi imagină căruţa. Şi-l imagină în locul ei pe pursângele între două vârste care mâna căruţa cu cositor. Sau pe conducătorul convoiului şi pe soţia lui. Sau pe maestrul Kit şi pe Opal. Pe oricine în afară de fată.

Îşi frecă ochii până când în faţa lor înfloriră culori ce nu erau acolo. Marea murmura. Mirosul înţepător de măr al cidrului se ridica în aerul rece. Furia din piept i se risipi, căci nu fusese decât o armură de hârtie. Rosti o înjurătură.

— Să plec să dau de ea, domnule?

— Am face bine s-o găsim, zise Marcus aruncând pe masă monedele pentru băutură. Până nu face ceva periculos.

Geder

Poate că lui Geder i-ar fi fost mai greu să-şi ascundă subterfugiul, dacă eşecul său n-ar fi fost presupus din start. Aşa însă, el şi soldaţii lui doar pe jumătate loiali se târâră înapoi în oraş, îşi dădură raportul nesatisfăcător şi fură trimişi înapoi la treburile lor. Geder reveni la şirul său anemic de îndatoriri: să perceapă taxe, să aresteze cetăţeni loiali şi în general să-i hărţuiască pe locuitorii Vanaiului în numele lui Alan Klin.

— N-am cum să plătesc atât, zise bătrânul timzinai ridicându-şi privirea de pe ordinul de taxare. Principele ne-a pus deja să plătim de două ori înainte să înceapă războiul şi acum voi vreţi la fel de mult ca el.

— Nu eu, spuse Geder.

— Nu mai văd pe altcineva aici.

Prăvălia se afla pe o stradă întunecoasă. Bucăţi de piele zăceau aruncate pretutindeni. Un manechin de croitorie din alamă, înfăşurat într-o piele neagră şi moale ce mai mirosea uşor a tăbăcărie, se înălţa lângă fereastra din pânză de cort. Ca armură, o piele atât de subţire ar fi fost inutilă. Abia puţin mai bună ca pânza şi probabil mult mai ineficientă decât un pieptar bine căptuşit. Pe de altă parte, ca veşmânt de curte ar fi arătat

impresionant.

— O vreţi? întrebă timzinaiul.

— Poftim?

— Mantia. A fost comandată de Maestrul Canalelor, dar el a dispărut chiar în noaptea de dinaintea eliberării noastre de către nobilul vostru imperiu, zise timzinaiul şi ridică ordinul de impozitare în mâna sa cu solzi negri. Nu e gata şi am încă suficient din vopseaua aia ca s-o pot modifica pe măsura voastră.

Geder îşi linse buzele. Cineva avea să întrebe de unde o căpătase şi va trebui să dea explicaţii. Sau să mintă. Dacă ar fi spus că o cumpărase ieftin, poate când se afla în expediţie pe drumurile dinspre sud sau de la unul dintre micile convoaie pe care le controlase…

— Chiar poţi s-o modifici?

Zâmbetul timzinaiului era o capodoperă de cinism.

— Aţi putea să rătăciţi asta? întrebă el indicând hârtia.

Pentru o clipă, Geder simţi un ecou al plăcerii pe care-o încercase îndepărtându-se călare de contrabandişti, cu nestematele şi bijuteriile ascunse în cămaşă. Un ordin de impozitare pierdut. În cel mai rău caz, avea să facă cuferele lui Klin puţin mai uşoare şi rapoartele către Camnipol mai puţin promiţătoare. Avea să-l ajute pe pielar să-şi păstreze prăvălia încă un anotimp. Dacă bărbatul i-ar fi cerut, Geder probabil că ar fi „pierdut” înştiinţarea chiar şi fără promisiunea unei mantii de bună calitate.

Şi, oricum, pe lângă ceea ce făcuse deja, cei douăzeci de arginţi de care-l lipsea pe Klin erau ca o picătură de ploaie în ocean.

— Să laşi un om cinstit fără lucru nu poate fi în beneficiul nimănui, zise Geder. Sunt sigur că putem găsi o soluţie.

— Atunci urcaţi-vă pe scaunul acela, zise timzinaiul. O să mă asigur că mantia se potriveşte cu silueta dumneavoastră.

Iarna era anotimpul secetos în Vanai. Semnele ce marcau nivelul cel mai înalt al apei pe pereţii canalului se aflau la câţiva metri deasupra gheţii subţiri şi a cursului leneş şi întunecat. Frunze căzute se furişau la baza zidurilor, iar copacii se înălţau goi şi morţi în grădini şi umbrare. Ţurţurii atârnaţi de căpriorii de lemn ai caselor se subţiau pe zi ce trece şi altă zăpadă nu mai căzuse. Nopţile erau geroase, zilele doar friguroase. Oraşul

aştepta dezgheţul, topirea, năvala apei proaspete şi a noii vieţi ce veneau odată cu primăvara aflată încă la câteva luni distanţă. Totul era mort sau adormit. Geder umbla pe străzi săltând uşor pe vârfurile picioarelor, cu gărzile în urma lui.

Când se întorsese din expediţie încuiase uşile, scosese punga pe care o cumpărase în Gilea şi împrăştiase pe pat nestematele şi bijuteriile. Sclipitoare în lumina slabă, ele constituiau o problemă. Avea acum suficientă avere ca să-şi facă viaţa în Vanai mai confortabilă, dar această avere nu era în monede. Putea, firește, să le vândă, dar încredinţându-le negustorilor din oraş ar fi riscat ca vreunul să recunoască o piatră sau lucrătura vreunei bijuterii. Iar dacă Klin sau unul dintre favoriţii lui ar fi observat că Geder avea, dintr-odată, mai mulţi bani decât se cuvenea, urmările n-ar fi fost dintre cele mai fericite.

Rezolvase problema trimiţându-şi scutierul să schimbe numai câteva pietre mai puţin bătătoare la ochi: trei granate rotunde şi un diamant într-o montură oarecare de argint. Punga pe care o primise în schimbul lor conţinea monede de argint, bronz, aramă şi două monede rotunde de aur, atât de subţiri că le putea îndoi între degete. Era o avere ţinând cont de stilul lui de viaţă şi, în prezent, căra o parte din ea într-un săculeţ, alături de o carte, pentru ultima misiune a zilei.

Academia se ridica deasupra unei pieţe înguste. În zilele ei mai glorioase, fusese un centru de unde mica nobilime şi negustorii bogaţi îşi angajau preceptori pentru copii sau plăteau să li se scrie discursuri. În galeria din lemn de stejar sculptat ce ducea spre holul principal erau gravate numele savanţilor şi preoţilor care predaseră aici în cei peste o sută cincizeci de ani de la înfiinţare. Înăuntru mirosea a ceară şi a lemn de santal şi ferestre orizontale plasate la înălţime filtrau razele soarelui, surprinzând firele de praf ce pluteau prin aer. Undeva în apropiere, un bărbat recita cu o voce adâncă, sonoră. Geder inspiră atmosfera locului.

În spatele lui răsună zgomotul unor paşi. Funcţionarul era un bărbat subţirel din neamul sudicilor, cu faţa dominată de ochii mari, întunecaţi. Poziţia trupului său exprima respect şi teamă.

— Pot să vă ajut, excelenţă? Este vreo problemă?

— Am nevoie de un cercetător, zise Geder. Scutierului meu i s-a spus că aici este locul potrivit să-l caut.

Ochii mari şi negri ai sudicului clipiră.

— Eu… Aşa este, excelenţa voastră, zise funcţionarul venindu-şi în fire. E adevărat?

— Da, zise Geder.

— Adică n-aţi venit să arestaţi pe cineva? Sau să măriţi taxele?

— Nu.

— Bine. O clipă numai, excelenţă, zise sudicul. Daţi-mi voie să caut pe cineva care să vă fie de folos. Vreţi să mă urmaţi?

În încăperea alăturată, Geder se aşează pe o bancă de lemn tocită până la lustru de deceniile de folosinţă. Recitarea continua, vocea mai înăbuşită acum, cuvintele de neînţeles. Geder îşi slăbi cureaua şi se foi pe bancă. Amintirea momentelor când îşi aştepta preceptorii era aproape palpabilă şi îşi înăbuşi teama iraţională că n-avea să poată răspunde întrebărilor savantului. Uşa se întredeschise şi un pursânge se strecură înăuntru. Geder sări în picioare.

— Bună ziua. Mă numesc Geder Palliako.

— Sunteţi cunoscut în oraş, lord Palliako, zise bărbatul. Tamask a spus că doriţi un cercetător?

— Da, zise Geder scoţând cartea şi ţinând-o astfel ca omul s-o vadă. Am tradus cartea asta, numai că nu-i foarte utilă. Vreau să mai găsesc şi altele pe aceeaşi temă, dar diferite.

Savantul luă cartea cu delicateţe, ca pe o insectă viu colorată, dar necunoscută, şi o deschise. Geder se foi.

— Este despre căderea Imperiului dragonilor, zise el. Este redactată ca istorie, dar eu aş fi mai interesat de eseistica speculativă.

Foşnetul înăbuşit al vechilor pagini frecându-se una de alta se lua la întrecere cu vocea îndepărtată şi cu murmurul brizei dincolo de ferestre. Savantul se aplecă mai mult asupra cărţii, încruntându-se.

— Ce propuneţi, lord Palliako?

— O să plătesc pentru orice carte despre acea perioadă pe care o vei găsi. Dacă pot fi cumpărate pe loc, ofer o recompensă. Dacă pot fi copiate, pot să angajez un scrib, dar asta înseamnă o plată mai mică pentru cercetător. Sunt interesat în mod special de speculaţiile referitoare la căderea dragonilor şi, mai ales, este acolo un pasaj despre ceva numit Slujitorul cel Drept? Aş vrea să aflu mai multe despre asta.

— Pot să întreb de ce, excelenţă?

Geder deschise gura să răspundă, apoi o închise la loc. Nu avusese niciodată cu cine să discute despre asta, aşa că niciodată nu fusese în poziţia să se justifice.

— Este vorba despre… adevăr. Şi înşelătorie. Şi mi s-a părut interesant, zise el curajos.

— Aţi fi interesat şi de retorica pe acest subiect? Asinia Secundus a scris un studiu foarte amănunţit despre natura adevărului în timpul celei de-a doua ocupaţii alfine.

— Asta-i filosofie? O să arunc un ochi pe ea, dar aş prefera un eseu.

— Aţi menţionat asta. Eseu speculativ, zise savantul cu o vagă undă de resemnare în voce.

— E vreo problemă? întrebă Geder.

— Nicidecum, excelenţă, zise savantul cu un surâs forţat. Am fi onoraţi să vă fim de folos.

„Aceasta-i ipoteza mea: având în vedere lipsa de documente originale datând din acele vremuri, cea mai bună soluţie este să examinăm orânduirile care, ulterior, au pretins a fi urmaşele Imperiului dragonilor şi, studiind acţiunile lor, să deducem exemplele de la care au pornit. Cel mai bun exemplu este misteriosul Asediu al Astapalului. Examinarea directă a ruinelor nu a putut stabili dacă distrugerea oraşului a fost săvârşită de forţele atacatoare trimise de marele dragon Morade sau, ipoteză mult mai controversată, de forţele de ocupaţie ale fratelui şi tovarăşului său de cuib, Inys.

Confruntaţi cu puţinătatea dovezilor directe, ne-am putea întoarce către anumite momente istorice mai bine cunoscute. Abia cu vreo mie de ani mai târziu, avem exemplul marelui general jasuru Marras Toca, pe timpul celei de-a patra campanii a Sfintei Purificări. Şi pe al Antipathosului din Lynnic, pe numele său Harrasin al cincilea, în bătălia de la Ashen Dan. Ca şi pe al reginei Erranthiánpados la asediul Kázhamorului. În fiecare dintre acestei cazuri, un lider războinic ce pretindea a se trage din cel din urmă împărat al dragonilor a ales să distrugă un oraş pentru a nu-l lăsa pe mâinile duşmanului. Dacă, aşa cum voi încerca să dovedesc în continuare, acest lucru a fost o imitaţie conştientă a ultimului mare război al dragonilor, rezultă de aici că distrugerea Astapalului a fost săvârşită de Inys ca o mutare tactică pentru a-l împiedica pe Morade să preia controlul asupra

oraşului, şi nu invers, aşa cum susţine scenariul general acceptat.”

Geder îşi înclină capul. Argumentaţia părea slabă. În primul rând, nu mai auzise niciodată despre două dintre cele trei exemple. În plus, îşi spuse el, probabil că dacă alegeai dintre toate bătăliile, războaiele şi asediile ce avuseseră loc după căderea dragonilor, puteai găsi exemple care să susţină orice strategie sau decizie doreai. Argumentaţia putea fi construită la fel de bine în sens opus, alegând alţi lideri războinici şi alte bătălii. Şi numai Zeul ştia că unul din trei tirani pretindea a se trage într-un fel sau altul din dragoni.

Totuşi, lăsând deoparte toate amănuntele astea, îl fascina ideea. Că, atunci când un lucru nu poate fi cunoscut, când detaliile s-au pierdut pentru totdeauna, ai putea să cercetezi întâmplările ce i-au urmat, care i-au fost ecou, şi să mergi înapoi pe urmele adevărului. Ca atunci când, văzând undele răspândite pe suprafaţa unui lac, îţi dădeai seama unde căzuse piatra. Agitat, aruncă o privire prin cămăruţa lui. Călimara de pe masa de scris încă mai avea puţină cerneală, dar îşi rătăcise condeiul pe undeva. Puse jos cartea deschisă, se repezi spre grămada de lemne de foc de lângă cămin, alese o aşchie şi reveni grăbit la masă. Înmuind lemnul aspru în întunecimea cernelii, Geder făcu o însemnare pe marginea cărţii. „Să priveşti undele ca să afli unde a căzut piatra.”

Se lăsă pe spătar mulţumit. Acum, dac-ar mai fi găsit şi vreo menţionare despre Slujitorul cel Drept…

— Lord Palliako, zise din uşă scutierul său. Banchetul lordului Klin?

Geder suspină, făcu semn din cap şi aruncă în foc aşchia înnegrită de cerneală. Degetul mare şi arătătorul îi erau pătate. Se spălă pe mâini în lighean, numai pe jumătate atent la ceea ce făcea. Scutierul îl ajută să-şi pună tunica pentru ceremonii şi mantia nouă din piele neagră şi aproape că-l scoase cu forţa pe uşă, în stradă.

Acasă, în Camnipol, marele eveniment al iernii era aniversarea urcării regelui Simeon pe tron. Unei familii de nobili aleasă de rege i se făcea favoarea de a-şi cheltui jumătate din venitul anual pentru o singură noapte în care întreaga curte descindea asupra ei ca un stol de ciori pe un câmp de bătălie.

Geder participase la două asemenea petreceri şi abundenţa de mâncare şi băutură îl făcuse să se cam resimtă de fiecare dată.

În Vanai, sir Alan Klin cinstea evenimentul organizând un banchet fastuos şi dând ordin să aibă loc o sărbătoare publică.

Felinare festive atârnau de-a lungul străzilor înguste, aruncând umbre stranii. Muzicanţii suflau în flaute şi băteau din tobe, acompaniind voci subţiri de timzinai care se înălţau într-un cântec. O femeie cu faţa lată rostogolea pe stradă un butoi din lemn care duruia pe pietre.

Geder trecu pe lângă localnici îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune şi arborând cu toţii expresii amuzate. Aerul rece înroşea obrajii pursângilor şi făcea să le curgă nasul. De-a lungul străzii, uşile erau deschise şi înăuntru ardeau lumini, invitând trecătorii să între, dar lipseau steagurile şi artificiile Anteei. Anul trecut, niciunul dintre aceşti bărbaţi şi femei nu ştiau şi nici nu le păsase când fusese încoronat regele Simeon. Dacă soldaţii din Anteea ar fi plecat acasă, data ar fi fost din nou uitată, la fel de iute şi cu acelaşi cinism cu care fusese adoptată. Lui Geder totul i se păru cochilia goală a unei adevărate sărbători. Tinichea încercând să treacă drept argint.

În palatul principelui, Klin alesese o sală mare de audienţe pentru ca nobilii din Anteea să sărbătorească. Aici, aerul cald îţi asalta gura şi nările. Mesele erau pline de mâncăruri anteene tradiţionale: vânat gătit cu sos de mentă, pastă de păstrăv pe felii subţiri de pâine prăjită, şiruri de cârnaţi fierţi în vin. Larma vocilor era ca o furtună, conversaţiile erau mai mult strigăte trimiţându-şi ecourile spre marile arcade de culoarea bronzului de deasupra. Cântăreţii se luau la întrecere, colindând printre mese pentru a obţine când şi când câte un bănuţ de la petrecăreţii anteeni. Un servitor bătrân, purtând banderola în culorile roşii şi cenuşii ale casei Klin, îl conduse pe Geder către una dintre mesele mai mici, departe de marele cămin în care ardea trosnind o jumătate de copac. Geder îşi păstră mantia. La o asemenea depărtare de foc, era frig.

Geder îi permise unei sclave să-i aducă o farfurie de mâncare şi un pocal mare din cristal şlefuit, plin cu bere neagră cu miros de ovăz. Singur în mijlocul ospăţului, mâncă, meditând asupra naturii adevărului şi a minciunii, a războiului şi a istoriei. Masa principală – unde şedeau Alan Klin, Gospey Allintot şi încă vreo şase favoriţi de-ai lui Klin – era ca o corabie aflată undeva la

orizont. Nu observă că Daved Broot era condus către masa sa până când băiatul nu se lăsă greoi pe o bancă.

— Palliako, zise Broot cel tânăr cu o înclinare din cap.

— Bună, răspunse Geder.

— Frumoasă mantie. E nouă?

— Oarecum.

— Îţi stă bine.

Odată terminată conversaţia, Broot luă o farfurie şi se lansă într-o acţiune care consta din a mânca, metodic, cât mai mult cu putinţă. Treaba în sine nu părea să-i facă plăcere, dar Geder simţi o vagă admiraţie faţă de ambiţia de care dădea dovadă băiatul. Câteva minute mai târziu, când Jorey Kalliam şi sir Afend Tilliakin – alţi doi care nu se bucurau de bunăvoinţa lui Klin – sosiră la masa lor, Broot deja ceruse o a doua farfurie.

— Ce crede tatăl tău despre situaţia asta? întrebă Tilliakin în timp ce se aşezau.

Jorey Kalliam scutură din cap.

— Nu cred că putem să tragem o concluzie, zise el luând o farfurie cu vânat şi o carafă cu vin de la un servitor care aştepta să servească. Cel puţin deocamdată.

— Totuşi bancherul ăla mărunţel, Imaniel, n-o să fie eliberat prea curând. Probabil că lord Klin îşi macină pipota de necaz că n-a găsit convoiul ăla, nu?

Toate gândurile la dragoni, valuri şi capacitatea de a înfuleca dispărură din mintea lui Geder. Luă o gură zdravănă de bere, ascunzându-se în dosul paharului, şi încercă să găsească o cale cât mai puţin bătătoare la ochi de a-i întreba pe cei doi despre ce vorbeau. Înainte să născocească însă ceva, Broot interveni.

— Vorbiţi despre scrisoarea de la Ternigan?

— Tatăl lui Jorey Kalliam i-a povestit ce se petrece acasă, dar zici că trebuie să-i smulg vorbele cu cleştele.

Geder îşi drese glasul.

— Ternigan a trimis o scrisoare? întrebă el cu vocea mai stridentă şi mai încordată decât intenţionase.

Tilliakin râse.

— Una groasă cât o jumătate de carte, din câte am auzit, răspunse el. Prada de război pe care o trimite Klin acasă este cam puţină după gusturile unora. Ternigan vrea să ştie de ce. Din câte-am auzit, şi-a trimis un om care să arunce o privire peste registrele lui Klin, să vadă dacă nu şi-a tăiat o porţie mai

mare decât se cuvine.

— Nu-i aşa, spuse Jorey. Sau cel puţin nu încă.

Broot ridică din sprâncene.

— Deci ai auzit tu ceva, spuse Tilliakin. Ştiam eu că nu zici tot.

Jorey zâmbi melancolic.

— Nu ştiu nimic sigur. Tata spune că la curte există o oarecare nemulţumire pentru că expediţia din Vanai nu a adus coroanei chiar cât se aşteptase. Deocamdată sunt doar unii care bodogănesc. Regele n-a zis nimic rău despre felul în care a gestionat Klin lucrurile.

— Dar nici n-a zis nimic de bine, nu? întrebă Tilliakin.

— Nu, spuse Jorey. Nu, n-a zis.

— Ternigan n-o să-l recheme, spuse Broot cu gura plină de cârnaţi. Ar ieşi prost amândoi.

— Dacă totuşi o s-o facă, o s-o facă în curând. Ar fi interesant de ştiut pe cine o să pună în loc, nu? zise Tilliakin privindu-l cu subînţeles pe Jorey.

Geder îşi plimbă privirea pe rând de la unul la altul, cu mintea zburdându-i ca un câine scăpat din lanţ. Dintr-odată, avalanşa de taxe puse de Klin căpătă o nouă semnificaţie. Probabil că nu născocea însărcinări neplăcute numai ca să-l ţină ocupat pe Geder. Poate că banii aceia erau destinaţi să ajungă în Camnipol în locul celor pierduţi când convoiul se făcuse nevăzut. Klin încerca să cumpere buna părere a curţii regale.

Gândul era prea frumos ca să fie adevărat. Pentru că, dacă era adevărat, dacă el era cel care-l făcuse pe Klin să iasă din graţiile regelui…

— Cred că Jorey ar fi un foarte bun principe al Vanaiului, zise Geder.

— Pe rănile Zeului, Palliako! exclamă Broot. Nu zice lucruri de-astea când te pot auzi alţii!

— Îmi pare rău, spuse Geder. Voiam numai…

Urale se ridicară dinspre masa de onoare. Şase jongleri în haine de bufoni aruncau cuţite în aer, cu lamele scânteind în lumina flăcărilor. Oaspeţii de la masa principală se mutaseră ca să facă loc spectacolului şi Geder îl putea vedea limpede pe Alan Klin. Privind dincolo de dansul cuţitelor, i se păru că ghiceşte o încordare în poziţia umerilor bărbatului. O veselie falsă în râsetele şi zâmbetele sale. O privire bântuită în ochii lui strălucitori. Şi, dacă aşa era, atunci el, Geder Palliako, le făcuse

să apară. Şi, pe deasupra, Klin n-avea să ştie niciodată. N-avea să poată urma valurile înapoi, până la capăt.

Geder râse şi aplaudă, prefăcându-se că priveşte spectacolul.

Cithrin

După noaptea în care patinase pe iazul morii şi spaima sufocantă a zilei ce urmase, nopţile ei se scurgeau la fel. Mai întâi, o oboseală care-o pătrundea până în măduva oaselor. Apoi, după ce se ghemuia pe stratul de lână, o oră binecuvântată de somn, înainte să se pomenească din nou cu ochii deschişi, cu mintea galopând şi cu inima strânsă. Într-unele nopţi, îl vedea din nou pe nobilul anteean dolofan descoperind cuferele ascunse, doar că de data asta el dădea alarma şi soldaţii îşi făceau apariţia. Mintea ei era prinsă într-un vârtej de imagini de coşmar înfăţişându-i ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple. Sandr ucis. Opal măcelărită. Maestrul Kit străpuns de săgeţi, cu sângele strălucindu-i pe zăpadă. Marcus Wester predând-o soldaţilor în schimbul siguranţei convoiului. Şi ceea ce i-ar fi putut face apoi soldaţii. Faptul că toate astea nu se petrecuseră conferea spaimei ei o putere aproape supranaturală, de parcă dacă scăpase ca prin urechile acului, atrăgea după sine o datorie care îi putea depăşi posibilităţile de a plăti.

Cithrin contraataca recurgând la amintiri despre magistrul Imaniel şi despre bancă, despre echilibrul dintre comerţ şi asigurare, intrigă şi planificare care îi reaminteau de casă. N-o ajutau să se odihnească, dar făceau mai suportabile orele reci şi întunecate de nesomn, lăsând-o să pretindă că lumea avea reguli şi putea fi îmblânzită. Apoi cerul se lumina spre răsărit, oboseala se prăvălea asupra ei ca o manta din fier forjat şi trebuia să se forţeze să se ridice, să iasă şi să înfrunte o altă zi imposibilă. Când ajunseseră la Porte Oliva, trăia pe jumătate într-un vis cu ochii deschişi.

Mici animale roşiatice foşgăiau şi jucau la periferia vederii ei şi cele mai imposibile idei – că trebuia să înghită toate registrele pentru a le împiedica să cadă în mâinile cuiva, că maestrului Kit îi crescuseră aripi de care nu voia să ştie nimeni, că, înnebunită de gelozie din pricina lui Sandr, Cary plănuia s-o omoare pe ascuns – căpătau o nemeritată credibilitate.

Tot ce ştia despre Porte Oliva era la mâna a doua. Ştia că se afla la marginea sudică a Birancourului şi că supravieţuia pe baza mărfurilor din est care nu se opreau în Oraşele Libere şi a acelora din vest care preferau o călătorie mai lungă pentru a evita piraţii Cabralului. Îşi obţinea cea mai mare parte din bunăstare ca port de tranzit între Lyoneia şi Narinisle. Magistrul Imaniel numise oraşul cea de-a doua alegere a tuturor, dar o spusese de parcă nu era o poziţie chiar atât de rea. Ea şi-l imaginase ca pe un oraş dur, mustind de mândrie locală.

Însăşi sosirea ei fusese nefirească. Îşi amintea că-şi mâna echipajul pe drumul deluros şi troienit de zăpadă, apoi deodată un băiat din neamul kurtadam, lunecos ca o vidră, alerga pe lângă căruţa ei cu mâna întinsă, iar în jur răsărise o pădure de clădiri. Porte Oliva era cel dintâi oraş adevărat pe care-l văzuse cu excepţia Vanaiului, din piatră acolo unde Vanaiul era din lemn şi cu apă sărată acolo unde în Vanai fusese apă dulce. Primele ei impresii fuseseră o străfulgerare de străzi înguste cu arcade înalte, albe, mirosul de rahat şi sare marină şi vocile cinnailor puri ciripind ca nişte cintezoi. Avusese impresia că străbătuseră un tunel săpat într-un zid imens, ca în poveştile de odinioară în care sufletele moarte treceau dintr-o lume într-alta, dar era ca şi cum ar fi visat.

Nu-şi mai amintea cum îi angajase pe Marcus Wester şi pe secundul său ca gărzi personale. Nici de ce anume crezuse că-i o idee bună.

Căpitanul păşea încolo şi-ncoace pe podeaua de piatră. În patul de campanie lipit de perete, Yardem Hane sforăia.

Cithrin se dezmetici din somn şi examină pentru a suta oară încăperile mici şi umede. Un mic foc trosnea în vatră, aruncând lumini roşii şi portocalii pe peretele opus şi răspândind în aer fum de pin. Fereastra era din pergament răzuit, murdărind puţina lumină pe care o lăsa să pătrundă. Lăzile – conţinutul căruţei, pe care-l transportase cu atâta grijă din Vanai – erau stivuite de-a lungul pereţilor ca o marfă ieftină oarecare. Numai cele mai preţioase articole ale încărcăturii fuseseră puse în cutia de valori din fier. Abia o zecime din ceea ce cărase încăpuse înăuntru. Cithrin se ridică. O durea tot corpul, dar mintea îi era aproape limpede.

— M’neaţa, zise Marcus Wester, înclinând politicos din cap.

— Cât am dormit? întrebă ea.

— Jumătate din dimineaţă. Nu e amiază încă.

— Avem ceva de mâncare?

— Nişte cârnaţi de seara trecută, zise el, indicând din cap mica uşă deformată de lemn ce dădea în cealaltă încăpere.

Cithrin se ridică. Ani întregi, o jumătate de dimineaţă de somn abia ar fi fost de ajuns ca s-o ţină trează până seara. Acum i se părea un lux. Camera din dos nu avea nici uşă, nici fereastră, aşa că Cithrin aprinse un capăt de lumânare cât degetul şi o luă cu sine. Registrele, sufletul şi memoria băncii din Vanai erau înghesuite pe un raft de lemn. Pe o masă din lemn de stejar nelăcuit se aflau o carafă cu apă şi un şir de cârnaţi cam cenuşii. O duhoare copleşitoare venea dinspre oala de noapte din tablă aflată într-un colţ. Cithrin se uşură în ea şi aruncă peste conţinut două mâini de cenuşă, înainte să pună capacul la loc. Îşi tăie o bucată de cârnat şi îl mestecă sprijinită de masă. Carnea era aromată cu măr şi usturoi. Nu era nici pe departe atât de rău pe cât se aşteptase.

Aşa se desfăşura viaţa ei de aproape două săptămâni. Marcus stătea de gardă ziua, iar Yardem noaptea. Se aventurau afară cât mai puţin cu putinţă. Singura intimitate de care se bucurau era în camera mică din dos şi singura lor lumină consta din strălucirea palidă ce pătrundea prin fereastră, din focul din vatră şi câteva lumânări. Mâncarea era cumpărată cu banii căpitanului. Ceea ce obţinuse vânzând lâna, căruţa şi catârii se afla într-o punguţă mică de piele lângă uşa care dădea în stradă. Pe catâri luaseră mai puţin decât ar fi putut, dar Cithrin îşi spusese că femeia pursânge care-i cumpărase în cele din urmă avea să-i trateze cel mai bine.

Îi era dor de catâri.

Îşi simţea părul unsuros şi pleoştit. Singurele ei haine erau cele pe care le primise când devenise Tag căruţaşul. Îşi termină cârnatul şi se întoarse în cealaltă încăpere.

— Am nevoie de haine, spuse ea. N-o să umblu numai într-astea pân’ la primăvară.

— Bine, zise căpitanul. Dar nu te îndepărta prea tare până nu înveţi străzile. Şi nu atrage atenţia asupra ta. Cu cât ştiu mai puţini oameni că ne aflăm aici, cu atât suntem mai în siguranţă.

Asta spunea de fiecare dată, ca şi cum ea ar fi uitat de pe o zi pe alta. Tralgul se foi prin somn oftând. Fata luă punga, o îndesă în buzunar şi deschise uşa. Lumina zilei năvăli ca un potop.

— Cithrin!

Se întoarse. Căpitanul stătea pe vine lângă foc, scormonind cenuşa cu o spadă, dar ochii aţintiţi asupra ei erau plini de îngrijorare.

— Fii atentă cât eşti afară, zise el.

— Ştiu care-s riscurile, zise ea şi ieşi în stradă.

Cartierul sării era un labirint. Clădiri cu un etaj se înălţau deasupra unor străzi atât de înguste, încât oamenii nu puteau trece unul pe lângă altul fără să se atingă. Curbele modelau totul, făcând imposibil să vezi prea departe în orice direcţie, iar intersecţii ce păreau să promită străzi mai largi sfârşeau adesea în fundături. Voci de bărbaţi şi femei – kurtadami, cinnai şi pursângi – umpleau văzduhul. În cartierul acesta, dacă un bărbat ţipa la soţia sa, ecoul ducea mai departe melodia mâniei sale, chiar în timp ce-i ştergea cuvintele.

Copiii pândeau la ferestre şi în praguri, sălbatici ca pisicile. Câteva zile de vreme caldă făcuseră să se topească zăpada murdară, lăsând prin colţuri, la pândă, băltoace negre acoperite cu pelicule de gheaţă. Puteau exista o mie de căi de a intra şi ieşi din cartier, dar Cithrin ştia una singură şi nu se abătu de la ea. După câteva minute de mers, în faţă se ivi intersecţia a cinci străzi, dintre care una ducea spre nord-est. Deasupra ei strălucea o fâşie mai largă de cer alburiu, ceţos, şi Cithrin o urmă către piaţă, către docuri şi către fluxul de bani ce ţinea în viaţă Porte Oliva.

Piaţa Mare nu era una deschisă, ci o reţea de alei acoperite. Caldarâmul aspru al străzii lăsa loc unor dale albe. Arcade se înălţau ca nişte mâini împreunate a rugăciune şi mari ferestre palide îşi revărsau lumina de sus, printre degete de piatră şi fier. Bărbaţi şi femei cântau din gură şi din flaut. Păpuşarii îşi jucau micile lor drame, uşor modificate ca să includă vreun negustor local sau vreo personalitate politică. Servitori ai marilor case şi palate din oraş îşi croiau drum prin mulţime, purtând pe cap imense coşuri de răchită, pentru a asigura cina celor puternici. Micii cămătari independenţi, peşti mărunţi comparativ cu leviatanul reprezentat de Banca Medean, îşi instalaseră măsuţele acoperite cu pâslă verde şi balanţele. Călători şi marinari veneau dinspre docuri ca să admire haosul. Negustorii îşi strigau mărfurile – pâine, peşte şi carne, ţesături, mirodenii şi călăuzire spirituală – şi nu ocupau două zile la rând acelaşi loc.

În fiecare dimineaţă, înainte de prima geană de lumină, negustorii se aşezau la coadă în faţa unor gherete mari, aşteptând să apară oamenii reginei care aduceau, din palatul guvernatorului, nişte cufere de fier bogat ornamentate. Fiecare negustor plătea o taxă şi trăgea un bilet din cufăr, aflând astfel care dintre miile de separeuri sau intersecţii avea să-i aparţină în acea zi. Niciun cămătar, măcelar, brutar sau fermier nu putea spera să se îmbogăţească punând stăpânire pe un loc anume. Sau aşa s-ar fi petrecut lucrurile dacă sistemul n-ar fi fost corupt. Cithrin nu trecuse pe aici decât de două ori, dar se îndoia că o metodă concepută cu atâta atenţie pentru a da aparenţa corectitudinii putea să nu fie coruptă.

Îşi cumpără un cornet mare de stafide încălzite şi nuci trase prin miere, pregătindu-se pentru o cercetare îndelungată, dar nu dură mult până să dea de croitorul pe care-l căuta, şi încă la doar cinci firide distanţă de locul unde-l zărise data trecută. Proprietarul era un cinnai pur, înalt, zvelt şi palid, cu inele pe toate degetele şi cu dinţi ce păreau să fi fost ascuţiţi. Avea cinci mese aşezate în semicerc şi, în mijloc, o a şasea, pe care îşi expunea marfa cea mai bună. Cithrin se opri şi examină trei rochii cu aerul că îşi omora timpul. Cinnaiul stătea alături, răstindu-se la o femeie pursânge ce-şi ţinea braţele încrucişate pe piept şi al cărei chip exprima o mânie aproape de zeu. Între cei doi se afla o ladă al cărei lemn deschis la culoare se îmbibase de apă căpătând o nuanţă întunecată.

— Uite! Uite cum a distrus apa vopseaua! spunea negustorul.

— Nu le-am aruncat eu din barcă, zise femeia.

— Nici eu.

— Ai semnat un contract pentru zece rochii. Poftim zece rochii!

— Am semnat un contract pentru zece rochii bune de vândut!

Cithrin se trase mai aproape. Din câte putea vedea, rochiile aveau o croială simplă. Apa de mare făcuse culorile să iasă, amestecând galbenul cu albastrul şi trandafiriul şi împestriţându-le pe toate cu pete albe ca o mână de nisip împrăştiat. Cinnaiul îi aruncă o privire, cu ochii mijiţi de enervare.

— Vrei ceva?

— O rochie, zise Cithrin cu gura plină de stafide.

Negustorul o privi cu îndoială. Cithrin îşi scoase punga din

buzunar şi-o deschise. Argintul sclipi în lumina soarelui şi negustorul ridică din umeri.

— Hai să-ţi arăt ce avem, zise el, întorcându-i spatele femeii pursânge care continua să fumege de furie.

Luă cea dintâi rochie de pe masa din mijloc. Albastră cu alb, cu mâneci brodate, părând să emane miros de levănţică. Negustorul netezi ţesătura cu mâna.

— Asta este marfa noastră cea mai aleasă, zise el. E scumpă, i-adevărat, dar merită fiecare bănuţ. La o sută douăzeci de arginţi n-o să găseşti una mai bună în toată piaţa. Şi asta include şi ajustarea pe măsura ta.

Cithrin clătină din cap.

— Nu pe asta o vinzi.

Negustorul, care punea rochia la loc, se opri. Spusele ei îl nedumeriseră.

— Nu pe asta o vinzi, repetă Cithrin. Nu-i aici ca să fie vândută. Rolul ei este să facă următoarea rochie să pară rezonabilă ca preţ. Următoarea pe care o oferi este cea trandafirie de colo? Dacă începi de la o sută douăzeci, pentru asta o să ceri… Cât? Optzeci?

— Optzeci şi cinci, zise cinnaiul cu acreală.

— Ceea ce e prea mult, spuse Cithrin. Dar ţi-o iau cu patruzeci şi cinci. Asta îţi acoperă costurile şi îţi mai rămâne şi ceva profit.

— Patruzeci şi cinci?!

— E un preţ cinstit, zise Cithrin, scoţând o altă mână de stafide.

Negustorul rămase cu gura căscată de uimire. Femeia pursânge de lângă ladă chicoti. Cithrin simţi o căldură bruscă în pântece, o eliberare, ca după prima înghiţitură dintr-un vin tare. Zâmbi şi, pentru prima oară după multe zile, îi veni uşor s-o facă.

— Dacă mi-o dai cu patruzeci, o să te ajut să scoţi profit din astea, zise Cithrin, făcând semn din cap spre rochiile distruse.

Negustorul făcu un pas în spate, cu braţele încrucişate. Cithrin tocmai îşi spunea că exagerase, când acesta vorbi.

— Şi cum anume-ţi propui să faci asta?

În cuvintele lui se simţea o undă de amuzament.

— Patruzeci, zise ea.

— Convinge-mă.

Cithrin se întoarse spre ladă şi răscoli printre rochii. Toate

aveau aceeaşi croială. Stofă ieftină, cu copci din metal şi găici de aţă şi cu puţină broderie la manşete şi guler.

— De unde vă vin cele mai puţine mărfuri? întrebă ea. Din Hallskar?

— Nu prea vine cine ştie ce de-acolo, admise negustorul.

— Atunci schimbă copcile astea cu unele de argint, zise Cithrin. Şi coase mărgele de sticlă pe gulere. Numai trei sau patru, dar viu colorate. Ceva care să fure ochiul.

— Şi de ce-aş strica argintul şi mărgelele pe gunoaiele astea?

— Păi n-ai strica nimic, zise Cithrin. Asta-i ideea. Dacă au argint şi mărgele, n-au cum să fie gunoaie. Spune-le… Nu ştiu. Vopseluri halskari pe bază de sare. Metodă nouă, foarte rară. Nu mai sunt alte rochii care să le semene în toată Piaţa Mare. Fixează preţul de început la două sute de monede de argint, apoi scade-i la o sută treizeci.

— De ce ar vrea cineva să plătească atât?

— De ce nu? Când e vorba despre o marfă nouă, nimeni nu ştie cât valorează ea cu-adevărat. Şi dacă nimeni altcineva nu ştie, poţi să faci ce vrei.

Negustorul clătină din cap, dar nu ca refuz. Sprâncenele femeii pursânge se înălţară până spre linia părului. Cithrin scoase o nucă trasă în miere. Rumoarea şi ecourile vocilor din jur erau la fel de bune ca liniştea. Aşteptă preţ de patru răsuflări, în timp ce negustorul îşi frământa mintea.

— Dacă o singură persoană din Piaţa Mare te crede, spuse Cithrin, o să acoperi costul tuturor celor zece rochii, cu tot cu copci şi mărgele. Dacă te cred două persoane…

Negustorul mai tăcu preţ de încă două răsuflări.

— Ştii mult prea multe despre rochii, spuse el.

„Nu ştiu absolut nimic despre rochii”, îşi zise ea. Negustorul râse scurt. Luă rochia trandafirie şi i-o aruncă lui Cithrin cu un dezgust prefăcut.

— Patruzeci, zise el, apoi se întoarse către femeia din neamul pursângilor. O vezi? Uită-te la faţa ei. Asta este o femeie cu adevărat periculoasă.

— Te cred, zise femeia, în timp ce Cithrin număra banii, zâmbind.

O oră mai târziu, străbătea aleile semideschise ale Pieţei Mari ducând la subraţ rochia roz împachetată strâns, iar lumea i se părea un loc senin şi lipsit de pericole. Rochia trebuia ajustată

pe măsura ei, dar asta nu era important. Mai mult decât orice câştig o bucura ideea că era o femeie cu adevărat periculoasă.

Soarele abia începuse să coboare către apus. Cithrin se îndreptă spre băile publice cu gândul de a petrece o oră în apă fierbinte şi aburi. Şi poate chiar să dea câteva monede pe un balsam care să alunge puricii şi păduchii pe care-i căpătase pe drum şi în noile ei cămăruţe. Băile se aflau pe partea nordică a unei pieţe publice vaste. Stâlpi mai înalţi decât copacii se înălţau în aer, deşi acoperişul pe care-l vor fi susţinut cândva dispăruse de suficientă vreme pentru ca ploaia să-şi sape făgaşe în postamentele lor. Petice de iarbă cafenie, ucisă de frigul iernii, acopereau spaţiile libere, ca nişte covoare, iar tufişurile păstrau frunze moarte şi fâşii de cârpă între degetele lor din rămurele. Cithrin trecu pe lângă o căruţă unde se vindea supă caldă şi pe lângă un kurtadam deşirat la picioarele căruia dansau două marionete alături de o strachină de cerşit cu câteva monede în ea. De cealaltă parte a pieţei, o trupă de actori îşi transformase căruţa în scenă, dând la o parte doi păpuşari nemulţumiţi. Pe deasupra zburau porumbei. Un grup de femei cinnaie se plimbau împreună, palide, zvelte şi frumoase, cu rochiile unduindu-li-se pe trup ca iarba de mare în bătaia valurilor, cu vocile asemeni unei melodii. Cithrin ar fi vrut să le privească, dar fără să fie observată. Nu avusese ocazia să cunoască bine niciun cinnai pur. Şi totuşi, mama ei fusese din acest neam şi ar fi arătat în largul ei într-un asemenea grup.

Femeile o luară pe scara vastă care ducea spre băi şi Cithrin porni după ele când o voce cunoscută o ţintui locului.

— Opriţi-vă!

Cithrin se întoarse.

— Opriţi-vă acum şi trageţi-vă mai aproape! Ascultaţi povestea lui Aleren Ucigaşul şi a spadei dragonilor! Sau, dacă sunteţi slabi de inimă, treceţi mai departe.

Pe scena ridicată de actori înainta un bărbat mai vârstnic, a cărui voce umplea toată piaţa. Avea barba înfoiată şi părul pieptănat în sus. Purta nişte robe teatrale în culori ţipătoare şi vocea lui reverbera şi şerpuia printre stâlpii imenşi. Era, fără îndoială, maestrul Kit, iscusitul. Cithrin se apropie de scenă, întrebându-se dacă nu cumva visa. Alţi câţiva locuitori din Porte Oliva se opriseră, atraşi de vorbăria actorului, iar publicul însuşi atrăgea un public şi mai mare. Uluită, Cithrin se opri pe un petic

de iarbă uscată. Pe scenă se ivi Opal, într-o rochie care o făcea să pară cu zece ani mai tânără. Apoi Smit, purtând o tichie de muncitor şi vorbind cu un pronunţat accent din Coasta de Nord. Urmă Hornet, într-o armură poleită şi, în urma lui, păşind pe scândurile scenei de parcă ar fi stăpânit lumea şi tot ce era în ea, Sandr. Cithrin râse încântată şi alţii se alăturară aplauzelor ei. Mikel şi Cary, amândoi amestecaţi în mulţime, îi făcură semn din cap. Prinzând privirea lui Cary, Cithrin se prefăcu că trage o spadă din teacă şi arătă către scenă. „Credeam că sunteţi soldaţi şi voi eraţi actori?" Cary dădu din cap cu un aer timid şi-i făcu o mică reverenţă, apoi se întoarse la însărcinarea de a-l aclama pe Aleren Ucigaşul şi de a-l huidui pe Orcus, regele-demon.

Iarna, piaţa, era mult prea rece. La finalul primului act, pe Cithrin o dureau urechile şi îi curgea şi nasul. Se cuprinse cu braţele, înfăşurându-se cât putu în haine, dar nimic n-ar fi putut s-o facă să plece. Povestea se desfăcea ca o floare primăvara, gărzile convoiului, pe care le ştia de luni întregi, devenind actori sub ochii ei şi actorii confundându-se cu rolurile pe care le jucau, până când, în final, Aleren Ucigaşul îşi înfipse spada otrăvită în pântecele lui Orcus, Sandr şi maestrul Kit nemaifiind decât ecourile pe jumătate uitate ale unor oameni cândva cunoscuţi. Aplauzele mulţimii erau puţine, dar sincere, iar Cithrin scoase câteva monede, adăugându-le ploii de bani ce cădea pe scândurile scenei.

În timp ce actorii desfăceau scena, Opal, Mikel şi Smit se apropiară s-o salute şi să facă schimb de poveşti. Da, fuseseră actori de la-nceput. Doar jucaseră rolul gărzilor. Cary îi recită prologul unei comedii pe care o compuneau în memoria acestei aventuri. Cithrin le povesti – încet, ca să nu audă şi alţii – despre camerele pe care le închiriase împreună cu Marcus şi Yardem, iar Opal făcu glume obscene până când Smit roşi violent şi toţi râseră de nu mai ştiură de ei.

Sandr stătea lângă căruţă cu o încruntare furioasă pe chip, evitând dinadins să-i privească. Cithrin se scuză şi se apropie de el, gândindu-se că probabil se simţea jignit văzând-o că vorbea cu ceilalţi şi cu el nu.

— Ca să vezi, zise ea. Şi mie nu mi-ai spus.

— Mda, aşa-i, spuse Sandr evitându-i privirea.

— N-am ştiut, zise ea. Ai fost nemaipomenit.

— Mulţumesc.

Maestrul Kit strigă ceva din cealaltă parte a căruţei şi Sandr trase de o funie groasă, ridicând scena şi lipind-o de o latură a vehiculului. Legă funia, îi aruncă o privire lui Cithrin, se uită în altă parte, apoi o salută înclinând din cap.

— N-am terminat munca. Trebuie să plec.

Cithrin dădu înapoi, iar bucuria i se risipea.

— Îmi pare rău, zise ea. N-am vrut să…

— Nu-i nimic, zise Sandr. Trebuie să…

Se îndepărtă clătinând din cap, aplecându-se pe sub o traversă pe care Smit o cobora, gata s-o împacheteze. Cithrin reveni în piaţă. Cerul de culoarea laptelui nu i se mai părea la fel de binevoitor ca mai-nainte. Nu ştia dacă era bine să se apropie din nou de actori sau să se îndepărteze, dacă era bine-venită sau o intrusă. Dintr-odată se simţi conştientă de hainele ei zdrenţuite şi de părul nepieptănat de câteva zile.

— N-are legătură cu tine, zise o voce de femeie.

Cary venise prin spatele ei, dându-i ocol. Cary, care îl întrebase pe Yardem dacă exista vreo armă care să avantajeze femeile. Cary, care purtase un arc pe umăr cu aerul unui veteran ce văzuse o duzină de războaie. Cary, pe care Cithrin n-o cunoştea prea bine.

— Ce n-are legătură cu mine? întrebă ea.

— Sandr, zise Cary, indicând cu bărbia un loc anume din piaţă. El e noul actor principal. Ăştia-s întotdeauna nişte porci în primii câţiva ani.

Sandr stătea zâmbitor. Era înconjurat de trei fete în haine din pânză grosolană. Una îşi pusese mâna pe braţul lui, iar degetele îi fremătau ca un fluture nesigur dacă să aterizeze sau nu. Cithrin îl privi cum îi zâmbea fetei şi cum privirea îi cobora spre sânii ei.

— Aia ziceam, că n-are legătură cu tine, spuse Cary.

— Nu-mi pasă, spuse Cithrin. Nu-i ca şi cum l-aş fi iubit. Dar nu ştiam că… adică am crezut…

— Aşa credem toate la început, zise Cary. Dacă are vreo importanţă, îmi pare rău şi promit să-i pun nisip în bere în numele tău.

Cithrin se sili să râdă. Nu ştia când îi reapăruse gheara aceea din stomac, dar era din nou acolo.

— Nu face nimic în numele meu, zise ea. Omul e aşa cum e.

— Înţelepte vorbe, surioară, zise Cary. Vrei să vii cu noi? La apus o să încercăm o altă piesă, în faţa palatului guvernatorului.

— Nu, zise Cithrin cam repezit.

Încercă din nou.

— Nu, eu de fapt mă duceam la băi şi apoi voiam să mă întorc acasă. Înainte să se agite prea tare căpitanul.

— Mult noroc în privinţa asta. Cred că s-a născut agitat. Sau cel puţin prudent, zise Cary. Mi-a părut bine să te văd.

Cithrin se întoarse şi urcă treptele largi. Dinspre uşa băii se învălmăşeau aburi. Voci care se certau sau cântau. Cithrin se întoarse, lăsând totul în urmă. O dureau fălcile şi se sili să şi le descleşteze. O parte din ea voia să se întoarcă şi să vadă cu cine stătea Sandr de vorbă şi dacă avea să privească înspre ea. Poate dacă…

Praful din aerul răcoros îi făcu ochii să lăcrimeze şi şi-i şterse cu dosul palmei. În drum spre casă, se opri la o tavernă şi bău o cană de vin fortificat din acelaşi soi cu cel pe care Sandr i-l adusese în ziua aceea, pe malul iazului.

Gustul nu era la fel de bun.

— E totul în regulă? izbucni căpitanul Wester când o văzu. Ai lipsit multă vreme.

— E bine, zise ea scurt. Totul e bine.

Dawson

Lui Dawson Kalliam Kavinpolul i se părea urât. Oraşul stătea cu câte un picior de fiecare parte a râului Uder şi avea clădiri acoperite cu un stuc dezgustător, de culoare roşu-cenuşie. Felurile de mâncare locale erau toate pe bază de ceapă şi peşte pescuit din aceleaşi ape în care se deversa canalizarea. Prea multe cicluri îngheţ-dezgheţ făcuseră caldarâmul să crape, formând băltoace de noroi pe jumătate îngheţat în care un cal neatent îşi putea rupe piciorul. Şi, în centrul tuturor, trona proprietatea lordului Ternigan, cu terenuri de vânătoare separate de oraş prin ziduri, ca o grădină de basm. În oricare alt an, Dawson ar fi rămas pe moşia lui, cu Clara şi cu aceia dintre fiii săi care ar fi preferat să ierneze alături de el în loc să urmeze vânătoarea până aici.

În această iarnă, însă, vânătoarea căpătase o altă

semnificaţie. Cerbii îmblânziţi ai lui Ternigan şi prepeliţele sale crescute de om nu erau trofeul râvnit de Dawson. Iar audienţele între patru ochi cu regele erau mai uşor de aranjat când regele însuşi le voia.

— Pe toţi zeii, Kalliam! Eu încerc să păstrez pacea şi tu omori lumea în plină stradă?

Tavanul camerei regelui se pierdea în întunecimea năclăită de funingine de deasupra. Ferestre largi, enormităţi din sticlă şi fier, se deschideau deasupra oraşului. Exagerată şi ţipătoare, arhitectura clădirii vorbea despre glorie şi putere, spunând: „Poţi avea asta sau poţi avea confort, dar nu şi una şi alta.”

Dawson îşi privi prietenul din copilărie. Lunile de iarnă îi gravaseră o strâmbătură în colţurile gurii şi îi presăraseră pe tâmple fire cărunte ca un îngheţ timpuriu. Sau poate că semnele vârstei şi ale slăbiciunii fuseseră dintotdeauna acolo, dar Dawson nu voise să le vadă până acum. Roba împodobită cu nestemate pe care o purta Simeon – ba chiar şi coroana – nu mai păreau însemne ale puterii şi măreţiei sale, ca în toamnă. Erau numai forma pustie a acestora, ca un ulcior gol ce aştepta să fie umplut. Dawson ştia răspunsul pe care Simeon şi eticheta curţii îl cereau. „Iertare, sire.”

— În Camnipol se varsă sânge mai nobil ca ăla ori de câte ori îşi taie cineva porcul, zise Dawson. Erau tâlharii lui Issandrian.

— Ai dovezi?

— Normal că n-am dovezi, dar ştim amândoi că ai lui erau. Ai lui sau ai lui Maas, oricum nu contează. Şi nici tu nu mi-ai smuci lesa dacă ai crede că erau nişte tâlhari oarecare, nu prea pricepuţi.

Tăcerea apăsă aerul. Simeon se ridică. Cizmele îi scrâşniră pe podeaua de piatră. În jurul lor, tapiseriile din încăpere unduiau, iar gărzile vegheau în tăcere. Dawson îşi dori să fi fost cu adevărat singuri. Gărzile erau slujitorii regelui, dar erau şi ei oameni.

— Maiestate, spuse Dawson. Cred că nu înţelegeţi de câtă loialitate sunteţi înconjurat. Inclusiv de a mea. Mi-am petrecut sezonul discutând între patru ochi cu bărbaţii de neam ales din Anteea, şi Maiestatea Voastră se bucură de un larg sprijin împotriva lui Issandrian şi a haitei lui.

— Issandrian şi haita lui sunt şi ei supuşii mei, zise Simeon. Aş putea spune că a aţâţa nemulţumiri este, în sine, o acţiune

întreprinsă împotriva mea.

— Este o acţiune întreprinsă de dragul tău, Simeon. Cei cu care am discutat sunt uniţi în numele tău. Mi-aş dori numai să fii şi tu alături de noi.

— Dacă mă apuc să declar război unei părţi sau alta a nobilimii doar pentru că se întâmplă să fie în ascensiune în clipa asta…

— Am zis eu aşa ceva? Simeon, am petrecut luni întregi linguşind şi făcând promisiuni oricui avea cât de cât influenţă asupra lui Ternigan. Este gata să-l retragă pe Klin din Vanai. Nu aşteaptă decât un semn din partea ta.

— Dacă aleg o tabără sau alta, o să se lase cu vărsare de sânge.

— Şi dacă n-o faci, regatul va avea parte de pace eternă şi de lumină? Ştii şi tu că nu-i aşa.

— Dragonii…

— Dragonii nu s-au prăbuşit fiindcă a izbucnit războiul. Războiul a izbucnit pentru că nu exista un lider. O familie are nevoie de un tată, iar un regat are nevoie de un rege. E datoria ta să conduci şi dacă eşuezi va veni o zi în care oamenii vor urma pe altcineva. Abia atunci vom păşi pe calea dragonului.

Simeon clătină din cap. Lumina focului i se răsfrângea în ochi. Afară dădea târcoale un vânt rece, mirosind a iarnă. O ninsoare fină ca o cenuşă se învârtejea dincolo de ferestre.

— O familie are nevoie de un tată, zise regele, ca şi cum ar fi găsit cuvintele amuzante şi, în acelaşi timp, amare. Când a murit Eleora, i-am promis c-o să am grijă de fiul nostru. Nu de prinţ, de fiul nostru.

— Aster *este* prinţul, zise Dawson.

— Şi dacă n-ar fi, tot ar fi fiul meu. Ai şi tu copii. Sunt sigur că-nţelegi.

— Am trei fii şi o fiică. Barriath este căpitan de navă sub comanda lordului Skestinin, Vicarian studiază să devină preot, iar Jorey se află în Vanai. Elisia s-a măritat acum trei ani cu fiul cel mai mare al lordului Annerin şi de-atunci abia dac-am mai primit veşti de la ea. Şi niciunul dintre ei nu m-a făcut să devin sfios, Simeon, zise Dawson. Ce s-a-ntâmplat cu tine? adăugă el pe un ton mai blând.

Simeon râse.

— Am devenit rege. Toate erau bune şi frumoase când ne

jucam de-a regele în curte sau pe câmpul de luptă, dar pe urmă a murit tata. Şi n-a mai fost o joacă. Partida lui Issandrian nu este singura mea problemă. Hallskar a început din nou să ofere adăpost piraţilor. Coasta de Nord se apropie de un nou război de succesiune şi Asterilholdul susţine ambele tabere. Veniturile aduse de taxele din Estinford nu-s ce-ar trebui să fie, ceea ce înseamnă fie că le fură cineva, fie că fermele nu mai dau recolte. Şi peste câţiva ani Aster trebuie să ia coroana şi să conducă el toate astea.

— Nu chiar atât de repede, spuse Dawson. Nu mai suntem tineri, dar mai avem viaţă-n noi. Şi ştii şi tu soluţia problemelor ăstora la fel de bine ca mine. Găseşte oameni de încredere, şi-apoi încrede-te în ei.

— Adică tu şi partida ta în locul lui Issandrian şi al partidei lui? întrebă regele cu răceală.

— Da. La asta mă refer.

— Aş prefera să renunţi. Lasă mişcarea lui Issandrian să se prăbuşească de la sine.

— N-o să se întâmple asta.

Regele Simeon îşi ridică privirea şi în ochii lui se puteau citi mânie sau amuzament, sau disperare. Dawson se lăsă demonstrativ într-un genunchi, ca un om care se pleacă în faţa regelui său. Poziţia bărbiei şi a umerilor transformau însă gestul într-o provocare: „Iată loialitatea mea. Fii demn de ea.”

— Ar trebui să te retragi, dragul meu prieten, zise regele. Trebuie să mă odihnesc înainte de ospăţ. Trebuie să mă gândesc.

Dawson se ridică în tăcere, făcu o plecăciune şi se retrase spre propriile sale apartamente. Palatul lordului Ternigan era întins. Fusese clădit de-a lungul mai multor secole de nenumăraţi arhitecţi, fiecare, s-ar fi zis, cu o viziune proprie care se bătea cap în cap cu ale celorlalţi. Rezultatul era un labirint. Fiecare curte şi fiecare scuar duceau unde nu te aşteptai, iar culoarele coteau şi ocoleau pentru a evita obstacole de mult dispărute. Nici că se putea invitaţie mai bună pentru o lovitură discretă de cuţit venită din umbră.

Aşteptă ca valetul regelui să-i pună haina, să-i aşeze pe umeri mantia groasă de lână şi să se încline, apoi ieşi afară în viscolul alb. Vincen Coe apăru în urma sa. Dawson nu i se adresă, iar hăitaşul nu avea nimic de raportat. Traversară curtea însoţiţi

numai de scârţâitul hainelor de piele şi de sunetul paşilor lor înăbuşiţi pe zăpadă, apoi traversară o serie de pasarele şi un pod larg, unde vântul fu cât pe ce să-i ia pe sus ca pe nişte vrăbii măturate de furtună. Existau şi trasee mai adăpostite, dar erau mai aglomerate şi deci mai primejdioase. Dacă Issandrian şi Maas voiau să-i atace pe Dawson, n-aveau decât să-şi dea silinţa.

Ospitalitatea oferită de Ternigan casei Kalliam includea o locuinţă separată, care aparţinuse cândva concubinei favorite a unui rege. Clădirea avea o senzualitate vulgară, iar grădinile din faţa ei – fără îndoială luxuriante primăvara – erau acum o adunătură de crenguţe uscate şi tufişuri moarte. Dar putea fi apărată, fapt pe care Dawson îl aprecia. Se descotorosi la intrare de mantia şi de paznicul său şi pătrunse în încăperile călduroase şi întunecate, unde se simţea aroma ceaiului de mentă şi se auzea plânsul unei femei.

Preţ de o clipă îngrozitoare crezu că era Clara, dar anii petrecuţi împreună îl învăţaseră să deosebească sunetele pe care le scotea ea de oricare altele, şi suspinele acestea nu erau ale ei. Urmă în tăcere plânsul – şi, pe măsură ce se apropia, vocea alinătoare a Clarei – până într-un salonaş unde concubina de mult moartă obişnuia să se odihnească. Acum în salon şedea Clara, pe un divan scund, iar verişoara ei Phelia – baroană de Ebbinbaugh şi soţia detestatului Feldin Mass – stătea pe podea, cu capul în poala Clarei. Dawson întâlni privirea soţiei sale şi Clara clătină din cap fără să întrerupă litania de consolări rostite cu blândeţe. Dawson se retrase. Se duse în birou să-şi fumeze pipa, să bea whisky şi să lucreze la o poezie pe care o începuse, până când, o oră mai târziu, Clara veni şi i se aşeză în poală.

— Biata Phelia, suspină ea.

— Necazuri în căsnicie? întrebă Dawson, mângâindu-şi soţia pe păr.

Ea îi luă pipa dintre buze şi trase adânc din ea.

— Se pare să soţul meu îl face teribil de nefericit pe soţul ei, zise ea.

— Soţul ei încearcă să-l ucidă pe-al tău.

— Ştiu, dar mi s-a părut c-ar fi fost nepoliticos să subliniez aspectul când sărăcuţa de ea avea o cădere nervoasă în faţa mea. Şi, în plus, tu câştigi, nu? Nu mi-o imaginez cerând îndurare dacă vânturile ar sufla în pânzele Ebbinbaughului.

— A cerut îndurare?

— Nu cu-atâtea cuvinte, spuse Clara, părăsind poala lui Dawson, dar nu şi pipa. Dar nici n-avea cum s-o facă, nu-i aşa? Ar fi cumplit de nepoliticos şi sunt absolut sigură că Feldin nu ştie c-a venit, aşa că nu încerca s-o potriveşti în calculele şi intrigile tale. Uneori, o femeie înfricoşată nu-i decât o femeie înfricoşată.

— Da, şi să ştii că nu plănuiesc să-i fac viaţa mai fericită, spuse Dawson.

Clara ridică din umeri şi-şi feri privirea. Când el vorbi din nou, tonul nu-i mai era la fel de glumeţ.

— Îmi pare rău. Pentru tine şi pentru ea. Dac-ajută cu ceva.

Clara tăcu un timp, trăgând din pipa lui. În lumina slabă, părea mai tânără decât era.

— Lumile noastre se despart din ce în ce mai tare, bărbate, zise Clara. A ta şi-a mea. Micile tale războaie, păcile mele. Războiul iese câştigător.

— Uneori vine vremea războaielor, zise Dawson.

— Presupun că da, spuse ea. Cred... că da. Totuşi, adu-ţi aminte că la un moment dat războaiele se încheie. Încearcă să te asiguri că, atunci când se încheie, mai rămâne ceva care să merite. Nu toţi duşmanii îţi sunt duşmani.

— Asta n-are logică, iubirea mea.

— Nu, nu-i aşa, zise ea. Doar că pur şi simplu tu nu vezi lumea în felul ăsta. Phelia n-are legătură cu duşmănia dintre tine şi Feldin Maas, cum n-am nici eu. Dar este şi ea expusă riscului, la fel cum suntem eu şi copiii noştri. Phelia îţi este duşman fiindcă trebuie, nu fiindcă aşa a ales ea. Şi când va veni sfârşitul, adu-ţi aminte că în tabăra cealaltă se află o mulţime de oameni care-au avut mult de pierdut şi care n-au pornit ei conflictul.

— Ai vrea să renunţ? o întrebă el.

Clara râse, un sunet jos, ca un tors de pisică. Fumul i se înălţa din gură, învălmăşindu-se în lumina lumânărilor.

— Şi, dacă tot m-am pus pe treabă, să-i cer şi soarelui să nu mai apună?

— De dragul tău aş face-o, zise Dawson.

— De dragul meu ai încerca şi te-ai spulbera tot străduindu-te, zise ea. Nu, fă ce crezi că trebuie. Şi gândeşte-te cum ai vrea să se poarte Feldin cu mine dacă ar ieşi el câştigător.

Dawson lăsă capul în jos. În jurul lor, grinzile şi piatra se cuibăreau în frigul iernii, trosnind şi murmurând. Când îşi ridică din nou privirea, ochii ei erau aţintiţi asupra lui.

— O să încerc, spuse el. Şi dacă uit…?

— O să-ţi reamintesc eu, dragule, zise Clara. Ăsta-i rolul meu.

Ospăţul din acea seară începuse cu o oră înainte de apus şi trebuia să dureze până când se stingea şi ultima lumânare. Lordul Ternigan stătea la masa principală, împreună cu soţia şi fratele lui. Simeon se afla în capul mesei, avându-l lângă el pe Aster, înveşmântat în catifea roşie şi brocart şi arborând un aer stânjenit ori de câte ori i se adresa lady Ternigan. Li se alăturase călăreţul căruia-i reveniseră onorurile vânătoarei – fiul pe jumătate jasuru al unei familii de nobili din Sarakal, aflat în trecere prin Anteea numai Zeul ştie din ce motiv – şi care dădea din cap la tot ce i se spunea, fără să contribuie cu ceva la conversaţie.

Pereţii erau împodobiţi cu cele mai bune tapiserii din colecţia lui Ternigan, lumânări din ceară de albine ardeau în sfeşnice din cristal şlefuit, iar câinii care dădeau târcoale meselor purtau veşminte în culorile fiecărei case nobile a Anteei, o mică glumă menită să însenineze spiritele. Dawson şedea la cea de-a doua masă, suficient de aproape ca să audă ce se vorbea, şi, la celălalt capăt, cu numai cinci persoane între ei, se afla Feldin Maas. Ternigan semnalase astfel, încă o dată, că loialitatea lui era la fel de negociabilă ca virtutea unei târfe. Phelia Maas stătea alături de soţul ei, aruncându-i lui Dawson priviri înlăcrimate. Dawson îşi mânca supa. Avea prea multă sare şi prea puţină lămâie, iar peştele încă mai avea oase.

— Minunată supă, zise Clara. Îmi amintesc că mătuşa mea – nu mama ta, Phelia dragă, ci mătuşa Estrir, care s-a măritat cu filfizonul acela îngrozitor din Birancour – zicea că zeama de lămâie este cel mai bun lucru pentru peştele de apă dulce.

— Mi-aduc aminte de ea, zise Phelia, agăţându-se de cuvintele ei aproape cu disperare. S-a întors să participe la nunta mea şi se prefăcea că are accentul acela îngrozitor.

Clara râse şi pentru o clipă lucrurile chiar părură să fie în regulă.

În spatele lui Dawson, regele Simeon îşi drese vocea. Dawson n-ar fi putut spune ce anume din acest sunet îl alertase, dar

simţi că i se zburleşte părul. Judecând după buzele lui strânse, din care fugise tot sângele, şi după paharul oprit la jumătatea drumului dintre masă şi gură, era limpede că şi Feldin Maas simţea acelaşi lucru.

— Toate astea sunt tribut de la omul tău din Vanai? întrebă Simeon cu o nepăsare forţată.

— Nu, Maiestate. Majoritatea au aparţinut familiei mele de ani de zile.

— A, ce bine. Asta se potriveşte mai bine cu ceea ce am auzit despre Klin şi taxele lui. Am crezut o clipă că le-ai vămuit pentru tine.

Maas păli. Îşi lăsă paharul de vin pe masă. Dawson gustă din peşte şi decise că probabil Clara avea dreptate. Lămâia chiar îi adăuga ceva. Regele Simeon tocmai spusese, în glumă, că darurile trimise de Klin din oraşul cucerit nu erau suficiente nici să decoreze o sală de oaspeţi. Tonul fusese uşuratic, singurul răspuns fusese un hohot de râs, iar Klin avea să fie înapoi în Anteea înainte să vină dezgheţul.

— Vă rog să mă iertaţi, zise Dawson. Natura-şi cere drepturile.

— Înţelegem, zise Feldin Maas muşcător. Vezicile devin mai slabe cu vârsta.

Dawson îşi desfăcu braţele, într-un gest care putea fi citit ca o acceptare a glumei sau ca o provocare. „Dă ce-ai mai rău în tine, omuleţule. Dă ce-ai mai rău.”

Când Dawson ajunse la ieşirea din sala de ospeţe, Vincen Coe mergea tăcut în urma lui. În holul larg de piatră ce ducea către camerele de odihnă, Dawson se opri şi Coe se opri odată cu el. Nu trecu mult timp şi Canl Daskellin, baron de Watermarch, se ivi, cu silueta conturată de luminile dinspre sala de ospeţe.

— Ei bine, zise Daskellin.

— Da, zise Dawson.

— Vino, zise Daskellin.

Cei doi bărbaţi se îndreptară împreună spre una dintre camerele de odihnă. Coe nu rămase pe loc, dar păstră o distanţă mai mare între sine şi mai-marii săi. Dawson se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi poruncit lui Coe să plece. Pe de o parte, vânătorul nu l-ar fi putut refuza. Pe de alta, practic Coe nu-i dădea socoteală decât Clarei. Omul era într-o postură stânjenitoare. Spiritul răutăcios al lui Dawson se simţi ispitit să încerce, doar ca să vadă pe unde-ar fi scos hăitaşul cămaşa, dar

Canl Daskellin vorbi, readucându-i atenţia spre alte probleme.

— Am reuşit să ajung la Ternigan. Loialitatea lui ne aparţine.

— Până se schimbă vântul, spuse Dawson.

— Da, aşa că trebuie să ne mişcăm repede. Cred că putem să propunem un candidat care să-i ia locul lui Klin. Dar…

— Ştiu.

— Am discutat cu prietenii noştri din Camnipol. Contele Hiren ar fi fost alegerea unanimă a tuturor, dac-ar fi trăit.

— Vărul lui Issandrian? Ce le plăcea la el? întrebă Dawson.

— Vărul lui înstrăinat, spuse Daskellin. Dar, oricum, vărul lui răposat. Avantajul lui era că nu-i era deloc drag Issandrian şi nu avea legătură directă cu niciunul dintre noi.

Dawson scuipă.

— Cum se face c-am ajuns atât de iute în postura în care nu vrem să instalăm în funcţie niciun om de-al duşmanului, dar niciunul de-al nostru?

— Ăsta-i pericolul cu conspiraţiile, zise Daskellin. Dau naştere la o oarecare neîncredere.

Dawson îşi încrucişă braţele. În sufletul lui îşi dorea ca fiul său, Jorey, să ocupe locul principelui. Era sânge din sângele lui şi putea avea încredere în el într-un fel pe care simplele conexiuni politice nu-l puteau suplini. Acesta fiind, fireşte, şi motivul pentru care jurase să n-o facă. Vanaiul trebuia smuls din mâinile lui Issandrian. Dar nu putea fi luat de niciunul dintre membrii proaspetei alianţe a lui Dawson fără ca aceasta să rişte să se fisureze. Dawson prevăzuse problema. Avea propunerea pregătită.

— Ascultă-mă, Canl. Vanaiul a fost de la început numai o mică piesă din joc, zise Dawson prudent.

— Aşa-i.

— Odată cu plecarea lui Klin, Issandrian şi-a pierdut tributul, dar oraşul este în continuare proiectul lui. Maas a făcut propagandă în favoarea ocupării sale. Klin a luptat pentru cucerirea lui şi chiar a controlat oraşul până acum. Dacă nu punem la putere pe cineva care să fie identificat cu noi, în ochii opiniei publice oraşul va rămâne al lui Issandrian.

— Dar pe care dintr-ai noştri să-l punem?

— Pe nimeni, asta şi ziceam, spuse Dawson. În ochii celor de la curte, nu-l putem despărţi de Issandrian. Dar acum putem să controlăm impresia pe care o lasă acest lucru. Dacă guvernarea

oraşului s-ar dovedi catastrofală? Dacă oraşul va fi pierdut din cauza incompetenţei, reputaţia lui Issandrian va avea şi ea de suferit.

Daskellin se opri. În lumina slabă care venea dinspre sala de ospeţe şi cu tenul întunecat al bărbatului, Dawson nu-i putea descifra expresia. Insistă.

— Fiul meu mai mic se află acolo, zise Dawson. Îmi trimite rapoarte. Băiatul lui Lerer Palliako se află în Vanai. Îl cheamă Geder. Klin s-a folosit de el pentru diverse treburi nepopulare. Nimeni nu-l place şi nu-l respectă.

— De ce? E greu de cap?

— Mai rău de-atât. Este unul dintre acei oameni care ştiu numai ce-au citit în cărţi. E genul care citeşte despre o călătorie pe mare şi se crede căpitan.

— Şi vrei ca Ternigan să-l numească pe Palliako în locul lui Klin?

— Dacă numai jumătate din ce-am auzit despre el e adevărat, zise Dawson zâmbind, este numai bun să piardă Vanaiul.

Marcus

În cartierul sării din Porte Oliva nopţile nu erau liniştite. Chiar şi în toiul nopţii, când nicio rază de lună nu lumina strada, se auzeau zgomote. Voci cântând sau certându-se, furişatul şi tânguiala pisicilor de pripas. Şi, în camerele pe care le închiriaseră el şi Yardem, respiraţia lentă şi regulată a fetei, care în cele din urmă adormise. Marcus ajunsese să cunoască diferenţa dintre felul în care respira când era cufundată în somn şi cel când doar se străduia să adoarmă. Era o intimitate despre care nu vorbea niciodată.

Yardem stătea ghemuit pe podea lângă tăciunii strălucitori ai vetrei, cu urechile ciulite şi cu ochii privind în gol. Marcus îl văzuse pe tralg stând astfel nopţi întregi: nemişcat, în aşteptare, vigilent fără efort. Yardem nu dormea niciodată în post şi nici nu se chinuia să adoarmă când nu era la datorie. Marcus, înfăşurat în pătura lui, pradă nesomnului, îl invidia pentru asta.

Frigul iernii încă mai era stăpân peste oraş, dar nu mai erau multe săptămâni şi canalele maritime aveau să se deschidă. O corabie din Porte Oliva către Carse ar fi fost o soluţie mai rapidă

decât să traverseze Birancourul pe uscat. Şi atâta timp cât putea ascunde de căpitan şi de echipaj natura exactă a mărfii pe care o transportau…

Scrâşnetul fusese discret, abia auzit, dispărând într-o clipită. Zgomotul unei tălpi de piele frecându-se de piatră. Yardem se îndreptă uşor de spate. Se uită la Marcus, apoi arătă o dată înspre fereastra opacă din pergament şi apoi către uşă. Marcus făcu un semn aprobator şi se rostogoli încet jos din pat, atent ca ţesătura de sub el să nu foşnească.

Lent, făcu un pas către fereastră, în timp ce Yardem se răsucea către uşă. Marcus îşi scoase cuţitul, apăsându-şi degetul pe oţelul lamei pentru a o împiedica să şuiere la ieşirea din teacă. În spatele lui, Cithrin sforăia delicat.

Oricine erau, se mai îndeletniciseră cu asta. Uşa zbură în lături în aceeaşi clipă în care un bărbat năvăli înăuntru prin fereastra din pergament. Marcus dădu o lovitură joasă de picior, înfigându-şi cizma în genunchiul omului. În timp ce acesta se chinuia să-şi recapete echilibrul, Marcus îi tăie beregata, apoi alţi doi bărbaţi se furişară în cameră pe urmele lui. Aveau pumnale. Într-un loc atât de strâmt, săbiile i-ar fi stânjenit. Marcus sperase că vor avea săbii.

Yardem icni ca atunci când ridica o greutate prea mare şi o voce necunoscută scoase un ţipăt de durere. Cuţitarul aflat la stânga lui Marcus lansă o serie de lovituri scurte, menite să-i distragă atenţia şi să-l silească să dea înapoi, în timp ce cel din dreapta înainta, încercând să-l flancheze. Erau zdraveni, dar nu mătăhăloşi. Pursângi sau jasuru mai degrabă decât yemmu sau havirkini. Marcus nu luă în seamă falsul atac, fentând în schimb ca să-l împiedice pe cel din dreapta să treacă în spatele lui. Cel dintâi profită de deschidere şi lovi. Marcus simţi durerea înflorindu-i în coaste, dar o ignoră. În spatele lui se auzi un trosnet de os frânt, dar niciun ţipăt.

— Ne predăm, zise Marcus şi alunecă înainte, agăţând cu piciorul glezna atacatorului din dreapta.

Îşi repezi cuţitul şi omul dădu instinctiv îndărăt, împiedicându-se. Marcus înfipse lama în vintrele bărbatului, dar mişcarea îl lăsase din nou expus. Atacatorul rămas, care-l rănise deja o dată, înaintă să-i dea lovitura fatală. Marcus se răsuci şi arma adversarului îi alunecă pe umăr. Marcus lăsă să-i cadă cuţitul şi apucă încheietura celuilalt, dar acesta se apropie, folosindu-şi

greutatea ca să-l forţeze pe Marcus să se îndoaie pe spate. Răsuflarea lui fierbinte duhnea a bere şi a peşte. Lumina tăciunilor sclipi pe o piele solzoasă şi pe nişte dinţi ascuţiţi, ameninţători. Jasuru, aşadar. Marcus simţi pe abdomen apăsarea cuţitului. Un impuls, şi lama i-ar fi deschis pântecele ca unui păstrăv.

— Yardem? gâfâi Marcus.

— Domnule? zise Yardem, apoi: Au! Scuze!

Un pumnal răsări în ochiul jasurului şi sângele şiroi din rană, negru în penumbra monocromă. Chiar şi murind, atacatorul îl înghesui, dar Marcus putea simţi puterea părăsindu-l şi dădu înapoi lăsând cadavrul să se prăbuşească pe podea.

Trei bărbaţi zăceau sub fereastra sfâşiată, morţi sau sângerând de moarte. Un altul zăcea nemişcat pe podea, cu un braţ întins în vatră şi începând să ardă, iar celălalt era ghemuit lângă perete, la picioarele lui Yardem, cu gâtul într-un unghi ciudat. Cinci bărbaţi. Puternici şi experimentaţi. Asta, îşi zise Marcus, era foarte, foarte rău.

— Ce se întâmplă? întrebă Cithrin ameţită. S-a întâmplat ceva?

— Afară, zise Yardem şi Marcus auzi şi el.

Paşi care se îndepărtau.

— Stai aici, zise Marcus şi ţâşni prin fereastra distrusă.

Pe străzile negre ca noaptea era orb, dar se repezi înainte, concentrându-se asupra fiecărui pas şi sperând că piciorul n-avea să-i nimerească vreo băltoacă îngheţată sau vreo treaptă nevăzută. În faţa lui, alţi paşi lipăiau pe caldarâm. Ceva, un animal mare, şuieră când Marcus trecu pe lângă el. Plămânii îi ardeau, iar sângele de pe umăr şi de pe coaste îl făcea să se zgribulească de frig. Paşii fugarului se poticniră, îşi pierdură echilibrul, apoi se repeziră spre dreapta. Se apropia.

Strada se deschidea într-o piaţetă mai largă şi acolo, în lumina stelelor, Marcus zări silueta fugarului. Era micuţă şi învăluită într-o mantie întunecată, cu o glugă ce-i ascundea capul şi părul. Deghizarea era inutilă. De îndată ce o zări pe femeia grăbită făcând încă doi paşi, ştiu cine era la fel de bine ca şi cum i-ar fi văzut faţa.

— Opal! strigă el. Opreşte-te!

Actriţa ezită, apoi continuă, prefăcându-se că nu fusese recunoscută. Marcus înjură, strânse din dinţi şi continuă să

alerge. Oraşul întunecat îi ignoră pe amândoi. Opal coti pe străzi şi alei, încercând cu disperare să-l năucească sau să-l obosească. Neluându-şi în seamă rănile, Marcus se ţinu pe urmele ei, pas cu pas, până când, ajunsă în dreptul unui bazin mare, Opal se opri, îngenunche şi-şi ascunse faţa în mâini. Pieptul îi tresăltă ca nişte foaie. Marcus se împletici până la ea şi se aşeză alături. Gâfâiau amândoi ca nişte bătrâni. Lumina stelelor sclipea în părul ei blond.

— Nu-i, zise Opal printre gâfâieli. Nu-i ce pare. Trebuie să mă crezi.

— Nu, zise Marcus. Nu trebuie.

— Nu mi-am dat seama, spuse maestrul Kit. Ar fi trebuit, dar nu mi-am dat seama.

Fostul iscusit al lui Marcus purta încă o cămaşă de noapte din stofă vărgată de lână şi o bonetă strâmtă. Ţinuta aceasta şi faptul că Marcus îl găsise dormind buştean în spatele căruţei trupei erau dovezi convingătoare ale nevinovăţiei sale. Maestrul Kitap rol Keshmet nu avea aerul unui om care se pregătea s-o şteargă cu aurul furat. Marcus pe asta şi mizase.

Încăperile în care se aflau fuseseră închiriate de la un berar. În cea mai mare parte a anului, aici erau depozitate ovăzul şi malţul necesare acestei îndeletniciri şi aerul încă mai era îmbibat de mirosul lor. Masa consta din trei scânduri proptite pe două grămezi de cărămizi vechi, iar scăunelele pe care şedeau Marcus, Kit şi nefericita de Opal erau unele pe care nicio lăptăreasă nu le-ar fi folosit. Lumina nestatornică a lumânării maestrului Kit făcea ochii lui Opal să se piardă în umbră. Argumentele ei, cum că era o neînţelegere şi că ea se aflase acolo ca s-o apere pe Cithrin, se evaporaseră ca roua dimineţii de îndată ce maestrul Kit intrase în încăpere, fiind înlocuite de o tăcere posomorâtă.

— Vrei să zici că a pus la cale singură planul ăsta şi că nimeni din cadrul trupei n-a bănuit nimic? întrebă Marcus.

Maestrul Kit suspină.

— Am călătorit împreună cu Opal mai mult decât cu… ăăă, cu oricine altcineva. Cred că mă cunoaşte suficient de bine chiar ca să ştie cum să mă înşele. Căpitane, dacă ar fi minţit despre asta aş fi ştiut.

— Lasă-l în pace, Wester, zise Opal. N-a fost planul lui. A fost

al meu.

Era prima oară când recunoştea. Marcus nu simţi nicio plăcere.

— Dar nu înţeleg de ce, spuse maestrul Kit.

Nu i se mai adresa lui Marcus.

— Credeam că-ţi place de Cithrin.

— Câţi ani mi-au mai rămas? îl întrebă Opal.

Vocea ei era acră ca o bucată de brânză veche.

— Deja o iei în calcul pe Cary pentru rolurile lui Lady Kaunitar. Încă cinci ani şi n-o să mai pot fi decât vrăjitoare şi bunică şi-apoi o să vină o zi în care tu şi ceilalţi o să plecaţi din vreun sat împuţit din Elassae, iar eu nu.

— Opal, dădu să spună maestrul Kit, dar femeia ridică palma, oprindu-l.

— Ştiu cum merg lucrurile-astea. Sunt actriţă de când eram mai tânără decât Sandr. Am văzut ce li s-a întâmplat altora. Chiar mă împăcasem cu ideea. După care fata-bancher a apărut ca din senin şi…

Opal ridică din umeri, o mişcare teatrală exprimând osteneală şi resemnare.

Osteneală şi resemnare, îşi zise Marcus, dar nu regret.

— Bine, spuse el. Să trecem la următoarea problemă.

Maestrul Kit se întoarse din nou către el. În ochii bărbatului erau lacrimi, dar altminteri expresia-i era calmă.

— Am cinci cadavre, zise Marcus. Şi poate trei ore până la prima geană de lumină. Dacă mă duc la oamenii reginei, va trebui să le explic ce s-a întâmplat şi ce avem aşa de preţios în lăzile alea de merită să ucizi pentru ele. Şi-atunci orice speranţă de-a păstra secretul s-a dus. Pe deasupra, va trebui să ne mutăm, pentru cazul în care prietenii lui Opal au la rândul lor alţi prieteni. Noi ne-am vândut căruţa. Tu încă o mai ai pe-a ta.

Rana din umărul lui fusese cuprinsă de o amorţeală inconfortabilă, dar tăieturile de pe coaste se deschideau ori de câte ori trăgea aer mai adânc în piept. Ştia că acum era momentul în care maestrul Kit putea bate în retragere. Marcus sperase că va reuşi să evite negocierile prelungite. Privi ochii întunecaţi ai maestrului Kit în timp ce îşi cântărea alegerile, toate neplăcute.

— Am impresia că trupa îţi datorează ceva, căpitane Wester, zise el în cele din urmă. Ce vrei să fac?

O oră mai târziu, erau din nou în cămăruţele din cartierul sărat. Bărbatul mort nu mai era lângă vatră şi fusese aţâţat un nou foc. Hornet şi Smit, cu feţe sumbre, cârpeau cu fâşii de pânză pergamentul sfâşiat al ferestrei, iar Cary, Sandr şi Mikel contemplau cadavrele stivuite lângă perete ca nişte buşteni. Maestrul Kit se aşezase pe o roabă răsturnată, cu chipul mohorât. Cithrin stătea pe pat, îmbrăţişându-şi genunchii, cu privirea pustie. Nu se uită la Opal şi Opal n-o privi nici ea. Încăperea, mică dintru-nceput, părea periculos de aglomerată.

— E o breşă în zidul dinspre mare, nu prea departe de aleea brutarilor, zise maestrul Kit gânditor. Nu-mi aduc aminte ca locul să ofere prea multe ascunzători sau vreun motiv pentru care te-ai afla acolo, dar cred c-aş putea s-o găsesc.

— Chiar şi pe întuneric? întrebă Marcus.

— Da. Şi dacă noi n-avem motive să ne aflăm acolo, cred că nici alţii nu prea au.

— Par liniştiţi, zise Mikel. Nu credeam c-o să arate atât de liniştiţi.

— Toţi morţii sunt liniştiţi, zise Marcus. Asta-i face să fie morţi. Trebuie să scăpăm de ticăloşii ăştia cinci. N-avem prea mult timp. Cât de departe e locul ăsta?

— O să fim văzuţi, zise Cithrin. O să ne dea de urmă. Zece oameni care cară cinci cadavre? Cum să…?

Fata clătină din cap şi-şi coborî privirea. Era mai palidă decât de obicei. Ceilalţi amuţiseră. Dacă lucrurile ar fi decurs altfel, în încăpere ar fi fost numai trei cadavre, printre care şi al ei. Marcus vedea conştiinţa acestui fapt gravându-se în sufletul fetei, dar nu avea nici timp să rezolve asta şi nici nu ştia cum.

— Maestre Kit? zise Cary gânditoare. Ce ziceţi de scena festivalului din *Nebunia lui Andricore*?

— Nu vorbeşti serios, zise el.

— Ba cred că da, zise Cary şi se întoarse către Yardem. Poţi să cari unul singur? Pe umăr?

Tralgul îşi încrucişă braţele încruntat, dar făcu semn că da. Maestrul Kit era în continuare palid, dar se ridică şi întoarse roaba la loc, uitându-se la ea. Prin contrast, Cary se îmbujorase.

— Yardem ia unul, zise ea. Smit şi Hornet pot să-l care pe ăla mic de colo. Sandr şi Cithrin, pe amărâtul ăla bărbos. Asta înseamnă că rămân doi în roabă. Mikel poate să-i sprijine, iar tu şi căpitanul o s-o căraţi. Eu şi Opal o să luăm nişte torţe şi…

— Nu Opal, spuse maestrul Kit. Ea rămâne cu noi.

— Atunci o iau pe Cithrin, spuse Cary fără să şovăie. Opal poate să-l ajute pe Sandr.

— Unde o iei pe Cithrin? zise Marcus cu voce joasă.

— Să ne asigurăm că nu vă bagă nimeni în seamă pe voi, zise Cary şi se apropie de pat, aşezându-se alături de silueta subţirică a lui Cithrin.

Femeia brunetă înconjură cu braţul umerii lui Cithrin şi-i zâmbi cu blândeţe.

— Haide, surioară. Te simţi în stare să fii curajoasă?

Cithrin clipi ca să-şi alunge lacrimile.

— Kit? zise Marcus.

— *Nebunia lui Andricore.* Este o comedie scrisă de un poet din Cabrai, zise maestrul Kit. Principele oraşului moare într-un bordel şi oamenii trebuie să-i strecoare trupul înapoi în patul soţiei lui, înainte ca ea să se trezească.

— Şi cum reuşesc asta?

— E o comedie, zise maestrul Kit ridicând din umeri. Ajută-mă cu roaba asta, ce zici?

Nu aveau torţe, dar le înlocuiră cu două mici felinare de tinichea aflate în camera din spate. Cu câteva ace şi urmând instrucţiunile lui Cary, rochiile lor deveniră mai scurte la poale şi pe jumătate descheiate la gât şi la spate. Părul le atârna în bucle dezordonate, ameninţând să se desfacă în orice clipă, ca rămăşiţele unei coafuri mai respectabile. Cary dădu cu ruj buzele şi obrajii lui Cithrin şi curba sânilor şi, în întunericul nopţii, cele două păreau modelate din raze de soare şi promisiunea sexului.

— Numără până la trei sute, îi spuse maestrul Kit lui Cary. Apoi urmează-ne. Dacă dau semnalul…

— Începem să cântăm, spuse Cary, apoi i se adresă lui Cithrin: Umerii drepţi, surioară. Suntem aici ca să fim văzute.

— Yardem! zise Marcus în timp ce tralgul sălta pe umăr unul dintre morţi.

— Domnule?

— Ştii tu ziua aia în care o să-mi dai brânci în şanţ şi-o să preiei comanda companiei?

— Eu sunt compania, domnule.

— Corect.

Se strecurară în întuneric. Era un frig năprasnic şi răsuflarea

lui Marcus îi plutea pe dinainte ca o ceaţă. Pietrele caldarâmului păreau făcute din gheaţă, iar dinspre roabă se ridica mirosul morţii, vag, coclit şi familiar ca propriul său nume. Alături de el trăgea maestrul Kit, cu răsuflarea rapidă ca un gâfâit. Cei vii îi cărau pe cei morţi pe străzile întunecate, călăuziţi de memorie şi de lumina stelelor. Coastele lui Marcus erau năclăite de sânge uscat şi rana îl ţinea la fiecare mişcare. Se forţă să înainteze. Părea o eternitate lentă, în care durerea din degete lăsa loc amorţelii, apoi revenea. Auzi în spate deodată vocea lui Cary intonând un cântec deşănţat, apoi, ca o trestie de râu care ar încerca să acompanieze o trompetă, acesteia i se alătură şi vocea lui Cithrin. Se uită peste umăr. La un cvartal distanţă, ţinând felinarele sus, două femei în veşminte sumare se confruntau cu o patrulă de gărzi ale reginei. Marcus se opri şi roaba încetini când o lăsă jos.

— Căpitane, îi şopti agitat maestrul Kit.

— E o tâmpenie, zise Marcus. Nu suntem în comedia ta şi strada aia nu-i o scenă. Oamenii ăia au săbii şi putere. Să le fluturi femeile astea pe dinainte şi să speri c-o să iasă bine este…

— Ceea ce-am făcut, căpitane, zise maestrul Kit. Este ceea ce am făcut şi ăsta e motivul pentru care-am făcut-o. Treci şi trage roaba asta, acum.

În lumina felinarelor, Cary făcu o piruetă râzând. Unul dintre oamenii reginei puse o mantie peste umerii lui Cithrin. Marcus îşi dădu seama că îşi scosese cuţitul fără să ştie când anume o făcuse. „Nu poţi avea încredere în ei”, îşi zise, privind gărzile civile cu mantiile lor verzi şi aurii. „Nu-s de încredere.”

— Căpitane! zise Yardem.

— Du-te! Dă-i înainte, zise Marcus şi se sili să se întoarcă.

Spărtura din zidul către mare se afla la marginea estică a oraşului. O promenadă de piatră albită de zăpadă şi de găinaţul pescăruşilor şi neagră din pricina gheţii şi a nopţii se înălţa deasupra oceanului invizibil. Pescăruşii îşi clădiseră cuiburi în crăpăturile din zid şi pe stâncile de dedesubt. Acolo era o singură deschizătură, nu mai largă decât un cadru de uşă, unde oraşul instalase cândva o armă de mult transformată în rugină, pentru a se apăra de un duşman la fel de mort acum precum trupurile pe care le căra Marcus.

Se mişcară iute şi în linişte. Yardem păşi până la margine şi

azvârli trupul de pe umăr în ceaţa cenuşie ce anunţa zorii. Urmară Smit şi Hornet, ca doi inşi care ajută un tovarăş beat să treacă un prag. Apoi roaba, cu tot cu încărcătura ei de oameni. Şi, în cele din urmă, Sandr şi Opal, care şchiopăta sub greutatea poverii ei, ajunseră la margine. Ultimul dintre cuţitari dispăru. Nu se auzi niciun plesnet. Numai şuieratul vântului, tânguirile păsărilor şi murmurul îndepărtat al valurilor.

— Yardem, zise Marcus. Întoarce-te acasă. Eu o s-o caut pe Cithrin.

— Da, domnule, zise tralgul şi dispăru în beznă.

— O să avem nevoie de bani să le plătim amenda, zise Smit. Ne putem permite?

— Nu mi se pare corect să le amendeze pentru comportament uşuratic în public, spuse Sandr. În cele mai multe locuri tre' să scoţi bani din buzunar ca să ai parte de-aşa ceva.

— Cred că o să facem ce trebuie, le-o tăie scurt maestrul Kit. Întoarceţi-vă cu toţii la căruţa noastră. Aş zice că eu şi căpitanul mai avem o treabă de terminat. Opal, te rog să rămâi cu noi.

Actorii ezitară o clipă apoi se îndepărtară fără grabă. Marcus ascultă ecourile paşilor stingându-se. Sandr spuse ceva şi Smit îi răspunse pe un ton morocănos. Marcus nu reuşi să distingă cuvintele. Maestrul Kit şi Opal rămaseră, două siluete mai negre în bezna din jur. Marcus îşi dori să le fi putut vedea feţele, fiind, în acelaşi timp, bucuros că îi era imposibil.

— Nu pot s-o predau gărzii reginei, spuse Marcus.

— Ştiu, spuse maestrul Kit.

— N-am mai spus nimănui, zise Opal. Singurii oameni care ştiu despre averea fetei-bancher sunt cei care ştiau şi până-acum.

— Afară doar dacă nu cumva vreunul dintre amicii tăi care-noată acolo jos o fi spus cuiva, zise Marcus.

— În afară de asta, recunoscu Opal.

— Mi se pare că nu există decât două alegeri, căpitane. Nu vrei să apelezi la justiţia oraşului. Deci fie Opal pleacă de-aici pe picioarele ei, fie nu pleacă.

— I-adevărat, zise Marcus.

— Mi-aş dori tare mult s-o laşi să plece, zise maestrul Kit. Şi-a pierdut deja locul în trupa mea şi te-am ajutat să-ţi ascunzi fapta. Eşti rănit, dar Yardem Hane nu-i. Nici Cithrin. N-o să spun că nu s-a produs niciun rău, dar sper că a rămas loc de îndurare.

— Mulţumesc, Kit, zise Opal.

Marcus îşi miji ochii. La răsărit se ghicea prima lumină vagă a zorilor. Pe marea boltă de deasupra sa stelele sclipeau şi scânteiau încă, dar cele mai slabe dintre ele dispăruseră. Şi mai multe aveau să se stângă în următoarele câteva minute. I se spusese că, de fapt, stelele erau mereu acolo, doar că pe timpul zilei nu le puteai vedea. Auzise acelaşi lucru şi despre sufletele celor morţi. Nu credea niciuna, nici alta.

— Trebuie să fiu sigur că n-o să ne atace din nou, spuse el.

— Jur, zise Opal agăţându-se de cuvintele lui. Jur în faţa tuturor zeilor că n-o să mai fac nicio încercare!

Maestrul Kit scoase un geamăt brusc, îndurerat, ca şi cum ar fi fost lovit. Marcus făcu un pas către el, dar când bărbatul vorbi, vocea-i era limpede şi puternică şi nespus de tristă.

— O, draga mea Opal, biata de tine.

— Kit, zise ea şi în felul în care-i rostise numele era o intimitate care-l făcu pe Marcus să revizuiască tot ce crezuse că ştie despre cei doi şi despre trecutul lor.

— Minte, căpitane, spuse maestrul Kit. Aş vrea să nu mintă, dar ai cuvântul meu c-aşa e. Dacă pleacă acum, o face intenţionând să se întoarcă.

— Ei bine, spuse Marcus, asta-i o problemă.

Umbra care era Opal se răsuci şi dădu să fugă, dar Marcus îi tăie calea. Ea încercă să-i scoată ochii şi făcu o încercare stângace de a-l lovi între picioare.

— Te rog! Se înşală! Kit se înşală! Te rog, dă-mi drumul!

Disperarea, frica din vocea ei îl făcură să dorească să se dea la o parte. Era soldat şi mercenar, nu un bandit care omora femeile de plăcere. Dădu înapoi, dar şi-o aminti din nou pe Cithrin stând pe pat cu genunchii la gură, apoi înfruntând săbiile patrulei cu cântecul ei stângaci. Promisese că o va proteja pe cât îi va sta în putinţă. Nu numai la bine. Ştia ce trebuia să se întâmple.

— Îmi pare rău, zise Marcus.

Geder ştiuse, fireşte, că favoriţilor lui Klin li se oferiseră camerele cele mai bune şi că oamenii ca el luaseră resturile. Însă dimensiunile jignirii nu-i fuseseră clare. Şedea pe un divan scund, îmbrăcat în mătase. Ferestrele înalte îşi revărsau lumina pe duşumele de parcă Zeul însuşi ar fi răsturnat un urcior cu lapte. Parfumuri de vanilie şi paciuli se insinuau în aer. Ornamentele aurite şi bijuteriile care sclipeau pe grilajul şemineului nu fuseseră smulse în timpul jafului. Chiar înainte ca soldaţii din Anteea să ocupe străzile de dedesubt, fusese de la sine înţeles că locuinţa principelui era sacrosanctă. Nu pentru că era a principelui, ci pentru că era a lui Ternigan. Şi apoi a lui Klin. Şi acum, de neconceput, a sa.

— Excelenţa Voastră?

Geder sări în picioare de parcă ar fi fost surprins atingând ceva ce n-ar fi trebuit. Majordomul era un bătrân sclav timzinai, ai cărui solzi întunecaţi deveneau cenuşii şi se crăpau. Purta acum cenuşiul şi albastrul casei Palliako sau o improvizaţie cât mai apropiată de acestea.

— Vă aşteaptă secretarii dumneavoastră, Excelenţă, zise timzinaiul.

— Da, spuse Geder aranjându-şi mantia neagră din piele pe care o adusese din vechile apartamente. Da, desigur. Condu-mă la ei!

Ordinele sosiseră cu trei zile mai înainte. Lordul Mareşal îl chemase pe Alan Klin înapoi în Camnipol, spre disperarea unora, încântarea altora şi surprinderea nimănui. Uimitor fusese numele celui pe care Ternigan îl alesese ca înlocuitor al lui Klin până când regele Simeon avea să numească un guvernator permanent. Geder citise ordinul de cel puţin zece ori, verificase sigiliul şi semnătura, apoi îl citise din nou. Sir Geder Palliako, fiul vicontelui de Rivenhalm, Lerer Palliako, era acum Protector al Vanaiului. Încă mai purta ordinul, împăturit, într-o punguţă prinsă la centură, ca pe o relicvă sfântă: misterios şi uimitor şi complet nesigur.

Primul său gând, după ce trecuse cel dintâi val de uimire, fusese că îi descoperise Klin trădarea şi că ăsta era modul lui de a se răzbuna. Intrând în sala sfatului, unde protejaţii lui Klin ocupau toate scaunele cu excepţia celui de pe estradă, rezervat

pentru el, Geder simţi din nou aceeaşi bănuială. Pântecele îi ghiorţăi şi îşi simţi mâinile tremurând. Cu senzaţia că sângele îi era subţire ca apa, sui cele două trepte şi se aşeză incomod pe locul de onoare. Odinioară, încăperea fusese o capelă şi icoanele unor zei în care Geder nu credea îl înconjurau din toate părţile. De dedesubt se înălţau către el priviri lipsite de simpatie, inexpresive în cel mai bun caz, dispreţuitoare în cel mai rău. Câteva locuri erau goale. Credincioşi ai casei Klin, care preferaseră să demisioneze din funcţii şi să revină alături de acesta în Anteea decât să se plece în faţa noii orânduiri. Geder îşi dori să fi plecat cu ei.

— Domnii mei, rosti Geder.

Vocea-i suna de parcă l-ar fi gâtuit cineva. Tuşi, îşi drese glasul şi o luă de la capăt.

— Domnii mei, aţi citit până acum ordinele Mareşalului Ternigan. Sunt, fireşte, onorat şi la fel de surprins cum sunt sigur că sunteţi şi domniile voastre.

Chicoti. Nimeni altcineva nu mai scoase vreun sunet. Geder înghiţi în sec.

— Este important ca oraşul să nu sufere din pricina nesiguranţei cauzate de această schimbare. Doresc ca fiecare dintre domniile voastre să ducă mai departe dispoziţiile şi ordinele date de lord Klin, astfel ca… ăăă… schimbarea pe care noi o…

— Vă referiţi la politicile care au dus la rechemarea lui de către Ternigan?

Cel care întrebase era Alberith Maas, fiul mai mare al lui Estrian Maas şi nepotul lui Feldin, unul dintre aliaţii lui Klin.

— Poftim?

— Ordinele, zise tânărul. Sunt aceleaşi care l-au aruncat pe lord Klin în dizgraţia coroanei şi domnia voastră doriţi să le păstrăm?

— Deocamdată da, spuse Geder.

— O decizie îndrăzneaţă, Lord Protector.

Cineva pufni în râs. Geder simţi un val de ruşine, apoi de mânie. Strânse din fălci.

— Când o să ordon o schimbare, lord Maas, o să am grijă să afli de ea, zise el. Va trebui să punem cu toţii umărul să ridicăm Vanaiul din haosul în care se află în prezent.

„Şi nu mă scoate din sărite sau o să te însărcinez cu curăţirea

ierburilor din canale”, gândi Geder, fără s-o spună. Tânărul îşi dădu ochii peste cap, dar tăcu. Geder trase aer adânc în piept, dându-i apoi drumul lent pe nări. Duşmanii îi şedeau dinainte, privindu-l. Oameni cu mai multă experienţă şi cu conexiuni politice mai importante, cărora nu li se oferise puterea pe care o deţinea acum Geder. Aveau să spună ceea ce trebuia, dar adesea pe un ton nepotrivit. Între ei, aveau să clatine din cap şi să râdă de el.

Umilinţa îi alimentă furia.

— Alan Klin a fost un ratat!

Nu asta voia să spună, dar le azvârli cuvintele în obraz ca pe nişte lovituri.

— Înaltul Mareşal i-a oferit Vanaiul şi Klin s-a pişat pe el! Şi fiecare dintre voi a fost parte din eşecul ăsta! Ştiu că după ce-o să ieşiţi de-aici o să faceţi glume şi-o să daţi ochii peste cap şi-o să vă spuneţi că s-a produs o greşeală îngrozitoare.

Se aplecă înspre ei. Fierbinţeala din obraji îl făcea să se simtă curajos.

— Dar, bunii mei lorzi, daţi-mi voie să vă lămuresc. Eu sunt cel pe care l-a ales lordul Ternigan! Eu sunt cel pe care l-a desemnat să transforme Vanaiul dintr-o ruşine într-o bijuterie a coroanei regelui Simeon! Şi asta intenţionez să fac. Dacă preferaţi să mă luaţi peste picior şi pe mine şi datoria ce ni s-a dat, spuneţi-o acum, faceţi-vă bagajele şi duceţi-vă târâş înapoi la Camnipol! Dar NU-MI STAŢI ÎN CALE!

De-acum striga. Frica dispăruse şi odată cu ea şi umilinţa. Nu-şi amintea când se ridicase, dar era în picioare, cu degetul aţintit acuzator către întregul grup. Toţi îl priveau cu ochi mari, cu sprâncenele ridicate. Le citea neliniştea în poziţia umerilor şi în felul în care-şi ţineau mâinile.

„Bun”, îşi zise el. „Lasă-i să se întrebe cine este Geder Palliako şi de ce-i el în stare.”

— Dacă lordul Klin a lăsat treburi urgente neterminate, o să le ascult acum. Altminteri, până mâine aştept de la fiecare dintre voi rapoarte despre starea oraşului în general, despre răspunderile pe care le aveţi şi despre cum vă propuneţi să vă îmbunătăţiţi activitatea.

Tăcerea dură preţ de patru bătăi de inimă. Geder îşi permise să simtă un firicel de plăcere.

— Lord Palliako? zise un bărbat din capătul încăperii. Ar fi

problema taxelor pe grâne?

— Ce-i cu ele?

— Lord Klin lucra la o propunere de a le schimba, Domnia Voastră. Dar n-a luat o decizie înainte de plecare. Vedeţi, grâul proaspăt venit de la sate este taxat cu doi arginţi baniţa, dar cel vândut din depozitele oraşului costă doi şi jumătate. Depozitele locale au făcut apel.

— Pune-le pe toate la doi şi jumătate, zise Geder.

— Da, Lord Protector, zise omul.

— Altceva?

Nu mai era nimic. Geder se grăbi să părăsească încăperea înainte să i se domolească de tot mânia. Când siguranţa adusă de furie trecu, trecu cu totul. Când ajunse în salonul de oaspeţi – salonul lui de oaspeţi – tremura din toate încheieturile. Se aşeză la fereastră, privi piaţa principală a oraşului şi încercă să-şi dea seama dacă îi venea să râdă sau să plângă. Dedesubtul lui, frunzele moarte erau gonite de vânt. Canalul era gol şi uscat şi o echipă de sclavi de diverse rase scotea din el grămezi de ierburi şi gunoaie. Câteva fete pursânge alergau de-a latul pieţei, jucându-se şi ţipând. Îşi spuse că acum îi aparţineau. Sclavii, fetele, frunzele. Totul. Îl îngrozea gândul.

— Geder Palliako, Lord Protector al Vanaiului, zise el în încăperea goală, în speranţa că rostind cuvintele, avea să devină mai uşor de crezut.

Nu mergea. Încercă să-şi imagineze care fuseseră intenţiile lordului Ternigan când îl alesese pe el. Nimic nu avea logică. Scoase din nou scrisoarea, o despături şi citi fiecare cuvânt, fiecare frază, căutând ceva care să-l facă să se simtă reconfortat. Nu găsi nimic.

— Excelenţa Voastră, zise bătrânul timzinai.

Geder tresări, dar mai uşor de data asta.

— A venit lord Kalliam, aşa cum aţi cerut.

— Să între, zise Geder.

Bătrânul servitor ezită, de parcă ar fi fost pe punctul să semnaleze o încălcare a etichetei, dar se mulţumi să se retragă cu o plecăciune. Geder se întrebă dacă întâlnirile din salonul particular de primire erau rezervate unor ocazii speciale. Trebuia să găsească o carte despre eticheta curţii din Vanai. O să pomenească despre asta cu următoarea ocazie când avea să discute cu savanţii pe care şi-i angajase.

Jorey Kalliam intră în încăpere. Purta uniforma lui cea mai bună şi-i făcu lui Geder o plecăciune oficială. Fie Jorey era la rândul lui epuizat şi neliniştit, fie Geder vedea toată lumea ca pe o reflectare a propriei sale dispoziţii. Timzinaiul intră, trăgând după el un cărucior încărcat cu farfuriuţe ca nişte scoici, pline cu fistic şi pere glazurate. Se retrase după ce le turnă apă rece în pahare de cristal. Clinchetul discret al clanţei îi anunţă că rămăseseră singuri.

— Lordul Protector a dorit să mă vadă? întrebă Jorey.

Geder încercă să zâmbească.

— Cine s-ar fi aşteptat, nu? Eu, Lord Protector al Vanaiului!

— Cred că niciunul dintre noi n-ar fi pariat pe asta, spuse Jorey.

— Da. Da, de aceea voiam să-ţi vorbesc între patru ochi, spuse Geder. Tatăl tău e activ la curte, nu? Şi tu îi scrii. N-ai zis că-i scrii?

— Ba da, Excelenţă, zise Jorey.

Îţi ţinea spinarea ţeapănă şi privirea aţintită înainte.

— Da, asta-i bine. Mă întrebam dacă... adică vreau să zic, ăăă, ştii de ce?

— De ce ce, Excelenţă?

— De ce eu? zise Geder şi în vocea lui se simţea un scâncet ca o strună plângătoare de vioară, care-l făcu să se simtă prost.

Jorey Kalliam, fiul lui Dawson Kalliam, deschise gura, o închise la loc şi se încruntă. Ridurile din colţurile buzelor şi de pe frunte îl făceau să pară mai în vârstă. Geder luă nişte fistic de pe farfuriuţă, sparse cojile şi mâncă miezul sărat, nu atât de foame, cât dintr-o dorinţă de a face ceva cu mâinile.

— Mă puneţi într-o poziţie stânjenitoare, Excelenţă.

— Geder. Te rog, spune-mi Geder. Şi eu o să-ţi spun Jorey. Dacă nu te superi. Cred că eşti singura persoană din oraşul ăsta pe care aş putea-o numi prieten.

Jorey trase adânc aer în piept şi-i dădu drumul cu un şuierat printre dinţi, cu privirea îmblânzită.

— Zeul să te aibă în pază, zise Jorey, aşa cred şi eu.

— Atunci poţi să-mi explici ce s-a întâmplat la curte de m-a pus Ternigan pe mine în funcţia asta? N-am niciun susţinător la curte. E prima campanie la care iau parte. Pur şi simplu nu pricep. Şi speram că tu înţelegi.

Jorey făcu semn către un scaun şi, după o clipă, Geder realiză

că îi cerea permisiunea să se aşeze. Geder îşi dădu acordul fluturând din mână şi se aşeză în faţa lui cu palmele între genunchi. Ochii lui Jorey se mişcau de parcă ar fi citit ceva în aer. Geder mai mâncă nişte fistic.

— Fireşte, nu ştiu ce gândeşte Temigan, spuse Jorey. Dar ştiu că acasă domneşte o stare de nelinişte. Klin este aliat cu Curtin Issandrian, iar Issandrian susţine nişte schimbări care n-au fost primite bine chiar de către toată lumea. Şi-a făcut duşmani.

— De-aia l-a rechemat Ternigan?

— Probabil că-i şi ăsta unul dintre motive, dar dacă influenţa lui Issandrian la curte începe să scadă, Ternigan s-ar putea să vrea aici pe cineva care nu a fost asociat cu el. Zici că n-ai un susţinător la curte. Poate ăsta-i motivul pentru care te-a ales. Pentru că familia Palliako n-a trecut de nicio parte.

Geder mai citise despre asemenea situaţii. Războaiele Pulberii Albe, când Cabrai oferise adăpost atât exilaţilor din Birancour, cât şi celor din Herez. Koort Neachi, cel de-al patrulea Regos al Borjei, despre care se spunea că avusese nişte curteni atât de corupţi, încât numise regent un fermier ales la întâmplare. Privind lucrurile din acest unghi, Geder găsi că numirea devenea explicabilă. Şi totuşi…

— Păi, zise el zâmbind cu stângăcie, atunci cred c-ar trebui să fiu recunoscător că tatăl meu nu prea dă pe la curte. Îmi pare rău, totuşi, că al tău o face. Chiar am crezut că Ternigan o să-ţi dea ţie oraşul.

Jorey Kalliam îşi întoarse privirea spre fereastră. Era încruntat. În vatră, focul îşi murmura singur secrete şi în piaţă o mie de porumbei se înălţau ca un singur trup, planând pe cerul alb al iernii.

— Nu mi-ar fi făcut nicio favoare, zise Jorey în cele din urmă. Intrigile de la curte nu-s cinstite, Palliako. Cei de-acolo nu judecă oamenii după valoarea lor şi nu-i interesează ce-i drept şi ce nu-i. Vinovaţii pot să deţină puterea toată viaţa şi să fie plânşi după moarte. Inocenţii pot fi irosiţi ca mărunţişul pentru că aşa-i convenabil. Nu e nevoie să greşeşti pentru ca ei să te distrugă. Dacă distrugerea ta le este de folos, vei fi distrus. Asta, toate astea? Nu-s din vina ta.

— Înţeleg, zise Geder.

— Nu, nu cred că înţelegi.

— Ştiu că n-am meritat numirea, spuse Geder. Am căpătat-o

dintr-un noroc chior şi acum trebuie să muncesc ca să fiu demn de ea. Nu mi-am imaginat că lordul Ternigan m-a pus să conduc oraşul ăsta pentru că mă respectă. Sunt o alegere convenabilă. Nu-i nimic. Acum îi pot câştiga respectul. Pot să conduc Vanaiul. Pot să-l fac să meargă.

— Poţi oare? zise Jorey.

— Pot să încerc, zise Geder. Sunt sigur că acum tata se laudă cu mine în faţa tuturor care-i ies în cale. Casa Palliako n-a mai primit un titlu de când a fost bunicul meu Administrator al Lacurilor. Ştiu că tata îşi dorea asta, şi cu mine aici…

— Nu-i cinstit, spuse Jorey.

— Nu-i, zise Geder. Dar jur că o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să mă revanşez faţă de tine.

— Să te revanşezi faţă de mine?! zise Jorey de parcă Geder ar fi intervenit venind dintr-o altă discuţie.

Geder se ridică, luă cele două cupe cu apă de pe tavă şi îi dădu una lui Jorey. Cu toată seriozitatea de care era capabil, şi-o înălţă pe a sa.

— Vanaiul este al meu, spuse el şi, de data asta, aproape că o crezu. Şi dacă există în el ceva care să-ți acorde onoarea pe care o meriţi, o să-l descopăr. Oraşul ăsta ar fi trebuit să fie al tău şi o ştim amândoi. Dar de vreme ce mi-a picat mie în braţe, jur aici, în faţa ta, că n-o să uit că l-am primit dintr-un noroc nemeritat.

Expresia de pe chipul lui Jorey ar fi putut fi milă sau groază, sau neîncredere.

— Am nevoie să-mi fii alături, zise Geder. Am nevoie de aliaţi. Şi, în numele Vanaiului şi al casei Palliako, aş fi onorat dacă te-ai număra printre ei. Eşti un om de valoare, Jorey Kalliam, şi unul în judecata căruia mă încred. Vrei să-mi stai alături?

Liniştea care urmă îl umplu pe Geder de îngrijorare. Îşi ţinu cupa înălţată cu hotărâre, rugându-se ca Jorey să răspundă închinăciunii.

— Ai repetat discursul ăsta? îl întrebă Jorey în cele din urmă.

— Da, puţin, zise Geder.

Jorey se ridică în picioare şi-şi înălţă şi el paharul. Apa se reversă şi i se scurse pe degete.

— Geder, o să fac tot ce pot, spuse el. S-ar putea să nu fie cine ştie ce şi Zeul mi-e martor că nu ştiu cum ar fi posibil să se termine cu bine, dar o să fac tot ce pot să te ajut.

— E bine şi-aşa, zise Geder şi-şi sorbi apa zâmbind.

Restul zilei fu în egală măsură un test de rezistenţă şi o paradă de onoruri. După-amiaza începu cu un ospăţ de felicitare oferit de reprezentanţii principalelor bresle din Vanai, peste douăzeci de bărbaţi şi femei ce se îmbulzeau să-i obţină atenţia şi favorurile. Apoi primi în audienţă un reprezentant al Newportului care făcea aluzii la schimbarea sistemului de taxare pentru transportul de mărfuri pe uscat, dar care, pe parcursul unei ore lungi şi tensionate, nu explică limpede care erau modificările. Apoi, la cererea lui Geder, auditorul-şef însărcinat cu taxele îi făcu un rezumat cu privire la toate rapoartele pe care Klin le înaintase lordului Ternigan şi coroanei. Geder se aşteptase ca acesta să se rezume la cât de mult aur fusese trimis în nord, dar se pomeni că durează de două ori mai mult decât îşi propusese, cu discuţii despre diferenţa dintre taxele vamale simple şi cele procentuale şi despre „prezentarea conturilor” în raport cu „prezentarea extinsă” care-l făcură să se simtă de parcă ar fi citit ceva într-o limbă pe care încă n-o stăpânea.

La finalul zilei, se retrase în camera de culcare ce aparţinuse cândva principelui din Vanai. Încăperea ar fi putut găzdui într-un colţ apartamentele ocupate mai înainte de Geder şi încă ar mai fi rămas loc pentru alte două ca ele. Ferestrele dădeau spre o grădină cu stejari desfrunziţi şi straturi de flori acoperite de zăpadă. Primăvara, avea să fie ca şi cum ar fi avut o pădure personală. Noul pat al lui Geder era încălzit de o reţea ingenioasă de ţevi ce ieşeau şi reintrau într-un şemineu imens şi a căror pompă era acţionată de curenţi ascendenţi de aer cald. Instalaţia bolborosea încetişor, uneori chiar dedesubtul lui Geder, de parcă salteaua de puf ar fi mâncat ceva ce nu-i priise. Geder rămase culcat în camera întunecată, luminată doar de foc, aproape o oră după ce expediase şi ultimul servitor. Deşi era epuizat, somnul refuza să vină. Când se ridică, avea senzaţia delicioasă că făcea ceva necuvenit ştiind prea bine că va scăpa nepedepsit.

Aprinse trei lumânări de la focul din cămin, făcând ceara să se înnegrească uşor din pricina fumului, şi le aşeză lângă pat. Apoi, dintr-un mic depozit de lucruri aduse aici de scutierul lui, scoase o carte a cărei legătură scârţâia, cea mai recentă achiziţie. O citise deja pe toată şi făcuse o însemnare la pasajul cel mai

interesant ca să-l găsească mai uşor.

„Legendele despre Slujitorul cel Drept, numit şi Sinir Kushku în străvechea limbă din Put, spun despre el că a fost ultima şi cea mai măreaţă armă a lui Morade, deşi nu este limpede în ce măsură toate acestea sunt simple fabulaţii generate de eficienţa reţelei de iscusiţi a dragonului, la fel cum neclară este şi natura curios de pătrunzătoare a nebuniei sale finale.”

Geder îşi trecu degetul peste cuvinte, străduindu-se să-şi amintească puţinul pe care-l ştia despre limbile vorbite în est. *Sinir Kushku.*

Sfârşitul Îndoielii.

Cithrin

Eu spun că există rău pe lume, zise maestrul Kit sprijinind cutia pe şold, şi că îndoiala este arma care ne apără de el.

Yardem luă cutia din mâinile bătrânului actor şi o aşeză în vârful grămezii.

— Dar dacă te îndoieşti de tot, zise tralgul, atunci cum poţi să mai fi sigur de vreun lucru?

— Cu prudenţă. Şi numai pentru a-l reexamina la o dată ulterioară. După părerea mea, cea mai valabilă întrebare este dacă există vreun merit în a te abandona unei certitudini permanente şi necercetate. Nu cred că putem afirma una ca asta.

Căpitanul Wester scoase un sunet gutural, ca un câine care se pregăteşte să atace. Cithrin simţi că-i vine să dea înapoi, dar nu-şi lăsă trupul să cedeze impulsului.

— Putem afirma, zise căpitanul, că a irosi aerul dezbătând întrebarea asta n-o să facă treaba să se termine mai repede.

— Scuze, domnule, zise tralgul.

Maestrul Kit făcu un gest de scuză şi coborî din nou scările fragile de lemn ce duceau în stradă. Sandr şi Hornet, care urcau cărând o ladă cu nestemate, se lipiră de zid ca să-i facă loc. Cithrin se dădu la o parte, oferindu-le suficient spaţiu ca să-i paseze cutia lui Yardem şi pentru ca Yardem să-i găsească un loc în noile lor camere. O adiere rece şi umedă, aducând miros de bălegar proaspăt, se strecura odată cu lumina zilei prin

ferestrele deschise. Lui Cithrin i se părea că primăvara deja venise.

— A fost preot în tinereţe? întrebă Marcus făcând semn din cap spre scări. Când începe să vorbească despre credinţă şi îndoială şi natura adevărului parcă am fi din nou în convoi, cu o predică la fiecare masă.

— Are logică ce spune, zise Yardem.

— Pentru tine, replică Marcus.

— Cred că se poate să fi fost preot. Aşa-i maestrul Kit, spuse Hornet ridicând din umeri. Dacă ne-ar spune că s-a cocoţat pe-un munte şi-a băut o bere cu luna, probabil că l-aş crede. Mai avem două lăzi de mărimea ăsteia şi blocurile alea de ceară.

— Ceară? întrebă Marcus.

— Registrele, zise Cithrin, dar cuvintele îi ieşiră ca un croncănit.

Tuşi şi vorbi din nou.

— Cărţile şi registrele. Sunt protejate împotriva umezelii.

„Ceea ce e cum nu se poate mai bine”, îşi zise ea, „dat fiind că le-am scufundat în iazul morii.” Imediat îşi imaginä o crăpătură în învelişul de ceară. Pagini întregi cu cerneala întinsă şi hârtia mucegăită sub stratul protector. Dacă registrele fuseseră distruse? Ce-avea să-i spună magistrului Imaniel? Cum avea să le explice bancherilor din Carse?

— Bine, păi aduceţi-le sus, zise Marcus. O să le găsim un loc pe undeva.

Hornet făcu semn că a înţeles, dar Sandr cobora deja scările. Nici măcar n-o privise. Îşi spuse că nu-i păsa.

Era perfect conştientă că noile lor camere nu se bucurau întru totul de aprobarea căpitanului Wester. Spre deosebire de locuinţa lor din cartierul sărat, acestea se aflau la etaj şi aveau duşumele de scândură care le raportau celor de dedesubt orice mişcare a lor, într-un limbaj din trosnete şi pocnituri. Prăvălia de la parter îi aparţinea unui agent de pariuri, ceea ce însemna că pe-acolo treceau pe parcursul zilei tot soiul de oameni, de toate felurile. Dar zăvorul din capul scărilor era solid, străzile din jur mai puţin pline de beţivi şi rătăciţi, iar ferestrele nu aveau balcoane sau alte căi simple de acces. În plus, aveau o fereastră care dădea deasupra unei alei unde putea fi golită oala de noapte, iar schimbarea domiciliului o adusese la cinci uşi distanţă de o tavernă de unde puteau să-şi cumpere mâncare şi

bere.

Următorii urcară Cary şi Mikel. Cary zâmbea.

— Un băiat de pe stradă ne-a întrebat ce cărăm, zise ea. Cithrin zări încordarea de pe chipul căpitanului Wester, care se îndreptă către fereastră şi privi afară.

— Ce i-ai spus?

— Că-s bijuterii false pentru sărbătorirea Primului Dezgheţ, zise Cary. Am şi deschis o ladă ca să i le arăt. Trebuia să fi văzut ce dezamăgit a fost.

Cary râse, fără să zărească mânia de pe chipul căpitanului Wester. Sau zărind-o, dar fără să se sinchisească de ea. Pe parcursul zilelor în care căutaseră altă locuinţă şi pregătiseră mutarea avuţiei secrete a Vanaiului în noua ascunzătoare, numele lui Opal nu fusese pomenit decât o singură dată, când Smit glumise, spunând că femeia găsise o cale să evite toată munca asta grea. Nu râsese nimeni.

Cithrin încă nu putea să creadă că toate astea se întâmplaseră cu adevărat. Că Opal voise s-o omoare şi să ia banii era, în sine, greu de înţeles. Că Wester o ucisese pe femeie din cauza asta era şi mai rău. Fireşte, ceilalţi erau mânioşi. Fireşte, îi purtau pică lui Wester. Şi lui Yardem. Şi ei. Nu puteau altfel. Şi iată-i cărând lăzi şi făcând glume. Cithrin descoperi că avea încredere în ei – în fiecare în parte – nu pentru că erau demni de încredere, ci pentru că voia ca ei să fie astfel.

Făcuse greşeala asta cu Opal şi acum se privea greşind din nou. Conştiinţa faptului o întorsese suficient de rău pe dos şi nu mai dormise sau mâncase cum se cuvine din noaptea în care se trezise cu cinci bărbaţi morţi în jurul ei.

Maestrul Kit urcă scările, ducând în braţe o stivă de registre atent împachetate. Apoi Sandr şi Hornet se iviră cu cea din urmă ladă. Odată adusă toată încărcătura, în cameră nu mai rămăsese cine ştie ce loc. Sandr se văzu silit să stea lângă ea. Când văzu că-l priveşte, roşi şi o salută cu o mişcare rapidă, ca de pasăre, cum ar fi salutat o cunoştinţă de pe stradă.

— Cred că asta a fost ultima, zise maestrul Kit în timp ce Yardem îi lua registrele din braţe.

— Vă mulţumesc, zise Cithrin. Tuturor.

— Măcar atât să facem şi noi, zise Smit. Ne pare rău numai că lucrurile s-au întâmplat aşa cum s-au întâmplat.

— Da, sigur, zise Cithrin.

Nu îndrăznea să-i privească în ochi.

— Ce-ar fi să vă duceţi? spuse maestrul Kit. O să încerc să vă prind din urmă.

Actorii salutară şi plecară. Cithrin le auzi vocile prin fereastră în timp ce căruţa se îndepărta. Căpitanul Wester umbla de colo-colo prin cameră ca şi cum neliniştea şi nerăbdarea lui ar fi putut face duşumelele mai tăcute sau mai sigure. Yardem se lungi pe patul înghesuit între stivele de lăzi şi închise ochii, odihnindu-se înainte de venirea nopţii. Maestrul Kit se ridică şi-i întinse mâna.

— Cithrin, spuse el. Speram că o să ne plimbăm puţin împreună.

Ea îşi mută privirea de la mâna bătrânului actor la căpitanul Wester şi înapoi.

— Încotro? îl întrebă.

— Nu m-am gândit la vreun loc anume, zise maestrul Kit. Am crezut că plimbatul în sine ar fi de-ajuns.

— Bine, zise Cithrin şi-i dădu voie s-o ajute să se ridice.

Afară, traficul era schimbător ca apa: aglomerat şi lent în piaţa largă dinspre răsărit, mai iute prin canalul îngust al străzii. Un cinnai stătea în faţa dughenei agentului de pariuri, strigând după bărbaţii şi femeile ce treceau. O mare avere îi aştepta. Norocul le surâdea celor curajoşi. Puteau să compenseze pierderile în afaceri pariind împotriva lor înşişi. Şanse oferite la un preţ cinstit. Părea plictisit de propriile spuse.

Cotigi trase de cai îşi croiau drum cu încăpăţânare prin înghesuială şi o echipă de timzinai cu lopeţi plate venea în urma lor, adunând bălegarul. Câţiva copii se fugăreau ţipând şi împroşcând prin băltoace de noroi şi slin şi lucruri chiar mai rele. Căruciorul unei spălătorese trecu pe lângă ei, tras de o fată pursânge nu mai mare decât Cithrin, căreia viaţa grea îi săpase deja riduri în colţurile gurii. Maestrul Kit mergea înainte şi Cithrin îl lăsă s-o conducă, neştiind dacă îl urma sau mergea alături de el.

Strada se deschidea într-o piaţă pe care Cithrin n-o mai văzuse. La răsărit se înălţa o biserică enormă. Glasuri se împleteau cântând în aerul rece, slăvindu-l pe Zeu şi urmând partitura încâlcită cu hotărâre, ca şi cum cele două demersuri ar fi fost unul şi acelaşi lucru. Maestrul Kit se opri odată cu ea,

ascultă odată cu ea. Zâmbetul de pe faţa lui deveni mai blând, amestecat cu tristeţe.

— E frumos, nu? zise el.

— Ce anume? întrebă Cithrin.

El se rezemă de un perete de piatră şi făcu un gest larg, cuprinzând scuarul, cântecul, cerul de deasupra lor.

— Lumea, cred că asta voiam să zic. Cu toate tragediile, cu toată durerea, eu unul o găsesc totuşi frumoasă.

Cithrin îşi simţi buzele încleştându-se. Voia să-şi ceară scuze pentru ceea ce i se întâmplase lui Opal, dar n-ar fi făcut decât să-l pună pe maestrul Kit în postura de a-şi cere la rândul lui alte scuze şi nu-şi dorea asta. Cuvinte şi gânduri i se ciocneau în minte şi niciunul nu se potrivea situaţiei.

— Ce-o să faceţi acum? întrebă ea.

Kit trase aer adânc în piept şi-l eliberă încet, desprinzându-şi atenţia de la cântec.

— Probabil că pentru moment o să stăm aici. Nu cred că deocamdată Cary este pregătită să preia toate rolurile lui Opal, dar pe la sfârşitul verii, cu ceva repetiţii şi multă muncă, mă aştept să fie gata. După recrutarea din Vanai şi povestea asta cu Opal, trupa este mai mică decât aş fi vrut. Sper că o să pot să recrutez vreo câţiva actori talentaţi. Am descoperit că în oraşele-port se adună adesea actori itineranţi.

Cithrin dădu din cap. Kit făcu o pauză şi, când ea nu spuse nimic, continuă.

— Pe deasupra, sunt de-a dreptul fascinat de căpitanul Wester al tău.

— Nu-i căpitanul Wester al meu, zise Cithrin. A lăsat destul de clar să se înţeleagă că este propriul lui căpitan Wester.

— Aşa a făcut? Ei, greşeala mea, zise maestrul Kit.

Imnul bisericesc căpătă amploare. O sută de voci se înălţară şi coborâră, vibrând în armonie până când păru că altcineva încerca să grăiască prin ele. Şoptirea Zeului. Maestrul Kit părea distras, dar când vorbi din nou, nu pierduse firul conversaţiei.

— Cred că dragonii au lăsat lumii o moştenire… distructivă. Corozivă prin însăşi natura ei şi menită să provoace suferinţă. Neţinută în frâu, va înghiţi lumea-ntreagă. Wester se numără printre puţinii oameni pe care-i cunosc despre care cred că i s-ar putea opune.

— Pentru că-i atât de încăpăţânat? întrebă Cithrin încercând

să ia un ton glumeţ.

— Da, din cauza asta, zise maestrul Kit. Şi probabil din pricina formei sufletului său.

— A fost general în Coasta de Nord acum multă vreme, spuse Cithrin. Cred că soţiei sale i s-a-ntâmplat ceva rău.

— A condus oastea prinţului Springmere în războiul de succesiune. Au existat anumite bătălii cu armata lui lady Tracian care ar fi trebuit să fie pierdute, dar pe care căpitanul Wester le-a câştigat.

— La Wodford şi Gradis, zise Cithrin. Dar oamenii mai vorbesc şi despre… Ellis?

— Da. Câmpiile din Ellis. Se spune că aceea a fost bătălia cea mai cumplită din tot războiul, că niciuna dintre tabere n-o dorea şi niciuna nu putea da înapoi. Se spune că el devenise atât de important, încât prinţul a început să se teamă ca nu care cumva vreun alt pretendent să-i obţină loialitatea. Să-l convingă să schimbe taberele. Springmere a pus să-i fie ucisă familia şi să pară că a fost mâna rivalei lui. Soţia şi fata căpitanului au murit sub ochii lui, în chinuri.

— Ah, exclamă Cithrin. Ce s-a întâmplat cu Springmere? Ştiu că a pierdut tronul, dar…

— Prietenul nostru Marcus a aflat ce se întâmplase cu adevărat, s-a răzbunat şi pe urmă s-a pierdut în negura istoriei. Cred că majoritatea oamenilor sunt convinşi c-a murit. Din experienţa mea, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui bărbat este să supravieţuiască şi să vadă ce puţine satisfacţii îţi aduce răzbunarea. Nu cred că i-au mai rămas prea multe iluzii şi tocmai asta îl face să…

Maestrul Kit îşi luă seama.

— Îmi pare rău. N-am vrut să bat câmpii aşa. Bătrâneţea-i de vină, cred. Voiam doar să-ţi spun încă o dată ce rău îmi pare că s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat şi că o să-mi dau toată osteneala să nu se mai întâmple şi-altă dată.

— Mulţumesc, zise ea.

— Aş vrea să-ţi ofer, dacă pot, o mână de ajutor ca să ajungi în Carse în siguranţă. Am senzaţia că-ţi suntem datori cu mai mult decât o zi de muncă pe gratis. Ştiu că-i cam ciudat, dar cred că, după ce ne-am prefăcut atâta timp că suntem soldaţi, ne-am însuşit ceva din camaraderia spadei.

Cithrin făcu semn că înţelege, dar se simţi încruntându-se

înainte să-şi dea seama de ce. Imnul bisericesc căpătă o cadenţă descendentă, finală, şi în urma lui liniştea păru să se prelingă în lume ca un val. Albatroşii descriau cercuri în înaltul cerului, cu ciocuri galbene şi aripi nemişcate.

— De ce-ţi ceri scuze la orice vorbă pe care-o spui? întrebă ea.

Maestrul Kit se întoarse către ea înălţându-şi sprâncenele stufoase.

— Nu mi-am dat seama c-aşa fac, zise el.

— Tocmai ai făcut-o din nou, spuse Cithrin. Niciodată nu zici ceva de-a dreptul. Mereu spui „cred” sau „am descoperit că”. Nu zici niciodată „soarele răsare dimineaţa”. Întotdeauna spui „cred că soarele răsare dimineaţa”. Parcă te-ai strădui din greu să nu promiţi nimic.

Maestrul Kit deveni serios. O privi cercetător cu ochii lui întunecaţi. Cithrin simţi un fior rece pe şira spinării, dar nu era frică. Era ca şi cum ar fi fost pe punctul de a descoperi un lucru a cărui existenţă până atunci doar o bănuise. Maestrul Kit îşi frecă bărbia cu palma. Sunetul era moale şi intim şi foarte concret.

— Mă miră c-ai observat, spuse el, apoi se surprinse din nou asupra faptului şi zâmbi. Am talentul de a mă face crezut de ceilalţi şi am descoperit că asta-i o problemă. Cred că mi-am însuşit obiceiul ăsta ca să mai diminuez efectul, aşa că încerc să nu fac afirmaţii categorice decât dacă sunt sigur de ele. Absolut sigur, vreau să zic. Mă uimeşte adesea cât de puţine certitudini absolute am.

— Ciudată alegere, zise Cithrin.

— Şi mă ajută să nu mă iau în serios, zise maestrul Kit. Găsesc că a nu te lua în serios are valoarea ei.

— Aş vrea să pot şi eu, zise ea.

Disperarea din propria ei voce o luă prin surprindere, apoi se pomeni plângând.

Actorul o privi nedumerit, mişcându-şi nesigur braţele, în timp ce Cithrin stătea în plină stradă, stânjenită de propriile ei suspine, dar incapabilă să şi le stăvilească. Maestrul Kit o cuprinse cu un braţ şi o călăuzi către treptele bisericii. Mantia lui era din stofă ieftină de lână şi încă mai mirosea a lanolină. Îi acoperi umerii cu ea. Ea se ghemui, punându-şi capul pe genunchi. Simţea spaima şi tristeţea, dar erau foarte

îndepărtate. Însă avalanşa se declanşase şi nu mai putea face altceva decât s-o lase să se desfăşoare. Maestrul Kit îi puse mâna pe spate, masând-o blând ca şi cum ar fi consolat un copilaş. După un timp, suspinele ei se mai domoliră. Lacrimile se uscară. Şi, în cele din urmă, Cithrin îşi recăpătă vocea.

— Nu pot să fac asta, zise ea.

De câte mii de ori nu-şi spusese aceste cuvinte din ziua în care murise Besel? Dar întotdeauna numai în sine. Era prima oară când rostea vorbele cu glas tare, în faţa cuiva. Aveau un gust amar.

— Nu pot să fac asta.

Maestrul Kit îşi retrase braţul din jurul ei, dar rămaseră amândoi înfăşuraţi în continuare în mantia lui din stofă aspră şi ieftină. Câţiva trecători se uitară la ei, dar majoritatea nu-i luară în seamă. Pielea bătrânului actor mirosea ca o prăvălie de mirodenii. Cithrin voia să se ghemuiască pe treptele reci de piatră, să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată.

— Ba poţi, spuse maestrul Kit.

— Nu, eu…

— Cithrin, opreşte-te! Ascultă ce-ţi spun, zise maestrul Kit.

Cithrin se întoarse către el. Părea mai bătrân decât şi-l amintea şi-i trebui un moment până să-şi dea seama că de pe chipul lui dispăruse orice urmă de zâmbet, până şi din colţurile ochilor. Avea pungi sub ochi. Fălcile i se lăsaseră, iar în tuleiele bărbii era mai mult alb decât negru. Cithrin aşteptă să audă ce avea de spus.

— Poţi s-o faci, zise el. Nu, nu, ascultă-mă. Poţi s-o faci.

— Vrei să spui că tu crezi că pot s-o fac, zise Cithrin. Sau că te aştepţi s-o fac.

— Nu. Vreau să spun exact ce-am spus. *Poţi s-o faci.*

Undeva în adâncul minţii lui Cithrin ceva se mişcă. Ceva în sângele ei se schimbă, ca undele răspândindu-se pe un lac când un peşte trece prea aproape de suprafaţă. Mâhnirea copleşitoare era încă acolo, la fel şi teama că va da greş şi senzaţia că se află la cheremul unei lumi sălbatice şi violente. Nimic nu dispăruse. Numai că alături de ele mai era ceva. Nu mai luminos decât un licurici, în bezna minţii ei apăruse un nou gând: „S-ar putea.”

Cithrin se frecă la ochi şi-şi clătină capul. Soarele coborâse mai mult şi mai iute decât se aşteptase. Nu ştia de cât timp

plecaseră din noile camere.

— Mulţumesc, zise ea încet.

— Mi s-a părut că-ţi datorez asta, zise maestrul Kit, care privea obosit.

— N-ar trebui să ne întoarcem?

— Cred c-ar trebui, dacă eşti gata.

Seara se lăsă mai târziu decât se aştepta Cithrin, alt semn că gheara iernii începea să-şi slăbească încleştarea. Yardem Hane stătea pe podea, cu picioarele lui uriaşe încrucişate, mâncând dintr-o farfurie de orez cu peşte. Căpitanul Wester păşea de colo-colo.

— Dacă nu alegem bine corabia, zise căpitanul, o să ne omoare, o să ne arunce cadavrele la rechini şi-o să-şi petreacă restul vieţilor trăind în huzur în vreun port din Syramysul Îndepărtat sau din Lyoneia. Dar n-am avea decât vama de aici şi pe cea din Carse de care să trecem. Pe uscat s-ar putea să ne confruntăm cu cel puţin şase colectori de taxe.

Cithrin se uită la farfuria ei cu peşte, cu stomacul prea încordat ca să poată mânca. Fiecare cuvânt rostit de Wester o făcea să se simtă şi mai rău.

— Am putea să ne întoarcem, zise Yardem. Să mergem în Oraşele Libere şi de acolo spre nord. Sau chiar înapoi în Vanai.

— Fără să ne ascundem într-un convoi? zise Marcus.

Tralgul ridică din umeri, dându-i dreptate. Dincolo de mişcarea statornică a picioarelor căpitanului, registrele învelite în ceară ale băncii din Vanai sclipeau în lumina lumânării. Mintea neliniştită a lui Cithrin se întoarse la ele, până când imagini ale învelişului crăpat şi ale cotoarelor de piele putrezite începură să-i danseze prin faţa ochilor ca un coşmar ce nu voia să dispară.

— Am putea să cumpărăm o barcă de pescuit, spuse Yardem. S-o cârmim chiar noi. Să dăm ocol coastei.

— Ţinând piraţii la distanţă prin forţa personalităţilor noastre? întrebă Marcus. Cabralul e plin de corăbii independente care fură tot ce prind, iar regele Stepan n-o să le oprească.

— Nu prea avem opţiuni bune, spuse Yardem.

— Niciuna. Şi încă vreo câteva săptămâni până să le putem da curs şi celor rele, zise Marcus.

Cithrin îşi lăsă farfuria pe podea şi trecu pe lângă căpitanul

Wester. Luă registrul aflat deasupra teancului, făcu ochii roată prin încăperea slab luminată şi găsi cuţitul cu lamă scurtă cu care Yardem tăiase brânză la prânz. Lama era curată şi strălucitoare.

— Ce faci? o întrebă Marcus.

— Nu pot să aleg corabia sau drumul potrivit sau convoiul în care să ne ascundem. Dar pot să văd dacă registrele sunt ude, şi asta o să fac.

— O să trebuiască să le sigilăm din nou, zise Marcus, iar Cithrin îl ignoră.

Stratul de ceară era cât degetul ei de gros şi se desprindea în ţăndări încăpăţânate. Stratul de cârpă de dedesubt dădu la iveală un alt înveliş de ceară, mai subţire, apoi unul de pergament. Registrul ascuns înăuntru arăta de parcă abia ar fi fost luat de pe pupitrul magistrului Imaniel. Cithrin îl deschise şi paginile foşniră. Scrisul familiar al magistrului Imaniel era ca o amintire din copilărie, la vederea căruia Cithrin fu cât pe ce să izbucnească iarăşi în plâns. Degetele ei urmăriră adunări şi adnotări, balanţe, tranzacţii, detalii privind contracte şi dobânzi. Semnătura magistrului Imaniel şi urma cafenie, striată, a degetului său însângerat. Le lăsă s-o copleşească, familiare şi străine în acelaşi timp. Iată depozitul luat de bancă de la breasla brutarilor şi aici, cu cerneală albastră, înregistrarea plăţilor făcute, lună de lună, ca recompensă pentru toţi anii în care le ţinuseră banii. Dădu pagina. Iată înregistrarea pierderilor suferite din asigurarea corăbiilor cu mărfuri, în anul când furtunile din Lyoneia loviseră mai târziu decât de obicei. Suma o şocă. Nu bănuise că pierderile fuseseră atât de mari. Închise registrul, apucă din nou cuţitul şi luă un altul. Marcus şi Yardem continuau să discute, dar ar fi putut fi la fel de bine în alt oraş la câtă atenţie le acorda.

Următorul registru era mai vechi şi în el găsi istoria băncii, de la actul de fondare, prin ani în şir de tranzacţii şi până aproape de ziua plecării ei. Istoria Vanaiului, scrisă în cifre şi note codificate. Şi undeva, cu cerneală roşie, o mică adnotare menţionând că Cithrin bel Sarcour fusese acceptată ca pupilă a Băncii Medean până la vârsta majoratului legal, când avea să preia depozitul părinţilor, mai puţin costurile creşterii ei. Tot atâtea cuvinte ca pentru o încărcătură de grâu sau pentru investiţia într-o berărie. Moartea părinţilor ei şi începutul

singurei vieţi pe care o cunoscuse ocupau un singur rând.

Luă alt registru.

Marcus puse capăt discuţiei, mâncă şi se ghemui în pat. Răsări o jumătate de lună. Cithrin urmări istoria băncii ca şi cum ar fi citit vechi scrisori de acasă. Ceară şi cârpă şi pergament se adunară în jurul ei ca un cocon. În mintea ei, aproape pierdută sub fascinaţia exercitată de cerneala veche şi de hârtia prăfuită, înmugurea senzaţia unei posibilităţi. Nu încrederea – nu încă – dar un precursor al acesteia.

Abia când o trezi Yardem, luându-i din mână registrul legat în piele, Cithrin îşi dădu seama că, pentru prima oară de la trădarea lui Opal, dormise fără vise toată noaptea.

Dawson

Scări rudimentare de lemn şi trepte improvizate se înşirau pe pereţii Diviziunii, agăţându-se de străvechile ruine ca lichenii de stânci. Mult deasupra, poduri mari legau între ele marginile prăpastiei cu piatră şi oţel şi jadul dragonului: Podul de Argint, Podul Toamnei, Podul de Piatră şi, aproape pierdută în ceaţă, Calea Prizonierilor, de care atârnau colivii şi chingi. Mai jos, unde cele două maluri se apropiau, funii întinse se legănau putrezind în aer. Printre ele se zărea expusă istoria oraşului, fiecare strat înfăţişând o epocă şi un imperiu pe care se clădise cel de deasupra.

Dawson, înfăşurat într-o mantie cafenie, simplă, ar fi putut trece drept un individ venit să scotocească prin movila de gunoaie de la baza Diviziunii sau drept unul dintre contrabandiştii care străbăteau pasajele subterane obscure întreţesute prin fundaţia Camnipolului. Vincen Coe putea să-i fi fost complice sau fiu. Gerul dimineţii îi silea să meargă încet. Mirosul care se înălţa spre suprafaţă era greţos: excremente, bălegar de cal, mâncare stricată, cadavre de animale şi de oameni care erau ei înşişi abia mai mult decât nişte animale.

Dawson găsi arcada. Piatră străveche, cojită, sculptată într-o formă clasică, purtând o inscripţie erodată până la ilizibilitate, dar care nu se ştersese încă de tot. Înăuntru, bezna era absolută.

— Nu-mi place treaba asta, stăpâne, zise vânătorul.

— Nu trebuie să-ţi placă, răspunse Dawson şi pătrunse

îndrăzneţ în întuneric.

Iarna încă mai ţinea Camnipolul în gheare, dar puterile i se împuţinau. Subsolul era plin de mici zgomote: ţârâitul primelor insecte ale viitoarei primăveri, susurul zorit al pârâiaşelor produse de dezgheţ şi răsuflarea blândă a pământului ce se pregătea să se trezească, înverzind. Aveau să mai treacă nişte săptămâni până atunci, apoi primăvara urma să apară ca peste noapte. Dawson, oprindu-se pe mozaicul unei vaste camere de baie abandonate, se gândi câte lucruri urmau acelaşi tipar. O stagnare ce părea că va dura la nesfârşit, urmată de câteva mici semne şi apoi schimbarea subită, catastrofală. Scoase scrisoarea din buzunar şi se aplecă către Coe ca s-o recitească la lumina torţei. Canl Daskellin scria că pe una dintre uşi avea să fie desenat un pătrat. Dawson miji ochii în beznă. Poate că Daskellin avea vederea unuia mai tânăr…

— Aici, stăpâne, zise Coe şi Dawson mârâi.

Acum că îi fusese arătat, semnul era destul de vizibil. Dawson străbătu coridorul scurt şi înclinat ce dădea spre o scară.

— Nu-s gărzi încă, zise Dawson.

— Sunt, stăpâne, zise Coe. Am trecut pe lângă trei. Doi arcaşi şi un individ care supraveghea o capcană.

— Ascunşi bine, aşadar.

— Da, stăpâne.

— Nu pari deloc liniştit.

Vânătorul nu-i răspunse. Culoarul se oprea în faţa unei stânci uriaşe, a cărei suprafaţă era şlefuită şi atât de lucioasă, încât torţa lor păru să dea de două ori mai multă lumină. Dawson îşi urmă propria umbră, descriind o curbă blândă, până când o altă lumină se ivi ca răspuns. Jadul dragonului, sculptat în forma unor stâlpi indestructibili, susţinea o boltă joasă. O duzină de lumânări umpleau aerul prăfos cu o lumină discretă. Şi acolo, într-un cerc de scaune cioplite, se afla Canl Daskellin, cu vechea cunoştinţă a lui Dawson, Odderd Faskellin, la stânga şi având la dreapta un bărbat palid din neamul pursângilor pe care Dawson nu-l recunoscu.

— Dawson! zise Canl. Începeam să-mi fac griji.

— N-ai de ce, spuse Dawson făcându-i semn lui Vincen Coe să se retragă în umbră. Mă bucur doar că eram în oraş. Sperasem să-mi petrec o parte din an în Osterling Fells.

— Poate la anul, zise Odderd. Cu voia Zeului, la anul vom

reveni cu toţii la normal. Deşi, ţinând cont de ultimele veşti…

— Există veşti, aşadar? întrebă Dawson.

Canl Daskellin făcu semn către scaunul din faţa lui şi Dawson se aşeză. Bărbatul palid la faţă îi adresă un zâmbet politicos.

— Nu cred că ne-am cunoscut, îi spuse Dawson.

— Dawson Kalliam, baron de Osterling Fells, spuse Daskellin, zâmbind la rândul său. Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu soluţia tuturor problemelor noastre. Paerin Clark.

— Plăcerea e de partea mea, domnule baron, rosti bărbatul cel palid.

Vocea lui avea accentul susurat specific Coastei de Nord. Dawson îşi simţi părul de pe braţe zburlindu-se. Bărbatul nu avea titlu nobiliar. Nu era anteean. Şi totuşi se afla aici.

— Care-s veştile? întrebă Dawson. Şi care-i rolul noului nostru prieten aici de faţă?

— Este căsătorit cu cea mai mică dintre fiicele lui Komme Medean, zise Odderd. Locuieşte în Coasta de Nord. În Carse.

— Nu ştiam că facem afaceri cu Banca Medean, zise Dawson.

— Issandrian ştie ce punem la cale, zise Daskellin. Nu numai despre Vanai. Despre oamenii pe care i-am infiltrat ca să semene discordia printre fermieri, despre manevra prin care să-l facem pe Feldin Maas să-şi piardă feudele din sud. Tot.

Dawson alungă cuvintele cu o fluturare a mâinii, ca pe ţânţari. El, unul, era mai îngrijorat că acest bancher părea, la rândul lui, să ştie totul. Issandrian n-avea cum să nu descopere în cele din urmă capcanele pe care i le întindeau ei.

— I-a cerut regelui Simeon să-i dea voie să organizeze nişte jocuri, spuse Odderd. Issandrian şi Klin şi Maas şi încă vreo şase inşi. Adună banii necesari. Au dispus curăţarea arenei. Angajează luptători profesionişti şi călăreţi. Arcaşi din Borja. Iscusiţi. Chipurile este o serbare în cinstea prinţului Aster.

— E o armată gata de luptă înăuntrul zidurilor Camnipolului, zise Canl Daskellin.

— E o cacealma atât de transparentă că până şi un copil ar vedea-o, zise Dawson. Dacă se ajunge la răzvrătire, Issandrian va pierde. N-are nici oameni, nici bani destui să finanţeze un război.

— Hmm, făcu bancherul.

Dawson îşi înălţă bărbia ca un animal sălbatic care simte miros de fum. Canl Daskellin luă un teanc de hârtii împăturite de

pe scaunul de alături şi i-l întinse lui Dawson. Hârtia era ieftină, iar scrisul de mână simplu şi lipsit de înfloriturі. Copii, aşadar, ale unei corespondenţe între persoane mult mai însemnate. Dawson îşi miji privirea. Lumina slabă făcea cuvintele să-i joace în faţa ochilor, dar concentrându-se le putea desluşi destul de clar. „Urările mele de bine domniei voastre şi familiei”, şi aşa mai departe. „Străbătuşa noastră comună, Ekarina Sakiallin, baroană peste nobilele pământuri din Sirinae…”

— Sirinae, spuse Dawson. Asta-i în Asterilhold.

— Prietenul nostru Feldin Maas are rude acolo, la curtea regală, spuse Odderd. Încheierea unei serii de căsătorii strategice a fost parte din procesul de pace de după Tratatul de la Astersan. S-a întâmplat acum trei generaţii, dar legăturile există. Maas a trimis scrisori către vreo doisprezece veri de-ai lui, asta din ce ştim noi. S-ar putea să mai fi fost şi altele pe care nu le-am interceptat.

— Au înnebunit! zise Dawson. Dacă-şi imaginează că pot implica Asterilholdul împotriva regelui Simeon…

— Nu asta-i povestea lor, zise bancherul.

Avea o voce rece şi uscată ca o hârtie nouă şi Dawson simţi o repulsie instinctivă.

— Maas vorbeşte în stânga şi-n dreapta despre o mişcare conservatoare a unor bătrâni scorţoşi de la curte care fac presiuni asupra lui Simeon. Îi descrie ca pe nişte inşi dornici să se alieze cu duşmanii Anteei de dragul propriului câştig.

— Asta-i o idioţenie!

— Insinuează, continuă bancherul, că Maccia ar fi fost chemată în apărarea Vanaiului de un adversar de-al lui Alan Klin şi pledoaria lui este convingătoare. Şi-aşa se face că, în faţa unui adversar care recurge la ajutor străin ca să influenţeze tronul, Maas nu are de ales şi trebuie să ceară sprijinul Asterilholdului pentru a apăra onoarea şi domnia legitimă a regelui Simeon şi a garanta viaţa şi siguranţa prinţului Aster.

— Noi suntem cei care-l apără pe Simeon! strigă Dawson.

— Cum spuneţi domnia voastră, răspunse bancherul.

Canl Daskellin se înclină înainte. Ochii îi străluceau.

— Lucrurile se mişcă, Dawson. Dacă partida lui Issandrian a obţinut sprijinul Asterilholdului ca să aducă o forţă armată în Camnipol – şi, pe numele Zeului, cred că aşa a făcut –, nu cu Simeon au o răfuială. Ţinta suntem noi!

— Deja au încercat să te ucidă o dată, zise Odderd. Oamenii ăştia n-au simţul măsurii sau al onoarei. Nu ne putem permite să-i tratăm ca şi cum ar fi nişte gentlemeni. Trebuie să-i batem măr.

Dawson ridică braţele, cerând să se facă linişte. Furia şi neîncrederea îi roiau prin minte ca albinele. Arătă cu degetul spre bancher.

— Şi Coasta de Nord ce interes are în toate astea? întrebă el, vrând de fapt să spună: „Ce cauţi aici?”

Daskellin se încruntă auzind tonul pe care-l folosise, dar bancherul nu păru jignit.

— N-aş putea spune. Lordul Daskellin este Ambasador Special în Coasta de Nord. Sunt sigur că este într-o postură mai bună să însumeze opiniile mai-marilor statului.

— Dar banca ta are sediul în Carse, zise Dawson.

Era aproape o acuzaţie.

— Compania centrală, da, şi avem şi o sucursală acolo, răspunse bancherul. Dar toate filialele noastre acţionează independent una de alta.

— Şi asta ce înseamnă mai exact? întrebă Dawson.

— Compania noastră nu este devotată exclusiv intereselor regatului Coastei de Nord, zise bancherul. Avem relaţii strânse cu persoane de la multe curţi regale – până şi din Anteea, acum că Vanaiul a intrat sub protecţia voastră –, precum şi interesul ca în regatele din nord să fie pace. Din păcate, politicile noastre despre împrumuturi în asemenea situaţii sunt foarte stricte…

— Nu ţi-aş lua banii nici dacă mi i-ai lăsa la uşă, vârâţi într-un ciorap.

— Kalliam! exclamă Canl Daskellin, dar bancherul continuă ca şi cum n-ar fi auzit.

— … dar, de dragul păcii şi al stabilităţii, am fi mulţumiţi să ne facem utili ca intermediari. Ca parte neutră, am putea aborda persoane care, pe domniile voastre, domnilor, v-ar stânjeni.

— N-avem nevoie de ajutor.

— Înţeleg, zise bancherul.

— Nu fi idiot, spuse Daskellin. Banca Medean are sucursale în Narinisle şi Herez. În Elassae. Dacă se ajunge la lupte de stradă, o să avem nevoie…

— N-ar trebui să vorbim despre asta, zise Dawson. Nu de faţă cu oaspeţii.

Bancherul zâmbi, înclinând scurt din cap. Dawson îşi dori ca eticheta să-i îngăduie să provoace la duel un om lipsit de rang. Bancherul nu era altceva decât un negustor mai cu pretenţii. Ar fi trebuit să fie mult mai prejos de atenţia lui Dawson, dar ceva din calmul studiat al omului îl făcea să vrea să-i vadă sângele vărsat. Sprâncenele lui Canl Daskellin se uniseră într-o singură linie, iar Odderd îşi plimba privirea de la unul la altul ca un şoarece prins în mijlocul unei încăierări între pisici.

— Îi cunosc pe Paerin Clark şi pe familia lui de ani de zile, zise Daskellin cu o voce încordată, abia stăpânită. Am o încredere totală în discreţia lui.

— Ce frumos din partea ta, replică Dawson. Eu abia azi l-am cunoscut.

— Vă rog, domnilor, zise bancherul. Eu am venit doar ca să-mi expun clar poziţia. Mi-am expus-o. Dacă lordul Kalliam se va răzgândi, oferta Băncii Medean rămâne în picioare. Dacă nu, în mod sigur nu s-a produs niciun prejudiciu.

— O să continuăm discuţia asta altcândva, zise Dawson, ridicându-se în picioare.

— O, da. O s-o continuăm, zise Daskellin.

Odderd nu spuse nimic, iar bancherul se ridică şi-i făcu lui Dawson o plecăciune în timp ce acesta ieşea. Vincen Coe se ivi tăcut în urma lui. Dawson se îndepărtă cu paşi mânioşi, urmând cărările şerpuite ce-l călăuzeau prin fundaţia Camnipolului.

Când ajunseră în cele din urmă în stradă, îl dureau picioarele şi furia i se potolise. Coe stinse torţa într-un troian şi catranul lăsă o pată urâtă pe albul zăpezii. Dawson hotărâse să vină pe jos şi nu cu trăsura, în parte ca să le arate tâlharilor din solda lui Issandrian că nu se temea de ei, dar şi de dragul discreţiei. Să-şi fi lăsat echipajul să stea pe marginea Diviziunii aşteptându-l să reapară la suprafaţă era ca şi cum şi-ar fi ridicat stindardul în văzul tuturor. Nu că discreţia părea să-i preocupe pe tovarăşii săi de conspiraţie. Ce-o fi fost în capul lui Daskellin?

Şi totuşi, când ajunse acasă cu faţa amorţită de vântul rece, era atât de preocupat, încât nu observă că lângă grajduri aştepta o trăsură care nu-i aparţinea. Bătrânul uşier tralg îşi scutură nervos urechile când Dawson se apropie.

— Bun venit, stăpâne, zise sclavul, cu o plecăciune care-i făcu să clinchetească lanţul argintiu. Aveţi un vizitator. A sosit acum o oră.

— Cine? întrebă Dawson.

— Curtin Issandrian, stăpâne.

Inima lui Dawson se opri în loc şi sângele păru să-i zbârnâie prin vene. Răceala zilei şi iritarea cu care se întorsese de la întâlnire se evaporară. Îi aruncă o privire lui Vincen Coe, iar chipul vânătorului reflecta o uimire identică.

— Şi i-ai dat drumul înăuntru? Lui?!

Sclavul tralg îşi înclină capul – imaginea spaimei şi a neliniştii.

— Doamna a insistat, stăpâne.

Dawson îşi trase spada şi urcă treptele câte trei. Dacă Issandrian se atinsese de Clara, revoluţia lui avea să fie cea mai scurtă şi mai sângeroasă din toată istoria lumii. Dawson avea să-i ardă oasele în piaţă şi apoi să se uşureze pe rugul său. Ajunse în vestibul, cu Coe alături.

— Găseşte-o pe Clara, zise Dawson. Du-o în apartamentele ei şi omoară pe oricine intră dacă nu face parte din personalul casei.

Coe dădu din cap şi dispăru pe culoare, iute şi tăcut ca o boare. Dawson înaintă în tăcere prin propria sa casă, cu spada în mână. Dădu un colţ, provocând exclamaţia speriată a unei cameriste care făcu ochii mari când văzu arma şi, la capătul acesteia, pe stăpânul ei. Câinii îi dădură de urmă la intrarea în solar şi îl însoţiră, scheunând şi mârâind.

Îl găsi pe Issandrian în salonul dinspre apus, cu privirea aţintită asupra focului din vatră. Părul demodat de lung al bărbatului se revărsa pe umeri ca o coamă de leu, cu blondul său roşcat împrumutând strălucirea flăcărilor. Issandrian observă spada şi ridică din sprâncene, dar nu făcu nicio mişcare.

— Unde e soţia mea? întrebă Dawson şi, în spatele lui, câinii mârâiră.

— N-am idee, zise Issandrian. N-am mai văzut-o de când m-a adus aici ca să te aştept.

Dawson îşi miji ochii, cu simţurile încordate, căutând cel mai mic semn de înşelătorie. Issandrian aruncă o privire către câinii care-şi dezgoleau colţii, apoi îşi ridică ochii spre Dawson. În ei nu era urmă de teamă.

— Pot să mai aştept puţin dacă vrei să vorbeşti mai întâi cu ea.

— Ce cauţi aici?

— Binele regatului, zise Issandrian. Suntem oameni de lume,

lord Kalliam. Ştim amândoi unde ne duce calea pe care am apucat-o acum.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Toată lumea discută despre asta: partida lui Issandrian împotriva celei a lui Kalliam, cu regele Simeon oscilând încoace şi-ncolo în funcţie de cum bate vântul.

— Nimeni nu vorbeşte aşa despre Maiestatea Sa de faţă cu mine.

— Pot să mă ridic, lord Kalliam? Sau onoarea domniei tale îţi dă voie să asmuţi câinii asupra unui om neînarmat?

Epuizarea din glasul lui Issandrian îl făcu pe Dawson să şovăie. Îşi vârî spada în teacă şi le făcu semn câinilor. Aceştia se traseră, potoliţi. Issandrian se ridică în picioare. Era mai înalt decât şi-l amintea Dawson. Încrezător, în largul lui şi cu o ţinută mai maiestuoasă decât a regelui Simeon. Zeul să-i aibă în pază pe toţi!

— Putem măcar să discutăm despre un armistiţiu? întrebă el.

— Dacă ai ceva de spus, spune! zise Dawson.

— Prea bine. Lumea se schimbă, lord Kalliam. Nu numai aici. Hallskarul este pe punctul de a-şi detrona regele şi a-şi alege un altul. Sarakal şi Elassae au oferit la rândul lor concesiuni neguţătorilor şi fermierilor. Vremea când puterea revenea de drept nobilimii trece, şi pentru ca Anteea să facă parte din noua epocă trebuie să ne schimbăm şi noi.

— Am mai auzit cântecul ăsta. Nu mi-a plăcut melodia.

— Nu contează dacă ne place sau ba. Se întâmplă. Şi putem să urcăm pe creasta valului sau să încercăm să ridicăm diguri.

— Deci consiliul ăla al fermierilor nu este decât o acţiune dezinteresată în beneficiul tronului, nu? Nu urmăreşte nicidecum propria ta avansare? Mai taie din coada vulpii, băiete. Asta-i prea lungă şi are clopoţei.

— Poţi să-l preiei tu, zise Issandrian. Dacă îţi ofer ţie patronajul consiliului fermierilor, o să-l accepţi?

Dawson clătină din cap.

— De ce nu? întrebă Issandrian.

Dawson se întoarse şi făcu semn spre câinii care se agitau în spatele lui.

— Uită-te la ei, Issandrian. Sunt nişte animale de treabă, nu? Excelente în felul lor. I-am îngrijit de când erau pui. Am grijă să fie hrăniţi. Le ofer adăpost. Uneori îi las să doarmă pe canapea

ca să-mi ţină de cald la picioare. Crezi c-ar trebui să-i îmbrac cu haine de-ale mele şi să-i aşez cu mine la masă?

— Oamenii nu-s câini, spuse Issandrian încrucişându-şi braţele pe piept.

— Ba sigur că sunt. Acum trei ani, un muncitor de-al meu s-a furişat noaptea în casa vecinului său, l-a ucis, i-a violat nevasta şi i-a bătut copiii. Ce zici, ar fi trebuit să-i acord ticălosului un loc la tribuna judecătorului? Să-i permit să aibă un cuvânt de spus cu privire la propria lui pedeapsă? Sau ar fi trebuit să-i ţintuiesc mâinile şi scula de un buştean şi să-i fac vânt în râu?

— Nu-i acelaşi lucru.

— Ba da. Bărbaţi, femei, câini, regi. Fiecare avem locul nostru. Locul meu este la curte, dând ascultare ordinelor tronului. Locul unui fermier este la ferma lui. Dacă îi spui unui porcar că merită un scaun la curtea regală, pui sub semnul întrebării însăşi orânduirea socială, inclusiv dreptul meu de a-i judeca faptele. Şi odată ce vom pierde asta, lord Issandrian, am pierdut tot.

— Cred că te înşeli, zise Issandrian.

— Ai pus să fiu ucis în stradă, spuse Dawson. Ce crezi tu este ultima mea grijă.

Issandrian îşi apăsă palma pe ochi, făcând semn că a înţeles. Părea întristat.

— Acolo a fost mâna lui Maas. Poate că n-are importanţă pentru tine, dar n-am aflat despre asta decât după ce s-a întâmplat.

— Nu-mi pasă.

Cei doi bărbaţi amuţiră. În vatră, focul trosnea încetişor. Câinii se foiră neliniştiţi, dar neştiind ce se aştepta de la ei.

— Nu există nicio cale să punem capăt acestei neînţelegeri? întrebă Issandrian, dar asprimea vocii lui mărturisea că ştia deja răspunsul.

— Renunţă la planurile şi intenţiile tale. Împrăştie-ţi conspiratorii. Oferă-mi capul lui Feldin Maas într-o suliţă şi pământurile lui pentru fiii mei.

— Deci nu, zise Issandrian zâmbind.

— Nu.

— Onoarea ta o să-mi permită să ies din casa ta nevătămat?

— Onoarea mea mi-o impune, răspunse Dawson. Doar dacă nu i-ai făcut vreun rău soţiei mele.

— Am venit să discutăm, zise Issandrian. Nu i-am dorit nicio clipă răul.

Dawson se îndreptă către colţul cel mai îndepărtat al camerei şi pocni din degete, chemându-şi câinii din calea duşmanului. În uşă, Issandrian se opri.

— Crede ce vrei, dar sunt credincios coroanei.

— Şi totuşi îţi faci prieteni în Asterilhold.

— Iar tu porţi discuţii cu Coasta de Nord, zise celălalt şi plecă.

Dawson se aşeză. Conducătoarea haitei se apropie scâncind şi-şi vârî capul în palma lui. Îi scărpină urechile absent. Când fu sigur că-i acordase celuilalt suficient timp ca să părăsească palatul, se ridică şi porni spre apartamentele Clarei. Ea stătea pe marginea divanului, cu mâinile împreunate în poală. Avea ochii mari şi chipul palid. Totul în făptura ei exprima spaimă şi tensiune.

— Unde-i Coe? zise el. L-am trimis să…

Clara ridică o mână, făcându-i semn să privească în spate. Coe stătea ascuns după uşa dată de perete. Vânătorul ţinea într-o mână o spadă trasă din teacă, iar în cealaltă un pumnal curbat, ameninţător. Dacă Dawson ar fi venit cu gânduri rele, nici n-ar fi ştiut ce-l ucisese.

— Bine lucrat, spuse el.

În penumbră era greu de zis dacă vânătorul roşise sau nu. Dawson îi făcu semn să iasă şi închise uşa după el.

— Îmi pare rău, dragul meu, spuse Clara. Valetul m-a anunţat că a sosit lord Issandrian şi nici măcar nu m-am gândit. I-am spus să-i instaleze cât mai confortabil. Nu mi-am putut imagina că-i posibil să-i las să aştepte afară, pe trepte, ca un băiat de prăvălie şi m-am gândit că dacă voia să stea de vorbă cu tine, cel mai bine era s-o facă. Nu mi-a trecut prin minte c-ar fi putut să aibă gânduri…

— N-avea, zise Dawson. Nu de data asta. Dar dacă revine, nu-l mai primi. Nici pe altul dintre amicii lui Maas.

— Trebuie s-o primesc pe Phelia dacă vine. Nu pot să mă prefac pur şi simplu că nu există.

— Nici măcar pe ea, iubirea mea. După ce se termină toate astea, da. Nu acum.

Clara îşi şterse ochii cu dosul palmei. Gestul era lipsit de feminitate, neplănuit şi-i rupse inima lui Dawson. Îi puse mâna pe genunchi, încercând s-o liniştească.

— Lucrurile s-au înrăutăţit, aşadar? întrebă ea.

— Issandrian adună soldaţi. Iscusiţi. S-ar putea să se ajungă la vărsare de sânge.

Clara trase aer adânc în piept.

— Bine atunci.

— Toată lumea spune că nu se gândeşte decât la binele lui Simeon, dar Zeul să ne apere dacă se ridică vreunul care să aibă îndrăzneala să conducă el însuşi. Asterilholdul şi Coasta de Nord sunt gata să cumpere ambele tabere şi ar fi tare fericiţi, şi unul şi altul, să-şi pună o marionetă pe Tronul Despicat, zise Dawson. Trebuie să câştigăm războiul cât timp mai este încă războiul nostru.

Geder

— O revoltă? întrebă Geder simţind că-i stă inima în loc. De ce se revoltă?

— Oamenii flămânzesc, Lord Protector, zise sir Gospey Allintot. Fermierii au început să-şi ducă toată recolta la Newport.

Geder îşi duse mâna la bărbie, hotărât să nu-l lase pe sir Allintot să-i observe tremurul. Sigur, i se spusese ceva despre fermieri şi încărcătura de grâu, dar informaţia se pierduse printre miile de alte aspecte pe care le presupunea administrarea unui oraş. Acum în piaţa de sub ferestrele sale răsunau voci mânioase ca vuietul unui foc. Cineva, un duşman din umbră, complota împotriva Vanaiului, slăbind ţesătura oraşului. Poate Maccia, pregătindu-se să reocupe oraşul înainte ca Anteea să-şi poată consolida stăpânirea. Sau principele exilat, adunându-şi aliaţi din regiune. Gândurile lui Geder se învălmăşeau şi se împrăştiau ca frunzele uscate în bătaia vântului.

— Cine-i în spatele lor? întrebă el străduindu-se să pară calm.

Sir Allintot îşi drese glasul.

— Cred că este o reacţie la faptul că aţi mărit taxa pe grâul de import, excelenţă, spuse Allintot. Fermierii obţin mai mulţi bani pentru grânele lor în Newport, chiar dacă asta înseamnă să călătorească mai departe, pentru că taxele din Newport sunt mai mici.

— Deci ca să facă ei mai mulţi bani lasă Vanaiul să flămânzească? zise Geder. Este inacceptabil! Am putea să

trimitem oameni pe urmele lor. Să intercepteze grânele şi să le aducă aici.

Sir Allintot îşi drese din nou vocea. Fie îl păştea o răceală, fie făcea eforturi să-şi înăbuşe râsul.

— Cu tot respectul, domnul meu, chiar dacă nu punem în balanţă celelalte aspecte, rareori revoltele sunt domolite îndepărtând din oraş o parte din trupe. Poate că domnia voastră ar dori să ia în calcul reducerea taxelor la nivelul de dinainte. Sau, ţinând cont de starea jalnică în care se află proviziile oraşului, chiar puţin mai jos.

— Şi să reduc suma pe care o trimitem coroanei? zise Geder.

— Domnul meu, din nou cu tot respectul, cât timp în Vanai nu intră niciun fel de grâne, nici nu prea avem ce taxa. Plăţile către coroană sunt deja sub nivelul pe care l-aţi stabilit.

În piaţă, strigătele erau tot mai puternice. Geder sări din jilţ şi se îndreptă spre fereastră.

— Bate-i-ar Zeul. De ce nu tac din gură?

Mulţimea se îngrămădea în faţa treptelor palatului. Două sau trei sute de oameni, agitând pumni, pietre sau bâte. Două duzini de soldaţi în armura Anteei stăteau pe poziţii, spadasinii în primul rând, arcaşii în spate. Geder îl zări pe Jorey Kalliam printre soldaţi. Mulţimea năvăli urcând câteva trepte, apoi se retrase.

— O să le vorbesc, zise Geder.

— Domnule?!

— Spune-le că ies, zise Geder. O să le explic problema şi o să le promit c-o s-o rezolv.

— Cum doriţi, domnule, zise sir Allintot şi, după o plecăciune, părăsi încăperea.

Geder îi puse pe servitori să-i aducă mantia neagră pe care o luase în locul taxelor. Scârţâitul şi mirosul de piele îi dădeau mai multă siguranţă şi croiala chiar era reuşită. În timp ce cobora scările largi din lemn lustruit şi traversa holul larg, se gândi că purta mantia ca pe o mască. Pentru că era bine croită şi făcea impresie, se ascundea înăuntrul ei şi ceilalţi vedeau haina şi nu omul.

La un semn de-al său, două slujnice timzinaie înfricoşate deschiseră uşile şi Geder ieşi. Soldaţii care păzeau intrarea palatului i se părură mult mai expuşi acum că nu-i mai privea de la înălţime, ci din spatele lor. Mulţimea părea mai mare. Gloata

îl zări, îşi ţinu o clipă răsuflarea, apoi izbucniră urletele. Bâte şi pumni se agitau prin aer. Sute de feţe îl priveau, cu gurile deschise, arătându-i dinţii. Geder înghiţi în sec şi înaintă.

— Ce faci? îl întrebă Jorey Kalliam.

— Totul e în regulă, spuse Geder şi-şi înălţă braţele, cerând linişte. Ascultaţi! Ascultaţi-mă!

Prima piatră păru un truc al unui iscusit. O pată neagră pe fundalul cerului, mai mică decât o pasăre, înălţându-se din spatele mulţimii şi planând în aer nemişcată. Abia în ultimele momente ale coborârii sale iluzia se sfărâmă şi piatra se năpusti către obrazul lui Geder. Impactul îl făcu să dea îndărăt poticnindu-se şi pentru o clipă lumea deveni tăcută şi îndepărtată, iar la periferia vederii sale lumina zilei se întunecă. Apoi văzduhul vuia din nou şi mulţimea se năpustea înainte. Pe deasupra haosului se înălţă vocea lui Jorey Kalliam.

— Trageţi cu arcurile. Menţineţi-vă pe poziţie!

O săgeată venită din mulţime trecu zbârnâind pe deasupra lui Geder. Izbi zidul palatului şi se sfărâmă. Cineva îl apucă de braţ şi-l trase în susul scărilor. Partea stângă a feţei îl ustura şi în gură avea gust de sânge.

— Intră înăuntru şi stai acolo! îi strigă Jorey. Nu te apropia de geamuri!

— N-o să mă apropii, zise Geder şi o altă piatră şuieră pe deasupra lui.

Se ghemui, alergând către siguranţa zidurilor. De îndată ce intră, sclavii închiseră uşile şi lăsară să cadă o bârnă de lemn într-un set de proptele aflate pe interior. Geder se aşeză pe trepte îmbrăţişându-şi genunchii şi ascultă cum strigătele dinspre piaţă deveneau urlete de durere. Un zgomot puternic se produse afară şi o voce de femeie ţipă. Descoperi că se legăna înainte şi-napoi şi se sili să se oprească. Scutierul lui se ivi alături, cu o cârpă umedă, ca să şteargă sângele de pe faţa lui Geder.

După ceea ce părură ore în şir, dar fuseseră, cel mai probabil, numai câteva minute, zgomotele luptei se stinseră. Când liniştea se întinse mai mult timp, le făcu semn sclavilor. Uşile fură deblocate şi Geder privi afară. În piaţă nu mai erau decât soldaţii Anteei. La picioarele scărilor palatului zăceau cinci cadavre, iar sângele strălucea aproape obscen în lumina amiezii. Arcaşii îşi menţineau poziţiile, cu săgeţile pregătite, dar

fără să-şi fi încordat arcurile. Jorey Kalliam stătea în centrul pieţei, înconjurat de o jumătate de duzină de soldaţi înarmaţi cu săbii. Geder auzea răpăitul cadenţat al spuselor lui, fără să desluşească însă niciun cuvânt. Se întoarse pe călcâie şi porni către camerele sale. Cineva reuşise să arunce o piatră atât de sus, încât îi spărsese una dintre ferestre. Cioburile sticleau în lumina soarelui.

Nu aşa trebuia să meargă lucrurile. I se oferise şansa să-şi facă un nume şi el o rata. Nici măcar nu înţelegea cum o rata, ci numai că orice decizie pe care o lua dădea naştere la alte două probleme, fiecare de două ori mai gravă decât cea de la care se plecase. Ştia că soldaţii nu-l respectau. Că locuitorii oraşului îl dispreţuiau. Avea prea puţine cunoştinţe ca să conducă de unul singur un oraş de complexitatea Vanaiului şi nu avea suficienţi aliaţi care s-o facă în locul lui. Îşi dorea ca Ternigan să-l recheme şi pe el acasă, ca pe Klin. Să fie chemat să dea socoteală – să fie condamnat chiar – era mai bine decât să rămână aici.

Cu excepţia faptului că vedea deja dezamăgirea de pe chipul tatălui său. Putea deja să-i audă cuvintele consolatoare, spuse cu o falsă voioşie: „Ai făcut cum ai ştiu mai bine, fiule. Eu sunt în continuare mândru de tine.” În imaginaţia lui Geder, tatăl lui încerca să-l protejeze de ruşinea propriului eşec. Orice era mai bine decât asta. Moartea în mâinile unei mulţimi furioase era mai bună decât asta. Propriile sale umilinţe îi provocau durere, dar Geder le putea îndura. Să-şi vadă tatăl umilit la rândul lui ar fi fost însă prea mult. Trebuia să existe o ieşire. Pur şi simplu trebuia!

O servitoare intră cu o mătură şi un făraş şi strânse cioburile. Geder abia de-i aruncă o privire. Aerul care se strecura prin ochiul de geam spart era rece, dar nu chemă pe nimeni să repare fereastra. Era încă îmbrăcat cu mantia lui de piele. Îi era suficient de cald aşa. Şi dacă nu-i era, oricum n-avea mare importanţă.

Lumina se deplasa pe perete, înroşindu-se pe măsură ce soarele îşi încheia drumul pe cer. Un bărbat din neamul pursângilor intră, ezită, apoi reaprinse focul din vatră. Pe Geder îl dureau picioarele, dar nu se clinti. În scurt timp, bărbatul reveni cu o bucată de piele pe care o legă peste geamul spart. Încăperea se întunecă.

Nu era cinstit ca Ternigan să nu plătească pentru asta. El îl pusese pe Geder la comandă fără să-i ofere călăuzire sau oameni loiali care să-l susţină. Dacă merita cineva să se facă de râs din cauza situaţiei din Vanai, acela era mareşalul. Dar, firește, asta n-avea să se întâmple. Fiindcă, dacă era vina lui Ternigan că avusese încredere în Geder, atunci regele Simeon ar fi trebuit să fie învinovăţit la rândul lui că îl numise pe Ternigan la comandă. Nu, vina avea să-i revină toată numai şi numai lui Geder.

Totuşi, nu-şi putea imagina ce fusese în capul lui Ternigan. Numirea lui îi lăsase pe toţi cu gura căscată. Geder însuşi avusese nevoie de informaţiile primite de la Jorey ca să găsească un motiv plauzibil ridicării sale în rang. Nimeni nu crezuse că alegerea era una înţeleaptă. Singurele două persoane care avuseseră încredere în ea fuseseră Geder şi lordul Ternigan. Erau singurii care crezuseră că-i posibil şi, chiar şi aşa…

Sau poate că nu. Şi dacă, de fapt, nimeni nu crezuse că-i posibil? Nici măcar la început.

— O! exclamă Geder în camera pustie.

Când se întoarse i se înmuiară genunchii. Stătuse prea mult timp nemişcat. Şchiopătă până la divanul cel mai apropiat de foc, în timp ce mintea întorcea problema pe toate feţele parcă din proprie iniţiativă. De câte ori nu auzise el spunându-se că Vanaiul era numai o piesă mică dintr-un joc mult mai mare? Şi totuşi, până acum nu înţelesese.

În primul rând, oricât de tare-l durea s-o recunoască, Geder nu avea niciun fel de pregătire să conducă oraşul.

În al doilea rând: Ternigan îl numise la comanda Vanaiului.

În al treilea rând: Ternigan nu era prost. În consecinţă, Ternigan – indiferent din ce motive şi din ce loialităţi conflictuale – voise ca Vanaiul să cadă pradă haosului. Geder era un sacrificiu convenabil.

Când zâmbi, rana de la buză i se deschise din nou. Râse şi rana sângeră.

„Maiestatea Voastră”, începea scrisoarea, „în calitatea mea de Protector al Vanaiului mă văd silit să concluzionez că tensiunile politice de la curtea imperială fac imposibil controlul pe termen lung al oraşului.”

Geder îşi plimbă din nou privirea pe pagină. Pe parcursul nopţii scrisese vreo şase versiuni. Unele fuseseră tirade mânioase, altele scuze abjecte. Forma pe care o adoptase în cele din urmă era inspirată îndeaproape de o scrisoare trimisă de Marras Toca regelui Hallskarului cu câteva secole în urmă. Textul era reprodus integral într-una dintre cărţile lui şi retorica sa era în acelaşi timp minimalistă şi mişcătoare. Geder făcuse suficiente modificări ca să aibă conştiinţa împăcată că nu comisese un plagiat şi totuşi structura de bază transpărea. Geder cusu scrisoarea. Însemnă pagina exterioară şi îşi puse pe ea sigiliul oficial din ceară purpurie. Eseul care conţinea scrisoarea lui Marras Toca era alături, pe masă, şi Geder îl răsfoi din nou, simţindu-şi inima uşoară cum nu mai fusese de săptămâni în şir. Găsi pasajul pe care-l căuta şi se opri să sublinieze fraza importantă.

„...distrugerea Astapalului a fost întreprinsă de Inys ca o manevră tactică pentru a-l împiedica să cadă sub controlul lui Morade...”

O adnotare cu propriul lui scris îi atrase atenţia. „Să priveşti undele ca să afli unde a căzut piatra.”

O, da! Odată ce avea să revină în Camnipol, va avea timp pentru asta. Poate că Alan Klin nu-şi dăduse seama că pierduse protectoratul oraşului prin trădare. Geder, în schimb, era perfect conştient de asta şi nu uita niciodată o jignire. Avea să înţeleagă de ce luase Ternigan această decizie şi ce se ascundea dedesubtul ei. Dar asta mai târziu.

Noaptea ce trecuse fusese o încercare. Pe parcursul orelor ei lungi şi întunecate mintea lui se tot frământase, revenind iar şi iar asupra felului în care fusese folosit. Cum fusese pregătit eşecul lui şi ce preţ avea să plătească pentru asta. Plânsese şi blestemase. Citise cărţile, rapoartele oamenilor şi istoria Vanaiului. Reuşise chiar să aţipească puţin.

— Stăpâne, zise scutierul. M-aţi chemat?

— Da, spuse Geder ridicându-se în picioare. Sunt trei lucruri de făcut. Mai întâi, ia scrisoarea asta şi găseşte cel mai iute călăreţ pe care-l avem. Vreau să ajungă în Camnipol cât mai repede cu putinţă.

— Da, stăpâne.

— Al doilea: ia punga de acolo. Îl ştii pe savantul ăla cu care am lucrat? Cumpără toate cărţile pe care le are. Apoi adu-le încoace şi împachetează-le alături de lucrurile mele. O să plecăm din Vanai şi vreau să le iau cu mine.

— Plecăm, stăpâne?

— Al treilea: trimite-le vorbă secretarilor mei. Vreau să mă întâlnesc cu ei într-o oră. Oricine întârzie va fi biciuit. Spune-le asta. Cine întârzie va fi biciuit şi i se va turna sare pe răni.

— D-da, stăpâne.

Geder zâmbi şi de data asta rana îl duru mai puţin. Scutierul său făcu o plecăciune zorită şi plecă în grabă. Geder căscă şi se întinse, apoi părăsi pentru totdeauna camerele pe care le ocupa în palatul principelui din Vanai. Pasul îi era uşor, iar dispoziţia senină nu-i era afectată de noaptea nedormită. În aer plutea promisiunea subtilă a primăverii, iar lumina palidă a dimineţii se revărsa pe pavajul pieţei unde cu o zi mai înainte stătuseră răzvrătiţii. La celălalt capăt la pieţei, un localnic mai îndrăzneţ spânzurase o momâie cu înfăţişarea lui Geder. Aceasta avea un burdihan imens, o mantie neagră asemănătoare cu a lui şi expresia de pe tărtăcuţa uscată ce-i ţinea loc de cap era o capodoperă de idioţenie. De gâtul păpuşii atârna o pancartă pe care scria DĂ-NE DE MÂNCARE SAU DĂ-NE LIBERTATEA. Geder înclină din cap către celălalt eu al lui, oferindu-i un salut scurt şi lipsit de simpatie.

Oamenii ocupau aceleaşi locuri ca atunci când li se adresase prima dată. Mulţi păreau abia treziţi din somn. Jorey Kalliam se afla printre ei, cu sprâncenele încruntate. Gospey Allintot stătea în spate, cu braţele încrucişate şi cu capul sus. Credea, probabil, că va fi tras la răspundere pentru revolta din ziua precedentă. Geder înaintă până în faţa fostei capele. Nu se aşeză.

— Domnii mei, spuse el cu asprime. Îmi cer iertare pentru ora nepotrivită, dar vă mulţumesc că aţi venit. În calitate de Lord Protector, este datoria şi onoarea mea să vă comand în această ultimă zi pe care o petrecem în Vanai.

Tăcu o clipă, lăsând cuvintele să-şi facă efectul. Ochii lor deveniră mai strălucitori. Nedumerirea le destinse expresiile încruntate şi le alungă tensiunea din umeri şi gâturi. Geder dădu aprobator din cap.

— Până la căderea nopţii, vă veţi scoate toţi oamenii pe

porţile oraşului şi vă veţi pregăti să mărşăluim spre Camnipol, spuse el. Înţeleg că mâncarea e cam pe sponci, aşa că asiguraţi-vă că avem provizii înainte să adunăm orice alte prăzi. Acesta nu este un jaf.

— Atunci ce este? întrebă Alberith Maas.

— Să nu mă mai întrerupi încă o dată, Maas. Deocamdată sunt încă la comandă. Sir Allintot, vrei să fii amabil să te asiguri că se închid toate canalele? O să lăsăm albiile fără apă. Şi va trebui să închidem porţile de pe străzi.

— Care porţi?

— Cele de fier de la capătul străzilor, zise Geder.

— Da, domnule. Le ştiu. Întrebam pe care dintre ele doreşti să le închidem.

— Pe toate. Lord Kalliam, vreau să păzeşti porţile oraşului. Nimeni nu intră şi nimeni nu iese în afară de noi. Este foarte important să nu fugă nimeni.

— Plecăm? întrebă Maas.

— Am fost silit să concluzionez că tensiunile politice de la curtea imperială fac imposibil controlul pe termen lung al oraşului, zise Geder. Aţi văzut cu toţii că sir Klin şi-a dat toată osteneala şi n-a ajuns la niciun rezultat. Am citit istoria Vanaiului. Ştiţi de câte ori a căzut sub stăpânirea Anteei? De şapte ori. Cea mai lungă ocupaţie a fost de zece ani, în vremea domniei reginei Esteya a III-a. Cea mai scurtă a fost de trei zile, în perioada Interregnului. În fiecare dintre cazuri, oraşul a fost cedat în cele din urmă, în baza unor tratate, sau sacrificat în beneficiul unui ţel mai mare. Ceea ce înseamnă că Vanaiul a fost pierdut din pricina jocurilor politice. Dată fiind situaţia din Camnipol, suntem pe punctul de a face asta din nou.

— Ce ştie el despre situaţia din Camnipol? şopti cineva, suficient de tare ca Geder să audă, dar nu atât de tare încât să nu-l poată ignora.

— Datoria mea de Protector al Vanaiului nu este faţă de oraş, ci faţă de Anteea. Dacă aş fi crezut că prezenţa noastră aici poate fi în beneficiul coroanei, aş fi rămas, şi la fel voi toţi. Dar tratatele de istorie ne arată că acest oraş ne-a costat sângele şi vieţile multor bărbaţi nobili şi viteji, fără niciun beneficiu de durată pentru Tronul Despicat, indiferent cine l-ar fi ocupat. În calitatea care mi-a fost încredinţată de lordul Ternigan în numele regelui Simeon, am stabilit că Vanaiul nu poate fi

păstrat într-un mod avantajos pentru coroană. Curierul cu vestea despre ordinele mele şi motivele lor se află deja pe drumul dragonului, către Camnipol.

— Adică plecăm pur şi simplu acasă?! exclamă Maas cu un glas ultragiat. Lăsăm oraşul pe mâna oricărui duşman al Anteei care se va nimeri pe-aici?

— Sigur că nu, răspunse Geder. Îi dăm foc.

Vanaiul muri la apus.

Dacă oamenii ar fi ştiut, dacă ar fi înţeles primejdia, micuţa revoltă din piaţa palatului ar fi fost o nimica toată. Dar în ciuda golirii canalelor, a lemnului, cărbunelui şi uleiului împrăştiate în pieţe şi pe străzi şi a închiderii porţilor, ei nu-şi imaginară că putea urma altceva decât nişte represalii pentru piatra aruncată în capul lui Geder. Probabil unii dintre răzvrătiţi aveau să fie prinşi şi arşi pe rug. N-ar fi fost primele execuţii la care Vanaiul fusese martor. Oraşul nu înţelese ce i se întâmpla până când anteenii nu ieşiră în marş pe porţi, şi atunci era prea târziu.

Istoria se întorsese împotriva Vanaiului. Era un oraş cu străzi înguste, cu case de lemn îmbibat cu ulei împotriva umezelii, cu porţi la capetele fiecărei străzi. Era plin de sine şi sigur că nu avea să sufere vreun rău permanent, pentru că nu i se mai întâmplase până atunci. Era doar o mică piesă într-un joc mult mai mare.

Geder se instalase pe un mic podium pe care sir Alan Klin îl lăsase în Vanai. Scaunul consta dintr-o fâşie de piele şi era puţin cam îngust pentru el, dar mult mai confortabil decât propriul lui scaun de campanie. Ofiţerii de rang înalt îi stăteau alături.

În mintea lui, se pregătise pentru acest moment. Odată ce totul avea să se termine, urma să se ridice, să anunţe că, după părerea sa, Vanaiul nu mai avea nevoie de protecţie şi să dea ordinul pornirii în marş. Avea să fie ceva desprins din paginile legendelor de odinioară. În jurul lui, ofiţerii se foiau, privindu-l de parcă nu ar fi fost siguri dacă într-adevăr voia să meargă până la capăt.

La o sută de metri în faţa lor, porţile Vanaiului se închiseră, strălucind ca aurul în lumina soarelui la apus. Geder se ridică în picioare.

— Baricadaţi porţile, zise el.

Ordinul fu transmis mai departe, părând să aibă ecou şi să se

amplifice în timp ce era trecut din om în om. Sunetul avea să ajungă, în curând, şi la porţile dinspre sud. Inginerii aşteptau la posturi şi trecură de îndată la acţiune. În mai puţin de un minut, marile porţi erau închise. Să fie redeschise cu forţa n-ar fi durat foarte mult, însă mai mult decât îi rămăsese Vanaiului.

— Lansaţi săgeţile aprinse, zise Geder pe un ton degajat.

Ordinul fu îndeplinit. Douăzeci de arcaşi îşi aprinseră săgeţile şi-şi înălţară arcurile, dârele trasate de flăcări prin aer părând, în lumină, abia mai puternice decât nişte licurici. Mai traseră odată, apoi de încă două ori. De jur-împrejurul oraşului, arcaşi purtând culorile lui procedau probabil la fel, pe măsură ce ordinul ajungea la ei. Geder se aşează din nou. Când îşi imaginase el lucrurile, totul se petrecuse dintr-odată, dar iată că soarele aluneca sub linia orizontului, lumea aurie din jur topindu-se în cenuşiu, şi nu se vedea nici urmă de incendiu. Geder tocmai se întreba dacă n-ar fi trebuit să le spună arcaşilor să tragă din nou, când zări înălţându-se cea dintâi dâră de fum. Sub ochii lui, fumul se întinse, dar lent. Avea să dureze mai mult decât crezuse.

Fumul deveni mai gros şi, când vântul îl purtă către el, se dovedi dens şi uleios. O altă pală de fum se înălţă dinspre sud ca un răspuns, întunecimea sa ridicându-se atât de sus, încât reflectă ultimele raze ale soarelui, învolburându-se roşie pentru o clipă, apoi întunecându-se din nou. Geder se foi pe scaun. Se făcea frig, dar nu voia să-şi ceară haina. Nu dormise de două nopţi şi simţea oboseala dându-i târcoale. Se sili să stea mai drept.

Multă vreme nu păru să se întâmple nimic. Ceva fum. Rumoarea îndepărtată a unor glasuri. Geder nu crezuse că, odată aprins, focul avea să fie uşor de stins, dar poate că asta se întâmpla. Fumul se răspândea, întinzându-se şi mai tare deasupra aşezării învăluite în noapte. Apoi, parcă venindu-şi în fire, focul luă în stăpânire oraşul.

Începură ţipetele, voci urlând şi văicărindu-se. Se aşteptase să audă ceva, fireşte, dar crezuse că va fi cam ca revolta care-l tulburase – Zeule, abia cu o zi în urmă? Era însă cu totul altfel. În aceste strigăte nu se simţea nici urmă de mânie, ci numai sute de voci cuprinse de o groază pură, animalică. Geder observă mişcare în rândurile trupelor. Câţiva oameni se strecuraseră afară din oraş şi spadasinii Anteei, respectând

ordinele primite, îi doborau unul câte unul. Geder îşi atinse buza, zgândărindu-şi rana. Îşi aminti de momâia cu chipul lui atârnând spânzurată în piaţă. Ei începuseră. Nu era vina lui că acum mureau.

De pe străzi începu să se ridice fum, luminat pe dedesubt de flăcări, acoperind luna. Focul asaltă clădirile aflate mai aproape de zid şi se înălţă, lăsând oraşul în urmă şi arzând pe cer deasupra lui. Se auzea acum un alt sunet, jos, regulat, ca o armată în marş. Geder simţi pământul cutremurându-se şi privi în jur, aşteptându-se să vadă o alunecare de teren sau un atac. Preţ de o clipă îşi imagină că ar fi putut fi cel din urmă dintre dragoni, ascuns sub Vanai şi deranjat din somnul său. Dar era doar glasul focului.

Porţile se zgâlţâiră, deformate de dogoare. Un grup de siluete se ivi pe coama zidului, bărbaţi şi femei căutând o scăpare. Preţ de o clipă, clar şi subit ca luminată de fulger, o siluetă anume se profilă pe fundalul flăcărilor. Geder îşi dădu seama că era o femeie, dar n-ar fi putut spune cărei rase îi aparţinea. Îşi agita braţele de parcă ar fi încercat să transmită un mesaj. Simţi un impuls puternic de a trimite pe cineva să o salveze, dar femeia deja dispăruse. O pală de foc ajunse la magaziile aproape goale de grâne şi, stârnită, pulberea de grâu explodă zgomotos ca un trăsnet. Fumul se învolbură în sus, un vârtej de întuneric ce făcea oraşul să pară mic. Curentul care trecea pe lângă el era de fapt răsuflarea focului. Vuietul acestuia era prea puternic ca să se mai facă auzit.

Geder rămase aşezat, cu ochii măriţi, în timp ce asupra lui ploua cu cenuşă. Căldura oraşului muribund îl izbea în obraz ca soarele deşertului. Îşi imaginase că avea să stea să privească până la sfârşit. Nu-şi dăduse seama că Vanaiul avea să ardă zile în şir.

Nu-şi dăduse seama de nimic.

— Să mergem, zise el.

Nimeni nu-l auzi.

— Ajunge! Să plecăm!

Ordinul se răspândi şi armata Anteei se retrase de lângă vâlvătaie. Geder abandonă orice gând la vreo cuvântare grandioasă. Nimic din ce-ar fi putut spune nu se putea măsura cu forţa incendiului. Se retrase în cortul său, întrebându-se dacă nu cumva instalaseră tabăra prea aproape. Dacă focul trecea

dincolo de ziduri? Dacă venea după el?

Îşi expedie scutierul şi se ghemui în pat. Era prea obosit ca să se mişte şi urletul de coşmar al flăcărilor nu se mai potolea. Stătu cu privirea ţintă în tavanul cortului, văzând mica siluetă ce-şi agita braţele şi murea. Geder îşi apăsă mâna pe buze şi muşcă până când îi dădu sângele, în încercarea de a nu mai auzi zgomotul.

Afară, fumul a zece mii de oameni se înălţa pe cer.

Cithrin

Vestea despre distrugerea Vanaiului se răspândi pretutindeni în Porte Oliva. În Piaţa Mare şi în port, în taverne şi în hanuri, pe treptele ce duceau spre labirintul din cărămidă şi sticlă al palatului guvernatorului, amănuntele se adunau unul după altul, pe măsură ce veştile soseau aduse de corăbii sau de călăreţi sau se năşteau din zvonuri. Oraşul arsese timp de trei zile. Forţele anteene baricadaseră porţile şi-i uciseseră pe toţi cei care încercaseră să fugă. Canalele fuseseră golite pentru ca apa să nu încetinească răspândirea flăcărilor. Înainte de plecare, anteenii turnaseră butoaie de ulei de lampă pe străzi. Căldura făcuse pietrele să crape. Fumul dusese mirosul de ars până în Maccia şi înroşise apusurile. Cadavre carbonizate încă mai blocau barajele din Newport.

Cithrin se agăţa de fiecare zvon cu lăcomia cu care unul dintre numeroşii cerşetori ar fi pândit monedele căzute. Mai întâi nu-i venise să creadă. Oraşele nu mureau aşa, peste noapte. Străzile şi canalele pe care le ştiuse de-o viaţă nu puteau să zacă în ruină numai fiindcă aşa spusese cineva, chiar dacă acel cineva era un general anteean. Era ridicol. Dar cu fiecare repovestire, cu fiecare nouă voce care spunea aceleaşi lucruri, neîncrederea ei se spulberă. Chiar dacă nu făceau decât să repete unul după altul, greutatea lor combinată o făcu şi pe ea să creadă.

Vanaiul murise.

— Te simţi bine? o întrebă Sandr.

Cithrin se aplecă înainte pe marginea căruţei actorilor, legănându-şi picioarele ca un copil aşezat pe un scaun prea înalt. În jurul lor se târa mulţimea amiezii. Urmări un băiat cinnai subţire ca o trestie cum se strecura prin aglomeraţie,

nepierzând din ochi ciuful său de păr decolorat. Mirosul mării făcea aerul să pară mai rece decât era. Nu ştia ce să răspundă, dar încercă.

— Nu ştiu. Cred că da. E greu să trăieşti aici, în mijlocul lor, zise ea făcând semn către mulţimea care se îmbulzea în jur, şi toate morţile acelea să ţi se pară reale. Vreau să spun că ştiu că magistrul Imaniel a murit. Şi probabil şi Cam. Toţi băieţii cu care mă jucam pe stradă sunt morţi şi uneori mă întristez gândindu-mă la asta. Dar când încep să mă gândesc că totul a dispărut – piaţa de mărfuri proaspete şi palatele şi barjele şi tot – devine... Nu ştiu cum să zic. Prea abstract?

— Ăsta e un cuvânt bine găsit, zise Sandr dând din cap ca şi cum ar fi ştiut ce voia ea să spună.

— Acum nimeni nu mă mai cunoaşte. Mi-am petrecut toată viaţa în Vanai. Aveam senzaţia că toată lumea ştia cine eram. Ce eram. Şi-acum, când toţi s-au dus, nimic nu mă mai ţine locului. Acum, căpitanul Wester, Yardem Hane, tu şi trupa maestrului Kit sunteţi cei care mă cunoaşteţi cel mai bine pe lume.

— E greu, zise Sandr luând-o de mână.

„Ba nu”, se gândi ea, „asta-i singura parte bună. Când nu ştie nimeni ce eşti, poţi fi tot ce vrei tu.”

— Sandr! strigă maestrul Kit. A venit timpul!

— Da, domnule, zise Sandr sărind în picioare.

Privi în jos către Cithrin, zâmbindu-i cu blândeţe, cum făcea adesea pe scenă.

— O să fii aici când termin?

Cithrin făcu semn că da. Nu era ca şi cum ar fi avut unde să se ducă. Pe lângă asta, răzgândirea subită a lui Sandr era interesantă. Presupunea că fusese refuzat de vreo fată mai atrăgătoare şi că revenise la curtea pe care i-o făcea ei până i se mai vindeca încrederea de sine. După momentele acelea de pe malul iazului, o credea probabil o cucerire uşoară.

Cithrin se întrebă dacă aşa era. Mai mult de-atât, se întrebă dacă îşi dorea să fie. Se lăsă să alunece jos din căruţă şi se furişă în mulţime.

Mikel era deja acolo, prefăcându-se nu prea convingător a fi de-al locului. Îi prinse privirea şi-i zâmbi. Ea îl salută la rândul ei şi se întoarse să-i privească pe Smit şi Hornet coborând scena. Când lanţurile care o susţineau se întinseră, maestrul Kit îşi făcu

apariţia, înaintând pe podeaua de scânduri. Nu purta robele lui Orcus, regele-demon. În lipsa lui Opal, povestea lui Aleren Ucigaşul şi a spadei dragonilor fusese lăsată deoparte. În schimb, pe umeri îi flutura o mantie de un albastru strălucitor, purtată cu o tunică asortată. Avea pantaloni verzi, prinşi cu panglicuţe aurii şi cei mai ridicoli pantofi pe care-i văzuse vreodată cineva i se bălăbăneau în picioare.

— Bună searaaa, strigă maestrul Kit într-un falsetto comic. Bună seara am spus! Da, tu de colo, cu pălăria aia frumoasă! De ce nu te opreşti puţin? Zeul ştie că n-ai altceva mai bun de făcut! Şi tu, de colo din spate! Trage-te mai aproape şi s-ar putea să vezi ceva ce-ţi place! Ce? S-ar putea. Şi…

Maestrul Kit se opri cu chipul ca o mască a groazei. Străbătută de un fior, Cithrin se răsuci pe jumătate, urmărindu-i privirea.

— O, nu, tu nu, drăguţă, zise maestrul Kit, fluturând din mână. Tu vezi-ţi de drum!

Mulţimea râse. Cithrin şi Mikel ar fi trebuit să dea tonul, dar deja mai bine de zece trecători se opriseră să privească. *Blestemul miresei* era o comedie sexuală cu o mulţime de schimbări de costume, care putea fi jucată cu o singură femeie în distribuţie. Maestrul Kit adaptase anumite replici specificului din Porte Oliva: versurile ce făceau referire la rege fuseseră modificate ca să se potrivească pentru o regină, iar proprietarul cel rău nu mai era deghizat ca să semene a yemmu, cu umeri falşi şi colţi. În schimb, Smit sări pe scenă înfăşurat într-o blană de oaie împodobită cu mărgele, înfăţişându-l pe cel mai neconvingător kurtadam din lume.

Cithrin râse şi bătu din palme, nu ca să îndemne mulţimea, ci alăturându-se reacţiilor acesteia.

La final, când actorii făcură reverenţe sub o modestă ploaie de monede, se întoarse aproape cu surprindere la propria ei viaţă. Aceea în care se ascundea în Porte Oliva, aşteptând următorul atac nocturn al vreunor bandiţi.

Iar Vanaiul murise.

Sandr ieşi din căruţă ştergându-şi cu o cârpă udă fardul de pe obraz. Dârele din jurul ochilor şi gurii îl făceau să arate mai tânăr decât era. Sau poate-l făceau să-şi arate vârsta, dincolo de aerul de om trecut prin multe pe care şi-l lua de obicei.

— A mers bine, zise el zâmbind.

— Aşa-i, spuse Cithrin.

— Aş putea să te invit la cină, dacă vrei, zise el.

Peste umărul lui, Cithrin o zări pe Cary strâmbându-se la ei din căruţă, şi-şi imagină ce vedea ea. Sandr, junele-prim. Cithrin, fata naivă, mereu a doua alegere. Sau poate Sandr, membru al trupei şi Cithrin, motivul pentru care Opal dispăruse. Buzele ţuguiate şi fruntea încruntată puteau să exprime dezaprobarea faţă de ea şi Sandr. Cithrin nu ştia cum stăteau lucrurile.

„Află”, rosti vocea magistrului Imaniel din mintea ei sau poate din mormânt.

Cithrin îşi ridică o mână la nivelul taliei, un salut discret. Cary îi reîntoarse salutul, apoi arătă către Sandr şi îşi înclină capul. „Serios?” Dacă ar fi fost supărată din pricina lui Opal ar fi putut cel mult să-i zâmbească şi să-i facă semn cu mâna. Cithrin ridică din umeri, surprinsă de uşurarea pe care o simţea. Cary îşi dădu ochii peste cap şi reveni în căruţă.

— Ce-i? întrebă Sandr privind peste umăr. Am pierdut ceva?

— Era Cary, spuse Cithrin. Ziceai ceva despre cină?

La taverna din apropierea locuinţei ei se serveau porţii de pui cu morcov murat care, susţineau ei, mergeau foarte bine cu bere neagră. Sandr plăti cinci monede în plus pentru privilegiul de a ocupa o masă privată cu o singură banchetă, separată de sala comună printr-o bucată de pânză prea umilă ca să poată fi numită perdea. Se strecură alături de ea pe bancă, aducând o halbă cu bere neagră şi o cană mare cu vin tare pentru Cithrin. Piciorul lui se lipi discret de al ei, de parcă atingerea ar fi fost perfect normală. Cithrin se gândi să-şi schimbe poziţia ca să pună câţiva metri distanţă între ei. În loc să facă asta, luă o gură zdravănă de vin, savurându-i tăria. Sandr îi zâmbi şi sorbi din bere.

Era o negociere, realiză ea. El voia să facă unele dintre lucrurile pe care tocmai le mimase în piesa aceea cu conotaţii sexuale şi, în schimb, era dispus să-i ofere mâncare şi băutură, atenţie şi compătimire. Şi, indiferent dacă ştia sau nu, experienţă. Magistrul Imaniel vorbise de câteva ori, despre schimbul implicit, şi de fiecare dată cu dispreţ. Lui îi plăceau precizia şi banul numărat. În căldura tavernei, cu gustul cărnii sărate şi al vinului punându-i sângele în mişcare, Cithrin nu era sigură că era de acord cu el. În mod sigur inexactitatea avea şi

ea un rost pe lume.

— Îmi pare rău pentru Vanai, zise Sandr, recurgând la aceeaşi manevră pe care o încercase înaintea piesei.

Ce urmărea spunând asta? Să-i reamintească ei câtă nevoie avea de siguranţă şi de legături cu alţi oameni. Să facă lucrurile pe care le avea el de oferit să pară valoroase. Totuşi, spusese asta şi mai devreme. Era o greşeală să repete. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi alternat tacticile. Putea să minimalizeze ceea ce avea ea de oferit. Ar fi putut, de exemplu, să-i critice rochia sau pieptănătura, dând astfel de înţeles că să se culce cu ea nu valora probabil prea mult. Pericolul acestei strategii era că ea s-ar fi putut simţi jignită, punând capăt negocierii. Sau s-ar fi putut preface jignită cu scopul de a-l sili pe el să majoreze oferta.

— Cithrin? spuse el şi ea tresări.

— Scuză-mă, zise ea. Eram cu mintea în altă parte.

— Berea e bună. Ai mai fost aici vreodată?

— Am tot vrut, zise ea. Dar de fiecare dată a intervenit altceva.

— Vrei puţină?

— Bine, zise ea.

Se aştepta ca el să-i dea halba lui, dar Sandr ridică braţul chemând servitoarea şi ceru o halbă doar pentru ea. Berea era densă şi cu o aromă bogată, alcoolul ascunzându-se în spatele unui buchet bogat de miresme. Nu avea curăţenia înţepătoare a vinului tare. Cum ar fi spus căpitanul Wester? „O prosteşti cu băutură ca să-i desfaci picioarele.” Ceva de genul ăsta.

Realiză că Sandr nu era un individ cu o paletă prea bogată de strategii.

— Nu-mi amintesc cum erau părinţii mei, spuse Cithrin. Banca m-a crescut, mi-a plătit pentru îmbrăcăminte şi profesori.

— Cred că i-ai iubit pe oamenii ăia, spuse Sandr, adoptând un ton consolator în timp ce îşi lipea mai insistent coapsa de a ei.

Totuşi, Cithrin cântări problema.

Îl iubise oare pe magistrul Imaniel? Aşa credea. În mod sigur ţinuse la Cam şi-l dorise pe Besel. Prima oară când auzise veştile, plânsese după ei toţi. Dar acum nu mai plângea. Durerea era încă înăuntrul ei, dar mai era şi altceva. Presimţirea unor posibilităţi copleşitoare.

— Cred că da, zise ea.

El îi luă mâna, compătimind-o chipurile. Se aplecă spre ea încruntat.

— Îmi pare atât de rău, Cithrin, zise şi, uimită, ea simţi lacrimi în ochi.

Nu era posibil!

Sandr se înclină către ea, ştergându-i cu blândeţe ochii cu manşeta lui. Ştergând lacrimile pe care el le făcuse să curgă. Resentimentul subit faţă de această mică ipocrizie limpezi multe lucruri în mintea ei.

— Căpitanul Wester! exclamă ea şi Sandr îşi retrase mâna de parcă l-ar fi muşcat.

Se uită dincolo de simulacrul de draperie.

— Unde? întrebă el.

— Tocmai ce-a intrat în cealaltă cameră, zise Cithrin. Du-te, Sandr! Du-te până nu te vede!

Sandr înghiţi cu greutate, o salută scurt şi se strecură de pe banchetă, îndreptându-se către uşa care dădea în alee. Cithrin îl urmări cu privirea, apoi se întinse şi trase şi halba lui mai aproape. Puiul chiar mergea bine cu berea. Bău, lăsându-şi mintea să colinde. Nu era supărată pe Sandr, dar nici nu-l putea respecta. Într-o altă noapte ar fi lăsat scena să se desfăşoare până la capăt, fie şi numai ca să vadă unde ducea. Dar era din ce în ce mai clar că maestrul Kit avea de gând să rămână un timp în Porte Oliva. De vreme ce nu era sigură nici când sau cum avea să părăsească ea însăşi oraşul, genul ăsta de legătură n-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Şi dacă rămânea însărcinată? S-ar fi ales praful de toate. Era mai uşor să te ţii deoparte de bucluc decât să încerci să ieşi din el mai târziu. Totuşi, se întrebă cum ar fi fost. Mintea i se întoarse spre iazul morii, reamintindu-şi răceala zăpezii pe piele, greutatea băiatului deasupra ei.

Termină cea de-a doua bere şi reveni la vin. Alcoolul ar fi trebuit să-ţi înceţoşeze mintea, dar ea nu simţea asta. Sau nu atât cât să-şi piardă luciditatea. Da, se simţea în mod clar mai relaxată. Gheara aceea permanentă din stomac se mai descleştase şi se simţea mai bine în propria-i piele. Dar mintea-i era la fel de limpede ca-ntotdeauna. Poate chiar mai limpede. Avea senzaţia că undeva la marginea conştiinţei ei se produceau nişte schimbări uriaşe, mintea ei comparând şi plănuind cu o asemenea viteză şi eleganţă, încât aproape că nu

putea ţine pasul cu ea însăşi. Ronţăi câţiva morcovi muraţi, termină vinul şi îşi luă o altă halbă de bere.

Când ieşi din tavernă, soarele apusese. Porte Oliva lenevea în amurgul cenuşiu. Felinare pâlpâiau şi străluceau. Bărbaţi şi femei străbăteau grăbiţi străzile, dornici să ajungă acasă înainte ca ultima lumină a amurgului să se stângă. Aerul era rece, dar nu geros. Nu era o seară blândă de iarnă, ci mai degrabă o vreme cam rece de primăvară. Se lăsă purtată în josul străzii, cu mintea culegând câte un gând la întâmplare, răsucindu-l pe toate feţele, apoi abandonându-l. Cât de bătrân păruse Sandr pe scenă şi cât de tânăr în afara sa. Golul lăsat în inima ei de moartea magistrului Imaniel şi a lui Cam, nevoia ameţitoare de a-l umple şi detaşarea aproape clinică cu care-şi contempla suferinţa. Viitoarea călătorie către Carse, unde trebuia să strecoare pe ascuns o avere pe care n-o furase. Registrele băncii, calculele şi cifrurile ce descriau istoria acesteia, de la actul fondator şi până la ultimele depuneri ale nobililor puşi pe fugă. Trădarea lui Opal şi loialitatea căpitanului Wester. Îşi aminti ce spusese maestrul Kit despre forma sufletului lui Marcus şi se întrebă ce formă o fi având propriul ei suflet.

O cinnaie trecu grăbită pe lângă ea, cu hainele acoperite de un voal trandafiriu cu portocaliu şi cu chipul palid ca luna. Un câine lătră din umbra unei alei. Trei kurtadami trecură pe lângă ea, cu mărgelele păcănind şi zornăind în blăni, ziseră ceva ce ea nu înţelese şi râseră cu toţii. Nu-i luă în seamă. Vedea drept înainte strălucirea propriei ferestre. Dacă ar fi atacat-o cineva acum, n-avea decât să strige şi căpitanul Wester şi Yardem ar fi venit imediat. Era un gând plăcut, suficient ca să se simtă în siguranţă, indiferent dacă era sau nu aşa.

Urcă scările încet, către locul unde paşii neobosiţi ai căpitanului Wester scoteau un scârţâit constant. Deschise uşa şi dădu de chipul lui încruntat.

— Ai lipsit ceva vreme, zise el.

Cithrin ridică din umeri.

— Cât ai băut?

Cithrin se îndreptă către pat şi se aşeză lângă tralg. Yardem mirosea a câmp şi a câine ud. Îşi stăpâni impulsul de a-i scărpina spinarea latră. Căpitanul Wester o fixa cu privirea, aşteptând un răspuns.

— Nu-mi aduc aminte precis, spuse ea. N-am plătit eu, în cea

mai mare parte.

Wester ridică dintr-o sprânceană.

— Dezgheţul aproape c-a venit. Trebuie să luăm o hotărâre, zise ea rostind cuvintele clar şi fără să i se împleticească limba.

— Aşa-i, zise căpitanul încrucişându-şi braţele.

Lumina muribundă a zilei ce pătrundea prin fereastră îi netezea încruntarea şi-i ascundea firele cărunte de la tâmple. Părea tânăr. Cithrin îşi aminti că Opal îl găsise atrăgător şi se întrebă dacă era şi ea de aceeaşi părere. Trăise alături de el săptămâni la rând. Luni chiar, dacă lua în calcul şi timpul petrecut pe drumuri. Pentru prima oară, se întrebă dacă buzele lui ar fi avut acelaşi gust ca ale lui Sandr, apoi îşi readuse mintea în prezent, îngrozită de ce-i trecea prin cap.

— Indiferent pe ce cale încercăm să ajungem la Carse, suntem în pericol să ne ucidă cineva şi să ne ia banii.

— Astea-s ştiri vechi, zise căpitanul Wester.

— Deci trebuie să luăm chiar noi banii, spuse ea, înţelegând chiar în timp ce-o spunea că la asta se gândise toată noaptea. Trebuie să-i folosim.

— Probabil ăsta ar fi lucrul cel mai înţelept, spuse căpitanul. Să luăm cât putem căra şi să ne pierdem urma.

— Nu, spuse ea. Vreau să zic să-i luăm pe toţi.

Alături de ea, tralgul ciuli urechea, cu un clinchet. Căpitanul Wester îşi linse buzele şi privi în jos.

— Dacă-i luăm pe toţi, o să fim în aceeaşi situaţie ca acum, spuse el. Tot ar trebui să ţinem banii ascunşi sau să-i apărăm. Numai că i-am mai avea şi pe amicii tăi din Carse pe urmele noastre. Asta n-ar fi o îmbunătăţire a situaţiei. Putem să discutăm când o să fii trează.

— Nu, ascultă-mă! Ne-am comportat ca nişte contrabandişti. Nu suntem. Ai zis tot timpul că nu putem păstra secretă o asemenea sumă de bani şi că n-o putem apăra. Opal ne-a demonstrat-o. Aşa că n-ar trebui s-o ţinem secretă.

În tăcere, Wester şi Yardem schimbară o privire şi căpitanul oftă. Cithrin se ridică şi traversă încăperea până la registrele desigilate. Era cum nu se poate mai sigură pe picioare. Mâinile nu-i tremurară când îl alese pe cel legat în piele neagră. Îl deschise la paginile de început şi i-l înmână căpitanului.

— Documentele fondatoare, zise ea. O să facem şi noi o copie, dar o să scriem Porte Oliva în loc de Vanai. Avem o sută

de documente cu semnătura şi amprenta magistrului Imaniel. Putem să luăm un contract mai puţin important şi să-l folosim ca să falsificăm nişte acte de fondare. Îi înaintăm guvernatorului documentele, plătim taxele şi şpăgile şi pe urmă o să pot să investesc tot avutul.

— Să-l investeşti? exclamă căpitanul de parcă ea ar fi zis „să-l mănânci”.

— Pot scoate la vânzare mătasea, tutunul şi condimentele. Chiar dacă sunt furate de la negustori, banca îşi va lua banii. Putem proceda la fel cu bijuteriile sau le putem vinde de-a dreptul, ca să obţinem fonduri şi apoi să acordăm împrumuturi. Sau să investim în afacerile locale. Va trebui să păstrăm o anumită cantitate. Cinci la sută, poate? Dar având în spatele meu numele Băncii Medean, aş putea să transform cam nouăzeci la sută din ce-i în camera asta în hârtii complet lipsite de valoare pentru oricine altcineva, înainte să revină corăbiile cu mărfuri din Narinisle. Ce-ar rămâne n-ar mai fi atât de tentant încât să aibă nevoie de pază.

— Eşti cum nu se poate mai beată, zise Wester. Furatul se face aşa: iei ceva şi pe urmă dispari.

— Nu fur nimic. Ţin totul în siguranţă, zise Cithrin. Aşa funcţionează băncile. Nu păstrezi niciodată toţi banii într-un loc, ca să nu ţi-i fure cei ce găsesc o cale să-ţi spargă caseta de valori. Îi pui în circulaţie prin lume. Dacă suferi o pierdere sau îţi fură cineva capitalul de lucru, ai în continuare veniturile şi contractele pe care să te bazezi. Poţi să-ţi revii. Şi dacă nu reuşim, ce-o să ni se întâmple? O să ajungem la închisoare?

— E rău la închisoare, hurui Yardem.

— Nu la fel de rău ca în varianta în care suntem omorâţi şi aruncaţi în mare, replică Cithrin. Dacă faci ce-ţi spun, şansele de a ne păstra banii cresc, iar consecinţele eşecului se micşorează.

— Deci tu vrei să iei o mare sumă de bani care nu-ţi aparţine şi să înfiinţezi propria ta filială a băncii de la care furi banii? zise căpitanul Wester cu vocea încordată. O să-ţi ceară socoteală.

— Fireşte c-o să-mi ceară socoteală, zise Cithrin. Şi când o vor face, o să am tot ceea ce le aparţine, ba chiar şi ceva în plus. Dacă fac lucrurile cum trebuie.

Cithrin văzu neîncrederea de pe chipul lui şi-l văzu oscilând între amuzament şi indignare. Bătu din picior.

— Ascultă-mă, spuse ea. Ascultă-mă, căpitane. Pot s-o fac!

— Fii atent, zise Marcus.

— Sunt atent, domnule.

— Bine, atunci fii şi mai atent!

Rezultatele celor şapte încercări anterioare erau răspândite în jurul lor pe podea: contracte şi acorduri încheiate între oameni morţi, pentru o avuţie arsă, lipsite acum de orice importanţă. Dar, după cum spusese Cithrin, fiecare dintre ele purta semnătura şi amprenta însângerată a magistrului Imaniel din Vanai. Şmecheria era să cufunde pergamentul în ceară astfel încât aceasta să acopere numele şi amprenta, dar nimic altceva. Apoi pagina era cufundată într-o baie de sare şi grăsime purificată ca să se înmoaie cerneala. După o zi în această baie, puteau să folosească o piatră ponce precum cele folosite de scribi ca să cureţe cerneala şi o baie de urină ca să înlăture orice urme rămase. În final, aveau să obţină o pagină goală, gata să primească vorbele ticluite cu grijă de Cithrin, deja semnate şi sprijinite de fostul şef al băncii. Un bărbat care, după cum avea să povestească ea, prevăzuse moartea iminentă a oraşului său de mâna anteenilor şi pusese la cale un plan prin care să-şi reînfiinţeze filiala în Porte Oliva, cu Cithrin pe post de reprezentant.

Cu condiţia să reuşească să acopere cu ceară partea care trebuia. Marcus se înclină, întinzând degetele către marginea documentului.

— Dacă ai…

— Domnule?

— Yardem?

Urechile tralgului se lăsară pe spate atât de mult, încât cerceii îi atingeau creştetul.

— Du-te-n colo, domnule.

— Dar…

— Du-te!

Marcus îşi scutură mâinile pe deasupra pergamentului, apoi mârâi şi se întoarse cu spatele. Cutiile din cămăruţele de deasupra dughenei de pariuri fuseseră mutate şi rearanjate, transformând ceea ce fusese o încăpere mică în două şi mai mici. Afară şuiera un vânt cald, primăvăratic, zgâlţâind

obloanele şi în general făcând lumea să pară agitată şi neliniştită. Trecuse mult timp de când Marcus nu mai prinsese dezgheţul într-un port din sud şi mireasma puternică de sare venită dinspre golf îi amintea de peştele vechi de o zi. Cithrin stătea pe un scaun în hainele ei grosolane de căruţaş, cu Cary ghemuită alături. Maestrul Kit era la câţiva paşi mai încolo, cu braţele încrucişate.

— A fost mai bine, spuse maestrul Kit, dar acum cred că ai cam exagerat în celălalt sens. Nu vreau să pari greoaie. În loc să te gândeşti că eşti mai grea tu însăţi, imaginează-ţi cum te-ai mişca dacă ai avea o mantie grea de lână.

Cary îşi apăsă palma pe spinarea lui Cithrin.

— Eşti prea încordată aici, zise ea. Relaxează zona asta şi mută tensiunea aici, sus.

Cithrin se încruntă, făcând mici semilune să-i apară la colţurile gurii.

— Ca şi cum sânii tăi ar fi prea grei, zise Cary.

— Aha, se înseninã Cithrin. Bine.

Se ridică de pe scaun, făcu un pas către maestrul Kit, se întoarse şi se aşeză din nou. Marcus nu-şi dădea seama ce anume se schimbase în felul de a se mişca al fetei, dar părea altfel. Mai bătrână. Maestrul Kit şi Cary îşi zâmbiră.

— Progres, zise maestrul Kit. Progres neîndoielnic.

— Cred că suntem gata pentru o plimbare până în piaţă, zise Cary.

— Aveţi binecuvântarea mea, zise maestrul Kit, dând înapoi până când aproape că se lipi de Marcus.

Cele două femei parcurseră mână în mână fâşia îngustă de podea ce ducea spre scară.

— Coapsele mai jos, zise maestrul Kit. Lasă-ţi greutatea pe ele. Nu păşi din gleznă.

Trosnetul scândurilor se auzi din ce în ce mai jos, până când cele două ajunseră în stradă şi dispărură. Vântul se năpusti pe scări în sus şi uşa din spate se trânti. Marcus răsuflă adânc şi se aşeză pe scaunul proaspăt eliberat.

— Cred că se descurcă binişor, spuse maestrul Kit. Nu are cine ştie ce simţ natural al propriului trup, dar nici nu se teme de el şi odată cu asta treaba-i pe jumătate făcută, după părerea mea.

— Asta-i bine, spuse Marcus.

— S-ar părea că tăieturile de pe degetele ei mari fac nişte cicatrici frumoase. Până când terminăm, mă aştept să aibă nişte bătături respectabile. Ca şi cum ar semna contracte de ani buni. Ai pus leşie pe răni?

— Cenuşă şi miere, zise Marcus. La fel de bune şi nu rişti o infecţie.

— Corect. M-am gândit că ar fi o idee bună să spunem că-i pe trei sferturi cinnae. Dacă zicem că-i aproape de rasă pură, soliditatea pe care i-o aduce moştenirea de pursânge ar putea fi luată drept semnul unei vârste mai mature şi nu al eredităţii.

— Oricum eu am fost întotdeauna de părere că toţi cinnaii arată ca de doisprezece ani, zise Marcus. Sunt jalnici în luptă. Loviturile lor n-au niciun pic de forţă.

Maestrul Kit se sprijini cu umărul de perete. Ochii lui întunecaţi îl măsurară pe Marcus de parcă ar fi citit o carte.

— Şi tu cum te simţi, căpitane?

— Nu-mi place deloc, spuse Marcus. Nu-mi place planul. Nu-mi place că falsificăm documente. Nu-mi place că Cithrin v-a băgat în asta pe tine şi pe-ai tăi. Nu-i nimic în toată povestea asta care să-mi placă.

— Şi totuşi s-ar părea că ai ales să mergi mai departe.

— N-am nicio idee mai bună, spuse Marcus. Cu excepţia celei de a ne umple buzunarele şi de a pleca încotro vedem cu ochii. Asta are un oarecare farmec.

— Și-atunci de ce nu faci așa? Lăzile-s aici. Aș zice că ţi-ai meritat răsplata cu vârf şi-ndesat.

Marcus scoase un chicotit lipsit de veselie şi se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe genunchi. În cealaltă parte a încăperii, Yardem scoase un mârâit mulţumit. Scufundarea în ceară îi ieşise, în sfârşit.

— O să existe consecinţe, zise Marcus. Nu poate pur şi simplu să spună că toată averea asta îi aparţine şi gata. E ca şi cum te-ai duce în Cabrai şi ai anunţa cu nonşalanţă că tu eşti noul primar din Upurt Marion şi o să încasezi de-acum toate taxele portuare. Şi ce interese o să deranjeze manevra ei? Nu ştim. Înainte să se termine sezonul, fiecare casă de comerţ şi însăşi curtea regală o să aibă câte o teorie despre semnalul pe care vrea să-l transmită Komme Medean investind în Porte Oliva. O să aibă implicaţii asupra relaţiilor dintre Birancour şi Cabrai, mai ales legat de locul unde va descărca marfa din Qart-hadath. De

ce nu există deja o filială aici? Poate că le-a interzis regina? S-ar putea să încălcăm o jumătate de duzină de tratate şi acorduri şi noi nici să nu ştim.

— Sunt de acord cu toate astea, zise maestrul Kit. Riscurile par reale.

— Suntem pe punctul de a deveni manevra îndrăzneaţă şi neaşteptată a unei bănci care dispune de o mulţime de bani şi de o influenţă considerabilă şi nu-mi imaginez niciun moment că oamenilor ălora o să le placă faptul c-am pus noi mâna pe cârmă.

— Şi de asta-ţi displace planul?

— Da, zise Marcus.

Maestrul Kit îşi lăsă privirea în jos. Vântul se linişti, apoi se porni din nou, înconjurând cămăruţele lor şi învolburând aerul.

— De ce nu-ţi place planul ăsta, căpitane? întrebă actorul.

Mai întâi, Marcus simţi iritare, apoi o răceală îi învălui mintea şi, cu o senzaţie de greaţă, ştiu adevăratul răspuns. Îşi scărpină piciorul, simţind asprimea stofei sub degete. I se păru că mâinile îi erau mai îmbătrânite decât ar fi trebuit. În mintea lui, arătau ca pe vremea primei lui campanii. Puternice, netede, capabile. Acum erau acoperite de tot atâtea cicatrici ca şi pielea. Jumătate din unghia degetului mare de la mâna dreaptă fusese smulsă cândva şi nu mai crescuse cum trebuie. Încheieturile degetelor erau mai proeminente ca odinioară. Bătăturile se îngălbeniseră şi mai mult. Îşi contemplă palmele. Dacă se uita îndeaproape, încă mai putea desluşi punctele albe care marcau locul unde-l muşcase cândva un câine.

— Ea ştie care-s riscurile, dar nu le înţelege, zise Marcus. Pot să-i spun tot ce ţi-am zis ţie adineauri şi ea o să-mi răspundă punct cu punct. O să spună că recâştigarea capitalului justifică decizia. Că nici compania-mamă nu este expusă ca urmare a acţiunilor ei, nici celelalte filiale, astfel că tot ce vor căpăta înapoi va fi un progres faţă de situaţia în care credeau că banii au fost pierduţi.

— Şi totuşi, zise maestrul Kit.

— Ştiu cum s-o apăr de hoţi şi de bandiţii la drumul mare. Ştiu să mă lupt cu piraţii. Dar nu ştiu cum s-o apăr de sine şi mă jur pe Zeu că fata asta este ea însăşi cel mai mare pericol cu care se va confrunta vreodată.

— Dificil, nu? Să pierzi controlul, spuse maestrul Kit.

— N-o controlez, spuse Marcus.

— Eu cred că da, dar sunt dispus să mi se demonstreze că mă înşel. Numeşte-mi trei decizii pe care le-a luat ea până acum. De când o cunoşti tu, vreau să zic.

Yardem Hane se ivi în faţa actorului, ştergându-şi uleiul de pe degete cu o bucată de pânză cenuşie. Pentru o clipă, Marcus se gândi că apariţia lui va duce la schimbarea subiectului, dar expresia pasivă a tralgului îi spuse că venise să asculte conversaţia, nicidecum să-i pună capăt.

— Și-a luat rochia aia, zise Marcus. Și a hotărât să vină la spectacolele tale.

— Două, aşadar? zise maestrul Kit.

— Şi a ales să mâncăm peşte la cină, zise Marcus.

— Şi cum poţi să compari asta cu celelalte contracte pe care le-ai avut? întrebă maestrul Kit. Nu cred că până acum ai privit-o pe Cithrin ca pe angajatorul tău, ci mai degrabă ca pe o fetiţă care a înotat prea departe în larg. Te-a plătit pân-acum?

— Nu, mormăi tralgul.

— Tu nu te băga, zise Marcus. N-avea cum să ne plătească. N-are bani proprii. Toate asta aparţin altcuiva.

— Şi-acum, zise maestrul Kit, s-ar părea că poate să te plătească în aur. Şi să ia decizii mai importante decât aceea de-a alege între pui sau peşte. Sau ce rochie să-şi cumpere. Dacă planul ăsta al ei o să funcţioneze, o să decidă unde va locui, cum şi dacă este cazul să se apere şi toate celelalte mii de decizii pe care le presupune meseria ei. Şi bănuiesc că tu o să te afli aici în continuare, alături de ea, apărând-o. Dar numai în calitate de căpitan angajat şi plătit de ea.

— Şi nu asta am fost şi până acum? întrebă Marcus.

— Nu asta ai fost până acum, zise maestrul Kit. Dac-ai fi fost, ai fi consultat-o pe Cithrin înainte s-o omori pe Opal.

— Mi-ar fi spus să n-o fac.

— Şi cred că de-aia n-ai consultat-o. Şi de-aia te temi că va veni o vreme când va trebui să o consulţi şi să te supui deciziilor ei, chiar şi atunci când crezi că sunt greşite.

— Este doar o copilă, zise Marcus.

— Toate femeile au fost cândva copile, zise maestrul Kit. Cithrin. Cary. Regina Birancourului. Chiar şi Opal.

Marcus mormăi o înjurătură. Afară, în stradă, angajatul agentului de pariuri chema oamenii. Îi aştepta o mare avere.

Şanse oferite la un preţ cinstit.

— Îmi pare rău de Opal, zise Marcus.

— Ştiu că-ţi pare, zise maestrul Kit. Şi mie. O cunoşteam de multă vreme şi m-am bucurat de compania ei mai bine de jumătate din acest timp. Dar era cine era şi a ales ce a ales.

— Aţi fost iubiţi, nu-i aşa? întrebă Marcus.

— Nu în ultima vreme.

— Şi făcea parte din trupa ta. A călătorit cu tine. A fost unul dintre oamenii tăi.

— A fost.

— Şi cu toate astea, m-ai lăsat s-o ucid, spuse Marcus.

— Te-am lăsat, spuse maestrul Kit. Căpitane, cred că există o demnitate în a îndura consecinţele. Cred că există un soi de adevăr în ele şi eu unul încerc să cultiv un respect profund faţă de adevăr.

— Cu alte cuvinte, este dreptul lui Cithrin să facă greşeala asta.

— Dacă asta m-ai auzit spunând.

Yardem îşi flutură o ureche şi cerceii se loviră unii de alţii cu un clinchet. Marcus ştia ce gândea tralgul. „Nu e fiica ta.” Îşi sprijini un picior de zidul de lăzi. Averea unui oraş care nu mai exista. Bijuteriile şi flecuşteţele, mătasea şi mirodeniile vândute ca să le permită celor norocoşi să scape de flăcări. Toate la un loc nu ar fi reuşit să aducă înapoi nici măcar un singur mort. Nici măcar pentru o zi.

Deci ce mai conta?

— Planul ei nu-i rău, spuse Marcus. Dar e dreptul meu să nu-mi placă.

— Îţi respect părerea, spuse maestrul Kit zâmbind. Să pregătim baia de ulei pentru viitoarele acte fondatoare ale Băncii Medean înainte să se întoarcă fetele?

Marcus se ridică oftând.

Când sosiră zorii, Marcus o însoţi. Dimineţile erau încă reci, dar nu atât de reci încât să-şi mai vadă răsuflarea. Bărbaţi şi femei aparţinând celor trei rase predominante ale oraşului treceau unii pe lângă alţii de parcă n-ar fi acordat nicio atenţie diferenţelor legate de forma ochilor, de anatomie sau de textura pielii. Ceaţa dimineţii plutea de-a lungul marii pieţe, dând o nuanţă cenuşie caldarâmului din jadul dragonului. Condamnaţii

tremurau în frig în văzul tuturor.

Doi pursângi fuseseră spânzuraţi pentru omor. O cinnaie stătea în butuci, cu lanţuri în jurul gleznelor, semn că era răuplatnică. Un kurtadam atârna legat de genunchi, reuşind să respire doar cu mare greutate. Contrabandă. Marcus o simţi pe Cithrin tresărind. Se întrebă care era pedeapsa pentru ceea ce se pregăteau ei să facă. I se părea puţin probabil să aibă precedent în codurile judecătorilor.

Uşile mari de stejar cu ferecătură de bronz ale palatului guvernatorului erau deja deschise şi un fluviu de oameni se scurgea înăuntru şi afară din sediul autorităţii oraşului. Cithrin îşi ridică bărbia. Înainte de plecare, Smit o fardase. Linii vagi, cenuşii, în jurul ochilor. Fard de un trandafiriu stins în obraji. Purta o rochie neagră care-i scotea în evidenţă coapsele, dar într-un fel care ar fi avantajat o femeie matură, nu o fată abia plecată din casa tatălui ei. Putea să fi avut treizeci de ani. Putea să fi avut cincisprezece. Putea să fi fost orice.

— Vino cu mine, zise ea.

— Nu păşi din gleznă, zise Marcus şi ea încetini, urcând treptele de cărămidă una câte una.

Înăuntrul palatului, pereţi imenşi de sticlă colorată filtrau lumina soarelui. Nuanţe de roşu, verde şi auriu se revărsau pe podele şi pe scările gemene. Împestriţau chipurile oamenilor care le străbăteau, şi Marcus avu impresia că se afla într-o peşteră fermecată dintr-un cântec pentru copii, unde toţi peştii fuseseră preschimbaţi în funcţionari mărunţi. Cithrin respiră adânc, înfiorându-se. Pentru o clipă, crezu că fata avea să renunţe. Că avea să se întoarcă pe călcâie şi s-o ia la fugă, lăsând în urmă toată nebunia asta. Însă ea înaintă şi îşi puse mâna pe braţul unei femei kurtadam aflate în trecere.

— Îmi cer iertare, spuse Cithrin. Unde îl pot găsi pe Prefectul Comerţului?

— La etaj, doamnă, zise kurtadama cu un sâsâit moale specific ţinuturilor sudice. Este cinnai ca domnia voastră. Stă la o masă cu postav verde.

— Mulţumesc, spuse Cithrin şi se întoarse, pornind către scări.

Privirea femeii kurtadam zăbovi asupra lui Marcus şi el o salută în trecere. Ca gardă de corp nu prea se simţea la locul lui aici. În palat se aflau câteva gărzi regale răspândite prin mulţime, dar nicio altă gardă personală, ca el. Se întrebă dacă

un adevărat reprezentant al Băncii Medean l-ar fi luat cu sine sau l-ar fi lăsat să aştepte afară.

În capătul scărilor, Cithrin se opri şi el îi urmă exemplul. Birourile prefecţilor erau răspândite la întâmplare prin încăpere, de parcă un copil uriaş ar fi luat mesele în mână şi le-ar fi împrăştiat. Nu existau rânduri sau culoare. Fiecare masă făcea un unghi diferit faţă de celelalte şi dacă în tot haosul acesta exista vreun sens, Marcus nu-l vedea. Cithrin dădu din cap, îi făcu semn să stea aproape de ea şi se avântă în aglomeraţie. Cam pe la o treime din drum, ajunse în faţa unei mese acoperite cu postav verde la care stătea un cinnai în straie cafenii răsfoind nişte teancuri de pergamente. Alături de el se afla o mică balanţă în dosul căreia erau aliniate greutăţi ca nişte soldaţi în poziţie de drepţi.

— Pot să vă ajut? zise el.

— Am veni să depun nişte acte de fondare, zise Cithrin.

Marcus simţi că inima lui îşi iuţeşte bătăile ca în clipele de dinaintea unei bătălii. Îşi încrucişă braţele încruntat.

— Ce soi de comerţ, doamnă?

— Bancar, zise Cithrin ca şi cum ar fi făcut un lucru cum nu se poate mai normal.

Prefectul Comerţului o privi de parcă abia acum o vedea pentru prima oară.

— Dacă vreţi să deschideţi o casă de pariuri…

— Nu, zise Cithrin. O filială bancară. Compania-mamă se află în Carse. Am adus actele, dacă le doriţi.

I le întinse. Marcus fu aproape sigur că simţea un iz vechi de urină şi că partea de pagină ce fusese protejată de ceară era cu vreo trei nuanţe mai închisă decât restul. Prefectul avea să râdă, apoi să-i cheme pe oamenii reginei, punând capăt jocului dinainte ca măcar să înceapă.

Cinnaiul luă pergamentul de parcă ar fi fost din sticlă suflată. Se încruntă, măsurând conţinutul cu privirea. Se opri şi-şi ridică ochii spre Cithrin. Chipul lui palid se îmbujoră.

— B… banca Medean? zise el.

Marcus observă că în jurul lor conversaţiile încetară subit. Şi mai multe priviri se întorceau către ei. Prefectul înghiţi cu greutate.

— Doriţi o licenţă limitată sau nelimitată?

— Cred că în document se precizează nelimitată, zise Cithrin.

— Aşa-i. Aşa-i. O filială de sine stătătoare şi cu drepturi depline a Băncii Medean.

— Este o problemă?

— Nu, zise bărbatul bâjbâind prin documente ca să-i găsească numele. Nu, doamnă bel Sarcour, numai că nu mi s-a spus să mă aştept la aşa ceva. Dacă guvernatorul ar fi ştiut, ar fi fost de faţă.

— Nu era nevoie, zise Cithrin. Taxele le plătesc la dumneavoastră?

— Da, zise prefectul. Da, fireşte. Daţi-mi voie numai să…

Cithrin se duelă cu birocratul pentru ceea ce păru o zi întreagă, deşi durase probabil mai puţin de jumătate de oră. Banca făcu plata, iar banii fură testaţi şi acceptaţi pe bază de chitanţă. Bărbatul făcu o adnotare pe o bucată de hârtie transparentă de culoare trandafirie, apăsă pe ea un sigiliu muiat în cerneală, semnă şi-i ceru lui Cithrin să-şi pună şi ea numele deasupra semnăturii lui. Apoi îi oferi un cuţitaş din argint. Cu aerul că mai făcuse asta de o mie de ori, Cithrin îşi tăie degetul şi-şi lăsă amprenta pe pagină. Prefectul făcu la fel.

Şi cu asta se termină totul. Cithrin luă hârtia transparentă, o împături şi o strecură în punga ce-i atârna la centură. Marcus o urmă înapoi pe scări şi apoi afară, în piaţă. Soarele alungase ceaţa, iar traficul uman scotea un zgomot ca un mârâit surd, cu care se obişnuise.

— Suntem o bancă, spuse Cithrin.

Marcus aprobă din cap. S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi existat cineva cu care să se lupte. Sau măcar pe care să-l ameninţe. Tensiunea demersului pe care tocmai îl făcuseră cerea să fie eliberată. Cithrin scoase un pumn de bani din pungă şi i-i oferi.

— Poftim, zise ea. Ăştia-s ca să mai angajezi nişte gărzi. Acum că sunt banii mei, am face bine să-i punem la treabă. Mă gândesc că ne-ar trebui vreo doisprezece oameni, dar hotărăşte tu cum crezi mai bine. O să vrem pază şi ziua şi noaptea şi vreo câţiva oameni care să însoţească bunurile pe care le transportăm. N-am cărat mătăsurile astea din Oraşele Libere şi pân-aici ca să mi le fure un bandit din vreo fundătură. Am pus ochii pe câteva locuinţe în care banca şi-ar putea desfăşura operaţiunile, unele care să lase o impresie mai bună decât acum, când stăm deasupra unei case de pariuri.

Marcus cercetă monedele. Erau primii bani pe care-i primea de la ea, aşa că ceea ce tocmai îi spusese reprezenta primul ei ordin. Căldura care-i cuprinse sufletul era pe cât de surprinzătoare, pe atât de puternică.

Oricum aveau să se desfăşoare lucrurile mai departe, oricare ar fi fost consecinţele, fata făcuse un lucru pe care puţini ar fi avut curajul să-l facă. Şi ajunsese aici pornind de la acel căruţaş idiot pe care-l întâlnise în Vanai toamna trecută.

Era mândru de ea.

— E vreo problemă? îl întrebă Cithrin sincer îngrijorată.

— Nu, doamnă, răspunse Marcus.

Dawson

Parada organizată de Issandrian începu la marginea oraşului, şerpui prin piaţa inferioară, apoi urmă drumul regal larg spre nord, trecu pe lângă porţile Turlei Regelui şi coti spre est, către arenă. Străzile largi mişunau de supuşi ai regelui Simeon, oameni care juraseră credinţă Tronului Despicat, stând toţi pe vârfuri ca să arunce măcar o privire raselor de sclavi sosite ca să transforme Anteea în marioneta Asterillholdului. Vuietul vocilor era ca bubuitul valurilor, iar mirosul trupurilor ameninţa să copleşească aromele blânde ale primăverii. Cineva din partida lui Issandrian pusese gloata să poarte stindarde şi pancarte care lăudau jocurile şi pe prinţul Aster. De unde stătea, Dawson zări una – o ţesătură frumoasă, vopsită în albastru, cu numele prinţului inscripţionat cu litere argintii – întinsă între două prăjini, dar cu josul în sus. Era rezumatul revoltei lui Issandrian: însemnele nobleţii purtate de oameni care nu ştiau să le citească.

Familiile aristocratice aveau fiecare platforma lor, în ordinea şi poziţia la care le dădea dreptul nobleţea sângelui. Locul unde stătea fiecare dintre bărbaţi arăta cui îi jurase credinţă. Situaţia generală de la curte putea fi citită dintr-o singură privire şi nu era o privelişte prea plăcută. Stindardele a o duzină de familii nobile fluturau în jurul regelui şi al prinţului şi majoritatea aparţineau membrilor clicii lui Issandrian. Puteau fi văzute până şi verdele şi cenuşiul lui Feldin Maas. Regele Simeon era aşezat deasupra tuturor, îmbrăcat în haine de catifea şi nurcă neagră, reuşind să zâmbească în ciuda priveliştii.

O coloană de arcaşi jasuru mărşăluiau pe străzi, cu solzii de culoarea bronzului unşi cu ulei, sclipind metalic în lumina soarelui. Purtau stindardele dungate ale Borjei. Dawson făcu o numărătoare aproximativă. Peste douăzeci. Notă numărul, în timp ce arcaşii se opreau înaintea tribunei regale, salutându-i pe regele Simeon şi pe fiul lui. Prinţul Aster le întorcea salutul cu acelaşi zâmbet încântat cu care salutase fiecare companie de dinainte şi cu care avea să le întâmpine şi pe următoarele.

— Issandrian e un ticălos fără suflet, spuse Dawson. Dacă tot vii să-i furi locul băiatului, ar trebui să ai măcar demnitatea să nu-ţi împodobeşti furtul cu panglici.

— În numele Zeului, Kalliam, nu spune lucruri de-astea când te poate auzi lumea, zise Odderd Faskellin.

În spatele lor, Canl Daskellin chicoti.

Pe drum înaintau cinci yemmu greoi. Aveau colţii vopsiţi într-o combinaţie de neconceput de verde şi albastru şi se înălţau mult deasupra mulţimii de spectatori pursângi. Nu păreau să aibă armură sau arme cu excepţia mărimii nefireşti caracteristice rasei lor. Cei cinci se opriră înaintea regelui şi-l salutară. Prinţul Aster le răspunse şi unul dintre yemmu îşi înălţă glasul într-un strigăt gâlgâit, sălbatic. Ceilalţi i se alăturară pe rând, suprapunându-şi vocile până când sunetele lor părură să se împletească. O boare uşoară smuci mantia lui Dawson, iar copacii înşiraţi pe marginea străzii se legănară înfioraţi. Curentul năvăli din toate direcţiile. Sunetul vocilor deveni mai profund şi yemmul din mijloc înălţă în aer un pumn imens şi cărnos. Micuţa tornadă îi învălui.

Iscusiţi, aşadar. Dawson îşi notă şi asta.

— Crezi că trăsnetul o să cadă înainte de începerea jocurilor? spuse Daskellin de parcă s-ar fi întrebat cu voce tare care erau şansele să plouă.

— Nu trebuie să fie niciun trăsnet, nu? întrebă Odderd.

— Cel mai probabil în timpul jocurilor, zise Dawson. Dar orice e posibil.

— Mai gândeşte-te la oferta lui Paerin Clark, sugeră Daskellin.

— Nici vorbă, zise Dawson.

— Trebuie s-o facem. Sau poate tu nu vezi aceeaşi demonstraţie pe care-o văd eu? Dacă vrem să ne împotrivim, avem nevoie de aliaţi. Şi de aur, cinstit vorbind. Ştii vreo cale să-l obţii? Pentru că, din întâmplare, eu ştiu.

O trupă de spadasini mărşălui prin dreptul lor. Cincizeci, toţi purtând armurile şlefuite din Elassae, jumătate timzinai cu solzi negri, jumătate sudici cu ochi mari. Gândaci şi pisici nocturne. Rase născute în sclavie ca să-i servească pe stăpânii lor dragoni, mărşăluind în inima puterii pursângilor.

— Dacă nu putem câştiga ca anteeni, meritǎm să pierdem, spuse Dawson.

Tăcerea şocată din spatele lui îi spuse că mersese prea departe. Notă numărul spadasinilor.

— M-am implicat în asta pentru că am crezut că ai dreptate, dragul meu prieten, spuse Daskellin. N-am zis că-s dispus să intru în mormânt odată cu tine.

— Se întâmplă... începu Odderd, dar Dawson nu-l băgă în seamă.

— Dacă o să câştigăm scoţându-ne la mezat, nu suntem mai buni decât Maas, Issandrian sau Klin. Aşa că da, Canl, aş intra în mormânt pentru Anteea. Şi aş face-o fiind loial unui singur om. Nu credincios în atâtea procente faţă de tron şi în atâtea faţă de o masă cu postav verde din Coasta de Nord.

Faţa lui Daskellin deveni inexpresivă ca un cărbune.

— Frica vorbeşte acum, zise el, aşa că o să-ţi iert...

— Tăceţi odată amândoi! se răsti Odderd. Se întâmplă ceva.

Dawson urmări privirea celuilalt. Pe platforma regală, o femeie vârstnică purtând culorile Turlei Regelui se pleca dinaintea regelui Simeon. Lângă ea era un tânăr îmbrăcat în armură de piele, încă plin de colbul de pe drum.

Prinţul Aster îşi privea tatăl, dând uitării parada. Gura regelui Simeon se mişcă şi, chiar şi de la distanţă, Dawson citi şocul pe chipul lui.

— Cine-i băiatul ăla? zise Canl ca pentru sine. Cine i-a adus veşti?

Pe scara de lemn din spatele lor se auziră paşi şi Vincen Coe îşi făcu apariţia. Vânătorul se înclină în faţa celorlalţi bărbaţi, dar ochii săi erau aţintiţi asupra lui Dawson.

— Soţia dumneavoastră m-a trimis, stăpâne. Sunteţi aşteptat acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Fiul domniei voastre s-a întors, zise Coe. Cu veşti din Vanai.

— Ce-a făcut?! exclamă Dawson.

— I-a dat foc, spuse Jorey, aplecându-se pe banca unde şedea ca să scarpine un câine între urechi. A turnat ulei pe străzi, a închis porţile şi l-a ars din temelii.

Anul în care Dawson nu-şi mai văzuse fiul cel mic îl schimbase pe băiat. Stând în solar, Jorey părea să fi îmbătrânit cu mai mult de un an. Pometii aveau ascuţimea adusă de o campanie îndelungată, iar zâmbetul ce păruse întotdeauna să i se furişeze pe lângă orice expresie dispăruse. Avea umerii încovoiaţi de epuizare şi mirosea a sudoare de cal şi a soldat nespălat. Dawson fu izbit, ca de un detaliu dintr-un vis, de faptul că Jorey şi Coe ar fi putut trece drept veri. Dawson se ridică şi podeaua se înclină nefiresc sub el. Se duse la fereastră şi se uită în grădină. Zăpada încă se mai ascundea în colţurile umbrite şi primul iureş al verdeţii îmblânzea scoarţa copacilor. În capăt, cireşii înfloriseră, albi şi roz.

„Geder Palliako a ars Vanaiul din temelii.”

— Nici măcar nu ne-a dat ordin să-l jefuim, zise Jorey. De fapt nici nu era timp. A trimis un curier cu doar o zi înainte. Am omorât câţiva cai încercând să ajung înaintea lui.

— Era cât pe ce să reuşeşti, se auzi Dawson spunând.

— Ştie că tu ai fost cel care l-a pus pe Geder acolo?

Lui Dawson îi trebui o clipă să înţeleagă întrebarea şi, până atunci, mintea lui roia deja de propriile sale nedumeriri.

— De ce a făcut Palliako una ca asta? zise Dawson. Încearcă să mă submineze?

Jorey tăcu îndelung, privind în ochii strălucitori şi nătângi ai câinelui de lângă el de parcă ar fi purtat amândoi o conversaţie fără cuvinte. Când în cele din urmă vorbi, vocea-i era nesigură.

— Nu cred, zise Jorey. Lucrurile mergeau prost. A luat nişte decizii greşite şi începuseră să aibă urmări. Ştia că nu-l lua nimeni în serios.

— Adică a dat pradă flăcărilor unul dintre Oraşele Libere pentru că a fost pus într-o postură stânjenitoare?

— Umilitoare, spuse Jorey. Pentru că a fost umilit. Şi pentru că e diferit când nu eşti umilit pe faţă.

Unul dintre câini scheaună prelung şi moale. O mierlă se aşează pe o creangă şi-i privi pe cei doi, apoi îşi luă iarăşi zborul. Dawson îşi lipi degetele de geamul rece al solarului şi căldura mâinilor sale aburi sticla. Mintea îi sărea de la una la alta. Şirul de luptători şi mercenari sosind în Camnipol, plătiţi de

Issandrian cu bani împrumutaţi din Asterilhold. Expresia impasibilă, de nepătruns, a lui Paerin Clark, bancherul din Coasta de Nord. Mânia lui Canl Daskellin. Şi, acum, oraşul ars.

Prea multe schimbări şi toate în direcţii diferite.

— Asta schimbă totul, rosti el.

— S-a schimbat după asta, spuse Jorey de parcă tatăl său nici n-ar fi vorbit. Totdeauna a fost altfel decât noi, dar mai înainte, asta se întâmpla din cauză că era un caraghios. Toată lumea râdea de el. Îşi bătea joc de el pe faţă şi, mai bine de jumătate din timp, el nici nu-şi dădea seama. Dar după, nu i-a mai ars nimănui de râs. Nici măcar lui.

Ochii băiatului erau aţintiţi asupra ferestrei, dar vedea altceva. Ceva îndepărtat, dar mult mai real pentru el decât încăperea, fereastra sau copacii primăvăratici din grădină.

În privirea aceea pierdută era durere şi era una pe care o recunoştea. Dawson lăsă deoparte haosul în care se afla regatul. Fiul lui avea nevoie de el, aşa că, oricât de mult i-ar fi cerut atenţia, lumea trebuia să mai aştepte.

Dawson se aşeză. Jorey se uită la el, apoi îşi feri privirea.

— Povesteşte-mi, zise Dawson.

Jorey zâmbi, ochii îi rămaseră reci. Clătină din cap.

— Am fost la război, zise Dawson. Am văzut oameni murind. Povara pe care-o porţi acum am purtat-o şi eu, şi o să te bântuie atâta timp cât o ţii numai pentru tine. Aşa că vorbeşte-mi!

— Tu n-ai făcut ce-am făcut noi, tată.

— Am ucis oameni.

— Noi am ucis copii, spuse Jorey. Şi femei. Şi bătrâni care n-aveau nicio legătură cu campania, în afară de faptul că trăiau în Vanai. Şi noi i-am ucis. Am evacuat apa din oraş şi le-am dat foc. Când au încercat să iasă în afara zidurilor, i-am măcelărit.

De-acum vocea-i tremura, iar ochii îi erau holbaţi de groază, dar fără urmă de lacrimi.

— Am făcut o nelegiure, tată.

— Dar tu ce credeai că-i războiul? zise Dawson. Jorey, suntem bărbaţi. Nu copii care se bat cu beţele şi proclamă că l-au învins pe vrăjitorul cel rău. Nu eram cu mult mai vârstnic decât tine când am luat parte la asedierea Anninfortului. I-am înfometat. N-a fost vorba de foc, dar mii de oameni au avut parte de o moarte lentă, chinuitoare. Şi primii care mor sunt cei mai slabi. Copiii. Bătrânii. Ciuma care a izbucnit în oraş? Noi am trimis-o.

Lordul Ergillian a trimis călăreţi să-i adune pe bolnavii din tot ţinutul şi pe cei pe care i-am găsit i-am numit emisari şi i-am expediat în oraş. Au fost ucişi, dar nu înainte ca boala să se răspândească. În fiecare zi, la porţi veneau femei cu copii în braţe, rugându-ne să-i luăm noi. De obicei nu le băgăm în seamă. Uneori luam copiii şi-i ucideam pe loc, sub ochii mamelor neputincioase.

Jorey pălise. Dawson se aplecă, punându-şi mâna pe genunchiul fiului său, cum făcuse de când acesta crescuse suficient ca să poată sta pe scaun. Pentru o clipă, se întristă la gândul că acel băiat cu membre subţiri nu mai exista şi că acest moment – această conversaţie atât de asemănătoare cu cea pe care o avusese şi el cândva cu propriul său tată – era parte din dispariţia lui de pe lume. Dar copilul trebuia să piară ca să facă loc bărbatului. Asta dădea sens pierderii şi o făcea să poată fi îndurată. Asta era tot ce putea Dawson să-i ofere.

— Anninfort se răzvrătise împotriva tronului, zise el, şi trebuia cucerit. Şi, ca să fie cucerit, trebuia să ajungă pe culmile disperării. Copiii pe care ni-i aduceau erau subnutriţi. N-ar fi supravieţuit. Dacă acei copii pe care noi i-am ucis – pe care eu i-am ucis – au grăbit sfârşitul fie şi cu o săptămână, atunci am făcut ce trebuia. Şi am suferit atunci, cum suferi tu acum.

— N-am ştiut asta, zise Jorey.

— Nu ţi-am spus. Bărbaţii nu-şi pun poverile în spinarea copiilor. Nu i-am spus nici mamei tale. Nu-i povara ei. Înţelegi ce-ţi spun?

— A fost altceva cu Vanaiul. Nu era necesar.

Dawson deschise gura să spună ceva – sperând că va găsi cuvinte înţelepte şi consolatoare – când simţi cum în mintea lui totul se îmbină cu un clic aproape audibil. Vanai. Issandrian. Mercenarii înarmaţi călărind către Camnipol sub pretext că vin să-i prezinte omagiile prinţului Aster. Forţa de ocupaţie revenind din sud, în frunte cu Geder Palliako.

— Ah, exclamă Dawson.

— Tată?

— Unde-i Palliako? E aici?

— Nu. A rămas cu oamenii. E poate cu o săptămână în urma mea.

— Prea departe. Avem nevoie de el aici mai repede de-atât.

Dawson se ridică din nou în picioare. Dădu uşa de perete,

strigând după Coe. Ai fi zis că vânătorul era acolo, în aşteptare. Primele ordine fură simple: găseşte-i pe ceilalţi. Nu doar pe Canl Daskellin, ci şi pe ceilalţi bărbaţi care merseseră pe mâna lui. Aveau puţin timp şi victoria era nesigură. Coe nu puse întrebări, mulţumindu-se să salute şi să se facă nevăzut. Când Dawson se întoarse în încăpere, Jorey îl privi năucit.

Dawson îşi ridică o mână, stăvilind întrebările înainte ca măcar să înceapă.

— Am nevoie de un ultim serviciu din partea ta înainte să te odihneşti, fiule. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o cer, dar cred că soarta tronului depinde de asta.

— Orice.

— Adu-mi-l pe Geder Palliako. Şi încă iute.

— Aşa o să fac.

— Şi, Jorey? Să ştii că moartea Vanaiului s-ar putea să ne fi salvat pe toţi.

Nici nu trecu o oră, că invitaţii lui Dawson şi sosiră. Pe lângă Odderd şi Daskellin mai veniră contele de Rievermarch şi baronul Nurring. Ceilalţi nu erau acasă şi Coe plecă din nou, în căutarea lor. Aceştia însă erau de ajuns. Cinci oameni, fiecare bucurându-se de loialitatea unor familii de rang înalt şi deţinând pământuri de importanţă strategică, stăteau în picioare ori aşezaţi sau, în cazul lui Canl Daskellin, păşeau agitaţi de-a lungul peretelui din spate. Încă mai purtau brocartul şi pălăriile brodate pe care le arboraseră la parada lui Issandrian. Clara trimisese două servitoare cu o tavă cu apă cu aromă de castravete şi sufleuri cu brânză, care rămăsese neatinsă pe măsuţa de lângă perete.

Din momentul sosirii curierului se răspândiseră deja o puzderie de zvonuri. Dawson vedea nesiguranţa pe chipurile dinaintea lui şi o simţea în aer. Un sentiment de grabă se târa de-a lungul spinării ca o fiinţă însufleţită. Dacă voiau să facă ceva, trebuia să se mişte repede, înainte ca membrii curţii să apuce să realizeze ce însemnau veştile. Înainte să apuce Simeon să realizeze.

Dawson îşi ridică mâinile ca un preot în faţa congregaţiei.

— Distrugerea… începu el şi se opri. Sacrificarea Vanaiului a apărut ca lumina unei torţe în ora beznei noastre. Şi salvarea Tronului Despicat e aproape.

Urmă o tăcere adâncă.

— Ai înnebunit, spuse Daskellin.

— Lasă-l să vorbească, zise contele de Rivermarch.

Dawson îi mulţumi înclinând din cap.

— Gândiţi-vă la asta: se ştie că Geder Palliako nu s-a avut bine aproape de la început cu sir Alan Klin, unul dintre aliaţii cei mai apropiaţi ai lui Issandrian. A reuşit să-l doboare pe Klin din poziţia de protector al Vanaiului…

— El a reuşit?! exclamă Daskellin.

— … şi în loc să se folosească de poziţia sa ca să se îmbogăţească sau să tragă sfori la curte, a luat o decizie. O decizie curajoasă şi principială.

— Geder Palliako, zise Daskellin trecându-şi o mână prin păr, este un bufon pe care noi l-am înălţat în rang ca să-l facem de râs pe Issandrian transformând ocupaţia Vanaiului într-o farsă. E un tinerel necopt, a cărui experienţă militară se rezumă la faptul că a încasat o săgeată în picior şi a căzut de pe cal. Acum pare să mai fie, pe deasupra, şi un tiran însetat de sânge. Până la căderea serii, Issandrian o să scoată la iveală o duzină de oameni gata să jure că numirea lui a fost opera noastră şi unul dintre aceştia va fi, în mod sigur, lordul Ternigan. N-o să avem cum dezminţi.

Dawson văzu neliniştea din ochii celorlalţi bărbaţi, umerii lor lăsaţi, capetele plecate. Dacă răspundea mâniei cu mânie, totul avea să se sfârşească aici, cu ei doi încăierându-se ca nişte câini de luptă şi cu încrederea partidei lor sfărâmată pentru totdeauna. Dawson zâmbi, iar Daskellin scuipă în cenuşa din vatră.

— Să dezminţim? spuse Dawson. Eu unul o să stau alături de Palliako şi o s-o fac cu mândrie. Sau voi aţi văzut o cu totul altă paradă decât cea pe care-am văzut-o eu azi? Nimănui altcuiva dintre voi nu i-a mai trecut prin cap că vreo câteva sute de anteeni credincioşi tronului, sub comanda lui Palliako, mărşăluiesc spre Camnipol chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă?

— Nu înţeleg, spuse Odderd.

— Uite ce vom susţine noi, zise Dawson. Când Palliako a descoperit că Issandrian aducea o forţă armată în Camnipol, a decis să vină cu propriile trupe în apărarea tronului. În loc să abandoneze Vanaiul în mâinile duşmanului nostru, a trecut la

acţiune, într-un fel menit să demonstreze tăria absolută a hotărârii sale. N-a prădat oraşul până la cea din urmă monedă de argint. Nu l-a cedat în schimbul unei reduceri a dărilor. L-a ars, ca un războinic din vechime. Ca dragonii. Cine altul ar mai fi făcut aşa ceva?

— Dar regele şi-a dat acordul pentru jocurile astea. Cât despre armata care vine să ne salveze... jumătate din ea sunt oamenii lui Issandrian, iar restul în cel mai bun caz îl privesc pe Palliako cu dispreţ, zise Daskellin. Ăsta-i un basm de adormit copiii.

— Nu-l privesc cu dispreţ. Se tem de el. Şi dacă noi o s-o spunem destul de apăsat şi de des, şi Issandrian se va teme de el, spuse Dawson. Şi, întrucât vieţile noastre s-ar putea să depindă de asta, eu vă sugerez să începem să o spunem des. În cor.

— Deci aşa arată disperarea, zise Daskellin.

Dawson îl ignoră.

— Dacă Issandrian ne atacă, asta va demonstra că Palliako avea dreptate să facă ce-a făcut. Dacă nu, va fi pentru că Palliako l-a băgat în sperieţi. În oricare dintre cazuri, Issandrian îşi va pierde o parte din influenţa asupra regelui. Şi o să realizăm asta fără să ne vindem Coastei de Nord şi Băncii Medean. Domnii mei, este o baftă picată din cer. Am fi idioţi s-o refuzăm. Dar trebuie să ne ducem şi să răspândim versiunea noastră chiar acum. Azi. Când membrii curţii se vor duce la culcare în noaptea asta, trebuie să pună capul pe pernă având în cap povestea noastră. Dacă aşteptăm până când se formează o opinie generală pe tema asta, ne va fi de o sută de ori mai greu s-o schimbăm.

— Şi dacă Issandrian va întoarce complotul lui împotriva băiatului ăstuia? întrebă baronul Nurring.

— Atunci spada menită pentru pântecele tău s-ar putea să se înfigă într-al lui, zise Dawson. Acuma zi-mi că nu ţi-ar conveni una ca asta!

Geder

Coapsele lui Geder erau dureroase şi pline de rosături. Îl durea spatele. Boarea primăvăratică dinspre înălţimi mirosea a zăpadă şi a gheaţă. În jurul lui, rămăşiţele oştirii ce ocupase Vanaiul călăreau sau mărşăluiau. Nu cântau şi nimeni nu i se adresa lui Geder decât strict în legătură cu necesităţile impuse de deplasarea a câteva sute de oameni, căruţe şi cai în ultima etapă a călătoriei. Nici chiar în cămăruţele lui din Vanai, când îl avusese numai pe scutierul lui cu ochi ca felinarele drept companie şi numai corvezile lui Alan Klin care să-i umple zilele, Geder nu înţelesese ce apăsătoare este singurătatea în mijlocul unei mulţimi.

Simţea privirile oamenilor aţintite asupra lui, condamnarea lor tăcută. Fireşte, nimeni nu sufla o vorbă. Nici măcar un singur individ nu se ridicase să-i spună lui Geder de la obraz că era un monstru. Că fapta lui era mai rea decât o crimă. Nici nu era nevoie, fiindcă Geder o ştia prea bine. În zilele lungi şi nopţile reci de când întorsese spatele nordului, pornind spre casă, vuietul flăcărilor nu-i părăsise auzul. Visele lui erau pline de siluete de bărbaţi şi femei conturându-se pe fundalul flăcărilor. I se ordonase să protejeze Vanaiul şi, în schimb, el făcuse una ca asta. Dacă regele Simeon ar fi ordonat ca Geder să fie scurtat de cap chiar la picioarele tronului, ar fi fost doar un act de dreptate.

Încercase să-şi distragă atenţia citind, dar nici măcar legenda Slujitorului Drept nu-i putea îndepărta mintea de la întrebarea persistentă, chinuitoare: care va fi judecata regelui Simeon? În zilele lui bune, Geder şi-l imagina pe regele Simeon coborând de pe Tronul Despicat, aşezându-şi mâna regală pe ochii înlăcrimaţi ai lui Geder şi iertându-l. În cele mai rele, regele îl trimitea înapoi în Vanai să fie ţintuit în suliţe alături de cei morţi şi mâncat de aceleaşi ciori care se îmbuibaseră din trupurile lor.

Între cele două extreme, mintea lui Geder făcea loc unui şir aproape nesfârşit de imagini sumbre. Şi, pe măsură ce munţii şi văile îi deveneau familiare, iar drumul dragonului începea să şerpuiască printre dealuri pe care le mai văzuse de o mie de ori, Geder descoperi că fiecare nou scenariu al umilinţei şi morţii sale trezea în el o speranţă sumbră. Avea să i se dea foc? Ar fi fost drept. Avea să fie aruncat în temniţa publică, sub o ploaie

de rahaţi şi mortăciuni? N-ar fi primit decât ce merita. Orice – absolut orice – ar fi fost mai bine decât regretul tăcut care-l măcina.

Marele promontoriu pe care era aşezat Camnipolul se ivi la orizont, stânca întunecată părând albastră din pricina distanţei. Turla Regelui era abia o geană de lumină. Un călăreţ singur putea străbate acea distanţă în două zile. Iscusiţii regelui probabil că-i vedeau deja. Privirea lui Geder se tot înălţa către oraşul cel măreţ cu alean şi groază. Cu fiecare kilometru, frica devenea mai puternică, iar circulaţia de pe drum se aglomera.

Fermele care înconjurau capitala erau printre cele mai bune din lume, un pământ întunecat, scăldat de râu şi încă îngrăşat de bătăliile purtate aici cu o mie de ani în urmă. Chiar şi în anotimpul foametei, imediat după dezgheţ, pământul mirosea a verdeaţă, oferind promisiunea hranei viitoare. Păstorii de capre îşi mânau turmele pe drumul dragonului, dinspre păşunile joase unde iernaseră către munţii aflaţi la vest. Fermierii îşi îmboldeau boii spre câmpurile gata să fie arate şi semănate. Perceptorii de taxe călăreau cu alaiul lor meschin de spadasini şi arcaşi, jumulind ce puteau de la oraşele mici înainte să le expire contractele cu mercenarii. Era lucru rar să zăreşti un om singur călare pe un cal de soi, aşa că, văzând armăsarul cenuşiu care se apropia dinspre sud, Geder ştiu că se îndrepta spre el. Abia când calul se apropie şi îl recunoscu pe călăreţ ca fiind Jorey Kalliam îngrijorarea i se spulberă şi simţi că răsuflă mai uşurat.

Îşi mână calul în noroiul de pe marginea drumului dragonului, lăsând coloana să înainteze fără el. Jorey îşi trase calul atât de aproape, încât animalele ar fi putut să se lovească unul pe altul cu coada peste faţă, iar genunchiul lui Geder aproape că atingea şaua lui Jorey. Jorey era pământiu de oboseală, dar cu ochii strălucitori şi limpezi ca ai unei păsări de pradă.

— Care-s veştile? întrebă Geder.

— Trebuie să o iei înaintea trupelor, zise Jorey. Iute.

— Regele? întrebă Geder şi Jorey făcu semn că nu.

— Tatăl meu, spuse el. Vrea să ajungi acolo cât de iute poţi.

Geder îşi trecu limba peste buze, privind căruţele care treceau încet pe alături. Unii vizitii şi soldaţi se prefăceau că nu-i văd pe cei doi, alţii se uitau la ei făţiş. De când părăsiseră Vanaiul mort, Camnipolul fusese ţinta sa şi finalul chinului. Acum, că momentul sosise, voia să-l mai întârzie puţin.

— Nu cred că-i o idee înţeleaptă, zise Geder. N-am pe cine să las la comandă, şi dacă o să…

— Dă-i comanda lui Broot, zise Jorey. Nu-i din cale-afară de isteţ, dar e suficient de priceput dacă-i vorba să conducă o coloană pe un drum. Spune-i numai să aşeze tabăra în faţa porţii de est şi să aştepte să-i trimiţi vorbă. Cu niciun chip nu-l lăsa să ordone demobilizarea.

— Ar fi… Ar trebui să ne gândim la moralul trupelor, zise Geder. Nu vreau ca oamenii să creadă că i-am abandonat.

Expresia de pe chipul lui Jorey era grăitoare. Geder lăsă capul în jos, simţind că roşeaţa îi radiază din obraji.

— Mă duc să-l caut pe Broot, zise el.

— Şi ia-ţi cele mai bune haine, spuse Jorey.

Cât timp îi transmise lui Broot instrucţiunile primite de la Jorey, Geder îşi schimbă şi calul cu un jugan murg care mersese toată dimineaţa în trap lejer. Când lăsă în urmă cea dintâi companie pe care-o comandase vreodată, era pe un cal tânăr şi iute, însoţit de Jorey Kalliam. Oraşul era prea departe ca să ajungă la el dintr-un galop, dar Geder nu se putu abţine. Pentru câteva minute lăsă animalul de sub el să se ia la întrecere cu vântul, bucurându-se de iluzia libertăţii dacă nu şi de faptul în sine.

Poposiră peste noapte într-o colibă cu acoperişul negru, la răscrucea dintre drumul dragonului şi o cărare noroioasă, amândoi prea epuizaţi ca să fie în stare de altceva în afară de a-şi îngriji caii. Geder se scufundă într-un somn fără vise, din care se deşteptă în zori pentru a constata că Jorey strânsese deja chinga juganului. Erau din nou pe drum aproape înainte ca Geder să-şi fi gonit ameţeala somnului.

Înaintea lor se înălţa Camnipolul.

Drumul dinspre sud era cel mai abrupt, fâşia verde de jadul-dragonului şerpuind în sus pe stânca promontoriului ca o panglică scăpată de un copil. Timpul şi vremea erodaseră piatra pe porţiuni de câte treizeci de metri şi mai bine, unde drumul se arcuia deasupra hăului, iar călătorii n-aveau alt sprijin decât prudenţa ca să se menţină pe cărare. Vântul muşcător al primăverii nu venea din cele patru zări, ci numai de sus, dinspre oraş, sau de jos, din câmpia de dedesubt. Peşterile şi colibele de pe peretele stâncos aveau adesea nevoie de poduri rudimentare de lemn pentru ca locatarii lor să ajungă pe drum. Durerea

surdă din coapse îi distrăgea atenţia lui Geder, iar stânca masivă şi tufişurile aspre îi blocau vederea, aşa că, până înainte de ultima cotitură, nu observă că Turla Regelui se făcuse mai mare şi zidurile oraşului căpătaseră volum. Ca urmare, marile arcade strălucitoare şi turnurile înalte părură să se ivească din nimic, ca un oraş clădit din vise.

Intrarea dinspre sud era îngustă, abia o despicătură în zidul înalt de piatră cenuşie, cu porţi din bronz turnat şi din jadul-dragonului ce glisau ca să permită accesul. Afară, chiar în faţa uşilor, se afla o duzină de bărbaţi în platoşe smălţuite, călare pe armăsari de luptă cu armuri asortate cu ale călăreţilor.

Când Geder şi Jorey se apropiară, bărbaţii îşi traseră spadele. Lamele scânteiară în soarele după-amiezii şi inima lui Geder se zbătu ca o vulpe prinsă în cursă. Era clipa pe care o anticipase şi de care se temuse. Jorey îi făcu semn să înainteze, cu un zâmbet pe care Geder nu ştiu cum să-l interpreteze. Nu conta. Geder îşi stăpâni frica şi se îndreptă tremurând către soarta sa, dorindu-şi numai să-şi fi amintit să îmbrace mantia neagră de piele.

O siluetă se desprinse din umbrele unde drumul pătrundea dincolo de zid. Deşi nu era călare, bărbatul atrăgea atenţia tuturor celor adunaţi. Era pursânge şi era mai vârstnic. Tâmplele-i erau cărunte, iar chipul, uscăţiv şi inteligent. Ţinuta dreaptă îl făcea să pară mai înalt decât călăreţii. Geder îşi îndemnă juganul înainte. De aproape, nu era nicio îndoială că bărbatul era tatăl lui Jorey. Aveau aceiaşi ochi şi aceeaşi linie a maxilarului. Îl avea în faţa lui pe Dawson Kalliam.

— Sir Palliako, rosti Kalliam cel vârstnic.

Geder înclină din cap.

— Sunt onorat să vă urez bun venit în Oraşul Nemuritor, spuse Dawson Kalliam.

Apoi ordonă:

— Daţi onorul!

Călăreţii îşi ridicară spadele în semn de salut. Geder îi privi cu ochii mijiţi. Nu văzuse niciodată pe cineva de sânge nobil adus în faţa judecăţii regelui, dar în mod sigur nu aşa se aştepta să decurgă lucrurile. Ca de nicăieri, voci se înălţară, aclamând îndelung. Şi, mai straniu decât toate, fulgi de zăpadă începură să cadă ca din cerul senin şi fără nori.

Nu. Nu fulgi de zăpadă. Petale de flori. Geder îşi ridică ochii şi,

cocoţaţi pe zid, sute de oameni îi întoarseră privirea. Nesigur, Geder ridică mâna şi mulţimea de deasupra sa vui.

— Coe o să se ocupe de calul tău, zise Dawson. Ne aşteaptă o litieră.

Lui Geder îi trebui un moment ca să înţeleagă, apoi se lăsă să alunece din şa, permiţându-i tatălui lui Jorey să-l călăuzească spre deschizătura umbrită din zidul oraşului. Nici nu se gândi să întrebe cine era Coe.

Lectica era bogat împodobită, purtând însemnele şi culorile casei Kalliam, dar având pe laturi câte o fâşie de pânză în albastrul şi cenuşiul casei Palliako. Avea două scaune îmbrăcate în catifea, aşezate faţă în faţă şi opt tralgi stăteau pe vine gata să o poarte. Dawson se instală cu spatele la direcţia de mers. Geder îşi îndepărtă din ochi o şuviţă de păr unsuros. Picioarele îi tremurau după atâta călărit. De-a lungul zidului oraşului, şi ambrazurile erau pline de chipuri zâmbitoare.

— Nu înţeleg, zise Geder.

— Eu şi câţiva prieteni ţi-am organizat un banchet. Este o tradiţie în cazul unui conducător militar care se întoarce după ce a repurtat o victorie.

Geder privi de jur-împrejur. Simţea o greutate în stomac, iar zidul înalt ce se ridica deasupra lui se înclina uşor, ca un copăcel în bătaia unui vânt puternic. Gura i se uscase.

— Victorie?

— Sacrificarea Vanaiului, spuse Dawson. Îndrăzneaţă mişcare, şi impresionantă. A fost cea mai bravă decizie la care a fost martor regatul nostru de o generaţie încoace şi sunt unii care ar vrea să vadă vitejia revenind în Anteea.

În mintea lui Geder, o femeie se cocoţă pe zidul oraşului mort, cu flăcările dansând îndărătul siluetei ei întunecate. În amintirea lui, ea se prăbuşi. Urletul flăcărilor îi umplu din nou auzul de parcă focul l-ar fi urmărit şi simţi că i se întunecă vederea. Aşa arăta o victorie? Mâini mari de tralg, îl prinseră de umăr şi-l îndrumară către locul lui. Îl privi prostit pe Dawson în timp ce lectica se clătina sub ei, ridicându-se.

Poarta sudică se deschidea într-o piaţă dezordonată. Geder mai fusese aici şi ştia cum arată haosul acela de cerşetori, negustori şi gărzi, boi şi căruţe şi câini de pripas.

De data asta însă, intrarea în Camnipol era ca desprinsă din visul unui băiat care nu auzise vorbindu-se decât despre

frumuseţile oraşului. Pe puţin trei sute de oameni stăteau în spatele unei alte gărzi de onoare, fluturând stindarde ale casei Palliako. La dreapta se înălţa un podium cu bărbaţi purtând mantii brodate şi tunici aurite. Iată-l pe baronul de Watermarch. Alături de el, un tânăr în culorile casei Skestinin. Nu lordul însuşi, dar probabil fiul lui cel mare. Şi poate încă şase bărbaţi pe care mintea năucită a lui Geder nu-i recunoscu decât pe jumătate, înainte ca lectica să meargă mai departe. Şi apoi, la capăt, cu capul sus şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, chipul tatălui său. Geder îl zări şi citi pe el mândria.

Mulţimea îi urma, aclamând şi aruncând pumni de petale şi bomboane înfăşurate în hârtie. Zgomotul anula orice şansă de a purta o conversaţie, aşa că nu putu decât să-l privească pe lordul Kalliam cu uimire.

La intersecţia a câteva străzi, lectica şovăi. În preajma Turlei Regelui clădirile ajungeau să aibă trei sau patru etaje şi de la toate ferestrele se aplecau oameni dornici să-l privească trecând. O fată aflată undeva sus, la stânga lui, lansă în aer un pumn de panglici viu colorate, care dansară prin aer în cădere. Geder îi făcu semn cu mâna şi o dulceaţă ameţitoare îl inundă ca un val.

Era un erou, în ciuda a ceea ce făcuse. Ba nu, *datorită* a ceea ce făcuse. Se simţea mai mult decât uşurat: se simţea păsuit, iertat şi absolvit de păcate. Îşi ridică braţele, sorbind adoraţia mulţimii ca un om însetat. Dacă era un vis, ar fi preferat să moară decât să se trezească.

— A fost o hotărâre dificilă, zise Geder aplecându-se peste masă şi vorbind tare. Să ştergi un oraş de pe faţa pământului în felul ăsta este teribil. N-am ales această cale cu uşurinţă.

— Sigur că nu, zise cel de-al doilea fiu al baronului de Nurring, cu limba poticnindu-i-se foarte puţin. Dar asta-i şi ideea, nu? Ce valoare are s-o iei pe calea cea mai uşoară? Niciuna. Trebuie să te confrunţi cu dilema. Să treci la acţiune.

— O acţiune decisivă, zise Geder.

— Exact, replică băiatul. Acţiune decisivă.

Locul unde era găzduit banchetul îi aparţinea lui Dawson Kalliam. Nu era la fel de mare ca sălile de bal sau grădinile unei adevărate moşii, dar era pe-aproape. Şi să ai atâta teren în interiorul Oraşului Nemuritor spunea mai multe decât dacă ai fi

avut de trei ori pe-atâta oriunde în provincie. Lumânări luminau de sus până jos pereţii şi acoperişul boltit şi felinare din sticlă suflată atârnau de fire prea subţiri ca să poată fi văzute în amurg. Uşi largi cât peretele se deschideau către nişte grădini recent amenajate, care încă mai miroseau a pământ proaspăt săpat şi a flori timpurii. Ospăţul şi dansul îşi urmaseră cursul. Şase bărbaţi de rang înalt se urcaseră pe estradă pentru a lăuda acţiunile întreprinse de Geder în Oraşele Libere.

Uitate erau slăbiciunea, timiditatea şi Corupţia care otrăviseră atâta vreme casta generalilor din Anteea, spuseseră ei. Geder Palliako le demonstrase din ce stofă era croit nu numai Oraşelor Libere, nu numai lumii. Le-o demonstrase şi propriilor compatrioţi. Prin acţiunile lui, le reamintise tuturor ce putea realiza inocenţa. Până şi regele trimisese un mesager cu un bilet în care saluta revenirea lui Geder în Camnipol.

Aplauzele fuseseră ameţitoare ca vinul. La fel şi respectul şi admiraţia unor oameni care, până atunci, nici măcar nu-l salutaseră când apăruse la curte. Apoi urmase dansul. În general, Geder evita această distracţie curtenească, dar soţia lui Dawson Kalliam, Clara, insistase ca el să dea ocol grădinii împreună cu ea măcar o dată şi, până când terminase primul tur, se simţea aproape sigur pe picioare. Mai dăduse câteva ture în compania unor femei mai tinere, nemăritate, înainte ca încheieturile şi coapsele să înceapă să protesteze suficient de tare ca să-l oprească. Jorey îi adusese mantia de piele şi, pe măsură ce ziua se răcori, anticipând noaptea, iar vinul şi berea începură să curgă cu mai multă largheţe, Geder se bucură s-o aibă.

— Însuşirea de căpătâi a unui conducător, zise Geder şi-şi pierdu şirul gândurilor. Însuşirea de căpătâi…

— Vă rog să mă scuzaţi, zise tatăl său. Geder, băiete!

Geder se ridică în picioare, iar tovarăşul său de băutură salută respectuos şi se îndepărtă, mergând destul de drept.

— S-a făcut târziu pentru un om bătrân ca mine, spuse Lerer Palliako, dar nu puteam să plec fără să stau de vorbă cu tine. Mi-ai întrecut toate speranţele. N-am mai auzit oamenii vorbind despre familia noastră în felul ăsta de… Păi cred că niciodată.

— Vin şi eu cu tine, spuse Geder.

— Nu, nu, nu. E noaptea ta. Bucură-te de ea!

— M-aş bucura să stau de vorbă cu tine, zise Geder şi ochii

tatălui său se îmblânziră.

— Bine atunci.

Împreună, Geder şi tatăl său o găsiră pe lady Kalliam şi-i prezentară mulţumirile lor cele mai profunde. Cumva, conversaţia luă o asemenea întorsătură, încât ei erau cei care primeau mulţumirile ei şi plecară simţind că acea noapte fusese o petrecere intimă, cu nişte vechi prieteni pe care-i vedeau prea rar. Ea insistă ca ei să ia litiera ce-l purtase pe Geder pe străzi ceva mai devreme. Nu era sigur să umble pe jos pe străzile acelea întunecate şi, chiar să fi fost, nu se cădea. Jorey apăru tocmai când îşi luau rămas-bun şi îi întinse mâna lui Geder. Geder mai că plânse strângându-i-o.

În timp ce sclavii tralgi îi purtau pe străzile negre ca noaptea, Geder privi stelele presărate pe boltă. Departe de mulţimea voioasă, exaltarea – rezultat al uşurării sale – se mai potoli. Fu surprins să descopere că senzaţia aceea de groază era încă prezentă, nu atât de acută, nu puternică, dar încă acolo. Nu neapărat frică, ci obiceiul de o viaţă de a se teme.

Tatăl său îşi drese vocea.

— Steaua ta se înalţă, fiule. În mod clar se înalţă.

— Ei, nu prea ştiu, zise Geder.

— A, nu. Nu. I-am auzit pe oameni vorbind în seara asta. Situaţia de la curte este foarte delicată. Te paşte pericolul să fii transformat într-un simbol.

Tonul tatălui său era vesel, dar în poziţia umerilor săi era ceva ce-l făcu pe Geder să se pregătească pentru o lovitură.

— Nu sunt un căţeluş de curte, spuse Geder. O să fiu cum nu se poate mai mulţumit să mă întorc acasă şi să-mi fac de lucru cu nişte cărţi vechi pe care le-am găsit. Cred că ţi-ar plăcea şi ţie unele dintre ele. Am început să traduc un eseu despre cei din urmă dragoni, care pretinde că ar fi scris abia cu câteva secole după căderea lui Morade. O să-ţi placă.

— Sunt convins că da, spuse Lerer.

Tralgul din frunte scoase un mârâit expresiv şi lectica luă cu eleganţă o curbă strânsă, înclinându-se abia o fracţiune, cât să contrabalanseze schimbarea poziţiei.

— Am observat că sir Klin n-a fost la banchet, zise Lerer.

— Nici nu mă aşteptam să-l văd, zise Geder.

Pentru o clipă se afla din nou pe malul acelui iaz îngheţat, descoperind comorile care ar fi putut salva poziţia lui Klin.

— Cred că se simte cam abătut. Vanaiul a fost al lui şi a fost rechemat şi mustrat. Probabil că este stânjenit să mă vadă pe mine întâmpinat cu tot fastul ăsta.

— Probabil. Da, trebuie c-aşa este. Nici lordul Ternigan n-a venit.

— O fi fost ocupat în altă parte, zise Geder.

— Aşa-i. Sunt sigur că asta-i explicaţia.

Pe străzile întunecate, un câine lătra şi scheuna. Vântul, răcoros în sala de bal şi în grădinile aglomerate, era acum rece.

— Nu toată lumea participă la toate petrecerile de la curte, spuse Geder. Nu mă aşteptam să vină nici atâţia.

— Sigur că nu. Şi-a fost ceva lume, nu-i aşa?

— Da.

Recăzură amândoi în tăcere. Pe Geder îl durea spatele. După atâta călărit şi dansat, se aştepta ca a doua zi de dimineaţă să se trezească aproape olog.

— Geder!

Geder mormăi.

— Fii prudent cu oamenii ăştia. Nu-s întotdeauna ceea ce par. Chiar şi când eşti în aceeaşi tabără, este mai bine să stai cu ochii pe ei.

— Aşa o să fac, zise Geder.

— Şi nu uita cine eşti. Oricine or fi vrând ei să fii, tu nu uita cine eşti cu-adevărat.

— N-o să uit.

— Bine, zise Lerer Palliako.

Era abia o umbră printre alte umbre şi doar ochii îi reflectau lumina lunii.

— Ăsta-i băiatul meu minunat!

Marcus

Marcus se aplecă înainte, cu braţele pe lângă corp. În mâna lui, mânerul spadei din lemn tare era lunecos din pricina sudorii. Băiatul pursânge aflat de cealaltă parte a arenei purta o pereche de pantaloni de luptă şi arbora o expresie serioasă. Marcus aşteptă. Băiatul îşi linse buzele şi-şi ridică spada.

— Nu-i nicio grabă, zise Marcus.

Înăuntrul şcolii de luptă aerul era fierbinte, închis şi umed. Icnetele şi strigătele celorlalţi luptători străbăteau cu greu prin

susurul apei din ţevile ce duceau către băi. Cel puţin zece oameni stăteau în jurul gropii de luptă. Cei mai mulţi erau kurtadami sau pursângi, dar şi doi timzinai care se ţineau mai la o parte. Şi Yardem Hane, gâfâind şi plin de sudoare. Nu se prezentase niciun cinnai.

Marcus îl văzu pe băiat mutându-şi greutatea, pregătindu-se de atac. Băiatul îşi ţinea spada pe lângă corp, în stilul estic, deci avea ceva pregătire. Marcus pară lovitura, făcând să zboare praf de cretă din lama de lemn şi atacă pe partea stângă. Băiatul se răsuci şi Marcus dădu o lovitură de sus în jos. Tânărul îl blocă atât de agresiv, încât lamele ricoşară. Marcus îşi trecu spada în mâna stângă şi lovi din nou, de data asta jos, fără să piardă din ochi poziţia băiatului.

Văzând că reuşise să evite ambele lovituri ale lui Marcus, acesta deveni mai îndrăzneţ. Strânse mai tare spada, fentă stângaci spre dreapta şi ţâşni spre stânga. Marcus pară atacul cu uşurinţă şi spada lui zvâcni în aerul încins, lovind cu putere pieptul băiatului. Îşi privi adversarul împleticindu-se în spate. Spada de antrenament îi lăsase o dâră de cretă dinspre coastele inferioare până la claviculă.

— Cine urmează? strigă Marcus.

— Ăsta a fost ultimul, domnule, zise Yardem.

— Mulţumesc, căpitane Wester, zise băiatul.

Acolo unde-l lovise Marcus pielea i se înroşise şi se umfla. Marcus se simţi mâhnit. Nu vrusese să-l rănească.

— Mulţumesc, băiete, Te-ai descurcat bine, zise Marcus şi băiatul zâmbi.

Marcus îşi puse mâinile pe marginea gropii şi se săltă afară. Îl dureau toţi muşchii, dar era o durere plăcută. Yardem îi aruncă o pânză zdrenţuită şi Marcus îşi şterse sudoarea de pe faţă şi gât. Era al treilea lot de oameni pe care-i testau pentru a-şi completa compania. Ca şi în celelalte cazuri, fuseseră de toate soiurile. Unii veniseră pentru că erau disperaţi, dar nu aveau alte talente în afară de dorinţa de a provoca durere. Alţii, pentru că după asta puteau spune că luptaseră în arenă cu Marcus Wester. Şi câţiva – abia o mână de oameni – pentru că asta era meseria pe care-o ştiau şi se întâmplase să nu aibă niciun angajament când făcuse Marcus anunţul.

Printre aceştia din urmă se număra un kurtadam îndesat, cu blană auriu-cenuşie şi accent din Cabrai. Marcus întâlni privirea

lui Yardem şi-i făcu semn cu bărbia indicându-i candidatul. Yardem dădu din cap că da.

— Tu, zise Marcus. Mai spune-mi o dată cum te cheamă, prietene.

— Ahariel, zise kurtadamul. Ahariel Akkabarian.

— Te pricepi să lupţi. Ce te-a adus în Porte Oliva?

— Am încheiat un contract cu o companie din Narinisle. Era vorba de întărirea unei garnizoane, dar comandantul a început să se amestece cu pedestraşii. S-a ajuns la bârfe şi la jigniri şi m-am hotărât să plec. Mă gândeam să mă îndrept către Oraşele Libere. Cei de-acolo, mi-am zis, o să se teamă ani de zile după ceea ce s-a întâmplat în Vanai. După care am auzit că eşti în căutare de oameni.

— N-o să fie vorba despre o garnizoană, zise Marcus.

Kurtadamul ridică din umeri.

— Îmi imaginez că ai de unde alege. După Wodford şi Gradis şi restul. Dacă slujba e destul de bună pentru tine, e bună şi pentru un soldat de rând ca mine.

— Eşti un optimist, zise Marcus. Dar am fi mulţumiţi să te angajăm dacă-ţi convin condiţiile.

— Dacă nu mi-ar conveni nu ţi-aş irosi timpul, zise Ahariel.

— Atunci prezintă-te la raport mâine dimineaţă. O să te înscriem pe lista de îndatoriri.

Ahariel salută, se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Îmi place, zise Marcus. Nu vorbeşte mult.

— Se potriveşte la fix, domnule, zise Yardem.

— E bine să ai din nou o companie adevărată.

— Este.

Marcus dădu drumul zdrenţei pe marginea gropii.

— S-a făcut vremea? întrebă el.

— Ar trebui să plecăm, zise Yardem.

Vara timpurie făcea străzile din Porte Oliva să fie fierbinţi şi aglomerate. Cerşetorii mişunau prin colţuri şi înghesuiala de trupuri omeneşti de pe străzi părea să genereze tot atâta căldură ca soarele uriaş înălţat deasupra coastei. Mirosea a ocean, a miere şi a ulei încins cu chimion. Veşmintele se schimbaseră şi ele. Nici urmă de haine sau mantii. Cinnai de ambele sexe se plimbau pe străzi îmbrăcaţi în robe diafane care le făceau trupurile zvelte să pară că plutesc, fluide ca umbrele sau ca fantomele. Kurtadamii se rădeau până când le mai

rămânea doar atâta blană cât să-şi prindă mărgelele în ea şi purtau bluze fără mâneci şi pânze înfăşurate pe şale care abia le acopereau părţile intime. Dar pursângii erau cei care-i atrăgeau privirea lui Marcus. Bărbaţii şi femeile ieşiseră din coconii lor de iarnă în culori strălucitoare, verde şi galben şi roz. Poalele tunicilor erau despicate în părţi, permiţând aerului şi privirilor furişe să alunece peste pielea dezgolită. Fiecare zi părea o sărbătoare.

Lui Marcus nu-i plăcea.

Îi amintea prea mult de o vreme în care fusese tânăr şi incapabil să deosebească dorinţa de iubire, iar amintirea acelei perioade ducea, inevitabil, la vremurile ce urmaseră. Întâlnirea cu o fată cu ochi albaştri, pe nume Alys, pe care o cucerise cu poveşti eroice şi flori diafane. Nopţile de dorinţă şi apoi o noapte luminată de lună de la sfârşitul primăverii, un măr mâncat în doi, un sărut lângă o cascadă şi satisfacerea dorinţei. Femeia lui perfectă. Într-o lume dreaptă, ea i-ar fi stat şi-acum alături.

Merian ar fi fost acum suficient de mare ca să sufere din pricina trezirii simţurilor şi a confuziei provocate de acestea, iar el ar fi fost la fel de incapabil să-i bage minţile-n cap pe cât fusese tatăl său în ceea ce-l privea. Ba nu. Ar fi fost de-acum suficient de mare pentru o căsătorie timpurie şi necugetată. Încă un anotimp şi Marcus ar fi avut şansa să gâdile un nepoţel sub bărbie. Oraşul nu-i plăcea tocmai pentru că-i amintea de toate aceste momente netrăite. Dar, până la urmă, lumea întreagă nu-i plăcea exact din acelaşi motiv. Atâta timp cât exista treabă care trebuia făcută, putea să nu se gândească la asta.

Problema găsirii unui sediu permanent pentru noua bancă fusese rezolvată cu uşurinţă după ce Cithrin stătuse de vorbă cu fiica agentului de pariuri deasupra dughenei căruia dormeau. Aceasta încerca de ani de zile să-şi convingă tatăl să renunţe la afacere şi aproape că reuşise. Etajul de jos era suficient de larg pentru a permite amenajarea unei cazarme, iar la subsol se găsea un seif din fier încastrat în piatră şi parţial îngropat în pământ. Aşa că acum, pe locul unde se aflase o casă de pariuri, se instalase cu o eleganţă discretă Banca Medean din Porte Oliva. În ziua în care bătrânul parior semnase contractele, Cithrin anunţase schimbarea punând să fie zugrăviţi pereţii în albul cel mai strălucitor pe care-l găsise. Acolo unde stătuse

aprodul, recitându-şi litania sa de mize şi şanse, o oală mare de cositor plină cu pământ etala tulpinile subţiri şi frunzele late şi încovoiate ale unor lalele ce promiteau să înflorească.

— Direct la ea? întrebă Yardem arătând spre scara care ducea către încăperile ocupate acum exclusiv de Cithrin. Marcus clătină din cap.

— Când suntem gata de plecare, zise el.

Cândva, uşa solidă de lemn dăduse într-o sală comună cu o tejghea înaltă în capăt. Tejgheaua dispăruse şi semnele cu cretă de pe tablă nu mai erau şansele de câştig, ci numele noilor gărzi angajate de Marcus şi orarul de serviciu. Tuspatru aşteptau acum în locul unde mai înainte stătuseră clienţii pariorului, privind prin ferestrele înguste, oblonite, şi făcând glume pe seama trecătorilor. Când intră Marcus râsul încetă şi noile străji – doi pursângi, o kurtadamă şi un băiat timzinai pe care Marcus îl alesese dintr-un impuls – luară poziţie de drepţi. Îi trebuiau mai mulţi. Deasupra capului, podelele scârţâiau sub paşii lui Cithrin.

— Sacu-i gata?

— Da, domnule căpitan, zise kurtadama.

Marcus dădu din cap către ea, cu un gol stânjenitor în minte. Era lată în umeri şi în şolduri, cu braţele la fel de groase ca picioarele. Blana ei era de un negru lucios, mai întunecată chiar şi decât solzii băiatului timzinai. Şi o chema… Edir? Edem?

— Enen, zise Yardem. Tu o să duci banii. Barth şi Corisen Mout o să stea în avangardă şi ariergardă. Eu şi căpitanul te flancăm.

— Şi eu? întrebă băiatul timzinai.

Membranele nictitante de pe ochii săi se închiseră şi se deschiseră, un tic nervos rapid. Cu el era simplu. Oricum l-o fi chemat, toată lumea îi spunea Gândacul.

— Tu stai aici şi trezeşte-i pe ceilalţi dacă se întâmplă ceva interesant, zise Marcus. Gândacul se dezumflă, aşa că Marcus adăugă: Dacă vrea cineva să dea lovitura la cutia de valori, o s-o facă atunci când cei mai mulţi dintre noi sunt plecaţi. Ţine uşa-nchisă şi urechile ciulite. O să fii într-un pericol mai mare decât noi.

Gândacul salută. Enen îşi ascunse un zâmbet. Cei doi pursângi se îndreptară către cufărul cu armament şi începură să scoată cele mai periculoase arme pe care gărzile reginei le-ar fi

permis pe stradă. Marcus se întoarse şi se îndreptă către scară, cu Yardem alături.

— N-o să-mi aduc aminte niciodată toate numele alea, zise Marcus.

— Mereu zici asta, domnule.

— Da?

— Da.

— Hm. Bine că mi-ai spus.

Camerele care păruseră mici şi înghesuite când fuseseră ocupate de el, Yardem, Cithrin şi averea Vanaiului deveniseră locuinţa respectabilă a noului conducător al Băncii Medean. De fapt nu era vorba decât de o cameră dosnică unde se aflau patul şi masa şi de o cameră pentru primiri, în faţă, cu un mic separeu pe o latură, dar Cithrin adăugase o serie de mici detalii care o transformaseră: ţesături fine atârnate la ferestre, o mică icoană într-un colţ, o masă joasă, lăcuită, acoperită în prezent cu vechi registre de mărfuri şi copii după foi de expediţie. În ansamblu, toate dădeau impresia locuinţei unei femei de două ori mai vârstnice. Era o costumaţie, la fel ca acelea arborate de maestrul Kit şi de ceilalţi actori, şi lui Cithrin i se potrivea.

— Trebuie să găsesc pe cineva de la Registrul Portuar care să stea de vorbă cu mine, zise Cithrin în loc de bună ziua. Corăbiile cu mărfuri dinspre Narinisle urmează să sosească şi trebuie să înţeleg mai bine mecanismele. S-ar părea că jumătate din comerţul din oraş are loc la venirea corăbiilor.

— O să văd ce pot afla, zise Yardem.

— Încotro mergem astăzi? întrebă Marcus.

— La o femeie care are o fabrică de bere chiar de cealaltă parte a zidului, zise Cithrin. Am cunoscut-o la tavernă. Breasla i-a permis să-şi înlocuiască toate cazanele, dar nu are suficienţi bani.

— Aşa că noi îi dăm un credit.

— De fapt nu are voie să ia împrumuturi cu dobândă, zise Cithrin, punându-şi pe umeri un şal uşor cu mărgele şi aranjându-l aşa cum o învăţase maestrul Kit. Regulile breslei nu-i permit. În schimb, are voie să ia bani de la partenerii ei de afaceri. Aşa că o să-i cumpărăm o parte din afacere.

— Aha, zise Marcus.

— În cazul în care nu poate plăti, îi putem prelua noi afacerea. Dacă îmi fac relaţii cu un dogar şi câteva taverne pot să pun pe

roate un sistem de sprijin reciproc care-i va mulţumi pe toţi pentru un timp îndelungat.

— Timp îndelungat, zise Marcus, savurând cuvintele.

— Şi oricum fabricile de bere sunt întotdeauna o investiţie bună, zise Cithrin. Magistrul Imaniel aşa spunea mereu. Cererea de bere n-o să dispară niciodată.

Cithrin aruncă o privire în încăpere, îşi strânse buzele şi dădu din cap, mai mult pentru sine decât către ei. Coborâră împreună scara, Cithrin oprindu-se să încuie uşa în urma lor. Pe stradă, câţiva copii jucau un joc care consta în a trage şuturi unui burduf vechi de vin, ţipând. Cithrin coti către intrare şi fu cât pe ce să se lovească de un kurtadam. În gând, Marcus adăugă pe lista de lucruri de făcut construirea unei uşi interioare. Faptul că trebuia să ieşi afară din clădire ca să treci din încăperile de sus în cele de jos fusese plăcut când se ascundeau. Acum era numai un risc inutil.

Cei doi pursângi, Corisen Mout şi Barth, râdeau, dar la intrarea celor trei deveniră serioşi. Enen era gata, cu un mic sac de piele trecut de-a curmezişul pieptului, cu mâinile libere, pregătite de luptă. La şold avea un pumnal curbat şi un baston. Ieşind pe stradă, cei şase se aranjară cu uşurinţă în formaţie. În ciuda străzilor strâmte şi aglomerate, calea lor era întotdeauna liberă, cetăţenii din Porte Oliva dându-se la o parte ca să-i lase să treacă. Priviri curioase îi urmăriră, dar numai câţiva cerşetori din cale-afară de curajoşi îndrăzniră să se apropie, şi aceştia o abordară pe Cithrin. Niciunul nu se apropie de Enen şi de povara ei. Merseră spre nord, trecând pe sub marele zid şi pătrunzând în revărsarea de clădiri de dincolo de el. Înghesuiala era mai mare decât i-ar fi plăcut lui Marcus. Mirosul de canalizare şi sudoare era mai puternic, iar străzile mai aglomerate, deşi mai largi decât cele aflate de cealaltă parte a zidului.

Fabrica de bere a femeii se dovedi a fi o clădire cu etaj, ridicată în jurul unei curţi interioare înguste cu propria ei fântână. Uşi largi erau deschise către curte, cazanele şi butoaiele stând în penumbra cu miros de malţ. Berăriţa, o cinnaie atât de solidă la trup şi la chip că puteai s-o iei drept pursânge, le ieşi în întâmpinare, zâmbindu-le de parcă i-ar fi fost rude.

— Magistra Cithrin! Intră, intră!

Marcus le privi pe Cithrin şi pe femeie sărutându-se pe obraz.

Îi făcu semn lui Enen, care dădu jos sacul cu bani şi i-l înmână lui Cithrin ca şi cum fata chiar ar fi fost ceea ce părea. Niciuna dintre noile gărzi nu bănuia că banca ar fi fost altceva decât susţinea a fi. N-aveau niciun motiv.

Cithrin luă sacul şi-i făcu semn lui Marcus ca el şi ceilalţi să rămână în curte. Marcus dădu aprobator din cap, iar Cithrin şi femeia se luară de mână şi pătrunseră în adăpostul slab luminat al fabricii, vorbind de parcă ar fi fost prietene de când lumea. Un băiat cinnai nu mai mare decât Gândacul şi încins cu un şorţ gros din piele ieşi şi le aduse halbe cu bere proaspătă. Marcus o găsi prea dulce pentru gustul lui, dar descoperi că îi lăsa în gură un gust ca de pâine care-ar fi putut, cu timpul, să-i placă. Marcus îşi lăsă noile gărzi să se aşeze pe marginea puţului, apoi căută privirea lui Yardem şi-i făcu semn spre cealaltă parte a curţii. Tralgul îşi dădu berea pe gât, râgâi şi porni la pas, alături de Marcus.

— Berea-i decentă, zise Marcus.

— Este.

— Ce crezi de planul ăsta al ei?

Yardem flutură din urechi înapoi şi înainte, cugetând. Marcus ştia că, doar întrebând, schimbase deja răspunsul lui Yardem. Ce gândea Yardem despre un plan pe care Marcus nu-l punea sub semnul întrebării era cu totul altceva.

— Pare să meargă, zise Yardem. În beci încă sunt mai multe bijuterii decât mi-ar fi mie pe plac, dar avem destule săbii ca să alungăm pe oricine le-ar pune gând rău. Nu mă pricep eu la de-astea, dar mi se pare că are şanse să câştige înapoi banii pe care-i cheltuieşte sau măcar pe-aproape.

— Aşa că atunci când oamenii importanţi din Carse vor veni încoace, o să găsească averea mai mult sau mai puţin intactă, zise Marcus. Poate să le-o dea înapoi, să se spele pe mâini şi gata, nimic rău nu s-a întâmplat.

— Ăsta-i planul, zise Yardem cu prudenţă în glas.

— Şi-o vezi tu dându-le-o înapoi?

Yardem îşi întinse braţele lungi şi groase, întorcându-se să contemple fabrica de bere ca şi cum s-ar fi plictisit şi n-ar fi găsit altceva la care să se uite. Marcus aşteptă tăcut, sperând ca tralgul să-l contrazică şi ştiind că n-avea s-o facă.

— O să încerce s-o păstreze, spuse Yardem.

— Nu ştie că se gândeşte la asta, dar da, spuse Marcus. Se

pricepe la asta. Poate chiar prea bine. Şi nu este genul de fată care să se oprească atunci când îi place ceva din cale-afară.

Yardem aprobă.

— Cum o să facă asta? întrebă el.

Marcus sorbi din bere, îşi dăţi gura şi o scuipă pe pietrele curţii.

Un stol de porumbei se înălţă de pe acoperişuri, învârtindu-se în imensitatea albastră de deasupra.

— Nu înţeleg nici măcar jumătate din ce face ea acum, zise el. Tu înţelegi?

— Nu.

— Nu ştiu ce-o să încerce. Cel mai probabil nici ea nu ştie. Dar când o să vadă ocazia, o să încerce să profite de ea. Fie că este sau nu o idee bună.

Geder

Zilele ce urmară întoarcerii lui Geder în Camnipol curgeau în jurul lui ca apa în jurul unei pietre. Întâlnirile la locuinţele celor mai nobile familii anteene îi umpleau zilele, iar sărbătorile în cinstea victoriei sale din Vanai sau a apropiatei aniversări a prinţului Aster îi ocupau nopţile. Aproape imediat după neaşteptata sa primire, începu să vadă printre veşmintele în culori strălucitoare de la curte mantii de piele neagră identice cu a lui. Indivizi care nu se osteniseră nicicând să cultive relaţii cu casa Palliako începură să-l viziteze. Şi, dacă tatăl său se simţea descumpănit de atâta atenţie, lucrul era de înţeles. Schimbările care veneau din senin puteau să aibă aparenţa unei catastrofe, chiar dacă erau schimbări în bine.

Singurul lucru care i-ar fi făcut primăvara bogată şi mai frumoasă ar fi fost să aibă o locuinţă în oraş, în loc să plece noapte de noapte înainte de închiderea porţilor pentru a dormi în cortul de campanie. Asta şi să scape de coşmaruri.

— Nu înţeleg de ce nu putem să ordonăm demobilizarea, spuse Geder la micul dejun, întinzând cu lingura gem de mere pe pâine. Dacă n-o s-o fac eu în curând, atunci lordul Ternigan o va face el cu siguranţă.

— Nu îndrăzneşte, zise Canl Daskellin, baron de Watermarch. Nu până când toţi mercenarii străini nu se află la o distanţă sigură de Camnipol.

— Este o ruşine, spuse Marrisin Oesteroth, conte de Magrifell, aprobând din cap. Scursuri înarmate pe străzile Camnipolului! Şi-abia de găseşti vreun pursânge printre ei. Nu ştiu ce-o fi fost în mintea lui Curtin Issandrian să aducă rasele astea de sclavi încoace. Data viitoare probabil c-o să pună porci şi maimuţe să danseze în cinstea prinţului Aster.

În jurul lor, grădinile casei Daskellin străluceau în soarele dimineţii târzii. Mugurii aurii ai narciselor se clătinau în bătaia vântului. Către răsărit, arena reconstruită se înălţa pe câteva niveluri, vopsită în alb şi roşu. Jocurile în cinstea prinţului urmau să înceapă în ziua următoare, dar spectacolele preliminare ţineau deja de câteva zile: momirea ursului, lupte cu spada, competiţii de tras cu arcul. Şi, odată cu ele, o tensiune crescândă ce-i amintea lui Geder de căldura apărătoare şi nemişcată a unei zile senine de vară de dinaintea unei nopţi furtunoase.

— I-aţi mirosit pe iscusiţii ăia yemmu? întrebă pufnind Odderd Faskellin, viconte de Escheric şi Protector al Turnului Alb. Puţeau de mi-au dat lacrimile, tocmai de pe podium. Şi sudicii ăia!

Bărbatul cu trăsături şterse de lângă Geder – căruia i se spunea Paerin Clark, fără alt titlu – sorbi din cupă ca şi cum ar fi încercat să-şi ascundă expresia, dar ceilalţi dădură din cap sau mormăiră pentru a-şi exprima acordul sau dezacordul.

— Le-o trag propriilor lor surori, spuse Marrisin Oesteroth şi luă o gură de cidru. Nu e vina lor. Aşa i-au făcut dragonii. Ca să nu degenereze liniile de sânge, exact ca la câinii de vânătoare.

— Serios? întrebă Geder. Am citit un eseu care spunea că ăsta a fost un mit pus în circulaţie de Frăţia Idikki după cea de-a doua expulzare. La fel ca acela care spune că tralgii mănâncă copii şi dartinaii otrăvesc fântânile.

— Porneşti de la premisa că tralgii nu mănâncă copii, zise Marrisin Oesteroth râzând şi ceilalţi i se alăturară. Inclusiv Geder.

Conversaţia se întoarse apoi spre alte probleme de-ale curţii: turbulenţele tot mai mari din Sarakal, lipsa de succes a mişcării pentru crearea unui consiliu al fermierilor, zvonuri despre un al doilea război de succesiune în Coasta de Nord.

Geder mai mult asculta decât vorbea, dar când o făcea ceilalţi păreau să-i acorde atenţie. În sine, acest lucru era mai ameţitor decât cidrul. Când servitorii strânseră resturile de mâncare,

Geder se retrase. A doua zi urma să aibă loc o altă reuniune ca aceasta, şi alta în ziua următoare. Şi în noaptea aceea era un bal informai, programat ca replică la ospăţul în cinstea regelui Simeon găzduit de Feldin Maas. Geder ştia pentru că Alberith Maas îi ceruse, cam stânjenit, permisiunea să participe. Geder i-o dăduse. O fi fost curtea divizată, dar probabil că mereu era aşa. Date fiind numărul şi calitatea oamenilor prezenţi la reuniunile la care participa el, era destul de sigur că partida care îl ridicase în rândurile sale era mai numeroasă şi mai puternică. Îşi putea permite, aşadar, să fie generos.

Soarele strălucea pe cerul dimineţii şi căldura pătrundea prin mantia lui Geder, făcându-l să se simtă relaxat şi confortabil. Se plimbă pe străzile cu caldarâmul lor întunecat, simţindu-se aproape la fel de sigur pe sine ca în primele zile în Vanai. Un plebeu cu barbă lungă şi murdară îl zări apropiindu-se şi se dădu zorit din cale. O tânără femeie cu pielea de culoarea ceaiului cu lapte îi zâmbi din trăsura ei trasă de sclavi. Geder îi zâmbi şi el şi o văzu întorcându-se şi urmărindu-l din priviri în timp ce se îndepărta. Zâmbetul îi făcea muşchii maxilarului să-l doară într-un mod plăcut.

Poarta estică a oraşului era mai largă decât cea de sud, deschizându-se sub o arcadă imensă de piatră cioplită care se înălţa aproape la fel de sus ca Turla Regelui. Zgomotul făcut de copitele cailor şi de roţile căruţelor se împletea cu vocile micilor comercianţi. Aerul mirosea a bălegar, căci animalele murdăreau strada aproape imediat ce reuşeau s-o cureţe prizonierii condamnaţi pentru delicte minore. Aprozii umblau purtând pancarte de lemn care afişau ştirile pe care erau plătiţi să le repete: un anumit măcelar îşi îmbiba carnea cu apă ca să tragă mai greu la cântar, originea unei epidemii de sifilis fusese descoperită şi era vorba de un bordel de pe strada tăbăcarilor, un băiat fusese pierdut şi se oferea o recompensă pentru găsirea lui. Constituiau bârfa oricărui oraş mare şi Geder se bucură de sunetul ei fără să fie atent la sensul cuvintelor. Fiecare silabă costase bani şi, cel mai probabil, erau numai minciuni. Geder se opri în faţa unei tarabe unde un tralg cu faţa brăzdată de riduri şi cu un picior lipsă vindea levănţică zaharisită şi sâmburi traşi în miere. Când Geder îi aruncă o monedă, tralgul încruntat o prinse cu îndemânare, înhăţând-o din zbor.

La nord, dincolo de zidurile Camnipolului, câmpiile se întindeau până în zare, numai iarbă verde şi tufişuri şi nici urmă de copaci. Orice fusese suficient de mare ca să poată fi pus pe foc fusese smuls din rădăcini cu generaţii în urmă. Dealurile, puţine, se înălţau în vălurele domoale, ca suprafaţa unei mări calme. Tabăra era întinsă spre est, în umbra zidurilor oraşului. La sugestia lui Jorey Kalliam, Geder dăduse dispoziţii să se păstreze o disciplină militară, în loc să permită relaxării de a fi acasă să-şi spună cuvântul. Deşi se afla în coasta Camnipolului, tabăra avea un perimetru bine delimitat, santinele, vetre de gătit şi un comandant. Când Geder reveni în tabără, Fallon Broot, baron de Suderling Heights, veni grăbit către el.

— Care-s noutăţile? întrebă Broot. A trimis Ternigan vorbă?

— Încă nu, zise Geder.

— Am tot respectul pentru omul ăsta, dar dacă mai aşteaptă, toate locurile bune din arenă o să se dea.

— Am putea să ne adresăm regelui Simeon, zise Geder.

— Sau ai putea să dai ordinul chiar tu, zise Broot, cu mustaţa lui lungă şi pleoştită zvâcnind.

— N-aş îndrăzni, zise Geder.

Broot scoase un râs scurt, ca un lătrat.

— Tabăra îţi aparţine, atunci. Mă retrag să mă odihnesc puţin. Maas dă un ospăţ în noaptea asta şi e rândul meu la o permisie.

— Mai este şi un bal informai, spuse Geder, cu toată nonşalanţa de care era în stare.

— Nimeni nu vrea să mă vadă pe mine dansând, zise Broot.

Pe când Broot se îndepărta, Geder se întrebă la care dintre petreceri avea să participe fata cu pielea de culoarea ceaiului cu lapte.

În cortul lui, scutierul făcuse ordine, dar lăsase la locul lor cărţile şi toate cele necesare traducerii. Geder se aşează la masa de campanie, luă volumul cu pielea crăpată ce conţinea un eseu complex cu care se lupta şi frunzări paginile vechi şi fragile, până când găsi locul unde rămăsese.

„Descoperirea acestor arme în munţii Sinir a permis forţelor aliate din Hallskar şi Sarakal să limiteze amestecul Borjei şi să recupereze în cele din urmă pământurile cedate pe baza unor acorduri cu cinci generaţii în urmă. În ciuda acestui fapt, nici regii aleşi ai Hallskarului, nici familiile cu tradiţie din Sakaral nu

au făcut eforturi de a mai căuta şi alte depozite ascunse. Explicaţia cea mai comună este o teamă superstiţioasă de ceva care s-ar afla în valea aceea. Scribul anonim de la mânăstirea Attian sugerează că ar putea fi vorba despre un cuib de dragoni în hibernare, plasaţi acolo de Drakis Cioara-Furtunii, sau poate despre Slujitorul cel Drept al dragonului Morade, dar cel mai probabil, explorarea a fost imposibilă din pricina epidemiei de ciumă ce a urmat încheierii expansiunii Borjei, iar munţii au limitat perioada expediţiilor numai la lunile de vară şi la mersul pe jos. Doar asta şi ar justifica o examinare mai lungă şi mai minuţioasă a încălţărilor din străvechiul Hallskar, pe care o s-o întreprind în următoarea secţiune."

Munţii Sinir. Sinir. Cuvântul părea foarte cunoscut, dar nu-şi amintea unde îl mai întâlnise. De curând, în orice caz. Avea de-a face cu Slujitorul cel Drept. De asta era sigur.

Legenda pe urmele căreia pornise dintr-un capriciu devenise mult mai interesantă. În orele întunecate ale dimineţii, după ce-l trezeau coşmarurile, Geder se aşeza printre cărţile lui, notându-şi fiecare referinţă şi cugetând la fineţurile traducerii până când glasul focului i se estompa din minte şi putea dormi din nou.

Nu-i era prea clară natura armei, cu excepţia faptului că jucase un rol în cel din urmă război al dragonilor şi presupunea o magie ce separa adevărul de minciună fără urmă de îndoială. Existau două comentarii referitoare la contaminarea sau infectarea sângelui, dar nu-i era limpede ce însemnau. Ar fi putut să facă referire la ritualurile şi vrăjile la care apelase Morade ca să-l întrupeze pe Slujitorul cel Drept sau ar fi putut fi o descriere a rolului acestuia sau o poveste inventată de adversarii lui Morade, cel care supravieţuise duşmanului însuşi.

Locul asociat cu această armă se afla fără îndoială în munţii şi pustiurile dinspre răsărit, la graniţa Hallskarului, Borjei, Keshetului şi Pûtului. Sigur, asta însemna o întindere enormă de teritoriu, în mare parte aproape impenetrabil. Dar datând referinţele şi luând în calcul felul în care graniţele naţionale şi locale se schimbaseră în decursul timpului, Geder credea că putea să determine mai precis teritoriul asociat cu această legendă. De exemplu, una dintre cărţi îl plasa pe Slujitorul cel Drept la est de Keshet, dar folosind o denumire străveche a acestuia. Alta spunea că se află la est de Borja, folosind un

termen ceva mai recent. Comparând cum se modificase graniţa dintre cele două state în secolele care trecuseră, Geder putea delimita zona la o arie nu mai mare de patru zile călare de la nord la sud. Şi, dacă undeva în acest perimetru s-ar fi aflat şi un spaţiu numit Indische, ar fi putut chiar să o arate cu degetul.

Pentru prima oară în viaţă, începu să schiţeze un eseu speculativ propriu pe acest subiect. Părea puţin probabil ca secţiunea despre încălţămintea hallskarilor de odinioară să se dovedească utilă, dar n-avea cum să ştie până nu verifica, aşa că, suspinând adânc, Geder se propti în coate şi începu să citească. Textul nu era din cale-afară de bine scris, totuşi, se pomeni atras de subiect. Schimbarea vârfurilor încălţărilor ca ghid al componenţei rasiale a curţii regale era fascinantă, mai ales ţinând cont că vreo şase secole de documente istorice fuseseră şterse de pe faţa pământului pe vremea domniei lui Thiriskii-adan. Sugestia că existase o epocă în care Hallskarul fusese condus de dartinaii cu ochi ca felinarele şi nu de haavirkini era suficientă ca să-l facă pe Geder să ridice din sprâncene. Se pomeni atât de cufundat în text, încât nu auzi strigătele decât atunci când scutierul său pătrunse în cort.

— Stăpâne, zise bătrânul dartinai. În oraş! Se întâmplă ceva!

Geder îşi ridică privirea şi, pentru o clipă, mintea sa îşi continuă călătoria, imaginându-şi cum ar fi arătat scutierul său în veşmintele din piele şi aur ale regilor Hallskarului. Sunetul vocilor şi zgomotul de metal lovit îl treziră însă la realitate şi spaima i se răspândi prin sânge ca frigul iernii. Geder sări în sus şi ieşi în fugă din cort. În imaginaţia lui, fumul se înălţa dintre zidurile Camnipolului, flăcările Vanaiului strigându-l deja pe nume. Daved Broot, fiul lui Fallon, alerga de-a lungul câmpiei. Sânge stacojiu îi îmbibase tunica.

— Să-l ajute cineva pe omul ăla, ţipă Geder cu vocea piţigăiată şi încordată. E rănit! Să-l ajute cineva!

Dar oamenii se repezeau deja către băiatul rănit. Geder făcu ochii roată, încercând să descopere unde se purta bătălia. Nu era nici urmă de fum. Nimic nu ardea. Dar se auzeau ţipete, şi încă din apropiere. Şase bărbaţi ajunseseră la Daved Broot, îl ridicaseră pe braţe şi-l transportau către tabără ca pe o targă. Geder se grăbi să-i întâmpine. Când rănitul îl văzu, se întinse către el.

— Lord Palliako!

— Sunt aici, zise Geder.

Cei care-l purtau se opriră.

— Gladiatorii! Ocupă poarta!

— Ce?!

— Gladiatorii din arenă! Sunt la poartă! încearcă s-o închidă!

Şi, o clipă mai târziu: „Nu. E o lovitură de stat.”

— Duceţi-l la iscusit, le ordonă Geder purtătorilor. Şi luaţi-vă armele! Sunaţi adunarea! Adunarea!

Mai întâi năucită, apoi neîncrezătoare şi îngrozită, tabăra se reorganiză. Scutierul lui Geder veni în fugă aducându-i spada şi armura. Geder luă spada, apoi i-o înapoie şi întinse mâna după armură.

— N-avem timp, zise Fallon Broot ivindu-i-se alături.

Chipul bărbatului era întunecat ca un nor de furtună.

— Dacă apucă să închidă poarta, nu mai putem face nimic. Să ne grăbim şi la naiba cu siguranţă.

Geder înghiţi cu greutate. Genunchii îi tremurau. Se auzi dând ordinul de atac de parcă ar fi fost altcineva, apoi, cu spada în mână, el, Broot şi câţiva veterani din războiul cu Vanaiul alergau pe câmpia ierboasă către poarta de est. Mantia de piele neagră al lui Geder fâlfâia în jurul lui ca o aripă de liliac. Spada era grea şi-l stingherea, iar când ajunse la poartă răsuflarea îi era scurtă şi dureroasă. Dedesubtul marii arcade estice a oraşului, porţile începeau să se închidă.

— La mine! strigă Geder năpustindu-se înainte. Vanai, la mine!

El şi oamenii lui năvăliră prin spaţiul tot mai îngust dintre porţi ca nişte boabe de mazăre uscată aruncate într-un geam: cei mai iuţi primii, apoi câte unul, câte doi, apoi toţi grămadă. Piaţa pe care Geder o străbătuse abia cu două ore mai înainte era de nerecunoscut. Acolo unde mai devreme fuseseră trăsuri şi căruţe acum zăceau cadavre. Dincolo de masa cu levănţică zaharisită şi sâmburi îndulciţi, acum răsturnată, era un rând de arcaşi jasuru cu solzii sclipind auriu. Eliberară un val de săgeţi şi omul din stânga lui Geder se prăbuşi ţipând.

— Atacaţi! strigă Geder. Opriţi-i! Atacaţi!

Oamenii lui Geder atacară, cu capetele în piept, strigând. Arcaşii se retraseră şi dinspre dreapta înaintă către ei un grup de yemmu în armuri din oţel şi piele, mânuind spade imense pentru două mâini. Cu colţii pictaţi în culoarea sângelui, păreau

ieşiţi dintr-un coşmar. Unul dintre ei îşi înălţă capul enorm şi urlă. În urletul acela erau cuvinte. Geder se întoarse către arcaşii ce băteau în retragere, apoi către spadasinii ce înaintau, apoi din nou către arcaşi.

O lamă lată şi lungă de aproape un yard şuieră către el şi dădu înapoi. Yemmul era o dată şi jumătate cât un pursânge şi lat în umeri ca o căruţă. Geder îşi înălţă propria spadă, ţinând-o cu ambele mâini, şi yemmul rânji. Cu un mârâit, îşi repezi spada prin aer, făcându-l pe Geder să dea din nou înapoi. La stânga lui, o lamă imensă găsi o deschidere în armura unuia dintre oamenii din Vanai, împroşcând faţa şi pieptul lui Geder cu sânge fierbinte. Undeva în spatele lui, cineva ţipă de durere.

Adversarul lui Geder îşi ridică spada, gata s-o abată asupra lui ca pe-o secure. Geder îşi ridică propria armă, ştiind chiar în vreme ce-o făcea că nu putea para lovitura celuilalt. Cineva trecu în fugă pe lângă el şi se lovi de soldatul yemmu, făcându-l să se clatine.

— Acum, Geder! strigă Jorey. Taie-l!

Geder înaintă şi lovi. Tăietura nu era adâncă, dar spada pătrunsese prin armura de piele. Yemmul ţipă şi Jorey sări îndărăt. Geder lovi din nou. Ţintise pântecele creaturii, unde armura era mai subţire ca să-i permită să se răsucească, dar lovitura devie prea jos, abătută către coapsa acesteia. Yemmul întinse o mână uriaşă, cenuşie, şi îl împinse pe Geder, dar spada lui Jorey Kalliam se abătu asupra lui făcând să-i ţâşnească sânge din încheietură. Urlă, lăsând spada să-i cadă şi încleştându-şi mâna pe rană ca să-i încetinească sângerarea. Geder se năpusti şi lovi de două, de trei, de patru ori în genunchiul luptătorului yemmu, de parcă ar fi încercat să reteze o mlădiţă de copac.

Yemmul se poticni şi căzu, ridicând mâinile ca semn că se predă. Geder se răsuci şi privi în jur.

Porţile îşi opriseră mişcarea, nici închise, nici deschise, şi prin despărţitură se scurgeau şi mai mulţi soldaţi din Vanai. Arcaşii jasuru dispăruseră şi patru yemmu erau la pământ, în timp ce alţi zece erau încleştaţi în luptă cu o maree crescândă de soldaţi anteeni. Jorey Kalliam stătea aplecat, respirând din greu. Sânge îi curgea din gură, pătându-i dinţii, dar zâmbea.

— Habar n-aveau ce au început când s-au pus cu noi, zise Jorey printre sânge şi salivă.

Geder zâmbi.

— Ei bine, spuse Lerer Palliako, rezemându-se de parapetul balconului. Măi să fie, măi să fie!

— Au reuşit să ocupe poarta de sud, zise Geder. Au închis-o şi-au blocat mecanismul. N-am reuşit încă s-o deschidem.

Geder ridică din umeri. Apusul era pe trecute şi stelele începuseră să răsară. Ospeţele şi balurile fuseseră anulate din ordinul tronului. Faptul că pe străzile Camnipolului se văzuseră spade şi sânge îl determinase pe rege să-şi trimită gărzile în patrulare. Simeon convocase un grup de nobili în Turla Regelui şi decretase stingerea de la apus până-n zori, ceea ce însemna că oricine era descoperit pe străzi după lăsarea întunericului avea să fie ucis fără întrebări şi fără avertisment. Casele erau închise şi încuiate şi focuri de veghe ardeau pe zidurile cetăţii. Arena reconstruită ca să găzduiască jocurile în cinstea prinţului Aster oferea acum adăpost unei duzini de gladiatori atârnaţi în spânzurători improvizate. De două ori pe-atâţia fuseseră legaţi şi azvârliţi de pe poduri, iar trupurile le rămăseseră neîngropate, pe fundul Diviziunii.

Şocul şi spaima care domneau în oraş păreau să schimbe până şi aerul. Totul părea fragil, ca pe buza unei catastrofe de nedescris. Geder ştia că ar fi trebuit să se teamă şi el, dar era încântat. O revoltă armată în capitală şi el fusese cel care o înfrânsese! Dacă îl sărbătoriseră pentru arderea Vanaiului, nici nu-şi putea imagina onorurile ce aveau să se reverse asupra lui acum. Era pe jumătate beat numai la gândul ăsta.

— Am mai auzit şi că lordul Ternigan a ordonat demobilizarea, zise tatăl său.

— Oamenii erau disperaţi să meargă să-şi apere casele şi familiile. Dacă lordul Ternigan n-ar fi dat ordinul, cel mai probabil l-aş fi dat eu.

Tatăl său clătină din cap oftând. De la fereastră vedeau Turla Regelui la marginea oraşului, dominând Camnipolul şi, prin urmare, lumea întreagă. Lumini străluceau la ferestre ca nişte stele sau ca focurile de tabără ale unei armate. Lerer Palliako îşi trosni degetele.

— Rele vremuri, spuse el. Foarte rele.

— N-o să dureze, spuse Geder. Ăsta a fost sfârşitul. Nu mai sunt gladiatori şi, chiar dac-or mai fi, vor fi vânaţi până la unul. Oraşul a fost salvat.

— A mai rămas cine i-o fi angajat, spuse tatăl său. Cine o fi aranjat atacul. Şi numele pe care le-aş putea include eu pe lista aia sunt ale unor oameni prea puternici ca să moară în ştreang. N-am petrecut niciodată timpul la curte în tinereţea mea. Nu mi-am făcut niciodată relaţii şi alianţe. Mă-ntreb acum dacă n-ar fi trebuit să-mi fac. Dar e prea târziu, presupun.

— Tată, spuse Geder, dar Lerer tuşi ridicând o mână.

— Demobilizarea a fost declarată, fiule. Poţi să te duci unde vrei. Să faci ce vrei. Ar fi înţelept să pleci o vreme din Camnipol. Până se aşază lucrurile.

Neliniştea tulbură euforia lui Geder pentru prima oară de când încetaseră luptele. Privi clădirile şi străzile scufundate în noapte. În mod sigur tatăl său se speria de umbre. Nu avea de ce să se teamă. Câştigaseră. Lovitura de stat fusese împiedicată.

Această lovitură de stat. De *data asta.*

— Cred că nu se supără nimeni dacă mergem acasă, zise Geder. Am în gând un eseu care cred că te-ar interesa.

Urmăresc nişte repere geografice şi le compar cu hărţile contemporane şi…

— Nu la Rivenhalm, zise Lerer.

Geder amuţi.

— Ar trebui să pleci din Anteea, zise tatăl său. Eşti mult prea implicat în nişte jocuri politice pe care nu le înţelegem. Mai întâi Vanaiul şi apoi asta? Ar trebui, pentru cel puţin un anotimp, să te duci undeva unde nu te pot ajunge. Ia câţiva servitori cu tine. O să-ţi dau bani. Poţi să găseşti un loc liniştit şi retras. Pe la toamnă, probabil o să ştim mai bine cum stau lucrurile.

— Bine, zise Geder.

Se simţea foarte neînsemnat.

— Şi, fiule! Nu spune nimănui încotro o iei.

Simeon se plimba de colo-colo în faţa lor. Chipul regelui era un amestec de şovăială şi hotărâre pe care Dawson îl mai văzuse numai la câinii de vânătoare când nu erau siguri cum să coboare o pantă, ştiind că, odată ce se porneau, n-aveau să se mai poată opri. Indiferent ce sfat ţinuse vechiul său prieten în lunga noaptea care trecuse, el nu fusese chemat. Pe de altă parte, era sigur că nici Curtin Issandrian nu fusese.

Sala de audienţe în care se aflau nu era cea folosită de obicei. Nu avea nici tapiserii, nici pernuţe moi de catifea, iar pereţii îşi arătau cărămizile dezgolite. Nu erau nici covoare sau perniţe sub genunchii plecaţi ai supuşilor lui Simeon. Gărzile regale stăteau aliniate de-a lungul zidurilor, purtând săbii şi armuri care nici din greşeală n-ar fi putut fi luate drept ornamentale. Prinţul Aster stătea pe un tron argintat în spatele tatălui său. Se vedea limpede că băiatul plânsese.

Curtin Issandrian îngenunchea în faţa lui Dawson, de cealaltă parte a culoarului, palid şi tras la faţă. Alan Klin era alături. Canl Daskellin şi Feldin Maas reuşiseră amândoi să se sustragă atenţiei. Odderd Faskellin murise lovit de o săgeată în gât, iar ucigaşul lui era deja hrană muştelor în spânzurătoare. Geder Palliako, eroul de drept al zilei pentru că apărase poarta de est, părăsise deja oraşul. Dawson era singur.

Galeriile supraetajate din spatele şi de deasupra lor erau pline ochi. Toţi nobilii, cu mic cu mare, erau aşezaţi pe scăunele joase, inconfortabile, în spatele unei frânghii întinse ce-i separa de audienţa propriu-zisă. Femeile stăteau în galeria de sus şi printre ele, undeva în înghesuială, era Clara. Galeriile cele mai de sus erau rezervate de obicei celor mai onoraţi dintre supuşii de rând ai regelui şi ambasadorilor străini. Astăzi erau goale.

Regele se opri din umblat, dar Dawson nu-şi ridică privirea.

— Toate astea trebuie să se încheie astăzi, spuse Simeon, cu vocea răsunându-i până în cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii. Trebuie să se termine acum!

— Da, Maiestate, zise Dawson luând un ton umil.

O clipă mai târziu, Issandrian şi Klin îl imitară.

— Anteea nu va păşi pe calea dragonului cât timp eu mă aflu pe Tronul Despicat, continuă Simeon. Intrigile astea meschine şi jocurile astea politice nu vor mai semăna confuzie şi dezbinare

în imperiul care este inima acestei lumi. Mi-am pus viaţa în slujba sa şi, ca domn al vostru, vă cer să faceţi la fel.

De data asta, când Dawson spuse „Da, Maiestate”, partida lui Issandrian vorbi odată cu el.

— Sânge nobil a fost vărsat pe străzile Camnipolului. Săbii străine au fost scoase din teci pe străzile noastre, continuă regele. Nu mai contează dacă motivele din spatele acestora erau inocente. Trebuie să se dea socoteală!

Cu coada ochiului, lui Dawson i se păru că-l vede pe Alan Klin pălind şi mai tare.

— Aveţi ceva de declarat înainte să-mi anunţ sentinţa? zise regele. Lord Kalliam?

— Nu, Maiestate, spuse Dawson. Sunt un supus loial al Maiestăţii Sale şi al Tronului Despicat.

— Lord Issandrian?

— Maiestate, rosti Curtin Issandrian cu glas tremurător. Vreau să supun atenţiei Alteţei Voastre numai două lucruri. Mai întâi, rog ca Maiestatea Voastră să ţină cont că este posibil ca violenţele de ieri să nu fi fost rezultatul intenţiei sau planurilor vreunuia dintre cei aici de faţă. Dar, dacă Alteţa Voastră consideră că se impune o pedeapsă, o rog să-mi cruţe compatriotul. Ideea jocurilor pentru prinţul Aster a fost a mea şi numai a mea. Nu doresc ca oameni nevinovaţi să sufere numai fiindcă sunt cunoştinţele mele.

Era un discurs simpatic, îşi zise Dawson. Dar neinspirat.

— Lord Issandrian, uiţi că asta nu este singura împrejurare în care neînţelegerile dintre tine şi casa Kalliam au dat naştere la violenţe. Dacă doreşti să te oferi să fii făcut exemplu, o să mă gândesc, dar nu-ţi imagina că altcineva va putea găsi adăpost sub pulpana domniei tale.

— Maiestate, zise Issandrian.

În tăcerea ce urmă, Dawson închise ochii. Îl durea piciorul acolo unde greutatea îi apăsa carnea şi osul strivindu-le de podea, dar refuză să se clintească. Ar fi fost sub demnitatea momentului să se foiască.

— Dawson Kalliam, baron de Osterling Fells, rosti regele Simeon. Îţi dublez taxele datorate de moşiile tale pe următorii cinci ani. Nu vei fi prezent la curte cel puţin o jumătate de an şi nu ţi se permite să strângi armată sau să angajezi mercenari fără permisiunea clară a coroanei.

Dawson nu spuse nimic, ci doar se înclină şi mai adânc. Inima-i bătea mai iute, dar avu grijă să nu-şi trădeze neliniştea.

— Curtin Issandrian, baron de Corsa, continuă regele. Coroana confiscă pământurile deţinute până azi de tine la sud de râul Andriann şi eşti demis din funcţiile de Păzitor al Estinportului şi de Protector al Estului. Îţi dublez taxele datorate pentru moşiile tale pe următorii cinci ani. Nu vei fi prezent la curte cel puţin o jumătate de an şi nu ţi se permite să strângi armată sau să angajezi mercenari fără permisiunea clară a coroanei.

Dawson închise ochii. Se stăpâni cu greu să nu clatine din cap. Dezamăgirea îi apăsa stomacul de parcă ar fi înghiţit o piatră. Judecata pronunţată asupra lui Klin avea să fie, inevitabil, la fel sau chiar mai puţin aspră. Şi, într-adevăr, regele Simeon îl trimise şi pe acesta în exil, în aceleaşi condiţii, îi crescu taxele şi îi retrase câteva titluri fără importanţă. Feldin Maas, oriunde s-o fi ascuns, scăpase chiar şi de asta.

Când li se ceru să se ridice, Dawson îşi privi vechiul prieten. Regele său. Simeon era roşu la faţă şi respira precipitat, având încă pe chip o încruntare furioasă. În spatele lui, prinţul Aster îşi ţinea bărbia înălţată sfidător. Pentru o clipă, Simeon îl privi pe Dawson în ochi. Dacă dincolo de aparenta mânie a regelui va fi existat o sclipire, asta era singura recunoaştere pe care Dawson avea s-o primească. Gărzile regelui se dădură la o parte şi Simeon ieşi, urmat de Aster, iar la galerie larma vocilor izbucni cu forţa unui tunet. Dawson privi dincolo de culoar, unde Issandrian şi Klin discutau între patru ochi. Klin părea năucit. Issandrian părea întristat şi Dawson se întrebă dacă nu cumva din acelaşi motiv ca şi el.

— Lord Kalliam?

Căpitanul gărzii regale era un bărbat înalt, lat în umeri, cu o faţă de buldog, ochi apoşi şi o privire care-şi cerea iertare. Dawson îl salută.

— Excelenţă, trebuie să vă cer ca până la apus să vă aflaţi dincolo de porţi, zise omul.

— Prevederea li se aplică şi celorlalţi din casa mea?

— Nu, Excelenţă. Ei pot rămâne dacă doresc.

Dawson îşi masă genunchiul îndurerat. Căpitanul rămase o clipă în tăcere, în semn de respect, apoi se îndreptă către Issandrian ca să-i transmită, presupuse Dawson, acelaşi

avertisment. Se întoarse pe călcâie şi ieşi. Holul exterior era din marmură neagră cu ferecături de argint. Soarele amiezii strălucea orbitor prin ferestrele înalte, neoblonite. Clara era deja acolo, aşteptându-l, cu Vincen Coe în spatele ei ca o umbră. Jorey se ivi la capătul holului şi porni iute către ei. Cizmele îi răsunau pe podeaua de piatră.

— A mers chiar bine, după părerea mea, zise Clara.

Dawson clătină scurt din cap.

— A fost o farsă, draga mea, spuse el. A fost sfârşitul imperiului.

Trăsura îi aştepta în stradă, cu caii fornăind nerăbdători, ca şi cum până şi animalele ar fi simţit schimbările din oraş. Alte o sută de echipaje asemănătoare aglomerau străzile înguste, aşteptând ca nobilimea Anteei să se împrăştie din Turla Regelui. Toate făcură loc casei Kalliam. O întoarcere uşoară acasă era, prin tradiţie, respectul ultim ce i se oferea unui exilat.

Roţile trăsurii răsunau pe caldarâmul denivelat. Nimeni nu încercă să spună ceva. Dawson privi prin fereastra laterală cum Turla Regelui dispărea după un colţ. Traversară marea piaţă şi pătrunseră pe străzile oraşului. Porumbeii se ridicară stoluri-stoluri, dădură un ocol prin văzduh şi reveniră pe pământ. Apoi urmară Podul de Argint şi prăpastia adâncă a Diviziunii. Din forje şi cuptoare se înălţa fum.

Cu o zi în urmă, pe aceste străzi fusese vărsat sânge nobil. Astăzi totul arată ca de obicei, cu excepţia câtorva ca el care ştiau ce ştiau.

Acasă, servitorii aduseră scăriţa, ca de obicei. Dawson refuză ajutorul oferit. Bătrânul uşier tralg îl salută cu solemnitate. Înăuntru, servitorii pregăteau casa. Tapiseriile erau date jos, mobilele acoperite ca să fie protejate de praf. Îngrijitorul băgase deja câinii în cuştile lor de călătorie. Animalele scânceau nedumerite şi nefericite. Dawson îngenunche alături şi-şi lipi mâna de gratii, lăsând câinii să-l adulmece şi să-i lângă degetele.

— Pot să mai rămân eu, zise Jorey.

— Aşa să faci, zise Dawson. N-o să am timp să pun totul în ordine înainte de plecare.

— Unii servitori trebuie să rămână, dragă, zise Clara. Grădinile n-o să supravieţuiască fără grădinari care să le poarte de grijă. Iar fântâna din curtea cu trandafiri tot trebuie reparată.

În cuşcă, unul dintre câini îşi ridică privirea spre Dawson. Marii lui ochi căprui erau calzi şi speriaţi. El întinse un deget şi-i mângâie botul. Un maxilar puternic, ce putea frânge dintr-o muşcătură spinarea unei vulpi, se frecă blând de mâna lui.

— Fă cum crezi mai bine, Clara, zise el. Am încredere în tine.

— Lord Kalliam!

Vincen Coe îl salută grav. Dawson reuşi să-i răspundă printr-o înclinare din cap.

— A venit lordul Daskellin, stăpâne, zise Coe. Este în salonul vestic.

Dawson se ridică în picioare. Câinele scheună când îl văzu îndepărtându-se. Nu putea face nimic. N-avea ce altă alinare să-i ofere. În salon, Canl Daskellin stătea la geam, cu mâinile la spate ca un general care supraveghează un câmp de bătălie. Fumul pipei sale era bolnăvicios de dulce.

— Canl, zise Dawson. Dacă vrei ceva de la mine, ar fi bine să fie ceva ce nu ia mult timp. N-am vreme pentru o partidă de cărţi.

— Am venit să-ţi ofer simpatia şi felicitările mele.

— Felicitări? Pentru ce?!

— Am câştigat, zise Daskellin, întorcându-se de la geam şi înaintând prin încăpere. Ţi-ai jucat cărţile în mod strălucit. L-ai atras pe Issandrian într-un atac pe care nu-l putea duce până la capăt şi i-ai retezat complotul de la rădăcină. Acum e în dizgraţie. Apropiaţii lui sunt exilaţi. Au pierdut pământuri şi titluri. Nu se ştie cine-l va lua pe prinţul Aster ca pupil, dar nu va fi niciunul dintre ei. N-o să existe un consiliu al fermierilor pe timpul vieţii noastre. Îmi pare rău că toate astea au venit cu un cost pentru tine, dar îţi jur că în lipsa ta numele îţi va fi pomenit ca al unui erou.

— La ce bun să câştigi bătăliile când ai pierdut războiul? zise Dawson. Ai venit aici ca să sărbătoreşti, Daskellin, sau aşa te bucuri tu de necazul altuia?

— Să mă bucur?

— Odderd Faskellin era laş şi fricos ca un iepure, dar avea sânge nobil. Omul ăsta a murit ieri! În Camnipol, ucis de mâini străine! Nu s-a mai întâmplat una ca asta de secole. Şi cum reacţionează Simeon? Taxe mărite. Exiluri simbolice. Câteva proprietăţi şi titluri neimportante mutate de colo-colo.

Daskellin se rezemă de perete cu braţele încrucişate. Fum

cenuşiu îi ieşea dintre buze şi din nări.

— Şi ce-ai fi vrut să facă?

— Să-i ucidă pe toţi cu mâna lui. Să-i lege, să pună mâna pe spadă şi să le taie el însuşi capetele, spuse Dawson.

— S-ar zice că deja îi simţi lipsa lui Palliako, spuse Canl cu răceală.

Dawson nu-l luă în seamă.

— O companie înarmată pe străzi? Asta-i trădare împotriva tronului şi dacă răspunzi la trădare altfel decât prin moarte e aproape ca şi cum te-ai preda. Şi-a pus masca asprimii şi n-a reuşit în felul ăsta decât să arate cât de înspăimântat este. Ar fi trebuit să-l vezi. Simeon, împăunându-se şi fumegând şi cerând să se pună capăt conflictului. Ai fi zis că-i un ciobănaş care ţipă la lupi ca să-i bage în sperieţi.

— Înspăimântat? De cine?

— De puterea din spatele lui Issandrian. Se teme de Asterilhold, zise Dawson, după care îşi aţinti un deget acuzator către Daskellin. Şi se teme de Coasta de Nord.

Daskellin îşi arcui buzele într-o imitaţie de zâmbet şi îşi scoase pipa din gură.

— Eu nu-s Coasta de Nord, dragă prietene, zise el. Şi dacă gândul la reacţiile altor curţi şi regate l-a făcut pe regele Simeon să fie mai milostiv, a fost înţelept din partea lui.

— Asta înseamnă să acorzi fiecărui proprietar de pământuri din regat permisiunea de a-şi împărţi loialitatea în cât mai multe direcţii, spuse Dawson. Atâta timp cât suntem mai în siguranţă dând socoteală unei ducese din Asterilhold sau unei bănci din Coasta de Nord decât luând partea Anteei, Simeon n-o să aibă o curte regală proprie. Îşi doreşte atât de mult să împiedice imperiul s-o apuce pe calea dragonului, încât păşeşte taman pe ea.

Daskellin îngenunche lângă cămin, ciocănindu-şi pipa de cărămizile mânjite de funingine. Căzu o ploaie de cenuşă.

— Nu suntem de acord aici, zise el, dar între doi aliaţi pot să existe şi puncte de vedere diferite. Ai dreptate când spui că, deşi partida lui Issandrian a fost slăbită, regatul nu este în afara pericolului. Fie că mă crezi sau nu, am venit să te asigur că voi continua să lucrez în timpul exilului tău.

— Vânzându-ne Băncii Medean?

— Asigurându-mă că regele Simeon are suportul şi loialitatea

de care are nevoie.

— Ai vorbit ca un diplomat, zise Dawson.

Daskellin se zburli, apoi, sub privirile lui Dawson, îşi stăpâni mânia. Îşi vârî pipa la centură şi se ridică. Mirosul de fum încă mai stăruia în cameră.

— Este o zi nefastă pentru tine, zise Canl, aşa că o să iau cuvintele tale ca atare şi o să le ignor subînţelesul. Indiferent ce crezi, n-am venit să mă bucur de necazul tău.

Cei doi se priviră un moment, cu tăcerea stăruind între ei. Canl Daskellin schiţă un zâmbet trist şi ieşi, punând în trecere o mână pe umărul lui Dawson. Acesta îi ascultă paşii stingându-se, pierzându-se în rumoarea casei date peste cap de mutare. Mai rămase aşa un moment, privind pe fereastră fără să vadă copacii de dedesubt, care anunţau vara timpurie. Fără să audă păsările sau servitorii sau scâncetele câinilor.

Se întoarse cu spatele.

Dawson plecă într-o trăsură deschisă. Stătea pe bancheta din faţă, privind înapoi către oraş, cu Clara alături. Vincen Coe şedea pe capră lângă vizitiu. Căruţele cu bagajele aveau să vină mai încet, dar aveau să vină. Drumul către Osterling Fells urma să-i poarte preţ de jumătate de zi pe drumurile dragonului, jadul de sub roţile lor fiind mai neted decât străzile Camnipolului.

— Nu există nicio şansă să ne întâlnim cu ei, nu? întrebă Clara.

— Cu cine?

— Cu vreunul dintre ei, zise Clara. Cu lordul Issandrian sau cu lordul Klin. Sau cu lordul Maas. Ar fi mult prea stânjenitor după părerea mea. Serios, ce poţi să zici într-o asemenea situaţie? Nu mă văd invitându-i să ia masa cu noi, iar să n-o fac ar fi nepoliticos. Crezi că ar trebui să-i spunem vizitiului să păstreze distanţa dacă vede altă trăsură? Dacă putem să ne prefacem că nu ne-am dat seama cine sunt, formalităţile vor fi respectate. Afară doar dacă nu este Maas. Phelia e probabil distrusă de toate astea.

În ciuda a tot ce se-ntâmplase, Dawson zâmbi. Luă mâna soţiei sale într-a lui. Degetele ei erau mai groase decât atunci când o întâlnise pentru prima oară. Ale lui erau mai aspre. Timpul îi schimbase pe amândoi în anumite privinţe, în timp ce în altele îi lăsase neatinşi. Din prima zi a căsniciei lor, ba chiar

de dinainte, el ştia că lumea pe care o vedea ea era diferită de a lui. Era unul dintre motivele pentru care o iubea.

— Sunt sigur că n-o să dăm peste niciunul, zise el. Issandrian şi Klin n-o s-o ia pe drumul ăsta, iar Maas n-are de ce să plece de la curte. Deocamdată.

Clara suspină şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Bietul meu soţ, zise ea.

El îşi întoarse uşor gâtul şi-o sărută pe păr chiar deasupra urechii, apoi îi cuprinse umerii cu braţul.

— N-o să fie chiar aşa de rău, spuse el, încercând să dea impresia că într-adevăr credea ce spunea. Anul ăsta am ratat iarna la Osterling Fells. Asta o să fie ca o compensaţie. O să ne petrecem vara acasă, o să dăm fuga la Camnipol pentru închiderea curţii şi apoi o să ne întoarcem înapoi să iernăm.

— Dar putem? întrebă Clara. Am putea rămâne acolo până se termină iarna, dacă aşa vrei. Nu trebuie să facem două drumuri.

— Nu, iubito, zise el. Nu mă întorc doar ca să asist la parada de toamnă. O să vreau oricum să văd cum s-au împărţit cărţile la curte înainte să vină iarna. Doar dau impresia că-ţi fac pe plac. De fapt, sunt un mistreţ egoist.

Clara chicoti. După câţiva kilometri, începu să sforăie uşurel. Observând asta, Coe îi întinse tăcut o pătură de lână şi Dawson o înveli pe Clara fără s-o deştepte. În urma lor, soarele cobora, înroşindu-se. Umbre se revărsau asupra ţinutului şi păsările înserării îşi anunţau prezenţa prin triluri zgomotoase.

Dawson părăsea câmpul de luptă, dar bătălia avea să continue fără el. Issandrian, Maas, Klin. Nu fuseseră ucişi. Nici nu acţionaseră singuri. Maas şi aliaţii lui de la curte aveau să facă tot ce le stătea în puteri ca să-şi reabiliteze din nou numele. Daskellin avea, fără îndoială, să preia conducerea grupului lui Dawson sau cel puţin al acelei părţi care-l putea înghiţi pe micuţul bancher din Coasta de Nord. Simeon avea să danseze între spadele trase, spunându-şi că în ochiul furtunii exista un echilibru care putea fi atins, că putea păstra pacea cu condiţia să nu se opună niciodată în mod deschis.

Un rege slab putea supravieţui dacă avea curteni credincioşi, dar alungându-i de Dawson, Simeon îl exilase pe singurul om care-i susţinuse sincer cauza. Nimic bun nu se putea întâmpla. Curtea era dusă de nas de nişte oameni care aveau propriile lor planuri. Nişte idioţi cu vedere îngustă, preocupaţi numai de

propriul lor bine.

Acum ar fi fost nevoie de un miracol care să-l reabiliteze pe regele Simeon. Singura speranţă a regatului era ca prinţul Aster să fie trimis ca pupil unei familii care putea să-l înveţe ce înseamnă regalitatea mai bine decât regele însuşi. Pentru o clipă, Dawson îşi permise o fantezie în care îl lua pe prinţ sub aripa sa şi-l învăţa ceea ce Simeon nu era capabil. Clara murmură în somn, înfăşurându-se mai bine în pătură.

Soarele cobora spre orizont, zidurile şi turnurile Camnipolului pierzându-se în vâlvătaia sa. Pentru o clipă, Dawson îşi imagină că vedea lumina unui imens incendiu. Nu un apus de soare, ci Camnipolul în flăcări. Imaginea avea forţa unei profeţii.

Idioţi cu vedere îngustă, preocupaţi numai de propriul lor bine. Un oraş în flăcări.

Dawson se întrebă în treacăt unde o fi dispărut Geder Palliako.

Cithrin

Cafenelele avuseseră dintotdeauna locul lor în arta afacerilor. În porturile reci ca Stollbourne şi Rukkyupal, negustorii şi căpitanii de corăbii se aplecau deasupra meselor mozaicate, încălzindu-şi mâinile înmănuşate pe ceştile aburinde şi urmărind soarele iernatic cum apune pe la amiază. Lângă apele vaste şi luminate de lună ale lui Miwaji, clanuri de sudici nomazi sorbeau din căni o băutură abia mai subţire ca noroiul, recitând versuri printre târguieli aprige asupra unor averi în argint şi mirodenii. Pretutindeni în lumea lăsată de dragoni, comerţul şi cafeaua mergeau mână în mână.

Sau cel puţin aşa stăteau lucrurile în poveştile magistrului Imaniel. Cithrin nu fusese niciodată dincolo de Vanai, iar banca locală îşi derula toate afacerile la sediu. Totuşi, când veni vremea, Cithrin alese o cafenea micuţă, cu o cameră separată în spate şi cu mese rudimentare de lemn în stradă. Se afla peste drum de Piaţa Mare, aşa că putea să stea aproape de fierberea comerţului local fără să fie nevoită să facă afaceri la una dintre tarabele acelea itinerante. Proprietarul cafenelei – *maestro* Asanpur – era un cinnai foarte bătrân cu un ochi lovit de albeaţă şi un talent vecin cu magia când venea vorba de prepararea cafelei. Fusese cum nu se poate mai fericit să primească o chirie

modestă, care-i dădea lui Cithrin dreptul la intimitatea cămăruţei lui dosnice. Dacă afară era înnorat, putea sta în sala comună, bând cafea şi ascultând bârfele. Dacă ieşea soarele, se instala la una dintre măsuţele vopsite în alb din stradă ca să urmărească mulţimea care se perinda prin Piaţa Mare.

Dacă totul mergea bine, cafeneaua lui *maestro* Asanpur avea să devină cunoscută drept centrul tranzacţiilor bancare şi comerciale ale oraşului. Cu cât avea să fie mai faimoasă, cu atât mai mulţi oameni aveau s-o frecventeze, aducând cu ei veşti şi bârfe şi speculaţii. Cithrin ştia că propria ei prezenţă era un început bun, dar că nu avea, cel mai probabil, suficient timp să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. Mai degrabă mai devreme decât mai târziu, adevărata Bancă Medean avea să vină să investigheze noua filială şi, când avea să se întâmple asta, filiala trebuia să fie incredibil de prosperă.

Ceea ce, pe termen scurt, presupunea o mică înşelătorie nevinovată.

Cithrin văzu reacţiile provocate de sosirea lui Cary chiar înainte s-o vadă pe femeie. De-a lungul pieţei, privirile se întoarseră ca şi cum un vânt ar fi trecut peste un lan de grâu, apoi se îndepărtară numai pentru a reveni, mai discret, la obiectul atenţiei lor. Cithrin îşi bău cafeaua, prefăcându-se că n-o observă pe femeia misterioasă care traversa piaţa îndreptându-se către marile gherete din care gărzile reginei administrau Piaţa Mare. Cary alesese ruta cea mai lungă cu putinţă, permiţându-i astfel lui Cithrin să-i admire costumul. Croiala era elasseană, dar mătasea drapată şi voalul cu mărgele te trimiteau cu gândul la Lyoneia. Bijuteriile ce o împodobeau erau din rezerva lui Cithrin, şi dacă le-ar fi vândut ar fi putut cumpăra cafeneaua de două ori. În ansamblul său, costumul vorbea despre comerţul de pe Marea Interioară, cu o autenticitate inspirată de călătoriile maestrului Kit în regiune. Nu era o apariţie prea des întâlnită în Birancour şi combinaţia de bogăţie şi exotism atrăgea atenţia mai bine decât un cântec. Hornet şi Smit veneau în urma ei în armuri de piele, cu aroganţa pe care o deprinsesem cât timp escortaseră convoiul, greu de deosebit de nişte soldaţi autentici.

Cary ajunse la gheretă şi i se adresă uneia dintre gărzi. Erau prea departe ca să audă ce vorbeau, dar postura soldatului era grăitoare. Acesta făcu semn spre cealaltă parte a pieţei, către

Cithrin şi cafenea. Cary se înclină în semn de mulţumire şi se întoarse, mergând fără grabă. Când ajunseră destul de aproape ca să-şi vorbească, Cithrin se ridică de la masă.

— E de-ajuns? întrebă Cary.

— E perfect, zise Cithrin. Vino cu mine.

Îi conduse pe actori prin sala comună, a cărei duşumea de lemn trosni sub greutatea lor. Interiorul cafenelei consta dintr-o serie de mici camere despărţite de arcade joase. Ferestrele aveau obloane din lemn sculptat, care îmbogăţeau briza cu aroma lor de cedru. O tânără kurtadamă aşezată în capătul încăperii cânta discret la harpă, scoţând note delicate ca un murmur. Într-una dintre încăperi, un pursânge care discuta agitat cu un sudic cu ochi mari se opri şi se holbă la Cary şi la gărzile ei. Cithrin prinse privirea lui *maestro* Asanpur şi ridică două degete. Bătrânul făcu semn că a înţeles şi se apucă să macine boabele necesare pentru două ceşcuţe. Cithrin voia ca toţi privitorii să ştie că femeia cu îmbrăcăminte exotică era o persoană pe care Banca Medean o onora. Pătrunseră în intimitatea camerei ei închiriate.

— Deci asta este? zise Smit după ce uşa se închise scârţâind în urma lor. Credeam c-o să fie mai mult.

Cithrin se aşează la măsuţă. Era loc suficient şi pentru ceilalţi, dar, în loc să se aşeze, Hornet se duse la fereastra subţire pentru a privi aleea de dincolo de sticla albastră şi aurie. Cary începu să îşi scoată bijuteriile de împrumut, iar Cithrin trase de sub scaun caseta de valori din fier, odată cu micuţul covoraş roşu pe care era pusă ca să nu zgârie podeaua.

— N-am nevoie de prea multe lucruri aici, spuse Cithrin. Un registru, nişte mărunţiş. Nu-i ca şi cum le-aş da oamenilor sume foarte mari zilnic.

— Dar nu asta-i ideea? întrebă Cary întinzându-i o brăţară împodobită cu smaralde şi rubine. Să scapi de toate astea?

— Nu dându-le gratis ca pe bomboane, spuse Cithrin. Într-un oraş există un număr limitat de investiţii bune. Trebuie multă osteneală ca să afli care-s alea. Aici este locul unde discut cu oamenii. Negociez acorduri, semnez contracte. Totul se aranjează aici şi nu vreau să am gărzile în jur, intimidând lumea.

— De ce nu? întrebă Hornet. Eu aşa aş face.

— Cred că-i mai bine ca oamenii să se simtă în largul lor, zise Cary şi la uşă se auzi un ciocănit uşor.

Smit îi deschise lui *maestro* Asanpur, care ducea o tavă cu două ceşcuţe de culoarea osului. Cithrin descuie caseta de fier. În timp ce *maestro* Asanpur o servea pe Cary cu cafea, Cithrin înveli bijuteriile în cârpe moi şi le puse în cutie, alături de registrul îmbrăcat în piele roşie şi de punguţa cu mărunţiş. Lacătul era rudimentar, dar solid, iar cheia, de o greutate liniştitoare la capătul şnurului din piele. Cithrin puse cheia bine. Cary sorbi din cafea şi scoase un mic sunet apreciativ.

— Un alt avantaj al locului ăstuia, zise Cithrin.

— Nu putem să mai stăm, spuse Hornet. Maestrul Kit vrea să jucăm *Tragedia celor patru vânturi* înainte de sosirea corăbiilor cu mărfuri din Narinisle.

— O să finanţezi una? întrebă Cary.

— O corabie sau o tragedie? întrebă Cithrin.

— Oricare.

— Nu, zise ea.

De fapt, Cithrin se tot gândise la corăbiile cu mărfuri din Narinisle.

Secretul unei mari averi era să cunoşti tiparele comerţului. Keshetul şi Putui aveau măslini şi vin cât să sature toate oraşele din lume, dar nicio mină de aur, iar fierul se găsea în ţinuturi neprietenoase şi lipsite de drumuri, la care era foarte greu de ajuns. Lyoneia avea soiuri fabuloase de lemn şi condimente, dar se chinuia să cultive suficient grâu cât să-şi hrănească oamenii. Syramysul Îndepărtat, cu mătăsurile şi vopselurile sale, cu magia şi tutunul său, promitea cele mai rare mărfuri din lume, dar transportul maritim era atât de nesigur, încât pe drumul într-acolo mai multe averi fuseseră pierdute decât câştigate. Oriunde exista un dezechilibru, şi cea mai sigură cale spre profit era să intermediezi între o resursă valoroasă şi persoanele care o preţuiau.

Pe uscat, asta însemna controlul asupra drumurilor dragonilor. Nicio construcţie umană din piatră şi mortar nu era pe măsura rezistenţei jadului dragonilor. Toate marile oraşe se dezvoltaseră acolo unde se dezvoltaseră din pricina dispunerii unor drumuri construite pe vremea când omenirea era o singură rasă, iar stăpânii lumii zburau purtaţi de aripi mari solzoase. Dragonii nu se coborau decât rareori la a merge pe asemenea drumuri, dac-o făcuseră vreodată. În imperiul acum prăbuşit acestea fuseseră echivalentul scării servitorilor şi, în cazul

comerţului pe uscat, ele determinau fluxul banilor.

Dar marea cea fără de poteci, putea fi redesenată.

În fiecare toamnă, corăbiile din sud încărcau ovăz şi ulei, vin, piper şi zahăr, şi căpitani aventuroşi sau suficient de disperaţi, plătiţi în aur, porneau către nord. Coasta de Nord, Hallskarul, Asterilholdul, ba chiar şi coasta nordică a Anteei cumpărau aceste bunuri, de multe ori mai ieftin decât aceleaşi sortimente care călătoriseră pe uscat. Navele comerciale puteau să ia o încărcătură din aceste porturi – cod sărat din Hallskar, fier şi oţel din Asterilhold şi Coasta de Nord – dar cei mai mulţi se mulţumeau să-şi încaseze banii şi să pornească în grabă către porturile din Narinisle, unde aşteptau sosirea transporturilor maritime de marfă din Syramysul Îndepărtat. Acesta era pariul cel mare.

Un capriciu al vânturilor şi curenţilor făcuse ca naţiunea insulară din Narinisle să reprezinte cel mai la îndemână port final pentru corăbiile din Syramysul Îndepărtat şi, dacă o navă comercială reuşea să-şi schimbe încărcătura şi banii pe marfa proaspăt sosită din tărâmurile acelea îndepărtate, un investitor îşi putea tripla banii. Dacă nu, risca să-şi vadă corabia revenind din Narinisle numai cu ceea ce putea fi cumpărat de pe piaţa locală, obţinând un profit considerabil mai mic, asta dacă şi preţurile îl avantajau. Sau vasul putea să cadă pradă piraţilor ori să se scufunde, caz în care toată marfa fie era complet pierdută, fie putea fi răscumpărată la preţuri exorbitante şi cu o încetineală glacială de la înecaţi.

Şi când navele reveneau în porturile lor din sud, iar averile celor care le finanţaseră creşteau sau se micşorau în mod corespunzător, sponsorizarea acestei flote a aurului şi condimentelor, care naviga laolaltă fără să aibă o alianţă şi fără să răspundă aceluiaşi steag, se reconfigura. O casă care pariase pe o singură corabie şi avusese succes putea câştiga suficient cât să angajeze şase nave în anul următor. Cineva a cărui corabie dispăruse se chinuia să supravieţuiască în noua situaţie, cu averea diminuată. Dacă fusese înţelept şi-şi asigurase investiţia, putea recâştiga suficient cât să facă o nouă încercare apelând la o persoană ca Cithrin.

Probabil corăbiile plecaseră deja din Narinisle. În curând, cele şapte vase care ridicaseră ancora cu un an în urmă din Porte Oliva aveau să se întoarcă şi, nu după mult timp, cineva avea să

vină s-o întrebe dacă banca îi putea oferi o asigurare pentru a finanţa o navă în anul următor. Neştiind care erau cei mai buni căpitani, neştiind care erau familiile cel mai bine poziţionate ca să cumpere o încărcătură bună, avea să fie silită să lucreze bazându-se pe instinct. Dacă accepta toţi solicitanţii, în mod sigur avea să-şi asume numeroase riscuri. Dacă nu accepta pe nimeni, banca ei nu avea nicio şansă să prospere şi ea n-avea să aibă ce să arate companiei-mamă. Din asemenea riscuri se compunea viaţa ei de acum.

Să pariezi la luptele de câini părea o afacere mai sigură.

— Vreo câteva contracte de asigurare poate, zise Cithrin, mai degrabă pentru sine decât pentru Cary şi pentru ceilalţi. Finanţări parţiale în câţiva ani, dacă treaba merge bine.

— Asigurare. Finanţare. Care-i diferenţa? întrebă Smit.

Cithrin scuturã din cap. Era ca şi cum ar fi întrebat-o care este diferenţa dintre un măr şi un peşte: nici nu ştia de unde să înceapă.

— Cithrin uită că nu toţi am crescut într-o bancă, spuse Cary şi dădu pe gât ce mai rămăsese din cafea. Dar trebuie să plecăm.

— Anunţaţi-mă când e gata noua piesă, spuse Cithrin. Aş vrea să vin s-o văd.

— Vezi? zise Smit. Ţi-am zis eu c-o să avem un patron.

Plecară pe alee, transformaţi din misterioasa femeie de afaceri şi gărzile ei în actori de stradă. Cithrin îi urmări îndepărtându-se prin fereastra a cărei sticlă le distorsiona siluetele. Un patron. Adevărul era că nu mai putea să dirijeze publicul împreună cu Cary şi Mikel. Probabil că nu mai putea nici să meargă la o tavernă cu Sandr. Cithrin bel Sarcour, capul Băncii Medean din Porte Oliva, să bea cu un actor oarecare? Ar fi avut un efect îngrozitor asupra reputaţiei băncii şi a ei personal.

Gândul o făcu să se simtă singură şi asta avea prea puţin de-a face cu Sandr.

Când, căpitanul Wester îşi făcu apariţia, o oră mai târziu, Cithrin era în stradă, aşezată la aceeaşi masă la care o găsise Cary. O salută şi se aşeză în faţa ei. Lumina soarelui îi scotea în evidenţă firele cărunte din păr, dar în acelaşi timp îi făcea ochii mai luminoşi. Îi întinse peste masă o bucată de pergament. Ea privi cuvintele şi cifrele, dând aprobator din cap. Chitanţa părea

în regulă.

— Cum a mers? întrebă ea.

— N-au fost probleme, zise el. Tutunul este în dugheana vânzătorului. A strâmbat din nas cu privire la vreo câteva frunze, dar i-am zis că fie-l ia pe tot, fie deloc.

— Nu trebuia să facă asta, zise Cithrin. Ar fi trebuit să negocieze cu mine.

— Cred că i-am spus ceva de genul ăsta. A acceptat marfa. Piperul şi nucşoara o să fie transportate mâine. O să se ocupe Yardem şi vreo doi dintre oamenii noi.

— Este un început, zise Cithrin.

— Vreo veste din Carse? întrebă Marcus.

Întrebarea părea aproape degajată.

— Am trimis o depeşă, zise Cithrin. Am folosit vechiul cifru al magistrului Imaniel şi un curier lent, dar mă aştept s-o fi primit până acum.

— Şi ce le-ai zis?

— Că filiala şi-a depus actele de înfiinţare şi începe să funcţioneze aşa cum am plănuit împreună cu magistrul Imaniel, zise Cithrin.

— Deci nu le-ai spus adevărul.

— Scrisorile se mai rătăcesc. Curierii iau bani ca să le desfacă şi să le copieze. Nu mă aştept s-o intercepteze nimeni, dar dacă se va întâmpla una ca asta, o să arate exact cum trebuie.

— Şi ai vreun motiv pentru care ai ales un curier *lent*?

— Vreau să am timp să pun lucrurile în ordine înainte să vină ei, zise Cithrin.

— Văd. Cred că ar trebui să…

O umbră mai densă decât cea a unui nor se abătu asupra mesei. Absorbită de conversaţie, nu-l văzuse pe bărbat apropiindu-se, aşa că acesta păru să fi răsărit din pământ. Mai înalt decât căpitanul Wester, dar nu la fel de înalt ca Yardem Hane, purta o tunică de lână şi pantaloni, o mantie groasă, vopsită în albastru, care-l apăra de răcoarea primăverii, şi un colan oficial de bronz. Trăsăturile lui erau predominant de pursânge, dar era suficient de zvelt şi de blond ca să fi putut avea un bunic cinnai.

— Iertaţi-mă, zise el cu o politeţe scrupuloasă. Mă adresez lui Cithrin bel Sarcour?

— Da, zise Cithrin.

— Sunt trimis de guvernatorul Siden, spuse omul.

Frica-i tăie răsuflarea. Descoperiseră falsul. Trimiteau gărzile. Îşi drese glasul şi zâmbi.

— E vreo problemă? întrebă ea.

— Nicidecum, zise mesagerul şi scoase o scrisorică – o hârtie netedă împăturită grijuliu, cu marginile cusute şi sigilate. Dar guvernatorul mi-a sugerat să aştept în cazul în care doriţi să răspundeţi.

Cithrin luă hârtia, neştiind încotro să se uite: la ea, la mesager sau la căpitan. După un timp care i se păru mult prea lung, îşi veni în fire.

— Dacă-i spui lui *maestro* Asanpur că ai venit la mine pentru afaceri, o să se ocupe de confortul tău.

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă magistru.

Cithrin aşteptă până când omul dispăru înăuntrul cafenelei înainte să rupă cusătura. Sfâşie hârtia cu un şuierat. Tremurând uşor, întinse pagina desfăcută pe masă. Scrisul era frumos, opera unui scrib profesionist. „Către Magistra Cithrin bel Sarcour, vocea şi reprezentantul Băncii Medean în Porte Oliva, Eu, Idderrigo Bellind Siden, Prim-Guvernator al Porte Oliva prin împuternicirea specială a Maiestăţii Sale” şi aşa mai departe. Degetele ei alunecară în josul paginii. „Solicit atenţia dumneavoastră în calitate de voce a comerţului şi de cetăţean al Porte Oliva, cu privire la anumite aspecte cruciale privind binele şi prosperitatea oraşului” şi tot aşa. Apoi, ajunsă aproape la finalul paginii, Cithrin se opri.

Solicitarea şi aranjamentul unor operaţiuni comune privind securitatea flotei comerciale maritime în anul următor...

— Zeule! exclamă ea.

— Ce e? întrebă căpitanul Wester.

Vocea-i era joasă şi calmă. Părea pregătit s-o audă spunând că trebuie să-l ucidă pe mesager şi să fugă din oraş. Cithrin înghiţi ca să-şi alunge nodul din gât.

— Dacă înţeleg bine ce citesc, zise ea, guvernatorul ne cere să-i facem o ofertă în vederea unei operaţiuni comune cu oraşul pentru a escorta corăbiile de mărfuri din Narinisle.

— Aha, zise Wester, apoi adăugă: Ştii că n-am înţeles nimic din ce-ai zis, nu?

— Vrea să organizeze o flotă. Nave de război care să se asigure că negustorii ajung cu bine la destinaţie şi-napoi. Şi

caută pe cineva cu suficienţi bani ca să finanţeze aşa ceva.

— Adică noi?

— Nu, zise ea, în timp ce mintea-i calcula implicaţiile cu o precizie şi un calm straniu. O să vrea să primească propuneri din mai multe părţi, dar ne invită şi pe noi să intrăm în competiţie. Cere Băncii Medean să facă o propunere de finanţare a unei flote a oraşului.

Căpitanul scoase un mormăit de parcă ar fi înţeles. Mintea lui Cithrin era deja la kilometri distanţă, calculând rapid. Dacă Porte Oliva se putea transforma într-un port mai atrăgător decât Oraşele Libere, mai multe corăbii aveau să accepte contracte de aici. Ratele asigurărilor urmau să scadă, pe măsură ce afacerea avea să pară mai puţin riscantă. Asta avea să aducă prejudicii tuturor celor care făceau afaceri numai în domeniul asigurărilor. Maccia o să se înfurie, iar Cabrai n-avea să reacţioneze prea bine dacă escorta ajungea până acolo. Se întrebă care erau şansele unor represalii directe împotriva navelor din escortă.

— Ăsta-i genul de lucruri pe care s-ar presupune că trebuie să-l facem? o întrebă Wester de undeva din altă lume.

— Dacă primim noi însărcinarea şi ne achităm bine de ea, o să avem legături în tot sudul şi un oarecare control pe Marea Interioară. O să avem de oferit companiei-mamă ceva mai valoros decât o căruţă plină cu aur, zise Cithrin. N-au cum să obiecteze faţă de operaţiunea asta.

— Deci e ceva ce am putea face.

Gheara din stomacul lui Cithrin era tot acolo, dar ceva se schimbase. Se pomeni zâmbind. Cu gura până la urechi chiar.

— Câştigăm asta şi câştigăm *totul,* zise ea ridicând scrisoarea.

Întâlnirea din palatul guvernatorului avea aerul unui eveniment informai. Vreo şase bărbaţi şi femei şedeau într-o grădină. Gărzile turnau apă aromată şi vin cu mirodenii.

Guvernatorul era un omuleţ cu o burtă respectabilă şi care începuse să chelească. Îşi trata toţi oaspeţii cu politeţe şi amabilitate, fiind, din această cauză, inutil ca indicator al importanţei persoanelor prezente. Sperase să găsească indicii în comportarea lui, urmărind cu cine anume vorbea mai mult. Dar nu-i rămăsese decât să-şi dea cu presupusul.

La reuniune participa un kurtadam bătrân, cu blană încărunţită pe faţă, gât şi spinare, care reprezenta un cartel

întemeiat de breasla corăbierilor şi două case de comerţ locale. Un cinnai cu puţin cam prea mult fard în obraji se dovedi a fi patronul unei companii de mercenari suficient de mare ca să se poată vinde şi unor regi. Stând singură sub coroana răsfirată a unui palmier, o tralgă bea apă şi ronţăia creveţi, ascultând tot ce se vorbea cu o concentrare care o descumpăni pe Cithrin. Toţi aveau planuri şi istorii, interese şi slăbiciuni. Magistrul Imaniel ar fi putut trage concluzii dintr-o singură privire. Sau cel puţin ar fi făcut nişte presupuneri bazându-se pe experienţă. Dar Cithrin încă era cu un an prea tânără ca să-şi poată revendica moştenirea. Vinul era excelent. Conversaţia prietenoasă şi veselă. Se simţea ca şi cum ar fi înotat într-un ocean cald, aşteptând ceva care să se ridice la suprafaţă, s-o înhaţe de picior şi s-o tragă în adâncurile reci.

Nici faptul că toţi o priveau ca pe o ciudăţenie nu o ajuta să se destindă. Vocea şi reprezentantul Băncii Medean, nou-venită în oraş, dând peste cap planurile tuturor. Niciunul dintre ei nu se aşteptase ca ea să fie un jucător în acest joc, îşi zise Cithrin. Îi lipseau cunoştinţele necesare pentru a înţelege intrigile politice în desfăşurare în această curte, cu cintezele ei viu colorate şi cu lespezile încălzite de soare, dar avea şi ea propriile-i secrete. Cu cât rămânea mai mult timp un mister pentru ei, cu atât mai bine putea înţelege jocul. Îi dădu unei gărzi paharul gol şi luă altul. Vinul ţinea frica la distanţă.

— Magistra bel Sarcour, zise guvernatorul ivindu-se lângă ea. Aţi fost în Vanai, nu? Înainte de atacul anteenilor.

— Am plecat chiar înainte de asta, zise Cithrin.

— Aţi fost norocoasă c-aţi scăpat, zise femeia tralgă.

Vocea-i era la fel de profundă ca a lui Yardem Hane, dar îi lipsea căldura.

— Am fost, zise Cithrin, pe un ton politicos şi neutru.

— Ce ziceţi de soarta oraşului? o întrebă guvernatorul. Cithrin se aşteptase la întrebare şi avea răspunsul pregătit.

— Anteea are o lungă istorie de amestecuri armate în Oraşele Libere, zise ea. Magistrul Imaniel şi cu mine ne aşteptam ca Vanaiul să fie ocupat cu un anotimp mai devreme decât s-a întâmplat. Că anteenii nu aveau intenţia să păstreze oraşul a devenit clar abia cu câteva săptămâni înaintea sosirii lor.

— Credeţi că au avut de la început intenţia de a distruge Vanaiul? întrebă un bărbat aflat în spatele guvernatorului.

Avea trăsăturile unui pursânge, dar o piele aurie a cărei asprime îi amintea lui Cithrin de un jasuru. Ochii îi erau de un verde surprinzător. Îl chema Qahuar Em şi vorbea în numele unui grup din ţinuturile nordice ale Lyoneiei, care era în parte asociaţie comercială, în parte trib nomad. Judecând după înfăţişare, Cithrin presupuse că era pe jumătate jasuru, ceea ce nu crezuse că era posibil.

— Aveam o bănuială, îi răspunse ea.

— Dar de ce a făcut Tronul Despicat una ca asta? întrebă guvernatorul.

— Pentru că sunt o adunătură de sălbatici nordici neevoluaţi şi setoşi de sânge, spuse tralga. Abia-s mai breji decât maimuţele.

— Povestea pe care am auzit-o eu a fost că incendierea a luat pe toată lumea prin surprindere, până şi pe regele Simeon, zise mercenarul cinnai. Comandantul local a tratat toată acţiunea ca pe un soi de piesă de teatru politic.

— Asta nu contrazice ideea mea despre maimuţele-înarmate-cu-săbii, zise femeia tralgă şi guvernatorul chicoti.

— Nu mă miră că sunt mai multe interpretări, spuse Cithrin. Dar, dacă mă veţi ierta, eu sunt mulţumită că am acţionat pe baza informaţiilor pe care le-am avut.

— Am auzit zvonuri potrivit cărora Komme Medean şi-ar fi mutat interesul către nord şi în special către Anteea, zise kurtadamul cel cărunt. Mi se pare cam straniu să-l vedem luând o poziţie atât de activă în sud.

Cithrin se simţi cuprinsă de îngrijorare. Dacă banca intervenea în statele din nord – Anteea, Asterilhold, Hallskar şi Sarakal – era posibil ca ea să-i fi stricat jocurile înfiinţând o filială la capătul celălalt al continentului. Nu era pregătită să discute despre asta, aşadar conversaţia trebuia îndepărtată cât mai iute de la acest subiect. Zâmbi aşa cum îşi imagină că ar fi făcut-o magistrul Imaniel.

— Există oare interese pur nordice? întrebă ea. Narinisle se află în nord şi se pare că ne preocupă pe toţi.

Atmosfera din curte păru să încremenească. Extrăsese sensul ascuns sub flecăreala lor şi-l pusese pe masă. Se întrebă dacă nu cumva fusese nepoliticoasă, aşa că zâmbi sorbindu-şi vinul, purtându-se de parcă ar fi făcut-o intenţionat. Qahuar cel pe jumătate jasuru îi zâmbi înclinând din cap, ca şi cum Cithrin ar fi

marcat un punct într-un joc.

— Narinisle o fi în nord, zise kurtadamul cărunt, dar problemele sunt toate în sud, nu? Regele Sephan şi flota lui neoficială de piraţi.

— Sunt de acord, zise cinnaiul căpitan de mercenari. Singura cale pentru a face comerţul sigur este să fie de acord cu asta şi Cabralul. Şi problema asta nu poate fi rezolvată numai pe apă.

Tralga scoase un mormăit şi lăsă deoparte crevetele pe care-l ronţăia.

— Doar nu continui să susţii că ar trebui să adunăm o forţă armată pe uscat ca să protejăm corăbiile, nu? zise ea. Dacă Porte Oliva porneşte un război pe uscat cu Cabralul, regina o să ne dea foc în semn de scuze faţă de regele Sephan, chiar mai iute decât au ars anteenii Vanaiul. Suntem un oraş, nu un regat.

— Dacă ne jucăm bine cărţile nici nu va trebui să o folosim, zise cinnaiul zburlindu-se. Şi nu-i o armată de invazie. Dar escorta care însoţeşte corăbiile cu mărfuri trebuie să fie capabilă să mobilizeze o forţă şi pe uscat. Problema piraţilor nu poate fi rezolvată dacă pot să se refugieze într-un golfuleţ undeva şi să se ştie în siguranţă.

Cithrin se aşează pe un scaun înalt, îşi înclină capul şi ascultă în timp ce faţada politicoasă a celorlalţi începea să se fisureze. Ca un artist care asamblează un mozaic piesă cu piesă, începu să desluşească taberele dinaintea ei şi argumentele fiecăruia.

Cartelul dintre constructorii de corăbii şi casele de comerţ insista pentru o escortă limitată, care să nu se îndepărteze la mai mult de câteva zile de Porte Oliva. Dacă ai împrejurimile sigure, argumentau ei, şi corăbiile cu mărfuri vor veni aici de bunăvoie. Avea să coste mai puţin şi tarifele de deplasare puteau fi scăzute. Ascultând intervenţiile bărbatului cinnai şi ale femeii tralge, Cithrin deveni aproape sigură că respectivele case comerciale activau în domeniul asigurărilor. O escortă limitată lăsa o parte mare din ape neacoperită şi nesigură, cu mari riscuri ca încărcătura să cadă pradă piraţilor sau să se piardă, aşa încât beneficiul rezultat din asigurări să nu scadă.

Pe de altă parte, cinnaiul era în favoarea unei intervenţii armate, pentru că oferta sa consta într-o forţă armată. Dacă i-ar fi putut convinge pe ceilalţi că numai o armată masivă – şi în special o companie de mercenari cu săbii şi arcuri – putea pune capăt pirateriei, el avea să fie în poziţia de a furniza una.

Fireşte, nimeni nu era de acord cu asta.

Argumentele tralgei se bazau pe un tratat între Birancour şi Herez despre care Cithrin nu auzise. Trebuia să găsească o copie ca să înţeleagă despre ce era vorba în el, dar până şi să afle un lucru pe care nu-l ştiuse până atunci era o victorie în sine.

În timp ce ciorovăiala continua, zâmbetele ei deveniră din ce în ce mai puţin forţate. Mintea îi dansa printre frazele folosite de fiecare dintre adversari, trăgând concluzii şi făcând speculaţii pe care trebuia să le aprofundeze după ce serata se va fi încheiat. Cu blândeţe şi amabilitate, guvernatorul împiedică spiritele să se încingă atât de tare încât să se ajungă la lovituri, dar fără să facă pace. De aceea îi adunase pe toţi. Aşa lucra. Cithrin puse la păstrare şi această informaţie.

După cel de-al treilea pahar de vin, se simţi destul de sigură pe sine ca să-şi prezinte propriile argumente.

— Îmi cer iertare, spuse ea, dar mi se pare că am făcut cu toţii o fixaţie pe problema piraţilor, deşi nu este singura. Mai sunt şi alte necazuri care i se pot întâmpla unei corăbii cu mărfuri. Dacă am înţeles bine, trei corăbii au pierit într-o furtună acum trei ani.

— Nu, se răsti tralga.

— Acelea s-au scufundat în largul Coastei de Nord, zise kurtadamul. N-au ajuns până în Narinisle.

— Dar investiţia în ele tot s-a pierdut, zise Cithrin. Preocuparea noastră este cum să protejăm comerţul? Sau doar cum să facem ca piraţii să reprezinte un risc mai mic decât furtunile? După părerea mea, o forţă de escortă ar trebui să fie pregătită să facă faţă oricărei situaţii de criză.

— Nu poţi să formezi o escortă care să urmeze navele pretutindeni şi să rezolve toate problemele, spuse cinnaiul.

— Costurile iniţiale ar fi mari, spuse Cithrin, ca şi cum asta ar fi fost obiecţia lui. Ar cere din partea Porte Oliva un angajament suficient de lung pentru a asigura recuperarea cheltuielilor într-un termen rezonabil. Şi probabil ceva cunoştinţe despre porturile din nord.

Rostise toate acestea de parcă ar fi fost nişte speculaţii întâmplătoare, într-o discuţie cu prietenii. Dar toţi înţeleseră ce spusese de fapt.

Banca Medean avea să protejeze corăbiile cu mărfuri din

Porte Oliva până oriunde s-ar fi dus acestea şi înapoi. Avea destui bani ca să poată investi aur în proiect fără să primească nimic în schimb ani de zile. Iar banca, cu compania-mamă în Carse, avea legături cu statele din nord. Dacă era o viziune mai grandioasă decât ceea ce dorise să pună pe masă, cu atât mai bine. Ceilalţi puteau să se ia la întrecere cu privire la numărul de soldaţi, la preţul mic oferit pentru diverse servicii mărunte, la felul în care puteau exploata anumite tratate sau acorduri comerciale. Cithrin putea spune: „Sunt câinele cel mai mare. Pot să fac ceea ce voi nu puteţi.”

Îi plăcea senzaţia.

Pentru o clipă, în curte se făcu linişte, apoi, tocmai când kurtadamul, mânios, trăgea aer în piept, vorbi semi-jasurul cu ochi verzi.

— Are dreptate, zise el.

Qahuar Em şedea lângă guvernator. În lumina care se revărsa din cerul îmbibat de albastru, pielea lui căpătase o nuanţă apropiată de a bronzului, ca o statuie însufleţită. Când zâmbi, ea observă că dinţii lui albi de pursânge aveau o vagă ascuţime, ca ai jasurilor.

— Glumeşti, zise kurtadamul descurajat.

— Poţi face lucrurile numai pe jumătate, spuse el, aruncându-i o privire kurtadamului, apoi revenind la Cithrin. Dar ce i-ar putea opri pe cei din Daum să facă la fel? Sau pe cei din Upurt Marion? Pe cei din Newport şi Maccia? Ai putea transforma Porte Oliva într-un loc puţin mai sigur şi mai popular timp de câţiva ani, până când celelalte oraşe ţi-ar urma exemplul. Sau ai putea să faci o manevră decisivă, să domini comerţul din zonă şi să stăpâneşti rutele comerciale timp de o generaţie. Depinde ce ţeluri îţi propui, presupun.

Cithrin se pomeni zâmbindu-i chiar în timp ce realiza că bărbatul spusese şi mai puţin decât ea. Trebuia să fie atentă la el, îşi zise. Şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el îi zâmbi larg.

Conversaţia continuă preţ de încă o oră, dar vântul se schimbase. Kurtadamul se rezumă la comentarii ranchiunoase, mercenarul reîncadră aspectele militare ca fiind parte a unei strategii mai ample, iar tralga recăzu în tăcere. Curentul ascuns de mânie şi suspiciune era palpabil şi guvernatorul părea satisfăcut de desfăşurarea lucrurilor. Când Cithrin plecă, înfăşurată în şalul ei cu mărgele, îşi aminti cu greu că trebuia să

umble ca o femeie de două ori mai vârstnică. Îi venea să păşească din gleznă.

Aşteptă pe treptele cu vedere spre templul din cealaltă parte a pieţei, afişând o pietate pe care n-o simţea. Soarele se coborâse spre apus, reflectându-şi razele pe faţada templului şi făcând piatra să strălucească. Luna răsărise deja şi plutea pe cerul indigo lipsit de nori, un cerc pe jumătate alb şi pe jumătate beznă. Din pricina frumuseţii oraşului şi a cerului şi, probabil, şi fiindcă băuse puţin cam mult vin, era cât pe ce să-şi rateze prada când trecu pe lângă ea.

— Scuză-mă, zise.

Semi-jasurul se întoarse şi privi peste umăr ca şi când n-ar fi recunoscut-o.

— Te numeşti Qahuar? întrebă Cithrin.

El îi corectă pronunţia cu blândeţe. Stătea cu o treaptă mai jos decât ea şi capetele le erau la acelaşi nivel.

— Voiam să-ţi mulţumesc că m-ai susţinut, zise ea.

El zâmbi larg. Faţa-i era mai lată decât păruse în curtea guvernatorului. Pielea-i părea mai puţin aspră, iar privirea mai blândă. Îi trecu prin minte că bărbatul trebuie să fi avut vârsta pe care pretindea ea că o are.

— Voiam şi eu să-ţi spun acelaşi lucru, spuse el. Împreună, cred că o să ne descotorosim de jucătorii mai mici. Recunosc că nu mă aşteptam să concurez împotriva Băncii Medean.

— Eu nu mă aşteptam să concurez deloc, spuse ea. Totuşi sunt măgulită că guvernatorul s-a gândit la mine.

— Se foloseşte de tine ca să obţină condiţii mai profitabile de la mine, spuse Qahuar. Apoi, văzându-i reacţia, adăugă: Nu mă deranjează. Dacă nu merge, o să se folosească de mine ca să obţină condiţii mai profitabile de la tine. Nu ajungi într-o funcţie ca a lui fiind sentimental.

— Şi totuşi, zise Cithrin.

— Şi totuşi, zise Qahuar ca şi cum ar fi fost de acord. Rămaseră tăcuţi o clipă. Expresia feţei lui se schimbă, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Ca şi cum ea l-ar fi nedumerit. Nu. Nu nedumerit. Intrigat. Apoi zâmbetul i se schimbă şi Cithrin simţi cum propria ei expresie devine mai caldă. Se simţi încântată că acest bărbat îi era rival.

— Ai făcut jocul mai interesant, doamnă magistru. Sper să te mai întâlnesc cât de curând.

— Cred c-aşa ar trebui, zise Cithrin.

Geder

Pe dealurile nesfârşite de cremene unde Sarakalul se învecina cu Keshetul printr-o graniţă nemarcată, noţiunea de prinţ avea altă semnificaţie decât cea cu care era obişnuit Geder. Un om se putea intitula prinţ dacă deţinea o anumită suprafaţă de pământ sau comanda o forţă armată sau dacă era fiul ori nepotul unui prinţ. Până şi rasa avea prea puţină însemnătate. Prinţii din Keshet puteau fi yemmu, tralgi sau jasuru şi nu exista vreo barieră nici pentru celelalte rase, în aparenţă, chiar dacă nu şi în practică.

Pursângii mai ales lipseau cu desăvârşire de pe aceste câmpii vaste şi aride şi Geder descoperi că micul lui grup – el, scutierul şi patru oameni aflaţi în serviciul tatălui său – devenise fără întârziere obiectul curiozităţii în toate oraşele şi satele de la est de Sarakal. Îl strigau „prinţul pursânge” şi când Geder încerca să-i corecteze se arătau nedumeriţi. Să-şi transpună rangul în termenii cunoscuţi în Keshet ar fi fost imposibil şi fără rost, aşa că, atunci când curtea itinerantă a prinţului Kupe rol Behur îl pofti pe Geder să beneficieze de ospitalitatea sa, acesta descoperi că era mai uşor să se pretindă mai mult sau mai puţin egalul lordului jasur cu solzi aurii.

— Nu înţeleg, prinţe Geder. Ţi-ai părăsit ţara şi poporul căutând ceva, dar nu ştii ce anume sau unde se află. N-ai niciun drept asupra sa şi nici nu ştii dacă vreo asemenea pretenţie s-ar putea ridica. Ce profit speri să obţii?

— Păi nu e un proiect de genul ăsta, zise Geder întinzându-se să ia încă un cârnăcior mic şi negricios de pe farfuria dintre ei.

Când Geder zărise norul de praf al curţii itinerante înălţându-se deasupra orizontului ca fumul deasupra unui mare incendiu, se aşteptase să fie cam ca o campanie. Îşi imaginase nişte corturi ca acela în care dormise el pe drumul spre şi dinspre Vanai şi în care dormea şi acum, în exilul său paşnic. Se înşelase. Nu pătrunsese într-o tabără, fie ea şi una luxoasă. Era un oraş cu clădiri cu schelet de lemn, cu un templu dedicat unei divinităţi gemelare de care Geder nu auzise şi cu o piaţă unde prinţul dădea ospeţe. Doar ierburile şi tufişurile care acopereau străzile arătau că oraşul nu se aflase acolo cu o zi înainte. Geder

presupuse că peste o zi oraşul n-avea să mai fie în acel loc. Ca desprins dintr-o legendă, era o aşezare care exista doar o noapte, dispărând odată cu roua. Torţe pâlpâiau fumegând în bătaia vântului. Stelele îşi revărsau strălucirea asupra lor. Căldura verii se ridica din pământ, împrăştiindu-se în aer.

Geder vârî cârnăciorul în gură. Avea un gust sărat şi bogat, lăsându-i pe limbă o aromă aproape fantomatică de zahăr şi fum. Nu mai mâncase aşa ceva în viaţa lui şi l-ar fi înfulecat chiar dacă ar fi fost făcut din ochi de şopârlă şi picioare de pasăre. Atât de bun era. Dintre cele şaisprezece platouri pe care sclavii le purtau în jurul mesei, acesta era preferatul său. Deşi frunzele alea verzi cu pete roşii şi ulei erau pe locul doi, la mică distanţă.

— Nu caut ceva care să-mi aducă aur, zise el cu gura plină.

— Onoare atunci.

Geder zâmbi vinovat.

— Eseul speculativ nu-i aduce unui om o prea mare admiraţie. Nu printre cei din neamul meu cel puţin. Nu, mă duc pentru că am auzit că acolo a existat ceva cu multă vreme în urmă şi voiam să văd ce pot afla despre asta. Să scriu ce am aflat şi ce bănuiesc, astfel ca într-o zi cineva să citească şi să adauge ceea ce el însuşi a aflat.

„Şi”, adăugă el în gând, „să stau departe de frământările din Camnipol şi să găsesc un colţişor în cea mai îndepărtată margine a lumii unde necazurile să nu-mi dea de urmă.”

— Şi-apoi?

Geder ridică din umeri.

— Asta-i tot, spuse el. Ce altceva să mai fie?

Prinţul jasuru se încruntă, sorbi dintr-un pocal care fie fusese modelat să aducă a craniu, fie fusese confecţionat dintr-unul şi zâmbi larg, aţintind spre el o gheară lungă îmbrăcată în argint.

— Eşti un om sfânt, zise prinţul.

— Nu. Pe Zeu, nu. Nu eu.

— Un iscusit, atunci. Un filosof.

Geder fu cât pe ce să protesteze şi de data asta, dar îşi luă seama.

— Poate că-s un filosof, zise el.

— Un om, calul lui şi orizontul. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Este un proiect de natură spirituală.

Prinţul îşi înălţă braţul masiv şi lătră ceva ce aducea a ordin.

Cei o sută de bărbaţi şi femei aşezaţi la mesele lungi – cavaleri sau doar spadasini, Geder nu putea fi sigur – scoaseră un strigăt, râzând, rânjind şi înghiontindu-se. După câteva momente, la marginea pieţei se iviră două gărzi, ţinând fiecare în mână câte un lanţ de fier. Lanţurile se pierdeau în beznă, atârnând într-un fel care-l făcu pe Geder să creadă că rolul lor era mai degrabă simbolic.

Femeia care se ivi în cercul de lumină, la capătul lanţurilor, era foarte bătrână. Fruntea lată şi spiralele negre de pe piele o indicau ca fiind haavirkină chiar şi înainte să-şi fi ridicat mâna lungă cu trei degete în semn de salut. Geder mai văzuse haavirkini când regele ales al Hallskarului trimisese ambasadori la curte, dar niciodată unul atât de vârstnic şi care să emane atâta demnitate.

Femeia se apropia de prinţ, cu gărzile mergând înaintea ei. Geder nu-şi putea da seama după zgomotele mulţimii dacă o batjocoreau sau îi cinsteau prezenţa. Femeia îl privi pe Geder din cap până-n picioare, de parcă l-ar fi cântărit.

— Ea este clarvăzătoarea mea, îi zise prinţul.

Apoi i se adresă femeii.

— El este oaspetele nostru. Călătoreşte prin Keshet într-o misiune spirituală.

— Aşa-i, aprobă femeia.

Prinţul zâmbi ca şi cum ea i-ar fi oferit un dar. Îşi puse braţul pe al lui Geder cu un gest ciudat de intim.

— E a ta în noaptea asta, spuse prinţul.

Geder se încruntă. Spera că nu era vorba despre o sclavă de pat, deşi citise despre aşa ceva în vechile istorii despre Keshet. Tuşi gândindu-se cum să scape, dar clarvăzătoarea se mulţumi să-şi ridice mâna. O altă servitoare veni zorită cu un scăunel de lemn şi haavirkina se aşeză, privind chipul lui Geder.

— Bună, îi zise Geder cu vocea nesigură.

— Te cunosc, zise ea, apoi se întoarse şi scuipă pe pământ. Te-am visat o dată, când eram copilă.

— Ăăă, zise Geder. Serios?

— Este foarte pricepută, spuse prinţul. Foarte înţeleaptă.

— Unchiul meu era bolnav, spuse clarvăzătoarea, dar boala lui n-avea simptome. Nici febră, nici slăbiciune, nimic, aşa că nu ştiam cum s-o tratăm.

— Atunci de unde ştii că era bolnav?

— Era un vis, îi explică ea răbdătoare. A mâncat ierburi amare ca să se vindece şi după aceea până şi apa pe care o bea avea gust dulce. Dar în apă nu era nimic. Dulceaţa era în el, şi de fapt nu era dulceaţă. Doar că nu era amăreală. Dar n-avea puterea să vindece nimic.

Clarvăzătoarea îi luă mâna într-a ei, pipăindu-i încheieturile cu degetele ei lungi de parcă ar fi căutat ceva. Îi ridică palma la nas şi i-o adulmecă. Geder simţi că i se înfioară pielea şi încercă să-şi retragă mâna.

— O vei întâlni de trei ori, spuse ea, şi de fiecare dată vei fi alt om. Şi, de fiecare dată, ea îţi va da ceea ce vrei. Ai întâlnit-o deja o dată.

Clarvăzătoarea îşi ridică sprâncenele ca şi cum ar fi vrut să spună „Înţelegi?”

„Asta era despre mine?” se întrebă Geder.

— Mulţumesc, spuse el şi femeia dădu din cap mai mult ca pentru sine. Lumina pâlpâitoare a torţelor făcea modelele negre de pe pielea ei să pară că se mişcă, însufleţite de o voinţă proprie.

— Asta a fost tot? întrebă prinţul jasuru.

— Tot ce am a-i spune lui, zise cu blândeţe clarvăzătoarea.

Se ridică în picioare, făcând să zornăie lanţurile ce-i prindeau gâtul.

— Noi doi vom sta de vorbă, dar mai târziu.

Făcu o plecăciune, se întoarse şi se îndepărtă păşind printre tufişurile joase şi prăfuite, printre mesele de lemn la care stăteau războinicii din Keshet, printre umbre. Purtătorii lanţurilor o urmau ca şi cum ea ar fi fost cea care-i conducea. Liniştea era întreruptă numai de zornăitul lanţurilor şi de sfârâitul torţelor aprinse. Geder crezu că întrevede surpriză, ba chiar şoc pe feţele cavalerilor, dar nu înţelegea de ce. Ceva tocmai se petrecuse, dar nu-şi putea da seama ce anume.

Prinţul îşi scărpină solzii de pe falcă şi gât, în felul în care un pursânge şi-ar fi scărpinat barba. Zâmbi, arătând un şir de dinţi negri şi ascuţiţi.

— Mâncaţi! Cântaţi! ceru el, iar vocile şi larma se înălţară din nou ca mai înainte.

Geder mai luă un cârnăcior şi se întrebă ce îi scăpa.

În urma ospăţului, Geder se alesese cu o durere de stomac. Culcat în cortul lui, ascultând vântul blând al verii prin deşert,

încerca fără succes să adoarmă. Auzea sforăitul domol al scutierului, adulmeca praful fin al Keshetului, care părea capabil să pătrundă oriunde, şi simţea gustul cărnii condimentate de la ospăţ, dar plăcerea gustului se spulberase. Lumina lunii răzbătea pe sub marginile cortului, argintând întunericul. Se simţea agitat şi toropit în acelaşi timp.

„Dulceaţa era în el şi de fapt nu era dulceaţă. Doar că nu era amăreală. Dar n-avea puterea să vindece nimic.”

Din tot ce-i spusese clarvăzătoarea, acestea erau cuvintele care-i dădeau târcoale, la fel de inconfortabile ca efectul condimentelor. I se părea că haavirkina vorbise despre Vanai şi Camnipol. Când se gândea la asta simţea din nou rana din picior, acolo unde-l lovise săgeata. În exact acelaşi mod, cea mai mică abatere a atenţiei îi putea reaminti de greutatea ce-i apăsase pieptul pe lungul drum de întoarcere din Vanai. Nu-şi amintea prea bine chipul mamei lui moarte, dar silueta femeii profilându-se pe fundalul flăcărilor de deasupra Vanaiului îi apărea în faţa ochilor la fel de clar precum cortul în care se afla. Chiar mai clar.

Serbările şi banchetele ce-l întâmpinaseră la sosirea în Camnipol trebuiau să fi gonit năluca aceea şi, pentru un timp, chiar o făcuseră. Dar nu pentru totdeauna. Fusese dulce – sau aşa crezuse el atunci –, dar poate că, de fapt, nu fusese. În mod clar, cât timp se petrecuse totul, se simţise minunat. Se înălţase în rang la curte. Salvase oraşul de revolta mercenarilor. Şi totuşi iată-l din nou în exil, fugind de nişte jocuri politice pe care nu le înţelegea. Şi, oricât de neplăcută era senzaţia din stomac, tot era mai bună decât coşmarurile provocate de incendiu.

De fapt, ce se întâmplase cu Vanaiul nu era vina lui. Fusese folosit. Somnul pierdut, groaza perpetuă, bănuiala că, pe parcursul banchetelor şi serbărilor în cinstea lui, Alan Klin şi prietenii săi râdeau de el pe ascuns. Astea erau cicatricele lui.

Răsuci gândul pe toate părţile. Jocurile politice de care musteau Turla Regelui şi Camnipolul nu erau unele în care se vârâse de bunăvoie. Uşurarea pe care o simţise întorcându-se din Vanai şi descoperindu-se adorat şi aprobat i se părea falsă şi, în acelaşi timp, îşi dorea s-o simtă din nou. Îl ajutase să uite pentru un timp vocea focului. Dar la fel ca apa din visul clarvăzătoarei haavirkine, dulceaţa nu fusese dulceaţă, ci doar o eliberare de gustul amar. Şi nu vindecase nimic.

Dacă ar fi putut înţelege ce se întâmplase, dacă ar fi putut vedea dincolo de joc şi de jucători, ar fi ştiut cine era cu adevărat de vină. Şi cine erau adevăraţii lui prieteni.

Se întoarse pe o parte, trăgându-şi păturile peste el. Miroseau a praf şi sudoare. Noaptea era prea caldă ca să aibă nevoie de ele, dar atingerea ţesăturii îl liniştea. Suspină şi stomacul îi ghiorţăi. Clarvăzătoarea haavirkină avusese dreptate în felul ei. Poate chiar era atât de înţeleaptă pe cât pretindea prinţul. Geder se gândi s-o caute de dimineaţă şi să-i mai pună întrebări. Chiar dacă ar fi fost numai superstiţii fără sens, ar fi avut ceva la care să se gândească în nopţile lungi şi singuratice din deşert.

Nu-şi dădu seama că adormise până nu se trezi. Soarele avea strălucirea aurie a florilor sălbatice şi roua trecătoare făcea aerul să pară mai rece decât era. Îşi trase pe el pantalonii şi o tunică. Erau veşminte mai simple decât cele din noaptea trecută, dar nu mai mergea la un ospăţ princiar. Şi, în fond, se afla în Keshet. Standardele erau probabil altele. Clădirile de lemn încă mai erau în picioare şi Geder porni către ele, plimbându-şi privirea în căutarea santinelelor. Nu le zări.

Nu zări pe nimeni.

Când ajunse la clădiri şi la marea piaţă unde cinase cu mai puţin de o zi în urmă, erau pustii. Când strigă, nu-i răspunse nimeni. Ar fi fost ca în cântecele acelea pentru copii în care toţi comesenii se dovedeau, de fapt, stafii, numai că vedea urme de paşi şi simţea mirosul bălegarului de cal şi ai cărbunilor nu tocmai stinşi iţindu-se albi şi roşii din vatră. Caii dispăruseră, bărbaţii şi femeile la fel, dar căruţele rămăseseră. Vinciurile solide pe care oamenii prinţului le foloseau ca să-şi construiască oraşele lor ad-hoc erau încă la locurile lor. Găsi până şi lanţurile lungi pe care le purtase clarvăzătoarea, înfăşurate pe un mosor de bronz şi abandonate în praf.

Reveni la tabăra sa, unde scutierul tocmai îi pregătea un mic-dejun constând din terci de ovăz şi cidru îndoit cu apă.

Geder se aşeză la masa sa de campanie şi privi farfuria de cositor, apoi tabăra abandonată.

— Au plecat în toiul nopţii, zise Geder. Au luat tot ce-au putut căra fără să facă zgomot şi au dispărut pe întuneric.

— Poate că prinţul o fi fost ucis şi jefuit de oamenii lui, spuse scutierul. În Keshet se mai întâmplă asemenea lucruri.

— Noroc că n-am fost prinşi la mijloc, zise Geder. Ovăzul era îndulcit cu miere. Cidrul avea ceva tărie, în ciuda apei. Scutierul aşteptă în tăcere ca Geder să mănânce, în timp ce ceilalţi servitori strângeau tabăra. Soarele abia se ridicase de două palme deasupra orizontului când Geder termină de mâncat. Voia să ajungă cât mai departe, urmându-şi propriul său drum, departe de tabăra nefiresc de liniştită.

Se întrebă, totuşi, ce altceva va fi văzut haavirkina şi ce-i va fi spus prinţului după plecarea oaspetelui străin.

Marcus

Aş prefera să o înmânez direct magistrei bel Sarcour, zise bărbatul. Nu este vorba de lipsă de respect faţă de dumneata, domnule, dar contractele mele n-au amprenta dumitale pe ele.

Era un ins scund, al cărui cap nu ajungea mai sus de umărul lui Marcus, iar hainele îi miroseau la fel ca prăvălia sa: a santal, piper, chimion şi chimen. Avea un chip îngust ca de vulpe şi un zâmbet care părea fals. În încăperile de jos ale Băncii Medean din Porte Oliva se aflau Marcus, Yardem, Ahariel, kurtadamul cel îndesat, şi mereu prezentul Gândac. Spadele lor puse laolaltă cântăreau probabil la fel de mult ca negustorul de mirodenii şi totuşi omul emana dispreţ cum emană focul căldură.

— Dar dat fiind că ea nu-i aici, zise Marcus, trebuie să te mulţumeşti cu mine.

Negustorul de mirodenii ridică din sprâncene şi buzele lui subţiri se strânseră într-o linie. Yardem tuşi şi Marcus simţi un regret vag. Tralgul avea dreptate.

— Pe de altă parte, continuă Marcus, dacă o să ne accepţi ospitalitatea pentru câteva minute, o să mă străduiesc să o găsesc.

— Aşa-i mai bine, zise omul. Pot să capăt o ceaşcă de ceai cât aştept?

„Aş putea să te omor cu mâinile goale”, îşi zise Marcus şi asta fu de ajuns ca pe buze să i se ivească zâmbetul pe care-l impunea eticheta.

— Gândacule? zise Marcus. Poţi să ai grijă de confortul oaspetelui nostru?

— Da, căpitane, zise micul timzinai sărind în picioare. Vreţi să mă urmaţi, domnule?

Marcus ieşi în stradă, cu Yardem urmându-l ca propria umbră. Soarele la apus era încă sus pe cer. Ghiveciul cu lalele din faţa băncii era în plină floare, petale de un roşu strălucitor cu vinişoare albe.

— Tu du-te în Piaţa Mare, zise Yardem, şi eu o să verific la tavernă.

Marcus clătină din cap şi scuipă pe caldarâm.

— Dacă preferi s-o găseşti tu, pot să mă duc eu în Piaţa Mare, zise Yardem.

— Stai aici, spuse Marcus. Mă întorc imediat.

Marcus porni pe stradă. Sudoarea i se aduna între omoplaţi şi i se scurgea pe spinare. Un câine cu blana gălbuie îl privi cu limba scoasă din umbra unei alei, prea topit de căldură ca să latre. Străzile erau mai goale decât aveau să fie după asfinţit, lumina alungându-i pe oameni la adăpost mai eficient decât întunericul. Până şi vocile cerşetorilor şi vânzătorilor stradali păreau toropite şi fără vlagă.

Prin comparaţie, taverna era răcoroasă. Lumânările nu fuseseră aprinse ca să nu mai adauge nici măcar puţina lor căldură şi, în ciuda luminii orbitoare de pe stradă, mesele din sala comună erau slab luminate. Marcus îşi miji ochii, dorindu-şi ca vederea să-i fi fost mai ageră. În încăpere se aflau vreo zece oameni aparţinând mai multor rase, dar niciunul nu era ea. Din spate se auzi râsul lui Cithrin. Marcus îşi făcu drum prin sala comună, urmând tonul familiar al vocii ei până la pânza ce asigura intimitatea meselor private.

— … ar avea ca efect recompensarea celor mai serioşi dintre debitori.

— Numai până când încep să devină neserioşi, zise o voce masculină, vorbind mai încet. Sistemul tău îi încurajează pe debitori să se extindă şi, dacă o fac prea mult, riscurile devin din mici mari.

— Doamna magistru, zise Marcus. Aveţi o clipă?

Cithrin trase pânza deoparte. După cum se aşteptase Marcus, bărbatul pe jumătate jasuru era cu ea. Qahuar Em. Concurenţa. Pe masă, între ei, se afla o farfurie cu brânză şi morcovi muraţi, alături de o sticlă de vin care nu mai avea mult până să se golească. Rochia de bumbac brodat a lui Cithrin îi scotea în evidenţă silueta, iar părul, care fusese prins la spate, i se revărsa cu o neglijenţă studiată pe un umăr.

— Căpitane?

Marcus făcu semn către uşa ce dădea în alee. Pe chipul lui Cithrin se citi o iritare profundă.

— Aş putea să ies, se oferi Qahuar Em.

— Nu. Mă întorc imediat, spuse Cithrin.

Marcus o urmă afară. Aleea duhnea a mâncare stricată şi a urină. Cithrin îşi încrucişă braţele.

— Negustorul de mirodenii a venit cu comisioanele pe săptămâna asta, zise Marcus. Nu vrea să le predea altcuiva decât ţie.

Încruntarea desenă linii în colţurile gurii lui Cithrin şi îi trasă riduri pe frunte. Bătu darabana cu degetele pe braţe.

— Vrea să discute despre altceva, zise ea.

— Şi nu cu mercenarii, zise Marcus. Cel puţin aşa presupun.

Fata făcu semn că aşa era, căzând pe gânduri.

În asemenea momente, când uita de sine, se schimba. Falsa maturitate pentru care o antrenaseră maestrul Kit şi actorii era convingătoare, dar aceea nu era Cithrin. La fel cum nu era nici tânăra femeie şovăielnică, pendulând între nesiguranţă şi o exagerată încredere în sine. Când stătea ca acum, cu chipul imobil şi cu mintea lucrându-i în linişte, puteai să întrevezi femeia care se ascundea în ea. Femeia care avea să devină. Marcus îşi mută privirea în josul aleii şi-şi spuse c-o făcea ca să-i acorde dreptul la intimitate.

— Ar trebui să discut cu el, spuse Cithrin. E acasă?

— Da, cu Gândacul şi cu Yardem.

— Atunci ar trebui să mă grăbesc, spuse ea cu un umor ce dădea căldură cuvintelor.

— Pot să-i transmit lui Qahuar regretele tale…

— Nu, spune-i că mă întorc imediat. Nu vreau să plece în lipsa mea.

Marcus ezită, apoi făcu semn că a înţeles. Cithrin se îndepărtă pe alee, atentă pe unde călca, până ajunse la colţ, păşi în stradă şi dispăru. Marcus mai rămase un timp în penumbra duhnitoare, apoi intră înăuntru. Semi-jasurul stătea tot la masă, mestecând gânditor un morcov murat. Dac-ar fi fost să ghicească, Marcus ar fi zis că bărbatul era cu câţiva ani mai tânăr decât el, deşi sângele de jasuru făcea să fie mai greu să-i dai o vârstă. Solzii vestigiali de pe piele şi ochii de un verde viu îi aminteau lui Marcus de o şopârlă.

— Doamna magistru a fost nevoită să plece pentru câteva minute. O problemă măruntă, zise Marcus. A spus că se va întoarce imediat.

— Sigur, zise Qahuar Em făcând semn către scaunul pe care stătuse Cithrin. Nu doreşti s-o aşteptăm împreună, căpitane Wester?

Cel mai înţelept lucru ar fi fost să plece. Marcus înclină din cap în semn de mulţumire şi se aşeză.

— Eşti chiar acel Marcus Wester? întrebă bărbatul, făcând semn servitorului să aducă o cană cu bere.

— Cineva trebuie să fie, zise Marcus.

— Sunt onorat. Sper că nu te superi, dar mă surprinde să văd un ins cu faima ta făcând muncă de paznic, chiar şi pentru Banca Medean.

— Sunt bine cunoscut numai în anumite cercuri, spuse Marcus. Dacă ies pur şi simplu pe stradă, aş putea fi oricine.

— Totuşi, după Wodford şi Gradis m-aş fi aşteptat să primeşti oricâţi bani ai fi cerut ca şef al unei companii de mercenari.

— Nu lucrez pentru regi, spuse Marcus în timp ce servitorul aşeza cana pe masă înaintea lui. Asta îmi cam reduce opţiunile. De vreme ce tot ne înţelegem atât de bine noi doi…

Qahuar îi făcu semn să continue.

— Nu ştiam că poţi să amesteci pursângi cu jasuru, zise Marcus. Eşti primul pe care-l văd.

Bărbatul îşi desfăcu braţele de pare-ar fi spus: „Şi totuşi, uite-mă aici!”

— Suntem mult mai răspândiţi în Lyoneia. Şi există anumite însărcinări pe care oamenii preferă să le dea mai degrabă unui om care nu are familie.

— Ah, spuse Marcus. Deci eşti un catâr? Nu poţi să ai copii.

— Este binecuvântarea şi blestemul meu.

— Am întâlnit bărbaţi de soiul ăsta în nord. Se întâmplă şi dacă amesteci cinnaii cu dartinaii. Am cunoscut şi indivizi care doar pretindeau c-ar fi aşa. Asta-i făcea să fie mai populari printre femei. Mai siguri.

— Există şi părţi bune, zise Qahuar zâmbind.

Marcus se imaginã întinzându-se peste masă şi frângându-i gâtul. Ar fi fost dificil. Ticăloşii de jasuri erau rezistenţi şi pe deasupra şi rapizi. Sorbi pe îndelete din bere. Avea gustul celei de la berăria cumpărată de Cithrin. În mod evident, făcuse o

înţelegere cu taverna. Qahuar îşi înclină capul, zâmbind politicos şi arătându-şi dinţii ascuţiţi.

„Are jumătate din vârsta ta”, gândi Marcus. „E încă o copilă.” Dar nu putea spune nici asta.

— Cum ţi se pare viaţa în Porte Oliva? zise el în schimb.

— Îmi place locul ăsta. Mi-e dor de clanul meu, dar dacă pot să le aduc de lucru… Ei bine, merită preţul.

— Trebuie să fie un clan puternic ca să concureze cu Banca Medean. Nu-s mulţi care ar face-o.

— Eu mă gândesc mai degrabă că Banca Medean concurează cu noi. O să fie o luptă plăcută. Magistra Cithrin e o femeie impresionantă.

— Aşa am crezut şi eu dintotdeauna, spuse Marcus.

— Lucrezi de mult cu ea?

— Ne-am cunoscut în Vanai, spuse Marcus. Am venit încoace cu ea.

— E un angajator bun?

— N-am de ce să mă plâng.

— S-a vorbit despre tine, să ştii. O simplă filială bancară, chiar şi una aparţinând unei companii ca Banca Medean, să fie păzită de Marcus Wester? Oamenii au interpretat-o ca pe un semn că magistra Cithrin preferă o abordare mai militarizată.

— Tu ce crezi? întrebă Marcus pe un ton cât mai neutru.

— Ce cred eu? zise Qahuar rezemându-se de perete.

Se încrunta ca şi cum s-ar fi gândit pentru prima oară ce părere avea despre această problemă. Ridică un deget.

— Cred că ai ales slujba asta pentru că nu te interesează să-ţi faci o armată privată. Şi cred că nici pe magistra Cithrin n-o interesează asta.

— Interesantă idee.

— Eşti un individ valoros, căpitane Wester. Sunt mulţi care o ştiu.

Marcus râse.

— Încerci să mă mituieşti? întrebă el. Asta faci, nu? Mă întrebi dacă sunt de vânzare sau nu.

— Şi eşti? întrebă Qahuar fără urmă de ruşine în glas.

— Nici pentru tot aurul din lume, zise Marcus.

— Înţeleg o asemenea atitudine şi-o respect. Dar înţelegi că datoria mea faţă de clan mă obliga să încerc.

Marcus îşi termină dintr-o înghiţitură ce mai rămăsese din

bere şi se ridică.

— Mai ai vreo treabă cu mine, domnule?

Qahuar făcu semn că nu.

— Sunt sincer onorat că ne-am întâlnit, căpitane Wester. Te respect şi o respect pe patroana ta.

— Mă bucur s-o aud, zise Marcus şi traversă încăperea comună, ca s-o aştepte pe Cithrin în stradă, la naiba cu căldura. Când apăru, păşind grăbită ca o fată de vârsta ei, Marcus îi tăie calea. Sudoarea îmbrobonise pielea fetei şi îi întinsese machiajul pe care şi-l aplicase la ochi şi pe buze.

— S-a rezolvat, zise Cithrin. Ai făcut bine c-ai venit să mă cauţi. Omul e un idiot pretenţios, dar o să-mi fie foarte util.

— Curtezanul tău de colo a încercat să mă mituiască, spuse Marcus.

Cithrin se opri şi, preţ de mai puţin de-o bătaie de inimă, el îi putu citi mâhnirea în ochi, apoi masca reapăru la locul ei. Redeveni nu fata, nici viitoarea femeie, ci făptura de o falsă sofisticare pe care o crease maestrul Kit. Era acea Cithrin pe care Marcus o plăcea cel mai puţin.

— Fireşte c-a încercat să te mituiască, zise ea. Nici nu mă aşteptam la altceva. Căpitane, s-ar putea să nu mă întorc acasă în noaptea asta. Dacă nu-s acolo de dimineaţă, nu te alarma. O să-ţi trimit veste.

Putea la fel de bine să-l fi pocnit cu o cărămidă în moalele capului. Pe buze i se îngrămădiră replici ca „E adversarul tău” şi „Îţi interzic să te culci cu bărbatul ăla” şi „Te rog, nu face asta”. Dar nu reuşi decât să încline din cap. Probabil Cithrin văzuse ceva în privirea sa, căci îşi puse mâna pe braţul lui şi i-l strânse cu blândeţe, înainte să între din nou în tavernă.

Marcus porni pe stradă în direcţia casei, apoi se opri, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre port. Căldura soarelui, care lenevea pe drumul către orizont, îi apăsa obrazul drept ca o mână. Lângă port, străzile deveneau mai aglomerate. Unii cetăţeni începuseră să arboreze mănunchiuri de panglici atârnate la ferestre şi în copaci, cu cozile fluturând în vânt ca tentaculele unei meduze. Păpuşarii ambulanţi ocupau colţurile străzilor şi pieţele publice, stând acolo chiar şi când nu ţineau reprezentaţii. Corăbiile din Narinisle puteau să se mai lase aşteptate câteva săptămâni, dar lumea se pregătea deja de sărbătoare.

Portul mirosea a apă sărată şi a maţe de peşte. Marcus îşi urmă drumul printre marinari şi docheri, cerşetori şi gărzi, până în piaţa largă de dincolo de ultimul doc. La marginile pieţei, două taverne şi o baie publică se luptau pentru atenţie cu stindarde din pânză viu colorată şi femei plictisite cu prea puţine haine pe ele. La capătul cel mai îndepărtat, o mulţime fermecată şedea în jurul unei scene ambulante. Maestrul Kit purta o robă amplă, stacojie cu auriu, şi o coroană de sârmă. Ţinea în braţe trupul inert al lui Sandr, din coastele căruia se scurgea un firicel subţire de apă colorată în roşu.

— Cum? Cum de-am permis ca asta să se-ntâmple? O, Errison, Errison, fiul meu! Unicul meu fiu! strigă maestrul Kit, cu vocea frântă, dar având grijă să pronunţe clar toate cuvintele, apoi, cu naturaleţe, începu să recite: jur, fiule, şi-ascultă vorba mea / Pe sânge de dragon şi os de zeu / Şi Allisor, şi neamu-i vor cădea.

După ce tăcu, Kit încremeni şi, o clipă mai târziu, începură să răsune aplauzele. Marcus înaintă prin mulţime în timp ce Cary şi Smit urcau pe scenă, Smit într-o imitaţie de armură făcută din fetru şi tinichea, iar Cary într-o rochie neagră, strâmtă, care fusese în mod evident croită pentru Opal. Marcus urmări ultimul act, în care ura străveche dintre două nobile case îi răpuse mai întâi pe vinovaţi, apoi pe nevinovaţi, mame ucigându-şi fiicele, taţi căzând victime unor otrăvuri menite fiilor şi lumea, în general, prăbuşindu-se în ruină, până când, în cele din urmă, maestrul Kit era singurul rămas în picioare, plângând, cu ceilalţi actori zăcând în jurul lui. Când actorii se ridicară zâmbind ca să facă reverenţe şi să adune banii aruncaţi de mulţime, Marcus aproape că-şi pusese din nou ordine în gânduri.

În timp ce compania demonta scena, căpitanul porni către spatele acesteia. Maestrul Kit se schimbase în hainele lui de zi cu zi şi stătea rezemat de zidul dinspre mare, ştergându-şi faţa cu o cârpă moale. Zâmbi văzându-l pe Marcus.

— Căpitane! Mă bucur că te văd. Ce părere ai de spectacolul nostru?

— M-a convins, zise el.

— Mă bucur s-aud asta. Hornet! Fii atent la funia aia! Nu, la aia pe care calci.

Hornet se feri şi maestrul Kit clătină din cap.

— Într-unele zile mă minunez că băiatul ăsta reuşeşte să se

dea jos din pat fără să-şi rupă un picior.

— Cary devine din ce în ce mai bună.

— Cred că s-a mai obişnuit. Până la finalul sezonului mă aştept să stăpânească toate rolurile lui Opal. Dar încă mai sper să găsesc o fată care s-o înlocuiască pe Cary. Pot să-l îmbrac pe Smit în rochie şi să-l pun să-şi subţieze vocea, dar mă tem că asta ar da scenelor tragice un ton cam uşuratic.

— Şi-ai avut noroc?

— Oarecum, zise Kit. Am dat peste vreo două fete care ar putea fi bune. Una e mai talentată decât cealaltă, dar minte. Am învăţat că să fii un bun tovarăş de drum este mai important decât să fii un bun actor pe scenă. Arta teatrală este ceva ce cred că pot preda oricui. Să fii o persoană decentă pare o lecţie mai dificilă.

Marcus se aşeză, cu spatele rezemat de zid. La apus, soarele alunecase dincolo de acoperişuri, dar norii de deasupra încă mai străluceau aurii şi portocalii. Kit îşi mai şterse o dată ochii şi îndesă cârpa la centură.

— E o tavernă de cealaltă parte a zidului, spuse maestrul Kit. Putem să stăm în spate şi să nu dăm un ban în nopţile în care jucăm o comedie. Acolo ne întoarcem acum, dacă vrei să vii cu noi.

— O să mă gândesc.

Maestrul Kit îşi încrucişă braţele. Pe chip îi apăru îngrijorarea.

— Căpitane? Sper că la bancă toate merg bine, nu? Din ce-am auzit reiese că fata noastră se descurcă.

— Da, oamenii tot vin şi-i aduc banii lor, zise Marcus.

— Asta şi speram cu toţii, nu-i aşa?

— Da.

— Şi totuşi?

Marcus privi cu ochii mijiţi în direcţia băii. Doi kurtadami ţipau unul la altul gesticulând către clădire, cuvintele amestecându-li-se. O fată tralgă slăbănoagă îi privi în trecere.

— Am nevoie de un serviciu din partea ta, spuse Marcus.

— La ce te-ai gândit?

— Aş vrea să-mi spui din nou că este dreptul ei să facă greşeli. Şi că n-ar trebui să oblojesc fiecare muchie ascuţită de care este în pericol să se lovească.

— Ah, zise maestrul Kit.

— Joacă pe nişte mize care-i depăşesc priceperea, spuse

Marcus, şi împotriva unor oameni cu zeci de ani de experienţă în spate. Şi…

— Și?

Marcus îşi trecu o mână prin păr.

— S-a lăsat captivată cu totul. Nici nu-şi dă seama cât de mult din ea însăşi a investit în acest plan. Când o să dea greş… Aş vrea să opresc totul acum. Înainte să aibă de suferit.

— Te aud spunându-mi că vrei s-o protejezi.

— Nu vreau, zise Marcus. Apoi, o clipă mai târziu, adăugă: Ba vreau. Şi când vine vorba să protejez femei n-am rezultate impresionante. Aşa că vreau să-mi spui că nici n-ar trebui să încerc.

— De ce nu discuţi cu Yardem? Te cunoaşte mai bine decât mine, presupun.

— Ştiu deja ce-o să spună. Ştiu până şi pe ce ton o s-o spună. N-are sens să trec prin tot circul ăsta.

— Dar crezi că pe mine m-ai crede?

— Eşti un individ convingător.

Maestrul Kit chicoti şi se lăsă pe vine lângă el. Cary strigă şi actorii ridicară scena pe balamalele sale, astfel încât scândurile de lemn se transformară din podeaua scenei în partea laterală a unei căruţe închise. Sandr se apucă să înhame catârii. Briza sărată se potoli pentru o clipă, apoi îşi schimbă direcţia adiind răcoros pe obrazul lui Marcus. Pierzând lumina soarelui, norii deveniră cenuşii. N-avea să mai treacă mult până când tavernele, bordelurile şi băile aveau să-şi atârne afară felinarele colorate, încercând să atragă banii şi clienţii la fel cum atrăgeau fluturii de noapte. Gărzile regale urmau să patruleze. Şi Cithrin… Marcus încercă să nu se gândească ce avea să facă Cithrin.

Fără grabă, îi povesti actorului totul. Planurile de afaceri ale lui Cithrin, ambiţiile ei privind banca, escorta navală, flirtul cu rivalul pe jumătate jasuru. Maestrul Kit îl ascultă cu atenţie şi, când Marcus nu mai avu ce spune, strânse din buze ridicând privirile către cerul ce se întuneca.

— O să-ţi spun ceea ce urmează, căpitane, pentru că eu cred că-i adevărat. Cred că Cithrin are toate instrumentele şi talentele necesare ca să facă planul ăsta al ei să meargă. Dacă e atentă, dacă judecă bine lucrurile şi are fie şi un crâmpei de noroc, poate să facă asta.

— Poate e un cuvânt frumos. Dar crezi c-o să şi reuşească?

Maestrul Kit tăcu preţ de patru răsuflări profunde. Când vorbi, glasul îi era melancolic.

— Probabil că nu.

Cithrin

Cithrin stătea culcată în întuneric. Qahuar era întins lângă ea, ritmul lent al respiraţiei sale abia auzindu-se dincolo de corul de greieri care cântau de cealaltă parte a ferestrei. Aşternutul de sub ea şi din jurul ei era mai mătăsos ca pielea şi încă umed de sudoare.

Crezuse că prima oară trebuia să doară, dar n-o duruse. Se întrebă câte alte lucruri pe care le auzise despre sex erau la fel de greşite. Dacă ar fi avut o mamă, ar fi avut pe cine să întrebe. Totuşi, pentru cineva care nu avusese idee ce face, experimentul se dovedise un succes. Qahuar fusese suficient de beat ca să renunţe la discreţie şi ea îl urmase. Câteva sărutări, câteva mângâieri, apoi el îi ridicase rochia, o întinsese pe pat şi din clipa aceea Cithrin nu mai avusese mare lucru de făcut. Toată treaba aia cu împinsul şi gâfâitul i se păruse absurdă, dar apoi se pomenise gândindu-se la el cu ceva mai multă afecţiune. Poate că legătura pe care sexul o crea între două persoane se dezvolta tocmai din această combinaţie de indulgenţă şi umilinţă împărtăşită.

Totuşi, se bucura că el dormea. Acum era mai trează şi, ţinând cont de toate evenimentele serii şi de actuala ei luciditate, nu-şi făcea iluzii că va putea dormi. Dacă el ar fi fost treaz, încercând să susţină o conversaţie sau să facă pe gazda, situaţia ar fi fost stânjenitoare. Era mai bine că sforăia cu perna în braţe, permiţându-i ei să gândească.

Dacă transporturile de primăvară decurseseră rapid, dacă comerţul pe ocean începuse mai devreme, dacă se întâmplaseră alte o sută de lucruri pe care nici ea, nici altcineva din oraş n-avea cum să le afle, cele dintâi nave din Narinisle ar fi putut sosi chiar în ziua următoare. Sau ar fi putut trece săptămâni, poate chiar o lună, până când comercianţii aveau să ştie care le era norocul. Rapoartele căpitanilor o să conţină ultimele informaţii de care mai avea nevoie – activitatea piraţilor, starea porturilor din nord, posibilul război civil din Coasta de Nord sau noile acţiuni militare întreprinse de Anteea. La puţin timp după asta,

guvernatorul o să aştepte o propunere din partea ei.

Îşi imaginã sosirea auditorului. Poate Komme Medean în persoanã. O sã-l întâmpine cu un zâmbet şi-o sã-l conducã în camerele ei de la etaj. Sau poate la cafenea. Ar fi fost chiar mai bine. *Maestro* Asanpur, cu ochiul lui lãptos o sã-l conducã spre încãperea privatã şi ea o sã se ridice de la masã ca sã-l salute. O sã aibã registrele gata pregãtite, conturile fãcute. Şi-l imaginã ca pe un bãtrân cu ochi aprigi şi mâini palide.

El se va uita peste statele de platã, peste contracte, şi expresia o sã i se îmblânzeascã. Confuzia şi mânia o sã disparã, fãcând loc admiraţiei. Chiar se descurcase ea atât de bine cu banii bãncii? Chiar îi salvase pe toţi, câştigând încã şi mai mulţi pe deasupra? în întuneric, ridicã din sprâncene cu nonşalanţã, fãcând o repetiţie.

— N-a fost mare lucru, zise ea încet, dar pronunţând cuvintele.

Va scoate de sub scaun cufãrul conţinând raportul ei anual şi contribuţia faţã de compania-mamã. El le va examina, dând aprobator din cap. Apoi, când totul va fi lãmurit, numai atunci, ea va scoate la iveală înţelegerea cu guvernatorul din Porte Oliva, înmânându-i cheile comerţului din întregul sud. Îşi imaginã mâinile lui tremurând la vederea felului strãlucit în care ea se achitase de toate. O fatã metisã, fãrã pãrinţi, şi reuşise una ca asta. „Dar numai dacã filiala mea este acceptatã”, va spune ea.

— Banca din Porte Oliva este a mea, zise Cithrin, adãugând cu vocea joasã şi rãguşitã a auditorului ei imaginar: Fireşte, doamnã magistru.

Zâmbi cu gura pânã la urechi. Era un gând plãcut. Şi chiar aşa, de ce nu? Ea împiedicase ca averea Vanaiului sã cadã în mâinile principelui sau ale anteenilor. Ea o protejase. Odatã ce demonstrase cã poate conduce banca, de ce sã n-o pãstreze compania-mamã tot pe ea în acest post? îşi merita banca şi viaţa care venea odatã cu banca. Auditorul avea sã înţeleagã asta. Komme Medean avea sã înţeleagã asta. Putea s-o facã.

O insectã micuţã, invizibilã, i se târî pe mânã şi Cithrin o mãturã la o parte. Rivalul şi iubitul ei murmurã ceva, foindu-se. Zâmbi cãtre spatele lui adormit, cu textura lui asprã. Avea sã-i parã aproape rãu sã-l învingã. Aproape.

Ca venind dintr-o viaţã anterioarã, vocea ca o prãbuşire de

teren a lui Yardem Hane îi vorbi în memorie: „Nu există o armă naturală a femeii.” Acum ştia că nu era adevărat.

Bărbatul nici nu tresări când ea se strecură jos din pat. Pe întuneric, hainele ei se pierdeau în grămada de pe podeaua de cărămidă. Nu voia să rişte să-l trezească, aşa că, dând peste tunica lepădată de el, şi-o trase pe cap. Îi ajungea până pe coapse. Era bine şi-aşa. Se duse în colţul încăperii, măturând podeaua cu degetele, până când găsi ce căuta: un şiret de piele şi o cheie de alamă pe care Qahuar Em o purta întotdeauna la gât.

Mă rog. Aproape întotdeauna.

Podeaua se simţea rece sub tălpi, iar paşii ei erau atât de tăcuţi că nu se deosebeau de liniştea din jur. Locuinţa se afla în apropierea portului, cu încăperi mici, dar organizate în jurul unei curţi modeste cu grădină. Cei patru servitori erau jasuri de rasă pură şi dintre ei numai uşierul sclav stătea la postul său toată noaptea. Qahuar Em o fi fost vocea unui mare clan din Lyoneia, dar în Porte Oliva spaţiul era scump şi a ocupa o casă mai luxoasă decât unii dintre nobilii locali ar fi fost genul de lăudăroşenie care i-ar fi adus deservicii. Cithrin coti în întuneric şi numără trei uşi pe partea stângă. Cea de-a treia uşă era din lemn de stejar cu ferecături de fier. Găsi broasca şi vârî cu grijă în ea cheia furată. Când o răsuci, clinchetul mecanismului răsună ca un strigăt în tăcerea casei. Inima ei îşi iuţi bătăile, dar nimeni nu dădu alarma. Deschise uşa şi se strecură în biroul lui Qahuar Em.

Obloanele erau trase şi încuiate, dar odată ce le desfăcu, lumina lunii în ultimul pătrar se dovedi suficientă ca să desluşească în linii mari contururile obiectelor. O măsuţă de scris. Un seif ţintuit de podea. Un suport în formă de grătar, plin cu suluri de pergament şi scrisori împăturite. O lampă acoperită, având înşirate alături pe o sfoară inele de cremene şi bucăţi de oţel. Cithrin scăpără cremenea lângă fitil, apoi trase şi încuie cu grabă obloanele. Umbrele şi contururile de mai-nainte se treziră la viaţă, în nuanţe de portocaliu stins şi cenuşiu. Seiful era încuiat şi cheia de la uşa biroului nu se potrivea. Masa de scris era goală, cu excepţia unei călimări cât degetul gros plină cu cerneală verde şi a unei peniţe de metal. Controlă pergamentele şi scrisorile, trecând iute, metodic, de la una la alta, asigurându-se că păstra fiecare teanc în ordine şi că le aşeza exact unde

fuseseră.

Era conştientă de teama care-i strângea stomacul şi de bătăile iuţi ale inimii, dar nu le luă în seamă. Avea să-şi dea voie să simtă mai târziu, când va avea vreme. O scrisoare din partea guvernatorului, mulţumindu-i lui Qahuar pentru darul primit. Ciocolata fusese delicioasă şi soţia guvernatorului ţinuse să-i transmită în mod special recunoştinţa ei. Cithrin puse scrisoarea la loc. Un sul desfăcut conţinea o listă de nume şi relaţii între câteva duzini de persoane care nu însemnau nimic pentru ea. Îl puse la loc.

Dincolo de fereastra oblonită, un sturz cântă. Cithrin îşi trecu mâinile prin păr. Ceva din toate astea trebuia să-i fie de vreun folos. Undeva în hârtiile astea, Qahuar trebuia să fi spus ceva care să-i dea idee despre oferta pe care avea de gând să i-o înainteze guvernatorului. Întinse mâna după altă scrisoare şi braţul ei atinse lampa. Sticla şi metalul se clătinară, dar le prinse. Încă o secundă şi ar fi căzut. S-ar fi spart. Ar fi dat foc camerei. Cithrin o aşeză cu grijă în mijlocul mesei şi continuă să caute cu mâinile tremurând.

Părură să treacă ore în şir până găsi ceea ce căuta. Un sul lung din bumbac fin. Rândurile cifrului erau atât de depărtate unul de altul, încât Qahuar putuse să scrie mesajul dedesubtul fiecăruia. Cithrin îşi plimbă degetele peste cuvinte. Fuseseră scrise de unul dintre bătrânii clanului şi erau exact ceea ce sperase Cithrin să descopere. Puteau să contribuie cu cincisprezece corăbii. Fiecare avea să aibă un echipaj complet compus din două duzini de marinari. Continuă să citească, cu degetele foşnind uşor pe pânză. Drept compensaţie, aveau să ceară din partea navelor însoţite şi protejate şaisprezece la sută din fiecare tranzacţie, din fiecare port, sau nouăsprezece la sută dacă cereau clanului să garanteze încărcătura. Bătrânul estima investiţia iniţială la două mii de arginţi, iar profitul clanului urma să se ridice la cinci sute după primul sezon. Acordul trebuia încheiat pe zece ani.

Magistrul Imaniel îi vorbise adesea despre uneltele memoriei. Cerneala era cea mai bună, dar să noteze cifrele şi să încerce să se strecoare cu ele din casă era un risc pe care nu trebuia să şi-l asume. Cincisprezece nave a câte două duzini de oameni.

— La cincisprezece ani, avusese deja două duzini de bărbaţi, zise Cithrin pentru sine.

Şaisprezece la sută fără garanţie, nouăsprezece cu. Deci garanţia făcea trei procente.

— Şaisprezece să-i ţină de urât şi alţi trei pentru iubit.

Două mii la început, cu un profit estimat de cinci sute anual, în cadrul unui acord pe zece ani.

— A oferit două mii de sărutări, a primit înapoi cinci sute şi-a murit singură după zece ani.

Mai erau şi alte amănunte pe pergamentul acela – caracteristicile navelor, numele căpitanilor, drumurile pe care aveau să fie încurajaţi comercianţii s-o apuce – şi citi cât de mult putu, dar de fapt, avea ce-i trebuia.

Puse sulul de unde îl luase, apoi aşează lampa la loc şi stinse flacăra. Pentru ochii ei obişnuiţi cu lumina, întunericul era complet. Mirosul fitilului ars era puternic şi acru. Închise ochii şi, plimbându-şi degetele pe perete, găsi drumul către uşă. Se strecură pe coridor, încuie uşa şi, aproape plutind, reveni în dormitorul lui Qahuar. Puse cheia în colţul unde o găsise, se dezbrăcă de tunică şi se strecură tăcută înapoi în pat.

Qahuar murmură ceva şi îşi întinse un braţ, cuprinzând-o de mijloc.

— Eşti rece, zise el cu limba împleticindu-se.

— O să mă încălzesc imediat, zise ea, mai mult simţindu-i zâmbetul decât văzându-l.

El se lipi de ea şi Cithrin încercă să se relaxeze în braţele lui. Închise ochii şi în adăpostul minţii ei îşi recită mica litanie.

„La cincisprezece ani, avusese deja două duzini de bărbaţi, şaisprezece să-i ţină de urât şi alţi trei pentru iubit. A oferit două mii de sărutări, a primit înapoi cinci sute şi-a murit singură după zece ani.”

— Ei bine, pari cam epuizată, zise căpitanul Wester, rezemându-se de zidul clădirii, alături de ghiveciul cu lalele, pe locul unde mai înainte stătuse aprodul bătrânului agent de pariuri. Începusem să mă gândesc că va trebui să adunăm o trupă de asalt şi să te recuperăm cu forţa.

— Ţi-am spus că n-o să mă întorc, zise Cithrin trecând pe lângă el şi îndreptându-se către apartamentele ei.

El o urmă, de parcă ar fi fost invitat.

— La prânz ar trebui să te întâlneşti cu femeia aia din partea breslei fabricanţilor de ace. Probabil este deja pe drum către

cafenea. Dacă n-ai de gând să te duci îmbrăcată cu aceeaşi rochie...

— Nu pot să mă întâlnesc cu ea, zise Cithrin urcând scările.

Îi auzi paşii oprindu-se, apoi zorindu-se s-o ajungă. Când îi vorbi, vocea lui era atentă şi politicoasă. Suna de parcă i-ar fi vorbit de la o jumătate de kilometru distanţă.

— Vrei să-i oferi o explicaţie?

— Trimite pe cineva. Anunţ-o că-s bolnavă.

— Bine.

Cithrin se aşeză pe divan, încruntându-se. Braţele lui erau încrucişate pe piept, iar buzele strânse. Nu era cu mult mai bătrân decât Qahuar Em. Cithrin îşi scoase un pantof şi-şi masă piciorul. Avea talpa murdară. Rochia atârna pe ea de parcă ţesătura însăşi ar fi fost ostenită şi transpirată.

— N-am dormit, zise ea. Oricum nu pot s-o ajut.

— Dacă zici tu, spuse el dând scurt din cap.

Se întoarse să plece şi dintr-odată ea se simţi năpădită de nelinişte. Nu-şi dăduse seama cât de tare îşi dorea să nu rămână singură.

— Totul a fost în regulă cât am lipsit? întrebă ea cu vocea poticnindu-se.

Wester se opri în capul scărilor.

— Foarte în regulă, zise el.

— Eşti supărat pe mine, căpitane?

— Nu, spuse el. O să-i zic femeii că nu te simţi bine şi nu te poţi întâlni cu ea. Presupun că o să-i trimiţi un bilet când o să te simţi mai bine?

Cithrin îşi scoase şi celălalt pantof şi făcu semn că da. Uşa se închise cu un clic în urma lui. Cithrin se întinse. Noaptea trecută fusese tot ce sperase ea, dar prima geană albăstruie a zorilor o găsise epuizată. Îşi simţea trupul fără vlagă şi tremura, ca în acele nopţi din convoi când nu reuşea să adoarmă. Îşi spusese că zilele acelea trecuseră pentru totdeauna, dar se înşelase. Şi acum, fie că recunoştea sau nu, Wester era mânios şi ea era surprinsă cât de mult o durea dezaprobarea lui.

Se gândi să-l cheme înapoi şi să-i explice că se lăsase sedusă cu un motiv anume. Că intrase în patul lui Qahuar Em doar ca parte dintr-o strategie. Cu cât repeta ce voia să-i spună, cu-atât mai rău suna. De la etajul de dedesubt veneau voci. Gărzile angajate de Wester. Judecând după sunete, jucau zaruri. O

durea spatele. Dedesubt, cineva scoase o exclamaţie de neîncredere, iar alte voci mormăiră compătimitor. Închise ochii, sperând că acum, în propriile ei camere, se putea linişti suficient cât să adoarmă. În schimb, mintea îi sărea şi-i zburda din ce în ce mai iute, ca o minge rostogolindu-se în josul unui deal fără sfârşit.

Cincisprezece corăbii puteau fi împărţite în trei grupuri egale de câte cinci sau în cinci de câte trei, aşa că probabil clanul lui Qahuar se aştepta ca navele comerciale să se împartă între trei porturi majore – cel mai probabil Carse, Lasport şi Asinport. Dar dacă se aşteptau ca rutele comerciale să treacă dincolo de Asterilhold, în Anteea, Sarakal sau Hallskar? Două duzini de oameni îmbarcaţi pe o corabie nu erau de neglijat, dar cum aveau să se descurce marinarii din Lyoneia în apele mai reci ale nordului? Putea să spună ea că, date fiind legăturile pe care le avea cu Carse, putea să furnizeze nave mai experimentate în apele locale? Şi, dacă susţinea una ca asta, avea să fie şi adevărat?

Şi de ce o trădase Opal? Şi de ce zeul permisese ca magistrul Imaniel să moară? Şi Cam? Şi părinţii ei? Oare o mai voia Sandr? îi va mai fi Cary prietenă? Maestrul Kit mai era de acord cu persoana în care se transformase ea? Ce făceau alţi oameni când n-aveau prieteni şi iubitul lor le era, în acelaşi timp, adversar? Trebuia să existe o metodă mai bună de a acţiona.

Lacrimile îi umplură ochii şi i se scurseră pe obraji. Nu se simţea tristă. Abia de simţea ceva, în afară de faptul că era obosită şi supărată pe sine. Avea un soi de criză şi avea să aştepte să-i treacă. Jocul de zaruri se termină şi două voci de bărbaţi începură să cânte o melodie, când împreună, când separat.

Cithrin se forţă să stea în capul oaselor. Apoi în picioare. Apoi îşi scoase hainele purtate noaptea trecută şi îmbrăcă o fustă simplă şi o bluză. Îşi strânse părul la spate, apoi văzu micile urme de muşcături pe care Qahuar i le lăsase pe gât şi îşi desfăcu părul din nou. Umplu micul lighenaş de lângă pat şi se spălă pe faţă. Fardurile pe care i le lăsase Cary erau la îndemână şi se gândi să se transforme în magistra Cithrin a Băncii Medean. Se hotărî însă să n-o facă – avea şi-aşa prea puţină energie – şi coborî.

Când deschise uşa, membrii companiei amuţiră. Cei doi

pursângi se priviră unul pe altul, apoi se uitară în altă parte. Cel mai palid dintre ei roşi vizibil. Kurtadamul o salută din cap.

— Ne cerem scuze, doamnă magistru, spuse el. Nu ştiam că sunteţi aici.

Cithrin flutură din mână ca să-i alunge îngrijorarea.

— Yardem? întrebă ea.

— În camera din spate, zise kurtadamul.

Cithrin trecu printre gărzi înaintând până în spatele încăperii şi apoi înăuntru, în beznă. Yardem Hane dormea pe un pat lung şi jos, cu degetele împletite pe burtă. Ochii îi erau închişi, iar urechile pliate şi moi. Cithrin era gata să se întoarcă, lăsând discuţia pe altă dată, când el vorbi.

— Cu ce să v-ajut, doamnă?

— Ăăă. Mda. Yardem, zise ea. Îl cunoşti pe căpitan mai bine ca oricine.

— Adevărat, zise tralgul, cu vocea calmă, ţinând ochii în continuare închişi.

— Cred că s-ar putea să-l fi supărat, zise ea.

— N-aţi fi prima, doamnă. Dacă apare o problemă, căpitanul o să vă spună.

— Bine.

— Altceva, doamnă?

Tralgul nu se mişca, mai puţin pieptul care se ridica şi cobora.

— M-am culcat cu un bărbat şi acum o să-i trădez încrederea, zise ea, cu o voce dură şi cenuşie ca granitul. Trebuie s-o fac ca să-mi păstrez banca, dar cred că mă simt vinovată.

Yardem deschise un ochi negru şi blând.

— Te iert, zise tralgul.

Cithrin dădu din cap. Închise uşa după ea la plecare, apoi păşi în stradă şi de acolo pe scara ei privată. Vocile de dedesubt amuţiseră acum, conştiente că proprietarul casei le putea auzi. Se aşeză la masa de scris, scoase registrele şi începu să redacteze propunerea care avea să însemne înfrângerea lui Qahuar Em.

Geder

Geder n-ar fi putut spune cu precizie când ieşiseră de pe drumul dragonului. La început, drumul era plin de praful şi nisipul deşertului suflat de vânt, chiar şi când străbătea acele popasuri supradimensionate care în Keshet treceau drept oraşe. Apoi ultimul dintre marile locuri de întâlnire rămase în urmă şi jadul drumului deveni mai rar, iar cafeniul pământului şi galbenul cenuşiu al ierbii mai des întâlnite. Apoi drumul rămase vizibil doar ca o fâşie îngustă unde tufişurile şi iarba erau mai scunde, cu rădăcinile silite să se oprească la numai câteva degete de suprafaţă.

În cele din urmă drumul dispăru şi Geder se pomeni călărind prin munţii şi văile de la marginea de răsărit a lumii. Copacii erau subţiri şi contorsionaţi, cu o scoarţă groasă şi fibroasă ce părea să imite piatra. Noaptea, şopârle mici cu cozi de un galben strălucitor alergau pe pământ şi prin corturi. Zorii găseau adesea una sau mai multe şopârle moarte în traistele cu mâncare ale cailor. Apa deveni atât de rară încât, la fiecare pârâiaş noroios, servitorii săi umpleau toate vasele cu apă şi, chiar şi aşa, Geder vedea adesea rezerva lor scăzând sub jumătate. În fiecare noapte îşi auzea servitorii vorbind despre bandiţi şi duhuri necurate ce bântuiau pustiurile lumii. Chiar dacă nu se mai ivise niciun nou pericol, Geder nu putea să doarmă bine.

Îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă între graniţele Anteei. A călători însemnase pentru el să parcurgă drumul de la Rivenhalm la Camnipol sau să urmeze vânătoarea de iarnă a regelui prin Kavinpol, Sevenpol şi Estinport. Odată, când era copil, fusese la Kaltfel, oraşul capitală al Asterilholdului, la nunta unei rude îndepărtate. Şi mersese în campanie în Vanai sub comanda lordului Ternigan şi apoi a lui Alan Klin. Nu-şi imaginase niciodată că va călători singur sau ca şi singur pe tărâmuri atât de pustii şi de izolate încât localnicii nu auziseră în viaţa lor de Anteea sau de Tronul Despicat. Dar când ajunse în faţa câtorva colibe înghesuite în jurul unui lac îngust şi parcă flămând, oamenii precauţi care-l întâmpinară clătinară din cap şi dădură din umeri.

Putea să le fi spus la fel de bine că venea din stele sau din străfundurile pământului. Ar fi însemnat tot atât pentru ei, ba

poate chiar mai mult. Locuitorii munţilor erau pursângi, dar cu o piele de un măsliniu uniform, cu ochi negri şi păr des şi sârmos ce-i făceau să pară membrii unei singure mari familii. Câţiva, puţini, ştiau limbile statelor civilizate suficient cât să facă negoţ cu avanposturile, dar majoritatea vorbeau o păsărească pe care Geder aproape că o putea înţelege punând laolaltă cunoştinţele din anumite cărţi vechi pe care le citise. Avu senzaţia că pătrunsese călare în umbrele trecutului.

— Sinir, zise Geder. Ăştia sunt munţii Sinir?

Tânărul privi peste umăr spre bărbaţii care veniseră din sat şi-şi trecu limba peste buze.

— Nu aici, zise omul. La est.

Pe de o parte, toţi cei pe care-i întâlnise în aceşti munţi pustii şi stâncoşi păreau să recunoască numele atunci când erau întrebaţi, să ştie ce însemna. Pe de altă parte, se împlineau deja două săptămâni de când munţii Sinir erau încă puţin mai spre est, retrăgându-se din faţa lui ca un miraj. Cărări înguste şi prăfuite şerpuiau prin văi sau pe coastele abrupte şi stâncoase. Erau doar cu puţin mai late decât potecile făcute de cerbi şi nu o dată Geder se pomenise întrebându-se dacă nu cumva lăsase în urmă orice aşezare, numai ca să descopere un alt sătuc dezolant ivindu-se de după următoarea cotitură.

— Poţi să-mi arăţi? întrebă Geder. Poate vreunul dintre oamenii tăi să mă ducă acolo? O să vă plătesc în monede de bronz.

Nu că bronzul ar fi avut vreun efect asupra oamenilor ăstora. Aici, monedele nu erau mai valoroase decât nişte pietricele viu colorate. Mantaua lui neagră de piele ar fi fost mai utilă, dar nu voia să se despartă de ea şi în plus, de când părăsise Keshetul pătrunzând în aceste teritorii fără repere, nimeni nu arătase nici cel mai vag interes faţă de ofertele lui. Continua să întrebe din obişnuinţă. Pentru că mai întrebase şi înainte. Nu spera cu adevărat că ei vor accepta târgul pe care li-l oferea.

— De ce vreţi să mergeţi acolo? întrebă tânărul.

— Caut ceva, zise Geder. Un loc străvechi. Foarte vechi. Are de-a face cu dragonii.

Omul îşi linse din nou buzele, şovăi şi dădu din cap.

— Ştiu locul de care vorbiţi, spuse el. Staţi aici peste noapte şi pot să vă duc acolo de dimineaţă.

— Adevărat?

— Căutaţi vechiul templu, da? Unde trăiesc oamenii sfinţi?

Geder se lăsă pe spate. Era pentru prima oară când auzea despre un templu sau despre nişte preoţi şi inima i-o luă la goană. În câteva eseuri despre căderea Imperiului dragonilor existau poveşti sau referiri la cuiburi de dragoni dormitând, scufundaţi într-un somn neîntrerupt, ascunşi în colţuri îndepărtate ale lumii. Aici se putea afla o ascunzătoare plină cu cărţi, pergamente, legende şi tradiţii. Dacă-i putea convinge pe preoţi să-l lase să citească aceste cărţi sau să cumpere copii ale lor... încercă să se gândească ce putea oferi în schimb.

— Prinţe!

— Ce? zise Geder. A, da! Da, vechiul templu. Acolo vreau să merg. Trebuie să aşteptăm până dimineaţă? Aş vrea să plec chiar acum.

— De dimineaţă, domnule, zise tânărul. O să staţi cu noi în noaptea asta.

În sat erau vreo douăzeci de colibe de lemn una lângă alta pe un strat de cenuşă. În acea sărăcie uscată şi tăcută trăiau probabil vreo sută de oameni. În înălţimi, şoimii planau ţipând, descriind spirale către soare. Geder îşi puse scutierul să-i instaleze cortul pe malul lacului, imediat în afara satului, şi stabili ca fiecare dintre servitori să stea de veghe o parte din noapte. Nu că cinci servitori ar fi fost de ajuns ca să-l apere dacă localnicii s-ar fi întors împotriva lui, dar dacă un avertisment era singurul lui avantaj, tot era mai bine decât nimic.

La apus, o bătrână veni în tabăra lui cu o farfurie de terci de rădăcini cu câteva bucăţi de carne. Geder îi mulţumi, îi dădu câteva dintre monedele de aramă care-i mai rămăseseră, apoi îngropă mâncarea fără să ia nici măcar o înghiţitură. Căldura zilei se revărsa din pământ şi răcoarea nopţii venea dinspre apă. Geder se lungi pe pat cu mintea perfect trează şi fără astâmpăr. Groaza aceea lentă în timp ce aştepta să-i vină somnul devenise cea mai grea parte din zi. Mâncarea proastă, monotonia ucigătoare a drumului, singurătatea profundă, toate îl puneau la grea încercare, da, dar în momentele acelea de linişte dintre clipa când se aşeza în pat şi uitarea somnului, toate lucrurile de care fugea păreau să-l prindă din urmă.

Îşi imagină ce se întâmpla în Camnipol. Conspiraţia din spatele tentativei de lovitură de stat fusese probabil stârpită din

rădăcini, iar organizatorii spânzuraţi în plină stradă. Asta era de sperat. Sau poate că apăruse un alt val de mercenari şi măcelărise jumătate dintre membrii curţii regale. Se întrebă dacă tatăl lui Jorey Kalliam îi dăduse fiului său acelaşi sfat pe care Geder îl urmase. În ce parte a lumii pornise Jorey dacă voia să evite perioada de tranziţie?

Geder îşi imagină cum ar fi fost să se întoarcă acasă şi să găsească un regat complet schimbat. Dacă mercenarii plătiţi de Asterilhold erau doar o primă lovitură în cadrul unei invazii în toată regula? Când Geder avea s-o pornească spre casă, era posibil să nu mai existe Anteea, Tronul Despicat sau Rivenhalm. Tatăl lui poate era mort chiar în această clipă.

Sau poate Klin şi ai lui reintraseră în graţiile regelui. Geder se imagină intrând călare prin poarta de est numai ca să dea ochii cu gărzile pregătite să-l aresteze şi să-l arunce în temniţa publică. Stătea pe o platformă, privind o mare de chipuri arse şi scorojite – Vanaiul, mort din ordinul său – înainte să-şi dea seama că, în sfârşit, aluneca într-un vis.

De dimineaţă, visele se destrămară şi servitorii săi îi aduseră o mână de mere uscate şi o cană de tablă cu apă. La capătul cărării se adunase o mână de oameni. În spatele lor era o cotigă joasă, încărcată cu coşuri cu fasole uscată şi cu trei capre proaspăt tăiate. Păreau să fie ofrande pentru templu. Cel mai vârstnic dintre bărbaţi bătu sonor din palme, iar ceilalţi apucară nişte funii groase şi începură să tragă cotiga prin stratul subţire de praf. Geder îi urmă pe cal. Era singurul călare din tot grupul.

Poteca pe care o urmau şerpuia printre dealuri, cocoţându-se pe muchiile colinelor şi pe stânci. Stânca se schimba, devenind mai zimţată şi mai ascuţită, de parcă secolele de eroziune n-ar fi reuşit s-o îmblânzească. Geder se pomeni făcând speculaţii cu privire la posibila legătură dintre acest peisaj şi drumurile dragonului. Oare teritoriul acesta fusese înzestrat cu aceeaşi rezistenţă? Asta făcea munţii Sinir atât de diferiţi de cei din jur?

Unele stânci semănau ciudat de tare cu ceva făcut de mâna omului. Aveau curbe dulci, aproape graţioase şi locuri unde pietrele păreau să se îmbine unele într-altele ca oasele. Într-una dintre poienile pe care le străbătură, o serie de terase curbate erau marcate de borduri dintr-o piatră palidă, poroasă, care nu semăna nici cu stâncile deşertului arid cu care Geder se obişnuise, nici cu noua geografie neregulată. Părea că un uriaş

murise pe aceste meleaguri, iar coastele-i zăceau de-a lungul ţinutului. Geder îşi ridică privirea şi zări craniul.

Numai fruntea aceea vastă era lungă cât calul lui. Ar fi putut să se ghemuiască în interiorul orbitelor goale. Botul se pierdea în pământ, de parcă dragonul mort s-ar fi adăpat chiar din glie şi cinci dinţi, fiecare lung cât o spadă, încă mai răsăreau din maxilar. Secolele de soare necruţător albiseră osul, dar vântul, nisipul şi ploaia nu-l erodaseră. Geder îşi opri calul, cu gura căscată. Sătenii continuară să târască cotiga, vorbind între ei şi trecând un burduf de apă din mână în mână. Geder descălecă şi se îndreptă către craniu. Ezită, apoi întinse mâna şi atinse osul de dragon încălzit de soare. Cadavrul lui zăcea acolo de câteva mii de ani. De dinainte să înceapă istoria omenirii.

— Prinţe! îl strigă tânărul sătean. Veniţi! Veniţi!

Tremurând, Geder se urcă înapoi în şa şi porni la trap.

Soarele nu înaintase mai mult de o palmă când grupul coti pentru ultima oară, ocolind o aglomerare înaltă de bolovani, fiecare de dimensiunile unei corăbii cu pânze, şi templul le apăru înaintea ochilor. Săpate în piatra muntelui, găurile întunecate ale uşilor şi ferestrelor vegheau asupra peisajului. Pentru o clipă, Geder avu senzaţia că era privit de un unic ochi imens de insectă. Un zid la fel de înalt ca fortificaţiile Camnipolului marca sfârşitul potecii. Statui înalte, copleşitoare, înfăţişând siluete ce vor fi fost cândva umane, erau cioplite în piatră de-a lungul zidului ca nişte santinele, cu trăsăturile erodate reduse la nişte noduri şi cioturi, iar deasupra tuturor se înălţa un dragon imens, cu aripile desfăcute. Stindarde mari fluturau în vânt, câte unul pentru fiecare dintre cele treisprezece statui. Fiecare avea un fundal de altă culoare – albastru, verde, galben, portocaliu, roşu, maro, negru, treisprezece culori distincte – şi, în centru, un cerc alb brăzdat de patru linii ce-l împărţeau în opt secţiuni.

Semnul său era cel al punctelor cardinale şi intercardinale, indicând cele opt direcţii ale lumii în care nicio minciună nu se putea ascunde. Semnul Slujitorului cel Drept. Lui Geder îi dădură lacrimile şi se simţi năpădit de un sentiment vecin cu uşurarea. Triumf poate. Ăsta era locul. Îl găsise.

Se apropiară şi, cu cât le luă mai mult, cu atât avu Geder timp să înţeleagă dimensiunile năucitoare ale locului. În zidul din faţă se afla o poartă imensă din fier, impunătoare şi intimidantă.

Deasupra ei, într-un scris necizelat, erau săpate cuvintele *Khinir Kicgnam Bat,* fiecare literă mare cât un stat de om. Geder le privi cu ochii mijiţi, chinuindu-se să le traducă deşi era pe jumătate ameţit de bucurie.

„Supus nu înseamnă înfrânt."

Sătenii îşi opriră cotiga la cincizeci de metri de marile porţi de fier. Geder observă că pe o secţiune a porţii era montat un mecanism complex, compus din roţi ce se răsuceau. Dinţii întrepătrunşi zăngăniră o singură dată, se mişcară şi secţiunea se trase în lături ca o cortină. Şase oameni ieşiră, îndreptându-se către ei. Trăsăturile lor erau aceleaşi ca ale sătenilor, deşi aveau feţe mai pline şi părul netezit cu ulei. Purtau sutane negre încinse la mijloc cu lanţuri şi sandale înfăşurate pe glezne. Sătenii îngenunchează. Geder se înclină, dar nu descălecă. Sub el, calul se foi neliniştit.

Preoţii se uitară unii la alţii, apoi se întoarseră către tânărul care conducea grupul.

— Cine este acesta? întrebă cel mai vârstnic dintre preoţi.

— Un străin, zise tânărul. A venit şi a întrebat de Sinir. Vi l-am adus, aşa cum ne-a spus Kleron.

Geder îşi îmboldi calul să înainteze. Măreţia locului făcuse animalul cam nervos, dar îl ţinu bine în frâu. Preotul mai vârstnic păşi către el.

— Cine eşti? îl întrebă.

— Geder Palliako, fiul vicontelui Palliako din Rivenhalm.

— N-am auzit de locul ăsta.

— Sunt supusul regelui Simeon din Anteea, zise Geder. Văzând că preotul nu spune nimic, adăugă:

— Anteea este un regat foarte important. Un imperiu, de fapt. Centrul culturii şi puterii pursângilor.

— De ce ai venit?

— Păi, zise Geder, e o poveste lungă. Am fost în Vanai. Ăsta este unul dintre Oraşele Libere, sau mai degrabă a fost, că acum s-a zis cu el. Dar acolo am dat peste nişte cărţi şi în ele se vorbea despre un… Ăăă… Îi ziceau Slujitorul cel Drept sau Sinir Kushku şi se crede că a fost creat de dragonul Morade în vremea prăbuşirii imperiului, şi m-am gândit că, dacă aş putea folosi diferitele descrieri ale locului unde se afla în raport cu datele la care au fost scrise relatările, aş putea să-l… găsesc.

Preotul îl privi încruntat.

— Ai auzit de Slujitorul cel Drept? întrebă Geder. Din întâmplare?

Se întrebă ce avea să facă dacă omul ar fi spus că nu. Nu se simţea în stare să se întoarcă. Nu după ce văzuse acest loc.

— Noi suntem slujitorii Slujitorului, spuse bărbatul cu vocea vibrându-i de mândrie şi certitudine.

— Excelent! Asta şi speram! Pot să…

Cuvintele lui Geder năvăliră toate odată şi se văzu silit să se oprească, să tuşească şi să se adune.

— Speram, dacă aveţi arhive… Sau dacă aş putea sta de vorbă cu voi. Speram să aflu mai multe.

— O să aştepţi aici, zise preotul.

Geder făcu semn că da, dar bărbatul deja îi întorsese spatele. Preoţii traseră cotiga înăuntru prin deschizătura din poarta de fier, iar sătenii primiră în schimb una asemănătoare. Sub ochii lui Geder, preoţii dispărură în templul lor, iar ceilalţi bărbaţi îi făcură cu mâna zâmbind şi porniră pe cărare către casă. Geder rămase pe loc, prins între dorinţa de a vedea templul de dincolo de zid şi teama de a rămâne singur şi de a nu mai găsi drumul înapoi prin munţi. Mecanismul din poartă se roti şi se închise. Cotiga trasă de funii dispăru după cotitură. Geder rămase călare, încercând să nu se uite la cei cinci servitori pe care-i târâse după el de-a lungul lumii cunoscute până în pustietatea asta. În depărtate, un şoim ţipă.

— Să aşezăm tabăra, stăpâne? întrebă scutierul său.

Se lăsă noaptea. Geder stătea în cortul lui, ai cărui pereţi parcă murmurau în bătaia brizei. În faţa măsuţei, la lumina unei singure lumânări, citi cărţile pe care le citise deja de peste zece ori, urmărind cuvintele fără să le înţeleagă.

Dezamăgirea, respingerea, mânia se adunau în sufletul lui, însoţite de certitudinea că preoţii nu vor ieşi afară. Fusese lăsat la uşă ca un cerşetor, până când avea să priceapă aluzia şi să plece cu coada între picioare. Înapoi în Camnipol, înapoi în Anteea, înapoi la toate lucrurile de care fugise.

Ajunsese la capătul călătoriei. Nu mai putea născoci vreun motiv să continue. Traversase două ţări, munţi şi deserturi, numai pentru ca, la finalul călătoriei, să fie ignorat. Dădu pagina, neştiind ce conţinea şi fără să se sinchisească prea tare. Se imagină acasă, povestindu-şi aventurile. Clarvăzătoarea jasuru, scheletul de dragon, templul misterios. „Şi-apoi?”, aveau

să întrebe ei. „Ce s-a mai întâmplat, lord Palliako?”

Şi el avea să mintă. Avea să le spună despre preoţii degeneraţi şi despre cultul lor demn de milă, o formă lipsită de conţinut. Avea să scrie eseuri despre orice perversiuni i-ar fi trecut prin minte, punându-le pe seama celor din templu. Dacă n-ar fi fost el, Geder Palliako, locul ăsta ar fi fost uitat de istorie. Dacă ei considerau potrivit să-l trateze astfel, avea să aibă grijă ca ei să rămână în amintire cum socotea el de cuviinţă.

Iar preoţii n-aveau să ştie şi n-avea să le pese, aşa că unde era plăcerea? La venirea zorilor, o să ceară să fie strâns cortul şi să înceapă călătoria înapoi. Poate că într-unul dintre oraşele din Keshet putea găsi un negustor care să accepte o scrisoare de credit, ca să-şi poată cumpăra ceva provizii. Sau putea să se oprească în sat şi să spună că preoţii porunciseră să-i dea lui toate caprele. Asta aproape că merita să facă.

— Stăpâne! Lord Palliako!

Geder ieşise din cort aproape înainte să audă cuvintele. Scutierul arăta cu degetul către poarta întunecată de fier.

Mica uşă laterală era în continuare închisă, dar o umbră mai adâncă, o dâră de întuneric, se ivise între două panouri masive.

Un bărbat ieşi afară şi se îndreptă către ei. Apoi alţi doi, purtând săbii în spate. Geder îşi flutură şi el sabia şi doi servitori se grăbiră să aprindă torţele. Cel dintâi bărbat era uriaş, lat în şolduri şi în umeri. Nu mai avea păr, iar creştetul îi strălucea sub razele lunii. În lumina torţelor, sutana lui părea neagră, deşi de fapt ar fi putut să aibă orice altă culoare închisă. Gărzile care-l urmau purtau sutane ca ale preoţilor, dar dintr-un material mai fin, şi săbii cu teci şi mânere de un verde scânteietor.

— Eşti prinţul Palliako, care a venit să afle despre Sinir Kushku? întrebă bărbatul cel solid.

Deşi vorbea cu blândeţe, glasul lui avea în el forţa tunetului. Auzindu-l, Geder îşi simţi sângele îngheţând în vene.

— Da.

— Ce oferi în schimb?

„N-am nimic”, îşi zise Geder. „O căruţă şi nişte servitori. Mi-am cheltuit aproape toţi arginţii pe drum încoace şi, oricum, ce-ai putea tu să cumperi cu ei? Nu-i ca şi cum v-aţi duce la târg…”

— Veşti? întrebă Geder. Pot să vă dau veşti despre lume. Dat fiind că sunteţi atât de… izolaţi.

— Îi doreşti răul zeiţei?

— Nici vorbă, zise Geder surprins de întrebare.

Nicio carte pe care-o citise nu pomenea de vreo zeiţă.

Bărbatul solid tăcu, privind pentru o clipă înăuntrul propriei minţi. Apoi dădu aprobator din cap.

— Atunci urmează-mă, prinţe, şi hai să vorbim despre lumea ta.

Dawson

Vară la Osterling Fells. Dawson se trezea odată cu soarele şi îşi petrecea zilele călărind pe pământurile sale şi ocupându-se de problemele pe care treburile de iarnă şi intrigile din primăvară le lăsaseră neterminate. Canalele ce irigau câmpiile din sud trebuiau reparate. Unul dintre satele din vest arsese la sfârşitul primăverii şi Dawson se ocupă de reclădirea acestuia. Doi bărbaţi fuseseră prinşi punând capcane pentru cerbi în pădurile sale şi asistă la spânzurarea lor. Oriunde se ducea, şerbii săi îi acordau onoruri şi el le accepta ca pe ceva ce i se cuvenea.

Pe marginea drumurilor, iarba creştea mai înaltă. Copacii îşi răsfirau frunzele late care fremătau verzi şi argintii în bătaia soarelui şi a vântului. Două zile de la est la vest şi patru de la nord la sud, cu cărări muntoase pe care să vâneze, patul lui în care să doarmă şi cerul deasupra lui ca un castron de un albastru perfect. Dawson Kalliam cu greu îşi putea imagina o închisoare mai luxoasă unde să-şi irosească săptămânile în care regatul se prăbuşea.

Conacul său zumzăia de activitate. Bărbaţii şi femeile de pe moşie nu erau obişnuiţi cu prezenţa stăpânului pe parcursul lungilor zile de vară, la fel cum nu fuseseră obişnuiţi cu lipsa lui în acele luni de iarnă neocupate de vânătoarea regală. Dawson simţi greutatea judecăţii lor. Toţi ştiau că fusese exilat preţ de un anotimp şi fără îndoială că grajdurile şi dependinţele servitorilor zumzăiau de poveşti, speculaţii şi bârfe.

N-avea sens să le poarte pică pentru asta, cum nu avea sens să se mânie pe greieri din cauza cântecului lor. Erau oameni simpli, inferiori. Nu înţelegeau nimic dacă nu le dădeai mură în gură. Dawson n-avea de ce să acorde mai multă atenţie părerilor acestora despre superiorii lor decât ar fi acordat unei picături de ploaie sau unei crenguţe.

Pe de altă parte, din partea lui Canl Daskellin se aştepta la mai mult.

— Altă scrisoare, dragă? întrebă Clara văzându-l cum măsura cu pasul încăperea largă.

— Nu-mi spune absolut nimic. Ascult-aici, zise Dawson, fluturând paginile.

Găsi pasajul.

— „Starea de sănătate a Maiestăţii Sale rămâne proastă. Medicii se tem că şocul revoltei mercenarilor încă-l mai apasă, dar se aşteaptă ca starea sa să se îmbunătăţească semnificativ până în iarnă.” Sau asta. „Lordul Maas este foarte agresiv în apărarea bunului renume al lordului Issandrian şi profită cât poate de faptul că a scăpat de exil.” E toată aşa. Numai provocări şi aluzii.

Clara îşi lăsă broderia deoparte. Căldura după-amiezii îi îmbrobonise cu sudoare fruntea şi buza de sus şi o şuviţă de păr îi scăpase din pieptănătură. Rochia ei era dintr-o ţesătură subţire, de vară, care nu-i ascundea deloc forma trupului, mai puţin ferm decât al unei tinere femei, dar mai împăcat cu sine. În lumina aurie care se revărsa prin ferestre, era frumoasă.

— La ce te aşteptai, iubirea mea? întrebă ea. La afirmaţii directe şi fără înconjur?

— Putea la fel de bine să nu fi scris, zise Dawson.

— Ştii şi tu că nu-i adevărat, dragul meu, zise Clara. Canl poate nu-ţi dă toate detaliile de la curte, dar până şi faptul că-ţi scrie înseamnă ceva. Poţi întotdeauna să-ţi faci o părere despre cineva după persoanele cu care întreţine corespondenţă. Ai veşti de la Jorey?

Dawson se aşeză pe divan în faţa ei. În celălalt capăt al încăperii, o slujnică tânără se ivi în prag, văzu că stăpânul şi stăpâna se aflau în încăpere şi se retrase.

— Mi-a scris acum zece zile, zise Dawson. Spune că toţi cei de la curte merg pe vârfuri şi vorbesc în şoaptă. Nimeni nu crede că s-a terminat. Simeon trebuia să anunţe cine va fi tutorele prinţului Aster de ziua lui, dar a amânat momentul deja de trei ori.

— De ce face asta? întrebă Clara.

— Din acelaşi motiv pentru care m-a exilat *pe mine* pentru trădarea lui Issandrian, zise Dawson. Se teme că, dacă ne favorizează pe noi, ceilalţi vor trece la acţiuni armate. Dacă îi

favorizează pe ei, atunci o vom face noi. Şi, cu Canl la conducere, n-aş putea spune că regele greşeşte gândind aşa.

— Aş putea să mă duc s-o întreb pe Phelia, spuse Clara. Soţul ei a fost pus cam în aceeaşi situaţie cum e Canl, nu? Şi n-am mai văzut-o pe Phelia de secole. Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu ea.

— Nici vorbă. Să te trimit singură în Camnipol? Şi încă la Feldin Maas? N-ar fi sigur. Ţi-o interzic!

— N-aş fi singură. Jorey ar fi acolo şi l-aş lua pe Vincen Coe să mă apere.

— Nu.

— Dawson. Dragul meu, zise Clara şi vocea ei căpătă o duritate pe care arareori i-o auzise. Te-am lăsat să mă opreşti când erau mercenari străini pe străzi, dar asta a trecut. Şi, dacă nu întinde nimeni o mână, ruptura n-o să se vindece niciodată. Simeon n-o poate face, sărăcuţul, pentru că nu e genul de lucru care poate fi poruncit. Tu şi Feldin nu puteţi pentru că sunteţi bărbaţi şi nu ştiţi cum. Lucrurile se petrec în felul următor: voi vă scoateţi săbiile, iar noi dezbatem cine a avut cea mai frumoasă rochie la bal până când voi le vârâţi din nou în teacă. Numai pentru că nu-ţi place ţie ideea, nu înseamnă că e dificil.

— Am trecut dincolo de punctul ăsta, zise Dawson.

Clara ridică o sprânceană. Liniştea dură trei bătăi de inimă. Patru.

— Trebuie să-ţi mobilizezi o armată, aşadar? întrebă ea.

— E interzis. Face parte din termenii exilului meu.

— Bine, atunci, zise Clara reluându-şi broderia. O să-i scriu Pheliei în seara asta şi-o să-i dau de înţeles că aş fi deschisă la o invitaţie.

— Clara…

— Ai dreptate. Nici prin gând nu mi-ar trece să plec fără escortă. Vorbeşti tu cu Vincen Coe sau vorbesc eu?

Mânia care-l cuprinse pe Dawson îl surprinse până şi pe el. Se ridică în picioare, azvârlind pe podea scrisoarea de la Canl Daskellin. Îşi dorea nespus de mult să poată apuca o carte, un bibelou sau un scaun şi să le arunce în curte prin fereastră. Ochii Clarei erau aplecaţi asupra broderiei, a strălucirii subţiri a acului împungând pânza, trăgând aţa, împungând, trăgând. Îşi ţinea buzele strânse.

— Simeon e şi regele meu, zise ea. Nu eşti singurul cu sânge

nobil din casa asta.

— O să discut eu cu el, mormăi Dawson parcă smulgându-şi cuvintele din gâtlejul încleştat.

— Îmi pare rău, dragă. Ce-ai zis?

— Coe. O să vorbesc cu el. Dar dacă nu merge cu tine, nu te duci.

Clara zâmbi.

— Când ieşi, trimite-mi camerista, dragă. O să-i cer să-mi aducă tocul.

Dependinţele vânătorilor se aflau în afara marilor ziduri de granit şi jad ale proprietăţii. O clădire lungă, joasă, cu acoperişul de paie fixat cu funii lungi din piele împletită, îngreunate cu cranii şi oase de la vânatul doborât. În curte era iarbă pe unde nu fusese strivită de cizmele bărbaţilor şi baloţi de fân folosiţi pentru trasul cu arcul. Aerul duhnea a rahat de câine de la cuştile învecinate şi un copac imens şi umbros se înălţa într-o parte, acoperit de o ninsoare de flori văratice.

Sunetul vocilor îl călăuzi pe Dawson în spatele clădirii. Cinci dintre vânătorii lui stăteau în jurul unei mese improvizate dintr-un vechi ciot de copac, pe care se aflau brânză şi pâine. Bărbaţii erau tineri, îmbrăcaţi numai în pantaloni din cauza căldurii. Pentru o clipă, Dawson simţi o nostalgie profundă. Odinioară fusese şi el ca ei. Puternic, sigur pe trupul lui, în stare să se scufunde complet în bucuria oferită de o zi frumoasă. Şi când era aşa, Simeon fusese alături de el. Trecerea anilor îi afectase pe amândoi.

Unul dintre vânători îl zări şi sări în picioare, salutându-i. Imediat, ceilalţi îi urmară exemplul. Vincen Coe stătea mai în spate, cu un ochi umflat şi învineţit. Dawson se apropie, ignorându-i pe toţi cu excepţia bărbatului rănit.

— Coe, zise el. Hai cu mine.

— Da, stăpâne, spuse vânătorul şi se grăbi să i se alăture.

Dawson mergea zorit pe cărarea largă ce ducea dinspre conac spre iazul aflat la nord. Umbra turnurilor spiralate vărga pământul.

— Ce-ai păţit? întrebă Dawson. Arăţi de parcă ai fi încercat să prinzi o piatră cu genele.

— Nimic important, stăpâne.

— Spune-mi.

— Am băut cu toţii cam mult noaptea trecură, stăpâne. Unul

dintre băieţii noi s-a înveselit cam prea tare şi a… făcut o aluzie pe care am găsit-o jignitoare. A repetat-o şi m-am văzut silit să-l corectez.

— Te-a făcut invertit?

— Nu, stăpâne.

— Dar cum?

Primăvara, înainte de deschiderea sezonului la curte, lacul era limpede ca apa de izvor. Toamna, la revenirea lui Dawson, putea fi întunecat aproape de culoarea ceaiului. Arareori îl văzuse în toiul verii, când verdele apei, împrumutând imaginea reflectată a copacilor, îl transforma în smarald. Vreo câteva raţe pluteau pe apă şi în urma lor rămâneau unde. Dawson se opri pe margine, unde iarba mai păstra umezeala noroiului de sub ea. Tăcerea stânjenită a lui Vincen Coe devenea mai interesantă cu fiecare clipă.

— Pot să-i întreb pe ceilalţi, zise Dawson. O să-mi spună ei dacă tu nu vrei.

Vincen privi peste apă, spre munţii din depărtare.

— A pus sub semnul întrebării onoarea lui lady Kalliam, stăpâne. Şi a făcut nişte speculaţii care…

— Ah, exclamă Dawson.

O mânie aprigă îi încleştă gâtlejul.

— Mai e aici?

— Nu, stăpâne. Fraţii lui l-au cărat înapoi în sat încă de noaptea trecută.

— L-au cărat?

— Când am terminat cu el nu mai era în stare să meargă, domnule.

Dawson chicoti. Musculiţe dansau pe deasupra apei de la picioarele lui.

— Vrea să se întoarcă la Camnipol, zise Dawson. I-a intrat în cap că poate face pace cu Maas.

Tânărul vânător înclină din cap, dar nu spuse nimic.

— Vorbeşte, zise Dawson.

— Cu voia voastră, stăpâne. Nu-i o idee bună. Cel mai greu e să faci prima vărsare de sânge, iar asta s-a petrecut deja. Acum o să fie mai uşor.

— Ştiu, dar ea e hotărâtă.

— Trimiteţi-mă pe mine în locul ei.

— Te trimit şi pe tine cu ea, zise Dawson. Jorey este încă în

oraş. Poate să-ţi spună mai bine cum stau lucrurile. Ai vegheat asupra mea când au început toate astea. Acum vreau să veghezi asupra ei.

Cei doi rămaseră în tăcere. Din spatele lor se auzeau voci. Îngrijitorul câinilor ţipa la ucenicul lui. Râsetele hăitaşilor. Toate păreau să vină din altă lume. Una aflată în trecutul nu prea îndepărtat, când lucrurile fuseseră mai bune, mai sigure şi încă în ordine.

— Nimeni n-o să se atingă de ea, stăpâne, zise Vincen Coe. Nu atâta timp cât trăiesc eu.

La trei zile după ce Clara plecă în trăsura deschisă care-i adusese, cu Vincen Coe călărind în urma ei, un oaspete deloc bine-venit îşi făcu apariţia.

Căldura zilei îl alungase pe Dawson din conac în grădina de iarnă. În afara sezonului său, grădina arăta banal. Florile care în ultimele zile ale anului aveau să poarte muguri aurii şi stacojii arătau acum ca nişte buruieni rezistente. Trei dintre câini zăceau gâfâind de căldură, cu ochii închişi şi cu limbile trandafirii atârnând. Sera era deschisă. Închisă, ar fi fost mai fierbinte ca un cuptor. Grădina dormea, aşteptând să-i vină vremea, iar când avea să vină, urma să se transforme.

Până atunci Clara se va fi întors. Desigur, mai fusese despărţit de ea şi altă dată. Avusese treburi la curte şi mai fusese şi vânătoarea. Ea avea propriul ei cerc de oameni şi grija gospodăriei. Dar acum, când ea fusese cea care plecase, lăsându-l în urmă, îi era mai greu să îndure singurătatea cu seninătate. Se trezea dimineaţa întrebându-se unde era. Se ducea noaptea la culcare dorindu-şi ca ea să apară pe uşa dormitorului, cu ştiri şi informaţii şi chiar mici bârfe nevinovate. Între aceste două momente ale zilei, încerca să nu se gândească la ea sau la Feldin Maas sau la posibilitatea ca ea să fie folosită împotriva lui.

— Lord Kalliam.

Servitoarea era o tânără dartinae aflată de puţin timp în slujba lui. Ochii îi străluceau în felul caracteristic rasei ei.

— Ce-i?

— A sosit un bărbat care cere să-i acordaţi o audienţă, stăpâne. Paerin Clark.

— Nu-l cunosc, zise Dawson, dar după o clipă îşi aminti cine

era.

Era bancherul palid, agentul Coastei de Nord, cel care-l îmbrobodise pe Canl Daskellin. Dawson se ridică. La picioarele lui, câinii se sculară privind de la el la slujnică şi înapoi şi scheunând uşor.

— E singur?

Ochii fetei se măriră de o nelinişte subită.

— Are o suită, stăpâne. Un vizitiu şi un valet. Şi cred că şi un secretar.

— Unde-i acum?

— În sala mică, stăpâne.

— Spune-i că o să-l primesc într-un moment, zise Dawson. Adu-i bere şi pâine, pofteşte-i oamenii în sala servitorilor şi cheamă-mi gărzile.

Când uşile sălii mici se deschiseră, bărbatul palid îşi înălţă privirile şi, la intrarea lui Dawson, se ridică în picioare. Faptul că Dawson avea în spate patru spadasini în armuri de piele nu-i provocă nici măcar o ridicare din sprânceană. Pâinea de pe farfuria din faţa lui purta urma unei singure muşcături, iar pocalul de cositor plin cu bere putea nici să nu fi fost atins.

— Baroane Osterling, zise bancherul făcând o plecăciune. Vă mulţumesc că m-aţi primit. Îmi cer scuze că am sosit nepoftit.

— Îi faci comisioanele lui Canl Daskellin sau ţi le face el pe-ale tale?

— Eu i le fac pe-ale lui. Situaţia de la curte este delicată. Voia să fiţi informat, dar nu are încredere în curieri şi sunt anumite lucruri pe care oricum nu le-ar fi scris cu propria mână.

— Aşa că le trimite prin maestrul păpuşar din Coasta de Nord?

Bancherul făcu o pauză. O vagă urmă de culoare îi apăru în obraji şi pe buze i se ivi obişnuitul său zâmbet politicos.

— Excelenţă, nu doresc să vă insult, dar sunt câteva lucruri pe care ar fi mai bine să le lămurim. Sunt supusul Coastei de Nord, dar nu sunt un membru al curţii şi nu sunt aici în serviciul regelui meu. Reprezint Banca Medean şi-atât.

— Un iscusit fără ţară atunci. Şi mai rău.

— Îmi cer iertare, Excelenţă, zise bancherul. Văd că nu sunt bine-venit. Vă rog să-mi scuzaţi intruziunea.

Paerin Clark se înclină adânc şi porni către uşă, luând cu el şi veştile din Camnipol. „Doar pentru că nu-ţi place un lucru, nu înseamnă că e dificil”, îi rosti în minte vocea Clarei.

— Aşteaptă, spuse Dawson şi trase adânc aer în piept. Cine poartă cea mai frumoasă rochie la balul ăla de trei ori blestemat?

— Poftim?

— Ai venit aici pentru un motiv anume, zise Dawson. Nu fi atât de laş încât să dai bir cu fugiţii imediat ce latră cineva la tine. Ia loc. Spune-mi ce ai de spus.

Paerin Clark se întoarse şi se aşeză. Ochii îi păreau mai întunecaţi acum, iar faţa la fel de inexpresivă ca a unui jucător de cărţi.

— N-am nimic cu tine, spuse Dawson, aşezându-se de cealaltă parte a mesei şi rupând o bucată de pâine. Nu ca persoană. Îmi displace ceea ce eşti.

— Sunt omul pe care-l trimite Komme Medean când e vreo problemă, zise Paerin Clark. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Eşti un agent al haosului, zise Dawson cu blândeţe, încercând să-şi îndulcească vorbele. Eşti un om care-i transformă pe bogaţi în săraci şi pe săraci în bogaţi. Rangul şi ordinea socială nu înseamnă nimic pentru cei ca tine, în timp ce pentru cei ca mine ele sunt totul. Nu pe tine te resping. Ci numai ceea ce reprezinţi.

Bancherul îşi cuprinse un genunchi cu degetele încrucişate.

— Vreţi să ascultaţi veştile pe care le aduc, Excelenţă? În ciuda a ceea ce credeţi că reprezint?

— Da.

Preţ de aproape o oră, bancherul vorbi cu voce joasă, înfăţişând în toate detaliile alunecarea de teren care avea loc în Camnipol. După cum bănuise Dawson, reţinerea lui Simeon de a-şi plasa fiul sub tutela vreuneia dintre casele nobile era provocată de teama de a nu face valuri. Respectul faţă de domnia lui se diminua în ambele tabere. Daskellin şi aliaţii care-i mai rămăseseră îi ofereau cât sprijin puteau, dar chiar şi în rândurile celor loiali creştea nemulţumirea. Issandrian şi Klin rămâneau exilaţi, dar Feldin Maas umbla peste tot prin oraş. Ai fi zis că nu dormea niciodată şi, oriunde se ducea, spunea aceeaşi poveste: atacul luptătorilor fusese regizat ca să-l arunce în dizgraţie pe Curtin Issandrian, pentru ca prinţul să nu fie trimis în casa acestuia. Sugera că apariţia exact la timp a soldaţilor din Vanai făcea parte dintr-o piesă de teatru mai vastă.

— Pusă la cale de mine, spuse Dawson.

— Nu singur, dar da.

— Minciuni de la un capăt la altul, zise Dawson.

— Nu toată lumea îl crede. Dar unii da.

Dawson îşi frecă fruntea cu palma. Afară, ziua se îngâna cu noaptea, făcând lumina soarelui să se înroşească. Totul era exact cum bănuise. Şi Clara o să nimerească în toiul furtunii. Speranţa pe care i-o oferise la plecare păruse riscantă în acel moment. Acum, după aceste veşti, părea pur şi simplu naivă. Şi-ar fi dat o mână ca bancherul să fi venit cu o săptămână mai devreme. Acum era prea târziu. Era ca şi cum ar fi dorit ca piatra aruncată să i se întoarcă singură în mână.

— Simeon? întrebă Dawson. E bine?

— Timpurile grele şi-au pus amprenta asupra lui, zise Paerin Clark. Şi asupra fiului său, cred.

— Cred că nu moartea este cea care ne ucide, ci frica, spuse Dawson. Şi Asterilholdul?

— Sursele mele îmi spun că Maas ţine legătura cu câteva persoane importante de la curtea regală. Au fost făcute împrumuturi în aur şi promisiuni de sprijin.

— Îşi strânge o armată.

— Aşa-i.

— Şi Canl?

— Încearcă şi el.

— În cât timp se va ajunge la război deschis?

— Nimeni nu poate şti asta, excelenţă. Dacă sunteţi atent şi norocos, poate niciodată.

— Nu cred că-i aşa, zise Dawson. Avem Asterilholdul pe de o parte şi pe tine de cealaltă.

— Nu, Excelenţă, zise bancherul, nu mă aveţi. Ştim amândoi că am venit aici sperând la anumite avantaje, dar un război civil în Anteea nu ne-ar aduce niciun profit. Dacă se ajunge la asta, nu vom susţine nicio tabără. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă aici. Nu mă întorc în Camnipol.

Dawson se îndreptă de spate. Bancherul zâmbea şi expresia de pe chipul lui aducea suspect de tare a compătimire.

— L-ai abandonat pe Daskellin? Acum?

— Anteea este unul dintre marile regate ale lumii, spuse Paerin Clark, dar patronul meu îşi joacă partidele pe table mult mai vaste. Vă doresc tot norocul din lume, dar Anteea vă

aparţine vouă, s-o pierdeţi sau s-o câştigaţi. Nu mie. Eu o să plec spre sud.

— Spre sud? Ce poate fi mai important în sud decât aici?

— În Porte Oliva s-a ivit o neregulă care necesită atenţia mea.

Cithrin

Cithrin stătea pe dig. Oraşul se întindea în spatele ei, iar vastitatea albastră a mării şi a cerului i se deschidea înainte. Acolo unde apele pale şi puţin adânci ale golfului căpătau albastrul adâncimilor se aflau cinci corăbii. Catargele înalte păreau nişte copaci răsăriţi din apă. Velele strânse îngroşau vergile. Bărcile mici şi puţin adânci ale flotei de pescuit se grăbeau înspre port sau se dădeau din cale, în timp ce zeci de bărci-pilot se luau la întrecere ca să ajungă cele dintâi la corăbii şi să aibă onoarea de a le conduce.

Corăbiile cu mărfuri din Narinisle veniseră. Cinci nave, sosind împreună şi arborând stindardele din Birancour şi Porte Oliva. La plecare fuseseră şapte. Se putea ca celelalte două să fi fost despărţite de restul flotei de furtună sau din propria alegere sau împrăştiate în urma unui atac. Puteau să ajungă a doua zi sau în următoarea săptămână sau niciodată. Pe docurile de dedesubt, negustorii, agonizând între speranţă şi spaimă, aşteptau ca navele să se apropie ca să le poată identifica. Şi-apoi, odată ce corăbiile trăseseră fiecare în docul ei, cei mai norocoşi dintre finanţatori aveau să urce la bord, să compare contractele şi foile de expediţie şi să descopere dacă profitul era sau nu asigurat. Ghinioniştii aveau să aştepte la docuri sau în crâşmele din port, trăgându-i de limbă pe marinari ca să afle veşti.

Şi apoi, odată ce căpitanii navelor vor fi dat socoteală finanţatorilor, odată ce muncitorii începeau lunga trudă pe care-o presupunea transportul mărfii de pe corăbii în magazii, odată ce nebunia comerţului şi a bunurilor şi a schimbului acestora pe bani avea să străbată Porte Oliva ca vântul pe suprafaţa unei ape, urmau să înceapă pregătirile pentru călătoria din anul următor. Şantierele navale aveau să facă reparaţii. Noii finanţatori aveau să ofere contracte şi condiţii căpitanilor. Iar Idderigo Bellind Siden, Prim-Guvernatorul oraşului Porte Oliva, avea să se consulte cu căpitanii şi cu capii breslelor şi avea să accepte cu amabilitate propunerea de a transforma oraşul

pentru o generaţie de-acum încolo dintr-un port ca multe altele în însăşi inima comerţului.

Şi în mâna ei, scrisă cu cerneală verde pe o hârtie fină ca smântână, era scrisoarea care-i interzicea să fie parte din toate acestea. O deschise şi o studie din nou. Era cifrată, fireşte, dar îşi petrecuse destulă vreme printre cărţile şi documentele magistrului Imaniel ca s-o poată citi cu aceeaşi uşurinţă ca şi cum ar fi fost scrisă normal.

„Doamna magistru Cithrin bel Sarcour, veţi înceta de îndată orice negocieri şi operaţiuni purtate în numele nostru. Paerin Clark, senior auditor şi reprezentant al băncii centrale, va sosi cât mai iute cu putinţă. Până atunci, nu se vor întocmi sau accepta niciun fel de contracte, depozite sau împrumuturi. Dispoziţia nu este negociabilă.”

Era semnată de Komme Medean în persoană, cu scrisul neregulat şi tremurat al bătrânului afectat de gută. N-o arătase nimănui. În cele opt zile de când o primise, se răzvrătise împotriva ordinului. Era primul din partea băncii centrale şi era exact ceea ce se aşteptase. Auditorul avea să vină, aşa cum plănuise ea de la început. Avea să recupereze fondurile băncii, pierdute după căderea Vanaiului. Era sfârşitul fanteziilor ei în care păstra banca sau o putea manevra aşa cum urmau să facă bărcile-pilot cu corăbiile de mărfuri. Avea să fie din nou ea însăşi. Nu Tag căruţaşul, nu o contrabandistă ascunzându-se în umbră şi nu magistra Cithrin. Numai că avea să fie ea însăşi fără Besel, fără Cam şi fără magistrul Imaniel. Şi fără Vanai.

Ceea ce, cu tot respectul, prefera să nu se întâmple.

Cu o răsuflare prea uşoară ca să se poată numi suspin, rupse hârtia. Apoi o rupse din nou şi din nou şi din nou. Când o făcu bucăţele la fel de mici ca numerele şi simbolurile cifrului, le aruncă peste marginea zidului şi le privi plutind şi răsucindu-se.

Pe apă, bărcile-pilot se îngrămădeau în jurul corăbiilor cu mărfuri. Îşi imagină vocile oamenilor strigând către căpitani şi pe ale căpitanilor strigând ca răspuns. Sub ochii ei, cea dintâi dintre corăbii îşi începu ultima şi cea mai scurtă bucată a călătoriei ei anuale. Cithrin se întoarse şi reveni la bancă. Uşa din faţă era deschisă lăsând înăuntru briza. La intrarea ei, Gândacul sări în sus de parcă l-ar fi prins făcând cine ştie ce. În spatele lui, Yardem se întinse şi scoase un căscat enorm.

— Unde ai fost? o întrebă căpitanul Wester.

— Am privit sosirea corăbiilor cu mărfuri, ca mai toată lumea din oraş, zise ea.

Se simţea inexplicabil de uşoară. Aproape ameţită.

— Mda, păi cafegiul tău a trimis până la ora asta trei oameni ca să întrebe de tine. Au venit aici să te caute.

— Şi ce le-ai spus?

— Că eşti ocupată, dar că mă aştept să revii la cafenea după prânz, zise Wester. Am minţit?

— Tu? Niciodată, zise ea şi râse văzându-i expresia bănuitoare.

În ciuda căldurii, Cithrin se duse la întâlnirea de la palatul guvernatorului purtând o rochie de un albastru închis, cu guler înalt şi mâneci lungi. Părul îi era strâns într-o tocă moale şi prins cu o agrafă din argint şi lapislazuli, una dintre ultimele bijuterii rămase din recolta adusă din Vanai. Ţinuta ar fi fost mai potrivită pentru o zi răcoroasă de toamnă şi făcea sudoarea să i se scurgă pe spinare, dar gândul de a purta ceva mai decoltat în prezenţa lui Qahuar Em i se păruse inconfortabil. Şi, firește, nu s-ar fi cuvenit să poarte colierul sau broşa pe care i le oferise el.

Când Qahuar o salută, pe coridorul care ducea către apartamentele personale ale guvernatorului, plecăciunea lui era una oficială. Numai zâmbetul lui şi veselia din ochii întunecaţi făceau aluzie la nopţile pe care le petrecuseră împreună. Purta o tunică de culoarea nisipului cu nasturi de email negru până la gât şi ea se pomeni gândindu-se la forma trupului de dedesubt. Se întrebă ce avea să se întâmple cu legătura lor acum, când urmau să nu mai fie rivali. Slujnica, o cinnaie cu păr deschis la culoare, se înclină când intrară.

O singură masă acoperită de pete de cerneală domina încăperea, iar în spatele ei un şir de ferestre dădeau către ramurile unui copac. Freamătul lor conferea camerei o nemeritată impresie de umbră şi răcoare. Mercenarul cinnai se ridică în picioare la intrarea lui Cithrin şi se aşeză din nou odată cu ea. Femeia tralgă şi reprezentantul caselor de comerţ nu participau.

— Un an bun, zise cinnaiul. Aţi fost să vedeţi corăbiile, doamnă magistru?

— N-am avut ocazia, răspunse Cithrin. Am avut un program foarte încărcat.

— Ar trebui să vă faceţi timp. Anul ăsta au adus lăzi pline cu cele mai fascinante flecuşteţe. Nişte globuri mici de sticlă colorată care cântă când le freci. Foarte drăguţe. Am cumpărat trei pentru nepoata mea.

— Sper că lumea te-a tratat cu blândeţe, domnule, spuse Qahuar Em. Vocea-i era aproape muşcătoare. „Ce motive are să fie furios?” se întrebă ea.

— Destul de bine, zise cinnaiul ignorându-i tonul. Chiar cum nu se poate mai bine, mulţumesc de întrebare.

Uşa dinspre cameră se deschise şi intră guvernatorul. Faţa lui rotundă era acoperită de sudoare, dar veselă. Când dădură să se ridice în picioare, le făcu semn să rămână aşezaţi.

— Nu e nevoie să ne formalizăm, zise el aşezându-se pe scaunul său. Pot să vă ofer ceva de băut?

Qahuar Em clătină din cap şi o clipă mai târziu mercenarul cinnai făcu la fel, de parcă ar fi aşteptat mai întâi să vadă ce avea Qahuar de gând. Cithrin, alarmată, simţi o gheară strângându-i stomacul. Se petrecea ceva şi ea nu înţelegea ce.

— Vă mulţumesc că aţi venit, zise guvernatorul. Apreciez foarte mult munca pe care o faceţi cu toţii şi devotamentul vostru faţă de Porte Oliva, de mine şi de regină. Sunt încântat că minţi excelente ca ale domniilor voastre se preocupă de bunăstarea oraşului. Asta este întotdeauna partea cea mai dificilă, nu? Luarea deciziei.

Suspinul lui melancolic lăsa se înţeleagă că omul se distra de minune. Cithrin îi răspunse printr-un zâmbet reţinut. Qahuar îi ocolea privirea.

— Am parcurs cu foarte mare atenţie propunerile, spuse guvernatorul. Am convingerea că fiecare dintre ele ar fi oferit o cale excelentă către prosperitatea oraşului. Dar cred că flexibilitatea unui contract pe cinci ani, precum cel oferit de domnii aici de faţă, ne-ar servi mai bine decât cei opt ani pe care-i solicită Banca Medean.

Cithrin simţi că nu mai are aer. În ciuda căldurii, o răceală îi cuprinse gâtul şi pieptul. Oferta lui Qahuar Em nu fusese pe cinci ani. Fusese pe zece.

— Opt ani înseamnă un interval destul de lung, zise mercenarul cinnai dând aprobator din cap. Expresia gravă îi ascundea prost încântarea.

— Având în vedere acest lucru, precum şi taxele anuale uşor

mai mari, continuă guvernatorul, mă văd silit, cu regret, să refuz propunerea dumneavoastră, doamnă magistru Cithrin.

— Înţeleg, zise Cithrin ca şi cum ar fi vorbit altcineva. Acum că s-au stabilit lucrurile, pot să ştiu ce rate a oferit maestrul Em?

— O, este un parteneriat, spuse cinnaiul. Nu doar clanul lui, ştiţi? Lucrăm împreună, eu şi el.

— Nu cred că-i nevoie să intrăm în detalii, zise Qahuar Em, evitând în continuare s-o privească.

Încercarea lui de a o cruţa de alte umilinţe era mai rea decât lăudăroşenia mercenarului.

— Nu-i ca şi cum nu se va afla, zise guvernatorul. Din politeţe şi respect faţă de doamna magistru, pot spune că taxele cerute sunt de zece la sută fără garanţie sau paisprezece cu.

Numerele erau greşite. Trebuia să fie greşite. Trebuia să fie vorba de şaisprezece şi nouăsprezece la sută, nu de zece şi paisprezece. Oferta pe care o găsise în biroul lui Qahuar Em fusese o capcană şi Cithrin căzuse în ea.

— Vă mulţumesc, domnule guvernator, zise Cithrin înclinând din cap. Compania fondatoare va aprecia sinceritatea dumneavoastră.

— Sper că nu vor fi resentimente, spuse guvernatorul. Banca Medean este nou-venită în oraşul nostru, dar este deja foarte respectată.

— Desigur, zise Cithrin.

Dat fiind golul pe care-l simţea în piept, fu surprinsă că vocea ei nu avea ecou. Nu era posibil să i se întâmple una ca asta.

— Vă mulţumesc pentru că aţi avut amabilitatea de a ne întâlni. Dar presupun, domnilor, că aveţi de discutat amănuntele.

Toţi se ridicară în picioare odată cu ea, iar guvernatorul îi luă mâna cu degetele lui unsuroase şi-şi apăsă buzele pe ea. Ea îşi păstră pe chip un zâmbet amuzat şi obişnuit cu înfrângerea, o mască a persoanei care voia să fi fost. Îi făcu o reverenţă mercenarului cinnai, apoi lui Qahuar Em. Golul dinăuntrul ei dispăru şi în locul lui înflori durerea.

Păşind cu grijă, ieşi din încăpere, coborî scările şi traversă holul ce ducea spre ieşirea dinspre piaţă. Cerul era de un alb opalescent, iar briza pe obrazul ei era fierbinte ca o respiraţie. Sudoarea îi umezea subţiorile, spatele, picioarele. Rămase locului câteva minute, năucă, împietrită. N-ar fi trebuit să fie

aici. Trebuia să se întoarcă înăuntru. Erau detalii de discutat, contracte de semnat de faţă cu martori. Marele proiect trebuia început. N-ar fi trebuit să fie aici, afară. Ar fi trebuit să fie înăuntru.

Primul suspin o asaltă ca un acces de vomă: subit, instinctiv, violent. „Nu aici”, îşi zise. „Zeule, dacă e să se întâmple, nu mă lăsa să plâng aici, în văzul întregului oraş.” Porni cu paşi largi, grăbiţi, cu coapsele forţând materialul rochiei. Ajunse în labirintul străzilor. Găsi o alee, îi urmă cotiturile până într-un colţ umbrit şi acolo se ghemui pe pavajul mizerabil. Acum nu-şi mai putu opri suspinele, aşa că îşi apăsă gura pe un braţ ca să le împiedice să se audă.

Pierduse. Îşi făcuse atâtea speranţe şi planuri şi pierduse. Dăduseră altcuiva contractul ei şi ea nu era altceva decât o târfă, o corcitură proastă şi urâtă care plângea până nu mai avea lacrimi pe o alee dosnică. Cum de-şi imaginase că putea câştiga? Cum de crezuse una ca asta?

Când plânsul i se mai potoli, se ridică din nou. Îşi şterse cu mâneca lacrimile şi nasul, îşi curăţă murdăria de pe rochie şi porni către casă. Umilinţa i se cocoţă pe umeri şi prinse a-i şuşoti la ureche. Cât de multe le povestise Qahuar partenerilor lui? Se lăudase că-i desfăcuse picioarele? Probabil în clipa când ea intrase în încăpere bătrânul mercenar cinnai cunoştea deja din descriere fiecare parte a trupului ei. Qahuar ştiuse tot ce făcuse ea chiar înaintea ei, ba mai mult, pusese la cale totul. Îşi prevenise oare servitorii să nu se amestece pe parcursul incursiunii ei nocturne în biroul lui? O urmăriseră ascunşi în umbră, râzând de idioată care se credea tare deşteaptă?

Ajunsă la bancă, auzi vocile gărzilor prin uşă – Marcus, Yardem şi femeia kurtadam nou angajată – nici mânioase, nici vesele. Lalelele se legănau în vânt, cu petalele răsfirate şi sfâşiate, culoarea înnegrindu-se la bază. Voia să între, dar mâna refuză să se întindă spre clanţă. Stătu preţ de ceea ce i se păru a fi ore, dorindu-şi să între şi să se alăture celor care aduceau cel mai mult cu o familie, cu nişte prieteni sau cu dragostea. Angajaţii ei. Voia ca Yardem Hane să iasă şi s-o găsească. Să apară Cary, păşind de-a lungul străzii. Să se ridice Opal din mormântul ei de pe fundul oceanului şi s-o gâtuie pe loc.

Cithrin se duse la etaj. Îşi scoase rochia şi se aşeză pe pat numai în cămaşă. Transpiraţia nu voia să se usuce şi s-o

răcorească.

Pierduse. Chiar şi acum tot nu înţelegea. Nu-i venea să creadă. Pierduse. Nu mai plângea. Durerea dispăruse, deşi avea senzaţia că doar se odihnea, dormind ca o panteră după o vânătoare. Avea să revină. Deocamdată nu simţea nimic. Se simţea moartă.

Pierduse. Şi auditorul venea.

Soarele parcurse drumul obişnuit pe cer. Cithrin rămase aşezată. Zgomotele străzii se schimbară, traficul amorţit de căldură al zilei făcând loc vocilor mai vesele şi mai energice ale serii. Simţea nevoia să urineze, dar amână momentul. I se părea imposibil să mai aibă vreo urmă de umezeală în trup după ce se scăldase în sudoare şi lacrimi. Şi totuşi trupul ei îşi vedea de treabă, indiferent dacă ea era sau nu de acord. Când nevoia deveni prea presantă ca s-o mai ignore, găsi oala de noapte şi o folosi. Odată ce se urni i se păru mai uşor să continue să se mişte. Îşi scoase cămaşa şi-o lăsă grămadă pe podea, apoi găsi o rochie uşoară, brodată, atrăgătoare în primul rând prin faptul că îi picase deja în mână. O trase peste cap şi coborî în stradă fără să se deranjeze să încuie uşa.

Taverna avea toate obloanele date de perete ca să lase înăuntru briza mării. Nu aprinseseră nici lumânări, nici felinare, ca să nu mai adauge nici măcar puţina lor căldură, aşa că, în ciuda luminii soarelui, încăperile erau întunecoase. Slujnica era una pe care o recunoştea, cu o faţă lată şi păr întunecat ca noaptea trecându-i până dincolo de umeri. Un căţeluş ţopăia agitat pe lângă gleznele fetei. Cithrin se îndreptă către masa din spate, masa ei. Cineva stătea acolo, pe jumătate ascuns de pânza aspră.

Qahuar Em.

Cithrin se sili să înainteze. Se aşeză în faţa lui. Un oblon desprins se lovi de două ori de cadru, apoi amuţi. Expresia bărbatului era blândă şi stânjenită. Pe masă era un pocal cu bere pe jumătate gol.

— Bună seara.

Ea nu-i răspunse. Qahuar scoase un ţâţâit.

— Speram c-o să-mi dai voie să-ţi ofer o cină şi o sticlă de vin. Şi scuzele mele. N-a fost frumos din partea guvernatorului să te anunţe aşa.

— Nu vreau nimic de la tine, zise ea.

— Cithrin!

— Nu vreau să te mai văd sau să te mai aud în viaţa mea, spuse ea cu răceală, rostind apăsat fiecare cuvânt. Şi dacă te mai apropii de mine o să-i cer căpitanului gărzilor mele să te ucidă! Şi-o va face!

Chipul lui Qahuar se înăspri.

— Înţeleg. Trebuie să recunosc, doamnă magistru, că sunt dezamăgit. Mă aşteptam la mai mult din partea ta.

— *Tu* te aşteptai la mai mult din partea *mea?!*

— Da. Nu mi-am imaginat că eşti soiul de femeie care face crize de nervi. Dar în mod evident m-am înşelat. Îţi amintesc că tu mi te-ai băgat în pat. Tu eşti cea care s-a furişat prin casa mea. E meschin din partea ta să mă învinovăţeşti că am anticipat asta.

„Nu ştii despre ce era vorba”, îşi zise Cithrin. „Nu ştii ce-a însemnat pentru mine. O să-mi ia banca.”

Qahuar se ridică şi puse trei monede pe masă ca plată pentru consumaţie. Lumina cădea pe pielea lui aspră, făcându-l să pară mai bătrân. Vara aceasta era cel de-al optsprezecelea solstiţiu al ei. Pentru el era al treizeci şi cincilea.

— Suntem oameni de afaceri, doamnă magistru, zise el. Îmi cer scuze că veştile au fost neplăcute pentru tine, dar nu pot să regret că o să le prezint acest acord bătrânilor clanului meu. Îţi doresc o seară mai plăcută de-acum încolo.

Împinse bancheta şi se auzi hârşâitul lemnului frecându-se de piatră şi o ocoli.

— Qahuar, spuse ea brusc.

El se opri. Cithrin îşi adună puterile. Cuvintele erau grele ca plumbul, aproape prea greu de rostit.

— Îmi pare rău că te-am trădat, spuse ea. C-am încercat să te trădez.

— Să nu-ţi pară, zise el. Ăsta-i jocul pe care-l jucăm.

Ceva mai târziu, slujnica tavernei veni să ia banii şi pocalul cu băutură lăsat de Qahuar. Cithrin îşi ridică privirea.

— Doriţi ca de obicei?

Cithrin clătină din cap. Îşi simţea tot trupul, de la gât la pântece, tare ca piatra. Îşi ridică mâna şi constată surprinsă că încă mai purta toca moale. Şi-o scoase, îşi desfăcu părul şi ridică acul de păr din argint şi lapislazuli. În penumbră, acesta părea să emane o lumină proprie. Slujnica îl privi fermecată.

— E foarte frumos, zise ea.

— Ia-l, zise Cithrin. Adu-mi cât crezi că face.

— Doamnă magistru?

— Vin tare. Bere ţărănească. Nu-mi pasă. Doar adu-mi de băut.

Geder

Marele preot – Basrahip sau poate Basrahipul, era greu de spus – se lăsă pe spătarul scaunului din piele şi fier. Îşi frecă fruntea cu degetele groase şi puternice. În jurul lor, lumânările pâlpâiau şi sfârâiau şi fumul lor umplea încăperea cu miros de grăsime arsă. Geder îşi linse buzele.

— Primul meu tutore era tralg, zise el.

Basrahip îşi strânse buzele, îl examină pe Geder şi clătină din capul lui enorm. „Nu.” Geder îşi înăbuşi încântarea şi făcu o nouă încercare.

— Am învăţat să înot în mare.

Capul masiv se clătină încet. „Nu.”

— Când eram copil am avut un câine preferat. Un ogar de vânătoare pe nume Mo.

Zâmbetul marelui preot era radios. Dinţii îi păreau nefiresc de albi. Îşi aţinti un deget gros către Geder.

— Da, zise el.

Geder bătu din palme râzând. Nu era prima demonstraţie pe care i-o făcea marele preot, dar era o sursă de uimire de fiecare dată. Indiferent care era minciuna, indiferent pe ce ton o spunea Geder, care-i era poziţia trupului sau cât de tare vorbea, bărbatul masiv ştia când minţea şi când spunea adevărul. Nu greşea niciodată.

— Şi chiar există o zeiţă care te ajută să faci asta? întrebă Geder. Pentru că n-am citit nicăieri despre ea. Se presupune că Slujitorul cel Drept a fost creat de Morade, asemenea celor treisprezece rase şi a drumurilor dragonului.

— Nu. Noi ne aflăm aici dinaintea dragonilor. Când marea plasă a fost ţesută şi stelele prinse-n ea, zeiţa era de faţă. Sinir Kushku este darul ei către cei credincioşi. Când a venit marea prăbuşire, dragonii se temeau de imensa ei putere. S-au încăierat între ei, fiecare dorindu-şi pentru sine prietenia şi protecţia lui Sinir Kushku. Marele Morade s-a prefăcut că vrea o

alianţă, dar zeiţa a ştiut când a pătruns trădarea în inima lui. Ne-a călăuzit aici, unde puteam fi în siguranţă, departe de lume şi de convulsiile ei, ca să aşteptăm vremea reîntoarcerii noastre.

— N-am citit nicăieri aşa ceva, zise Geder.

— Nu mă crezi? întrebă Basrahip cu vocea lui joasă şi blândă în care se simţea acea pulsaţie stranie ce părea să-i moduleze întotdeauna spusele.

— Ba da, ba da, zise Geder. Sunt uluit! O eră întreagă de dinaintea dragonilor? E ceva despre care n-a scris nimeni. Nu din câte am citit eu.

Dincolo de micuţa încăpere de piatră stelele scânteiau pe cer, iar luna în creştere lumina cascada de bolovani. În întuneric, Geder aproape că îşi putea imagina marele dragon de deasupra zidului templului mişcându-se, întorcând capul. Greierii verzui şi stranii de care era plin templul cântau într-un cor asurzitor. Geder îşi cuprinse genunchii cu braţele, zâmbind cu gura până la urechi.

— Nu pot să-ţi spun cât sunt de fericit c-am dat peste locul ăsta, spuse el.

— Eşti un om însemnat al unei mari naţiuni, spuse marele preot. Mă bucur că ai bătut atâta cale ca să găseşti umilul nostru templu.

Geder flutură din mână stânjenit. Îi luase o bună parte din zi ca să explice că, deşi el aparţinea nobilimii, în locul de unde venea el „prinţ” era un titlu special şi nu se folosea cu atâta uşurinţă. Îşi petrecuse o mare parte din viaţă spunându-i-se „lord” şi „stăpâne” şi, deşi însemna acelaşi lucru, formula „un om însemnat al unei mari naţiuni” îl făcea să se simtă intimidat.

Basrahip se ridică şi se întinse în timp ce în depărtare o voce lansa chemarea la rugăciunea de seară. Geder se aştepta ca Basrahip să-şi ceară scuze şi să plece în grabă pentru a-i conduce pe preoţi în săvârşirea ritualului. Dar el se opri în uşă, cu lumânările aruncându-i umbre peste chip.

— Spune-mi, lord Geder. Ce-ţi doreai cel mai mult să găseşti aici?

— Păi, voiam să văd dacă aş putea găsi munţii Sinir şi ceva material despre Slujitorul cel Drept pentru un eseu speculativ pe care-l schiţez.

— Asta îţi doreai cel mai mult?

— Da, zise Geder, asta e.

— Şi-acum c-ai găsit ce căutai, îţi va fi de ajuns?

— Desigur, zise Geder.

Bărbatul solid îl fixă cu privirea şi Geder simţi că i se înroşesc obrajii şi gâtul. Basrahip aşteptă preţ de ceea ce păru o jumătate de zi, apoi clătină din cap.

— Nu, zise el cu blândeţe. Nu, mai e ceva.

Zilele ce trecuseră de la sosirea lui Geder la templu fuseseră uimitoare, bogate şi descumpănitoare ca un vis. Preţ de două zile, de dimineaţă şi până la căderea nopţii, stătuse în marea curte aflată între templu şi zidul în care se deschidea poarta. Doisprezece preoţi în sutane de culoare deschisă, cu păr lung şi bărbi dese, stătuseră în jurul lui în timp ce el desena hărţi şi încerca să rezume secole de istorie. Adesea îi puneau întrebări la care se văzuse silit să admită că nu ştia răspunsurile. Cum fuseseră stabilite graniţele dintre Coasta de Nord şi Asterilhold? Cine îşi reclamase insulele aflate la sud de Birancour şi la vest de Lyoneia? De ce pursângii se concentrau în Anteea, cinnaii în Principatul C'Annaldé şi timzinaii în Elassae, în timp ce tralgii şi dartinaii nu aveau o ţară a lor? De ce timzinaii erau porecliţi gândaci, kurtadamii – clincănitori, iar jasurii – parale? Care erau poreclele date pursângilor şi cine-i ura?

Păreau interesaţi mai ales de timzinai. Geder se mândrise că ştie o mulţime de lucruri. Să-şi vadă limitele scoase la iveală era umilitor, dar setea bărbaţilor cu piele măslinie faţă de orice fărâmă de informaţie făcea totul suportabil. Erau fascinaţi de fiecare poveste sau anecdotă pe care le-o oferea.

Se pomeni povestindu-le şi despre el. Copilăria lui la Rivenhalm. Tatăl lui şi curtea din Camnipol. Campania din Vanai şi cum se încheiase aceasta, atacul mercenarilor asupra Camnipolului, călătoria sa prin Keshet.

Când soarele devenea prea fierbinte, preoţii aduceau un cort deschis făcut din piele întinsă pe stâlpi uriaşi de lemn, care-l adăpostea pe Geder, ridicându-se dinapoia lui ca o mână gigantică. Aduceau oale de lut largi la gură, pline cu nisip umed care păstra reci burdufurile de apă îngropate înăuntru. Geder mesteca bucăţi de carne de capră uscată, condimentată cu sare şi scorţişoară, şi vorbea până răguşea. Se opreau când soarele aluneca dincolo de piscuri, răspunzând chemării aspre ca un lătrat a rugăciunii. Servitorii lui Geder ridicaseră tabăra acolo şi

dormeau pe jos alături de el. Apoi, în a treia zi, când era sigur că îşi va pierde glasul cu totul, Basrahip – Basrahipul – se ivise şi-i făcu semn să-l urmeze. Bărbatul uriaş îl condusese pe nişte trepte din piatră şlefuite ca sticla de generaţii de picioare încălţate în sandale de piele, printr-un pasaj larg care era mai degrabă o gură de peşteră decât un coridor.

Geder se aşteptase la piatră cioplită, dar nu văzu niciun semn că pereţii ar fi fost atinşi de daltă şi ciocan. Păreau să se fi înălţat astfel, de parcă munţii ar fi ştiut că vor deveni locuinţa acestor bărbaţi. Felinare din hârtie sau pergament stăteau în alcovuri, revărsându-şi lumina pe podele şi pe tavanul boltit. În aer era un miros puternic pe care Geder nu reuşea să-l identifice, parţial bălegar şi parţial mirodenie. Căldura era înăbuşitoare. Trecuseră de serpentine şi cotituri până când culoarul se lăţi şi marele preot păşi în lături.

Marea sală era mai înaltă decât douăzeci de bărbaţi căţăraţi unii pe umerii altora. Tavanul se pierdea într-un întuneric mai profund decât noaptea. Şi, înălţându-se deasupra lor, o statuie înfăţişând un păianjen imens, acoperită cu plăci de aur şi luminată de sute de torţe. Cel puţin cincizeci de bărbaţi erau îngenuncheaţi la baza acesteia, toţi întorşi către Geder, cu braţele încrucişate pe umeri. Geder încremenise cu gura căscată. Niciun rege din lume nu s-ar fi putut făli cu un spectacol mai măreţ.

— Zeiţa, zisese Basrahip şi vocea răsunase umplând spaţiul. Stăpâna adevărului şi conducătoarea nicicând detronată a lumii. Suntem binecuvântaţi cu prezenţa ei.

Geder abia îşi dăduse seama când mâna bărbatului i se aşezase pe umăr, apăsându-l în jos cu blândeţe, dar implacabil. Când îngenunchease i se păruse cel mai firesc lucru.

După aceea, fusese condus în noile lui apartamente din interiorul templului. Multe dintre uşile şi ferestrele pe care le zărise la venire nu duceau mai departe de o singură cameră, maximum două, chiliile preoţilor fiind răsfirate pe panta muntelui. Scutierul lui Geder îi adusese un lighean pentru spălat, cărţile şi masa de campanie, şi-i aprinsese felinarul. În noaptea aceea zăcuse în beznă, învelit cu o pătură subţire de lână, cu somnul aflat parcă la distanţă de o zi de mers călare. Era prea agitat ca să doarmă. Singura lui dezamăgire era că templul nu avea bibliotecă.

În cea de-a patra dimineaţă, Basrahip venise din nou şi aşa începuse discuţia lor, care continuase în fiecare zi de atunci încoace.

— Nu înţeleg de ce vă ascundeţi?

— Chiar aşa? zise Basrahip.

Vorbeau plimbându-se pe cărarea îngustă, pavată cu cărămizi, care ducea către puţul templului.

— Slujitorul cel Drept, spuse Geder. Este un dar pe care-l aveţi cu toţii. Dacă aţi fi prezenţi în mijlocul lumii, v-aţi putea da seama ori de câte ori un negustor minte cu privire la preţuri. Sau când oamenii tăi ţi-ar fi necredincioşi. Şi viaţa la curte. Zeule, ce-aţi putea face acolo!

— Şi de aceea ne ascundem, zise Basrahip. Am văzut ce răsplată am primit ori de câte ori ne-am amestecat în treburile lumii. Foc şi sabie. Cei care nu au simţit atingerea zeiţei îşi trăiesc vieţile în minciună. Pentru ei, să ne audă vocile ar însemna ca oamenii care au fost să moară. Duşmanii zeiţei sunt mulţi şi neiertători.

Geder trase un şut unei pietricele, expediind-o înaintea lor pe cărare. Soarele îi apăsa umerii şi obrazul.

— Dar o să reveniţi în lume, zise el. Ai spus că aşteptaţi vremea când veţi reveni.

— O să revenim, zise marele preot.

Ajunseră la marginea puţului, o gaură înconjurată de pietre cu o funie legată de un par bătut alături. Când vom fi uitaţi.

— Asta se putea întâmpla oricând în ultimul secol, zise Geder, dar marele preot continuă de parcă el nici n-ar fi vorbit.

— Când rănile războiului de odinioară se vor vindeca şi vom putea umbla prin lume fără de teamă, Ea ne va trimite un semn. Ea îi va alege pe cei curaţi de cei necuraţi şi va pune capăt erei minciunilor.

Basrahip se lăsă pe vine, apucă funia şi o trase, petrecând o mână peste alta, până când se udă. Găleata fusese cândva din alamă, acum era cuprinsă de coclealã. Basrahip o înclină către buze şi bău, cu firişoare de apă scurgându-i-se din colţurile gurii. Alături de el, Geder se foi stânjenit. Marele preot lăsă găleata şi-şi şterse gura cu dosul palmei.

— Eşti tulburat, Excelenţă?

— Eu… Nu, nu-i nimic.

Zâmbetul celuilalt era larg, calm. Ochii întunecaţi îl priveau cercetător.

— Ascultă-mă, lord Palliako! Ascultă-mi vocea! Poţi să ai încredere în mine!

— Eu doar… Pot să iau şi eu o gură de apă?

Basrahip înălţă găleata către el. Geder o luă cu ambele mâini şi bău încet. Apa era rece şi avea gust de piatră şi de metal. Dădu găleata îndărăt şi Basrahip o ţinu o clipă deasupra beznei, apoi îi dădu drumul. Funia şerpui pe măsură ce găleata cădea tot mai repede. Plescăitul fu mai sonor decât se aşteptase Geder.

— Poţi să ai încredere în mine, zise marele preot.

— Ştiu, spuse Geder.

— Mie poţi să-mi spui. N-o să se întâmple nimic rău dacă-mi spui.

— Ce să-ţi spun? Nu-s sigur că înţeleg ce vrei.

— Ba da, înţelegi, zise bărbatul, pornind înapoi către templu.

Geder alergă ca să ţină pasul cu el.

— De ce ai venit să cauţi Sinir Kushku? Ce te-a atras până aici?

— Adică…

— De-a lungul secolelor ne-au mai găsit şi alţii. Au dat peste noi din întâmplare. Dar tu ai venit să ne cauţi. Ce te-a condus încoace?

Doi dintre preoţii mai tineri trecură pe lângă ei, îndreptându-se către fântână. Geder îşi trosni degetele încruntându-se. Încercă să-şi aducă aminte ce anume declanşase totul. Când auzise prima oară legenda? Dar probabil că asta nu prea conta.

— Oriîncotro mă întorc, zise el lăsând cuvintele să-i iasă rar printre buze, mi se pare că dau numai de minciuni. Nu ştiu cine-mi este cu adevărat prieten. Nu ştiu cine mi-a oferit Vanaiul. Sau cine din Camnipol îmi vrea moartea. La curte totul pare un joc şi eu sunt singurul care nu-i ştie regulile.

— Nu eşti un înşelător.

— Ba da. Sunt. Am fost. Am minţit şi am ascuns lucruri. Ştiu cât de uşor este.

Basrahip se opri şi se rezemă de un bolovan. Chipul lui lat era impasibil. Aproape seren. Geder îşi încrucişă braţele. Simţi mânia deşteptându-i-se în piept.

— Am fost o piesă în jocurile altora, spuse Geder. Toată viaţa

mea am fost cel pe care-l păcăleau să se aşeze pe scândurile tăiate de deasupra căcăstorii. Am fost cel de care se râdea. Mi-au ars cartea. Alan Klin mi-a ars cartea!

— Asta te-a adus aici?

— Da. Nu. Vreau să spun că în copilărie născoceam poveşti inspirate din vechile istorii. Conduceam armate într-o bătălie considerată ca pierdută dinainte şi câştigam. Sau o salvam pe regină. Sau mă duceam în lumea de dincolo şi-mi smulgeam mama din ghearele morţii. Dar de fiecare dată când am luat contact cu lumea, lumea m-a dezamăgit. Ştii ce-nseamnă asta?

— Ştiu, zise marele preot. N-ai venit aici ca să scrii un eseu, lord Geder. Ai venit să ne găseşti. Să mă găseşti.

Geder îşi simţi gura arcuindu-se într-o grimasă sumbră, dură.

— Da, zise el. Pentru că vreau să ştiu adevărul. Pentru că m-am săturat până peste cap să-mi dau cu presupusul. Toate minciunile şi înşelătoriile şi jocurile pe care le joacă toţi cei din jurul meu? Vreau să fiu acela care le poate tăia din rădăcină şi poate afla adevărul. Şi atunci am auzit despre sfârşitul îndoielilor.

— Ar fi de ajuns doar să ştii? Ţi-ar aduce asta pacea?

— Da, zise Geder.

Basrahip tăcu, ascultând. O muscă bâzâi în jurul lor, ateriză pe capul bărbatului uriaş ca să-i soarbă sudoarea şi îşi luă zborul.

— Nu ţi-ar aduce-o, zise Basrahip îndreptându-şi poziţia. Nu asta vrei. Dar eşti pe-aproape, lord Geder. Mult mai aproape.

— I-am auzit vorbind, şopti unul dintre servitori. Vor să ne omoare în somn.

Geder stătea în întunericul chiliei sale. Şoaptele ar fi trebuit să fie destul de scăzute ca să nu le audă. Dacă ar fi fost în pat, nici nu le-ar fi auzit. Dar se dăduse jos, păşind în tăcere pe podea. Stătea cu spatele lipit de peretele de lângă ieşire, iar servitorii se aflau la nici doi metri distanţă.

— Nu mai vorbi prostii, zise scutierul său. Te sperii singur, asta faci.

— Ba nu, zise prima voce, mai ascuţită şi mai încordată decât până atunci. Crezi că vor ca lumea să ştie unde sunt?

Crezi că stau aici, în curul pământului, pentru că-şi doresc companie?

O a treia voce spuse ceva, dar Geder nu reuşi să distingă cuvintele.

— Şi n-au decât, zise cea dintâi voce. Din câte-am auzit, a dat foc Vanaiului numai aşa, fiindcă putea, şi-a râs tot timpul.

— Mai vorbeşte tu aşa despre Excelenţa Sa şi nu maimuţeleastea de deşert în sutane preoţeşti o să te omoare, auzi vocea scutierului său. Prefer să mă lupt cu o sută de zei falşi decât să-l mânii pe el.

Geder îşi strânse mai tare braţele în jurul genunchilor. Se aştepta să se simtă rănit, dar durerea nu venea. Şi nici mânia. Se ridică şi începu să meargă prin cameră fără să facă vreo încercare de a păstra liniştea. Auzi servitorii amuţind de cealaltă parte a uşii, dar nu se sinchisi de ei. Îşi găsi tunica şi o pereche de pantaloni şi se îmbrăcă pe întuneric. Nu se deranjă să lege toate şireturile. Bunul-simţ era respectat şi asta era de-ajuns. Basrahip n-avea să se supere.

Când ieşi în întunericul presărat cu stele, servitorii săi se prefăceau că dorm. Păşi peste ei şi porni pe cărarea îngustă de pe coasta muntelui. Praful îi răcorea picioarele, iar stânca muşca din ele. În prima chilie la care ajunse dormea un călugăr şi îl scutură până îl trezi.

— Du-mă la Basrahip, zise el.

Marele preot dormea mai în interiorul templului. Camerele lui erau întunecoase, iar patul în care dormea abia dacă-l cuprindea. Călugărul care-l adusese pe Geder lăsă lumânarea şi ieşi de-a-ndărătelea din cameră, cu o plecăciune. Basrahip se ridică în capul oaselor, cu un picior sub el. Părea perfect treaz. Geder îşi drese glasul.

— M-am gândit. La ceea ce m-ai întrebat. Vreau să fiu stăpânul curţii regale. Vreau ca oamenii care s-au folosit de mine să sufere, zise el. Vreau să-mi implore mila. Îi vreau umiliţi în văzul lumii, să fie arătaţi cu degetul, să se râdă de ei şi să fie compătimiţi.

Marele preot nu se clinti, dar un zâmbet i se întinse alene pe chip. Ridică un deget uriaş şi-l aţinti spre Geder.

— Da! Da, asta vrei! Şi răspunde-mi, prietene! Frate al meu! O să-ţi fie asta de ajuns?

— Pentru început, da.

Marele preot îşi dădu capul pe spate şi scoase un hohot de râs bubuitor. Zâmbi şi dinţii îi scânteiară albi ca fildeşul în lumina

lumânării. Se ridică, înfăşurându-se în pătură, şi Geder se pomeni zâmbind la rândul lui. Spunând cuvintele şi văzându-se înţeles se simţea ca şi cum i s-ar fi ridicat o greutate de pe piept.

— Am sperat, lord Geder, zise marele preot. Din clipa când te-am văzut pe tine – un om ilustru dintr-un mare regat – am sperat că momentul a sosit. Că tu vei fi semnul trimis de zeiţă. Şi chiar eşti. Frate Geder, tu eşti acela! Ţi-ai găsit adevărul şi-l vei onora, iar eu voi face la fel.

— Să-l onorez?

— Camnipol. Marele oraş din inima imperiului tău. Închină-i Ei un templu acolo, primul templu dintr-o nouă eră fără minciuni şi îndoială. Voi veni şi eu cu tine şi prin mine…

Bărbatul masiv întinse mâinile, cu palmele în sus. Lumânarea de pe podea dădea impresia că-i oferă întunericul în căuşul palmelor. Geder nu-şi putu reţine zâmbetul. Se simţea uşor şi lipsit de complicaţii, plin de viaţă cum nu mai fusese de când scosese pumni de diamante dintr-o ladă îngheţată, cu jumătate de an în urmă.

— Prin mine, zise marele preot, Ea îţi va da ceea ce vrei.

Clara Annalise Kalliam,
Baroană De Osterling Fells

— Doamnă, rosti uşierul sclav tralg, înclinându-se.

— Bună dimineaţa, Andrash, zise Clara întinzându-se ca să-şi alunge junghiurile din spate. Nici nu ştiu cum să-ţi spun ce plăcut este să fii din nou în oraş. Îmi place la conac, sincer îmi place, dar pur şi simplu n-a fost construit să facă faţă soarelui verii. Vincen o să… Ţi-l aminteşti pe Vincen, nu? O să se ocupe de bagaje dacă găseşti pe cineva care să-l ajute.

— Da, doamnă. Cred că fiii dumneavoastră sunt în grădina de vară.

— Fiii?

— Căpitanul Barriath a ajuns acum câteva zile, zise sclavul.

— Jorey şi Barriath sub acelaşi acoperiş! Ei, nu cred c-a fost prea plăcut.

Sclavul uşier zâmbi.

— Este o plăcere să vă avem înapoi aici, doamnă.

Clara îl bătu pe bătrân pe braţ şi abandonă căldura scuarului

în favoarea penumbrei şi răcorii palatului. Observă de îndată delăsarea produsă de absenţa ei. Florile puse în vazele din hol erau ofilite. Podeaua era acoperită cu un strat de praf adus înăuntru de vânt, care nu fusese încă spălat. Aerul era încărcat şi înăbuşitor, ca de fiecare dată când ferestrele stăteau închise mai multe zile în şir. Jorey fusese prea îngăduitor cu personalul casei. Sau, dacă nu, devenea la fel de neatent ca dragul de taică-su. În ambele cazuri, ceva trebuia făcut.

Auzi vocile băieţilor înainte să ajungă în grădină. A lui Jorey era mai înaltă, mai ascuţită, mai exigentă. Barriath avea tendinţa să scuipe argumentele de parcă ar fi avut un gust neplăcut. Încă de când începuse Jorey să vorbească, cei doi fuseseră ca apa şi focul, deşi îşi erau foarte devotaţi unul altuia. Clara avusese o relaţie asemănătoare cu propria ei soră. „Nimeni nu-i poate face rău în afară de mine, iar eu o pot distruge.” Iubirea avea adesea acest chip.

În capătul treptelor grădinii de vară, se opri.

— Pentru că e simplist, de aia, zicea Jorey. Se petrec o mie de lucruri în acelaşi timp şi toate au legătură între ele. Acum că n-o să mai existe un consiliu al fermierilor, va urma o nouă revoltă a grânarilor? Dacă în Coasta de Nord stă într-adevăr să izbucnească un nou război de succesiune, asta va distrage atenţia Asterilholdului dinspre noi? Noile proiecte navale ale Hallskarului vor însemna înteţirea pirateriei în Estinport şi mai puţină piraterie în Tauendak? Nu poţi să iei toate astea şi să le reduci la un singur lucru. Lumea e mai complexă de atât.

— Există mai puţine alegeri decât crezi tu, frăţioare, spuse Barriath. N-o să găseşti pe nimeni care să nu vrea consiliul fermierilor, dar să susţină Asterilholdul. Dac-o vrei pe una, trebuie s-o iei şi pe cealaltă. Nicio familie care interzice amestecul de rase nu va accepta în acelaşi timp să facă afaceri în Borja. Regele nu-i un sculptor cu un bloc nou de piatră, capabil să-l transforme în ce vrea el. Este ca un om care a intrat în atelierul unui sculptor şi alege dintre statuile care-s deja acolo.

— Şi crezi că prinţul este singura cale prin care regele poate arăta pe cine favorizează?

— Singura care contează, zise Barriath. Dacă Maiestatea Sa i-ar oferi lui Daskellin toate favorurile şi recompensele posibile, dar l-ar trimite pe Aster să fie pupilul lui Maas, tot ar da semn

că, pe termen lung, regatul va fi modelat de viziunea lui Maas. De aia Issandrian…

— Dar dacă regele…

Cele două voci se împletiră, fără ca vreunul dintre ei să-l asculte pe celălalt, iar iţele argumentelor se încurcară într-un nod neplăcut. Clara intră în grădină şi-şi puse mâinile în şolduri, prefăcându-se supărată.

— Dacă aşa vă întâmpinaţi voi mama, ar fi trebuit să vă trimit să fiţi pupili la o familie de lupi!

Fiii ei zâmbiră şi veniră amândoi s-o îmbrăţişeze. Erau bărbaţi de-acum, cu braţe puternice, mirosind a mosc şi a ulei de păr. I se părea că abia săptămâna trecută încă îi mai putea ridica în braţe. Cei doi se porniră din nou, vorbind unul peste altul, numai că acum, în locul politicilor de la curte, învălmăşeala de vorbe părea să se concentreze în jurul ei şi al motivelor prezenţei ei aici. Clara le zâmbi amândurora şi coborî printre verdeaţa bogată şi florile palide ale grădinii de vară. Fântâna cel puţin fusese păstrată în funcţiune şi apa şiroia pe trupul unei statui de bronz înfăţişând o cinnaie visătoare, dar cam sumar îmbrăcată. Clara se aşeză pe buza fântânii şi îşi scoase tunica.

— Tatăl vostru, bietul de el, îşi roade unghiile acasă şi, de dragul lui şi al meu, m-am întors ca să menţin o aparenţă de normalitate. Gâlceava asta idioată m-a costat cea mai mare parte a anotimpului şi pur şi simplu trebuie s-o văd pe draga de Phelia.

Jorey se rezemă de un zid acoperit cu iederă. Încruntat şi cu braţele încrucişate, era leit taică-su. Barriath se aşeză lângă ea râzând.

— Mi-a fost dor de tine. Nicio altă femeie nu s-ar referi la primul conflict armat de pe străzile Camnipolului de cinci generaţii încoace numindu-l gâlceavă idioată.

— Îmi pare mai rău ca oricui de ceea ce i s-a întâmplat bietului lord Faskellin, zise Clara cu asprime. Dar zi şi tu dacă e altceva decât o idioţenie!

— Pace, mamă! Pace! spuse Barriath. Ai dreptate, fireşte. Numai că nimeni altcineva n-o zice chiar aşa.

— Ei bine, nu-nţeleg de ce nu, spuse Clara.

— Tata ştie că o să mergi în vizită la Maas? o întrebă Jorey.

— Ştie, şi înainte să începi, află că o să fiu păzită tot timpul, aşa că nu te mai deranja cu poveştile alea de speriat copiii

despre lordul Maas şi toate lucrurile îngrozitoare pe care mi le-ar putea face.

Cei doi fii ai ei schimbară o privire.

— Mamă, începu Jorey, dar ea îi tăie vorba cu o fluturare de mână.

Se întoarse demonstrativ către fiul ei mai mare.

— Presupun că ţi-ai luat o permisie din cadrul flotei, Barriath dragule. Ce mai fac bietul lord Skestinin şi scorpia aia vopsită pe care a avut proasta inspiraţie s-o ia de nevastă?

Străzile oraşului erau aglomerate. Roţile căruţelor duruiau pe caldarâm. În piaţă, măcelarii şi brutarii îşi vindeau marfa. Delincvenţii mărunţi curăţau rahatul de pe alei şi de pe pavaj, păziţi de spadasini ce purtau culorile regelui, dar nu şi livreaua acestuia. Pe cireşele verzi din pomii care mărgineau străzile, se întrevedeau primele nuanţe de roşu. Muncitori atârnau în gol deasupra Diviziunii, reparând şi întreţinând chiar podurile de care erau suspendaţi. Nu crezuse că era posibil ca un oraş să arate, să sune şi să miroasă ca în vremurile lui bune şi totuşi să se încovoaie sub povara fricii. Se înşelase.

Frica se vedea în mici amănunte: negustori care râdeau prea repede, certuri cu privire la întâietatea pe drum şi expresiile împietrite pe care le aveau toţi locuitorii oraşului când credeau că nu-i vede nimeni. Chiar şi caii, cu ochii mari şi umezi uşor măriţi şi cu mersul nervos, păreau să fi simţit ceva.

Preferase să ia o lectică deschisă în părţi, cu patru purtători şi cu Vincen Coe mergând alături. Bietul om păţise ceva la ochi chiar înainte de plecarea din Osterling Fells şi vânătaia îşi întindea nuanţele verzui şi gălbui pe tot obrazul. Purta o armură din piele cu ţinte de oţel şi era înarmat cu spadă şi pumnal. Era mai mult decât purta de obicei un vânător şi, laolaltă cu vânătaia sa recentă, armele îi dădeau aerul unui tâlhar.

Locuinţa lui Feldin Maas avea o curte comună cu casa lui Issandrian. Ambele porţi aveau aceleaşi ornamente vulgare de fier, iar clădirile erau vopsite şi decorate cu o asemenea extravaganţă de parcă le-ar fi proiectat un cofetar nebun. Curtin Issandrian, fireşte, era exilat la fel ca bietul ei Dawson şi îşi luase cu el toată familia şi servitorii. Unchiul ei Mylus primise o lovitură la cap când era tânăr şi îşi petrecuse viaţa cu o jumătate de chip inertă şi pustie. Piaţa asta îi reamintea Clarei

de el, numai acţiune şi agitaţie în stânga şi pustietate moartă în dreapta.

Phelia stătea în capul scărilor de la intrare. Purta o rochie de catifea violetă cu fir de argint la mâneci şi guler. Ar fi trebuit să fie frumoasă îmbrăcată aşa. Clara îi înmână şalul valetului şi urcă spre Phelia. Verişoara ei îi luă mâinile într-ale ei, zâmbind crispat.

— O, Clara, zise Phelia. Nu pot să-ţi spun cât mi-ai lipsit! A fost un an groaznic! Intră, te rog!

Clara înclină din cap către sclavul de la uşă. Nu era femeia dartinae pe care se obişnuise s-o vadă, ci un jasuru cu un aer sever care nu-i răspunse la salut. Pătrunse în răcoarea relativă a holului de la intrare al casei lui Maas.

— Hei! Tu! Opreşte-te!

Clara se răsuci, surprinsă să fie interpelată într-o manieră atât de brutală, numai pentru a descoperi că ordinul îl viza pe Vincen Coe. Jasurul se ridicase în picioare, proptindu-şi palma pe pieptul lui Vincen. Încremenirea vânătorului era nefirească.

— E cu mine, zise Clara.

— Nimeni nu poate intra înarmat, mârâi sclavul uşier.

— Poţi să mă aştepţi aici, Vincen.

— Cu tot respectul, doamnă, dar nu, zise vânătorul fără să-şi ia privirea de la jasuru.

Clara îşi duse o mână la obraz. Phelia pălise, cu mâinile agitându-i-se ca nişte păsări.

— Lasă-ţi armele atunci, spuse Clara, adresându-i-se apoi verişoarei sale: Presupun că ne putem baza pe legile ospitalităţii.

— Sigur, zise Phelia. Da, sigur. Sigur că puteţi.

Pentru o clipă, Vincen Coe nu scoase o vorbă. Clara se văzu silită să admită că Phelia ar fi fost mai convingătoare dacă n-ar fi zis-o de trei ori. Vincen duse mâinile la centură, îi desfăcu catarama şi i-o înmână sclavului uşier, cu spada şi pumnalul în teacă. Jasurul le luă şi-i făcu semn să treacă.

— Cred că ai slăbit de când te-am văzut ultima dată, zise Clara mergând alături de Phelia. Te simţi bine?

Zâmbetul celeilalte era atât de fragil că ameninţa să se spargă.

— A fost atât de greu! De când regele i-a exilat pe Curtin şi pe Alan. Şi pe voi, fireşte. Ei, de-atunci a fost groaznic. Feldin abia

de mai doarme. Aş vrea să nu se fi întâmplat toate astea.

— Bărbaţii, zise Clara bătând-o pe Phelia pe braţ.

Femeia se feri, apoi, realizând că nu avea motiv, se lăsă atinsă.

— Dawson mai că şi-a ieşit din minţi. Serios, ai crede că vine sfârşitul lumii, aşa întoarce pe dos fiecare mică bârfă.

— Îl iubesc pe rege şi Zeul ştie că sunt credincioasă tronului, spuse Phelia, dar Simeon a gestionat atât de prost situaţia, nu-i aşa? O încăierare scapă de sub control şi el trimite oamenii în exil? Asta nu face decât să le dea tuturor sentimentul că se petrece ceva îngrozitor. Şi n-ar trebui să se întâmple aşa.

Se întoarse şi începu să urce o scară largă din piatră neagră, bine lustruită. Clara o urmă. Dinspre capătul holului pe care-l lăsau în urmă auzi voci de bărbat certându-se, dar nu reuşi să le desluşească spusele. Unul dintre glasuri era al lui Feldin Maas, dar, deşi celălalt îi suna familiar, nu reuşea să-şi dea seama cui îi aparţinea. Prinse privirea lui Vincen Coe şi-i făcu semn în direcţia holului.

„Du-te şi află ce poţi.”

El scutură scurt din cap. „Nu.”

Clara ridică din sprâncene, dar ajunseseră deja pe palier. Phelia îi conduse în salonul larg de primire.

— Poţi să aştepţi aici, zise Clara în uşă.

— Cum doriţi, stăpână, zise Vincen Coe şi se plasă cu spatele la perete, ca un paznic la post, fără să dea nici cel mai vag semn că ar fi avut de gând să coboare scările şi să investigheze. Era pur şi simplu frustrant.

Faţă de ultima dată când o văzuse Clara, încăperea fusese redecorată în nuanţe de roşu şi auriu, dar încă mai avea divanul jos de lângă fereastră care-i plăcea ei. Şi, ca o gazdă bună, Phelia pusese să-i fie pregătită o pipă. Clara luă pipa din os şi abanos şi îndesă în ea puţin tutun.

— Nu ştiu ce să mai fac, spuse Phelia aşezându-se pe divan, aplecată în faţă, cu mâinile între genunchi, ca un copil. Îmi spun că lucrurile nu-s chiar teribil de rele, dar pe urmă mă trezesc noaptea pe întuneric şi nu mai pot adormi. Feldin nu-i niciodată lângă mine. Vine la culcare odată cu mine, dar imediat ce adorm se întoarce din nou la scrisorile şi întâlnirile lui.

— Sunt vremuri grele, zise Clara.

Aprinse pipa cu o lumânare subţire, argintie, plasată alături

special pentru asta, şi trase fumul în piept.

— Ştii, Curtin urma să-l ia pe prinţ ca pupil. Dar acum că a plecat, toată lumea se luptă pentru poziţia asta. Cred… cred că Feldin s-ar putea să fie cel desemnat. S-ar putea să ajut la creşterea unui prinţ, chicoti Phelia. Mă vezi pe mine crescând un prinţ?

— Aster e doar un băiat, zise Clara. Eu am avut trei. Pe băieţi nu atât îi creşti, cât încerci să fereşti obiectele fragile din calea lor.

— Nici bărbaţii nu-s mai breji, spuse Phelia. Niciodată nu se gândesc ce s-ar putea sfărâma.

Clara trase din muştiucul pipei şi, înainte să vorbească, eliberă un nor de fum dulceag, cenuşiu.

— Asta-i problema, nu-i aşa? Avem o problemă şi s-a întins de la curtea noastră până în Coasta de Nord şi Asterilhold. Cel mai probabil Sarakalul şi Hallskarul o să prindă şi ele de veste.

— Ştiu.

— Ei bine, draga mea, zise Clara păstrând un ton degajat, cum s-o rezolvăm?

— Nu ştiu de ce e atât de important. Au fost secole când Asterilholdul, Anteea şi Coasta de Nord se supuneau cu toate unui Mare Rege[6]. Toate familiile sunt căsătorite între ele. Practic suntem deja un singur regat. Dacă stai să te gândeşti.

— Asta e foarte adevărat, spuse Clara aşezându-se lângă verişoara ei.

Phelia îşi pigulea rochia cu degetele, culegând aţe şi scame care nu erau acolo.

— Nu ştiu de ce trebuie să se agite toată lumea cu privire la trupe şi săbii şi arcuri. Doar nimeni nu vrea asta cu adevărat, nu-i aşa? Ce ar câştiga cineva dintr-un război? Nu-i ca şi cum n-am fi deja un singur regat.

— Da, dar atâta timp cât există un tron în Camnipol şi altul în Kaltfel, o să-şi fluture săbiile unul spre altul, zise Clara. Asta şi fac, nu-i aşa?

Phelia tresări. Ochii îi erau mai mari decât ar fi fost cazul şi-şi încleştă mâinile pe genunchi până când îi fugi sângele din

[6] Titulatură acordată unui suveran care îşi exercită conducerea şi primeşte tribut de la alte regate independente, fiecare cu propriul rege, dar subordonate lui (diferind prin aceasta de un împărat, care este unicul conducător al unui imperiu).

încheieturi. Ei bine, asta chiar era interesant. Clara îşi drese vocea şi continuă, prefăcându-se că nu observase.

— Problema e cum să le oferi tuturor o cale de a-şi păstra onoarea intactă fără să le ceri prea mult. Ştiu că Dawson n-o să devină rezonabil decât dacă găsim noi două o cale care să nu presupună să-şi plece capul. Cred că şi Feldin al tău e cam la fel.

— Dar el a câştigat. Feldin simte că a câştigat, iar dacă prinţul chiar va veni să locuiască la noi…

Clara aşteptă.

— Ştii că-l admir pe Dawson, zise Phelia. A fost întotdeauna atât de ferm. Chiar şi când s-a purtat urât cu Feldin, a fost mai degrabă din pricina faptului că Dawson trăieşte de parcă lumea ar fi clădită pe principiile lui. Nu m-am gândit c-a făcut-o din mânie sau din ciudă.

— Ei, n-aş merge până la a spune că dragul meu soţ este un om care n-a cunoscut ciuda, dar înţeleg ce vrei să zici.

Phelia chicoti nervos. Îşi ţinea umerii plecaţi, ca un om care se aşteaptă să primească o lovitură.

— Ai auzit că Rania Hiren e însărcinată? întrebă ea.

Clara se gândi şi, într-o clipă, decise să-şi lase verişoara să schimbe subiectul.

— Nu! Din nou? A câta oară?

— A opta dacă numeri numai copii născuţi vii. Au mai fost şi trei născuţi morţi.

— Mă mir ce curaj are, zise Clara. Şi soţul ei trebuie să fie om de oarece calitate. Rania, draga de ea, este cea mai dulce făptură din lume, dar după ce i-a avut pe gemeni a început să cam semene cu o măturică. Nu e vina ei, firește. Aşa-i pielea ei.

— Dar şi eu am acelaşi fel de piele, zise Phelia. Mi-e groază să mă gândesc cum o să arăt după ce-o să am primul copil.

— Eşti tânără, draga mea. Sunt sigură că o să reuşeşti să-ţi recapeţi silueta. Crezi că e foarte nepoliticos din partea mea să te întreb cum merg lucrurile în privinţa asta?

Phelia roşi, dar se şi relaxă. Bârfele de alcov şi problemele femeieşti or fi fost nedelicate, dar erau subiecte mai sigure decât politica şi zvonurile despre război. În următoarea oră, Clara avu grijă să nu discute despre ceva anume, lăsându-i întotdeauna ocazii Pheliei să revină la subiectul soţilor lor şi al ameninţării care plutea deasupra oraşului ca fumul unui foc. Phelia nu profită de niciuna dintre oportunităţile oferite. Faptul

în sine era grăitor.

Când veni momentul să plece, Clara îl găsi pe Vincen Coe exact acolo unde-l lăsase, încruntându-se în gol. În timp ce coborau scările, Phelia o luă pe Clara de braţ, rezemându-se de ea la fiecare pas. Vizita părea s-o fi calmat la fel de mult pe cât o neliniştise pe Clara. La ieşire, Vincen îşi recuperă armele de la jasuru, în timp ce Clara o îmbrăţişa pe Phelia de rămas-bun. Servitorii aduseră lectica şi Clara îşi luă şalul de la valet. Abia când ieşi din curte tutunul i se termină şi Clara realiză că luase din greşeală pipa Pheliei. O curăţă ciocănind-o de peretele opus lui Vincen, ca să împiedice cenuşa să se împrăştie pe el.

— Presupun c-ai tras cu urechea, nu? zise ea suficient de tare pentru ca vocea să i se audă cu tot zgomotul străzii.

— Nicidecum, doamnă.

— Te rog frumos, Vincen, spuse ea. Nu-s proastă! Cât ai auzit?

După câteva clipe, vânătorul ridică din umeri.

— Aproape tot, doamnă. A vorbit puţin mai încet când a discutat despre problemele ei de fertilitate şi domnia voastră aţi râs la comentariile despre amanta lordului Sonnen.

— Deci ai auzit prima parte. Despre soţul meu şi al ei?

— Da.

— De ce crezi că-şi bate ea capul cu faptul că Asterilholdul şi Anteea au o istorie comună? Fiind „practic un singur regat”?

— Dacă e să-mi dau cu presupusul, doamnă, cred că se aşteaptă ca ele să devină din nou astfel.

O privi şi expresia lui – prudentă, calmă, sumbră – îi spuse că erau de aceeaşi părere. Indiferent de arborii genealogici sau de căsătorii, precedente şi politici, Anteea şi Asterilholdul nu s-ar fi putut uni niciodată cât timp trăiau Simeon şi Aster. Şi Phelia, fără să vrea s-o spună, credea că unificarea era posibilă. Probabilă chiar. Iar Aster ar fi urmat să trăiască sub acoperişul ei.

Concluzia inevitabilă era că Feldin Maas şi susţinătorii lui străini intenţionau să-l ucidă pe prinţul Aster.

— Ei bine, zise Clara, s-a zis cu încheierea păcii.

Vântul zgâlţâia obloanele şi şuiera la ferestre. Soarele dimineţii era prea strălucitor. Prin simpla ei existenţă, lumea o făcea pe Cithrin să vrea să vomite. Se rostogoli pe spate, apăsându-şi mâna pe gât. Nu voia să se ridice şi în mod sigur nu avea de gând să se ducă în Piaţa Mare. Numai efortul în sine ar fi ucis-o.

Undeva în mintea ei exista o nelinişte vagă, un motiv pentru care dacă rămânea aici ar fi fost o problemă. Trebuia să se ducă la cafenea pentru că…

Pentru că…

Cithrin rosti o înjurătură, apoi, fără să-şi deschidă ochii, o repetă lent, pronunţând distinct fiecare sunet. Trebuia să-l întâlnească pe reprezentantul breslei tăbăcarilor şi să discute despre asigurarea mărfii când navele aveau să plece din nou în larg. Nu mai era mult. Câteva zile poate. Nu mai mult de două săptămâni. Apoi de trei ori blestematele alea de nave aveau să iasă în larg, călătorind în susul coastei cât timp vremea încă mai ţinea cu ele. Aveau să oprească în porturile din nord, făcând ce negoţ puteau, apoi să se pună la adăpost pentru iarnă, aşteptând ca navele din Syramysul Îndepărtat să ajungă pe marea insulă Narinisle şi să o ia de la capăt cu tot balamucul. Şi tot aşa până la sfârşitul lumii, fie că Cithrin se dădea sau nu jos din pat.

Se ridică. În jur, dezordinea domnea în încăperi. Sticle şi burdufuri goale de vin umpleau podeaua. O altă pală de vânt se izbi de ferestre şi simţi aerul năvălind înăuntru şi apoi ieşind. Îi era greaţă. Se ridică încet în picioare şi traversă camera în căutarea unei rochii care să nu miroasă a transpiraţie. Se pare că în timpul nopţii se împiedicase de oala de noapte, căci o baltă de urină rece păta podelele. Singurele haine care nu păreau murdare erau pantalonii şi cămaşa aspră pe care le purtase când fusese Tag căruţaşul. Destul de bune pentru ce-avea de făcut. Încă mai avea vreo şase monede în pungă şi le îndesă în buzunarele lui Tag.

Când coborî scările se simţea deja mai umană. Ieşi în stradă pentru o clipă, revenind în clădirea băncii, de data asta pe uşa din faţă.

— Gândacule, zise ea şi timzinaiul cel mititel sări în poziţie de

drepţi.

— Doamnă magistru Cithrin, zise el. Căpitanul Wester şi Yardem au plecat adineauri să ia banii de la berăria de la nordul zidului şi de la cei doi măcelari din cartierul sărat. Barth şi Corisen Mout sunt cu ei. Enen doarme în spate pentru că a fost de pază noaptea trecută, iar Ahariel o să cumpere nişte cârnaţi şi-o să se întoarcă.

— Vreau să duci un mesaj, zise Cithrin. Du-te la cafenea şi anunţă-i pe omul din breasla tăbăcarilor că n-o să pot să vin. Zi-i că nu mă simt bine.

Pleoapele nictitante ale băiatului clipiră cu nervozitate.

— Căpitanul Wester a spus că trebuie să stau aici, spuse Gândacul. Enen doarme şi voia pe cineva treaz în caz că…

— O să stau eu aici, jos, până se întoarce careva, spuse Cithrin. Chiar dacă mă simt ca şi când aş fi pe moarte, tot pot să dau alarma dacă-i nevoie.

Gândacul încă o mai privea nesigur. Cithrin simţi un junghi de enervare.

— Eu îl plătesc pe Wester, zise ea. Şi dacă e s-o luăm pe-aşa, tot eu te plătesc şi pe tine. Acum du-te!

— D-da, doamnă magistru.

Băiatul ţâşni în stradă. Cithrin stătu o clipă în uşă, urmărindu-l cum aleargă. Departe în josul străzii, băiatul ocoli o căruţă plină cu peşte proaspăt, dădu colţul şi dispăru. Cithrin numără încet până la doisprezece, dându-i timp să reapară. Când el nu se ivi, ieşi în stradă şi închise uşa după ea. Vântul îi bătea în faţă, ridicând în aer praf şi fân, dar ea ţinu ochii mijiţi tot drumul până la tavernă.

— Bună dimineaţa, doamnă magistru, zise crâşmarul în timp ce ochii ei se obişnuiau cu întunericul. V-aţi întors deja?

— Se pare că da, spuse Cithrin pescuind arginţii din buzunar. O să cumpăr ce poţi să-mi dai de banii ăştia.

Crâşmarul luă monedele şi le jucă în palmă calculându-le greutatea.

— Băieţii dumneavoastră chiar că ştiu cum să dea gata vinul, zise el.

— Nu-l beau ei, spuse Cithrin zâmbind cu gura până la urechi. E tot pentru mine.

Bărbatul râse. Ăsta era un nou tip de minciună, pe care tocmai îl descoperise: să spună adevărul gol-goluţ şi să-i lase pe

cei din jur să-l ia drept glumă. „Nu-l beau ei. E tot pentru mine. La iarnă o să fiu cel mai probabil pe străzi. Nimic din ce fac nu contează.”

El reveni aducând două sticle întunecate pline cu vin şi un mic butoiaş de bere. Cithrin vârî butoiaşul sub braţ, luă câte o sticlă în fiecare mână şi aşteptă ca el să-i deschidă uşa. Acum vântul îi bătea din spate, împingând-o de parcă ar fi vrut s-o facă să se întoarcă acasă. Cerul de deasupra ei era albastru, cu o peliculă de nori albi, dar mirosea a ploaie. Toamna din Porte Oliva avea faima de a fi neprietenoasă, iar vara îşi trăia ultimele zile. Câte o mică înnorare când şi când nu părea un motiv de nemulţumire.

Nu se întoarse în încăperile principale, ci se îndreptă către uşa ei. Cu butoiaşul sub braţ, urcatul scării se dovedi o manevră complicată. În capul scărilor, îşi lovi cotul de muchia peretelui. Impactul îi făcu degetele să amorţească, dar nu scăpă sticla.

Uitase de băltoaca de urină, dar acum se simţea suficient de bine ca să deschidă fereastra şi să verse conţinutul oalei de noapte în aleea de dedesubt. Şterse restul cu o cămaşă murdară, apoi o aruncă şi pe aceea pe fereastră. Mâncase nişte cârnaţi plini de grăsime şi un colţ de pâine cu o zi mai-nainte. Ştia că ar fi trebuit să-i fie foame, dar nu-i era. Îşi scoase cizmele de căruţaş, desfăcu cea dintâi sticlă de vin şi se lungi pe pat, cu capul sprijinit de tăblie.

Vinul era mai dulce decât se obişnuise ea, dar îl simţea făcându-şi efectul. Stomacul i se revoltă un moment, zvârcolindu-se ca un peşte aruncat pe foc, aşa că încetini, luând numai înghiţituri mici, până când se calmă. Capul îi pulsa, anunţând începutul unei migrene. Vântul se opri, lăsând-o să stea în tăcere. Auzi de dedesubt vocile celor doi paznici kurtadami.

Femeia, Enen, râse. Calmul şi căldura se strecurau în sângele lui Cithrin. Mai luă o înghiţitură lungă, direct din sticlă, apoi puse vinul pe podea. Întunericul de după pleoapele ei era profund şi confortabil. Urletul vântului care se pornise din nou părea să vină de la mare distanţă şi mintea ei, atâta câtă mai avea, scânteia sărind de la una la alta. Făcând conexiuni în moduri improbabile şi irepetabile.

Avea senzaţia că magistrul Imaniel îi lăsase ceva pentru căpitanul Wester. I se părea că era ceva legat de conectarea

traficului din canalele Vanaiului la cheiurile din Porte Oliva, dar şi de nişte ierburi şi mirodenii împachetate în zăpadă. Fără o graniţă precisă între trezie şi toropeală sau între toropeală şi somn, conştiinţa lui Cithrin se topi în beznă. Timpul se opri, porni din nou când deveni vag conştientă de nişte voci furioase şi foarte îndepărtate, apoi se opri iar.

— Ridică-te.

Cithrin se sili să deschidă ochii. Căpitanul Wester stătea în uşă cu braţele încrucişate. Lumina era slabă, oraşul învăluit în amurg şi nori.

— Dă-te jos din pat, zise el. Acum.

— Pleacă, zise ea.

— Ţi-am spus să te dai jos din afurisitul ăla de pat!

Cithrin se ridică într-un cot. Camera se legănă nesigur.

— Şi să fac ce? întrebă ea.

— Ai lipsit de la cinci întâlniri, spuse Marcus. Oamenii o să înceapă să vorbească şi, odată ce se întâmplă asta, s-a zis cu tine. Aşa că ridică-te şi fă ce trebuie făcut!

Cithrin îl privi cu gura căscată de mirare, simţind cum începe să se înfurie.

— Nu trebuie făcut nimic, zise ea. S-a terminat. Sunt terminată. Am avut o şansă şi-am ratat-o.

— L-am văzut pe Qahuar Em. Nu merită să stai bosumflată după el. Acum…

— Qahuar? Cui îi pasă de Qahuar? zise Cithrin ridicându-se în capul oaselor.

Nu-şi amintea când îşi vărsase vin pe tunică, dar simţi o ciupitură acolo unde vinul, uscându-se, îi lipise cămaşa de piele.

— E vorba despre contract. Am concurat pentru el şi am pierdut. Aveam lumea în mână şi-am eşuat! Am eşuat!

— Ai eşuat?

Cithrin îşi deschise larg braţele, ca şi cum ar fi vrut să-i arate camera, oraşul, lumea întreagă. Subliniind evidentul. Wester păşi mai aproape. În lumina slabă, ochii îi erau strălucitori ca pietrele de râu, iar gura avea o linie dură, ca gravată în fier.

— Ţi-ai văzut soţia şi fiica arzând sub ochii tăi? Din cauza ta? o întrebă el.

Când Cithrin nu răspunse, el clătină din cap.

— Deci ar fi putut fi mai rău. Nu eşti moartă. Sunt lucruri care trebuie făcute. Scoală-te şi fă-le!

— N-am voie. Am primit o scrisoare de la Komme Medean care-mi spune că n-am voie să fac afaceri în numele lui.

— Aşa că, în schimb, te faci ghem şi te pui pe bocit în numele lui? Sunt sigur c-ar fi încântat. Dă-te jos din pat!

Cithrin se culcă la loc şi apucă perna în braţe. Mirosea groaznic, dar o strânse la piept oricum.

— Nu primesc ordine de la tine, căpitane, spuse ea, rostind ultimul cuvânt ca pe o insultă. Tu eşti plătit de mine, aşa că tu faci ce spun eu. Acum pleacă!

— N-o să te las să arunci la gunoi tot ce te-ai străduit să construieşti!

— M-am străduit să păstrez banii băncii în siguranţă şi asta am şi făcut. Aşa că ai dreptate. Am câştigat. Acum pleacă.

— Vrei s-o păstrezi pentru tine.

— Şi pietrele vor să zboare, zise ea. Numai că n-au aripi.

— Găseşte o cale, zise el aproape cu blândeţe.

Era prea mult. Cithrin urlă, cuprinsă de o furie fără cuvinte, se ridică în capul oaselor şi aruncă perna în el cât de tare putu. Nu voia să mai plângă şi iată că plângea.

— Ţi-am zis să pleci, urlă ea. Nu te vrea nimeni aici! Îţi anulez contractul! Ia-ţi banii şi oamenii şi încuie uşa după tine!

Wester făcu un pas în spate. Cithrin simţi un gol în piept şi încercă să-şi ia cuvintele înapoi. El se aplecă, ridică perna între degetul mare şi arătător şi o aruncă îndărăt. Perna ateriză pe pat, lângă ea, cu un zgomot moale, ca şi cum cineva ar fi fost lovit în stomac. Căpitanul lovi unul dintre burdufurile goale de vin cu vârful cizmei şi trase adânc aer în piept.

— Să-ţi aduci aminte că am încercat să-ţi bag minţile-n cap, zise el.

Se întoarse. Ieşi.

Se aşteptase s-o doară, chiar se pregătise pentru asta, aşa că nu durerea faptului că el o părăsea o luă prin surprindere. Surpriza era că ştiind, fiind pregătită pentru asta, disperarea tot o copleşi. Era ca şi cum ceva i-ar fi murit la jumătatea drumului dintre gâtlej şi inimă, zăcând înăuntrul ei ca un cadavru în putrefacţie. Îl auzi coborând scările, fiecare pas răsunând mai încet decât cel dinainte. Cithrin luă perna murdară şi urlă în ea. I se păru că ţipa de zile întregi, cu trupul tremurând de foame şi epuizare şi din cauza otrăvii vinului şi a berii. Simţea în muşchii spatelui şi ai abdomenului ameninţarea cârceilor, dar nu se

putea opri din ţipat şi din plâns cum nu s-ar fi putut opri din respirat.

Dedesubt se auzeau voci. Marcus Wester şi Yardem Hane. Îl auzi pe Yardem bombănind un cuvânt pe care, după cadenţă, îl recunoscu drept un „Da, domnule”, deşi silabele de dinainte şi de după erau neclare. Apoi o voce mai subţire şi mai piţigăiată. Gândacul probabil.

Aveau să plece. Cu toţii.

Nu conta.

Nimic nu conta. Părinţii ei muriseră de atâta vreme că nu şi-i mai amintea. Magistrul Imaniel, Cam şi Besel muriseră cu toţii. Oraşul copilăriei ei fusese înfrânt şi ars. Şi banca, singurul lucru pe care-l făcuse vreodată pentru ea, avea să-i fie luată de îndată ce sosea auditorul. Nu-i venea să creadă că vreo câteva gărzi care plecau înainte de încheierea contractului chiar contau.

Dar contau.

Încet, foarte încet, furtuna din ea se potoli. Era întuneric deplin de-acum şi picături mici de ploaie băteau darabana în ferestre ca nişte degete. Întinse mâna după sticla de vin de lângă pat şi, spre surprinderea ei, o găsi goală. Dar mai avea cealaltă sticlă. Şi butoiaşul de bere. Avea să fie bine. Trebuia numai să-şi recapete puterile. Avea nevoie doar de câteva minute.

Nu se deşteptase pe de-a-ntregul când auzi paşii apropiindu-se. Mai întâi troncănitul regulat de la baza scării apoi, înainte să ajungă în capul scărilor, un bubuit mai apăsat. Ceva se lovi de un perete şi Yardem mormăi. Se auzi un sunet umed care ar fi putut fi ploaia revărsându-se de pe acoperiş, numai că venea de mai aproape. O lumină străluci. Un felinar, în mâna lui Wester. Şi, în spatele lui, Yardem Hane şi cele două gărzi kurtadam opintindu-se să care o scăldătoare de cositor de vreo doi metri lungime.

— Ar fi trebuit mai întâi s-o urcăm aici şi pe urmă s-o umplem, zise Enen cu vocea încordată de efort.

— O să ştim data viitoare, spuse Marcus.

Prin uşa deschisă văzu cum cei trei paznici lăsau cada jos. Era înaltă până la genunchiul lui Marcus şi în ea plescăia ceva.

— Ce faceţi? întrebă Cithrin cu vocea mai slabă decât se aştepta.

Fără s-o ia în seamă, Yardem îi întinse căpitanului un recipient rotund de piatră şi începu să aprindă lămpile şi lumânările din încăperea principală. Cei doi kurtadami salutară şi coborâră scările. Cithrin se ridică, proptindu-se într-o mână ca să-şi păstreze echilibrul. Marcus se apropie şi, înainte să-l poată opri, o apucă de păr şi o târî jos din pat. Genunchii ei loviră podeaua cu un trosnet şi un junghi dureros.

— Ce faci?! ţipă ea.

— Am încercat întâi cu vorba bună, zise Wester şi-i dădu brânci în cadă.

Apa era caldă.

— Dă-ţi zdrenţele alea jos de pe tine că altfel ţi le scot eu.

— N-am de gând să…

În lumina lumânărilor, expresia lui era aspră şi neînduplecată.

— Am mai văzut fete în viaţa mea. N-o să fiu şocat. Ai săpun aici, zise el punându-i în mână recipientul de piatră. Şi vezi să-ţi speli şi părul. E atât de unsuros că poate să ia foc.

Cithrin privi borcănaşul. Era mai greu decât se aşteptase şi cu un capac bine strâns. Nu-şi mai amintea când se spălase ultima oară. Când căpitanul vorbi din nou, în vocea lui se auzea resemnarea.

— Ori o faci tu, ori o fac eu.

— Nu te uita, zise ea, înţelegând chiar în timp ce vorbea că îşi dădea acordul asupra unui contract ai cărui termeni îi erau deocamdată necunoscuţi. Nu simţea însă decât uşurare că ei n-o părăsiseră.

Marcus scoase un sunet de nerăbdare, dar se întoarse cu faţa către scări. Yardem tuşi discret şi intră în dormitor. Cithrin îşi scoase hainele de căruţaş şi îngenunche în cadă. Simţi răceala aerului pe piele. O strachină de lemn plutea lângă ea şi o folosi ca să se clătească. Nu realizase cât de murdară era până când nu se spălă.

O voce cunoscută răsună de pe scară.

— E acolo? întrebă Cary.

— Este, zise Marcus. Arunc-o încoace deocamdată.

Actriţa icni şi Marcus se avântă înainte, prinzând din zbor o boccea legată cu sfoară.

— Ne găseşti jos, zise Cary şi uşa dinspre stradă se deschise şi se închise.

Marcus dezlegă sfoara stând cu spatele şi-i întinse o ţesătură

moale. Cithrin îi luă ştergarul din mână.

— Ai şi-o rochie curată aici, zise el. Să-mi spui când eşti într-o ţinută decentă.

Cithrin ieşi tremurând din scăldătoare şi se şterse iute. Apa din vas era întunecată, cu spumă murdară de săpun plutind la suprafaţă. Trăgându-şi rochia pe ea o recunoscu drept una de-a lui Cary. Ţesătura mirosea a fard şi a praf.

— Sunt gata, zise ea.

Yardem ieşi din dormitor. Transformase pătura ei într-un sac şi o umpluse cu sticle şi burdufuri goale de vin. Butoiaşul şi sticla care-i mai rămăsese erau şi ele laolaltă cu cele goale. Întinse mâna, vrând să-i spună să i le lase, căci nu le terminase. Tralgul ciuli o ureche făcându-şi cerceii să zornăie. Ea îl lăsă să treacă.

— Am comandat de mâncare, zise Marcus. Ai aici toate registrele băncii?

— E un registru de tranzacţii la cafenea, spuse ea. Şi copii ale contractelor.

— O să trimit pe cineva după ele. O să pun pază la baza scărilor şi sub fereastră. Nu intră încoace nicio băutură mai tare decât cafeaua. Iar tu stai aici până când îţi dai seama ce trebuie să facem ca să-ţi păstrăm banca.

— Nu-i nimic de făcut, spuse ea. Mi s-a interzis să mai port negocieri sau să mai desfăşor operaţiuni.

— Şi Zeul ştie că n-am vrea să încălcăm vreo regulă, spuse Marcus. Toată lumea are dreptul să se îmbete şi să-şi plângă de milă când şi când, dar acum gata. O să stai trează şi-o să faci ce trebuie făcut. S-a înţeles?

Cithrin se apropie şi-l sărută. Buzele lui erau inerte şi nesigure, înconjurate de tuleie aspre. Era al treilea bărbat pe care-l sărutase în viaţa ei. Sandr, Qahuar şi căpitanul Wester. El dădu înapoi.

— Fata mea nu era cu mult mai tânără decât tine.

— I-ai fi făcut şi ei asta? întrebă ea arătând către cadă.

— Aş fi făcut orice pentru ea, zise el. O să cer să fie scoasă cada de aici, doamnă magistru. Vrei să-ţi aducem cafea, dat fiind că oricum trebuie să luăm registrele de la cafenea?

— Probabil au închis până acum. E noapte.

— O să-i conving să facă o excepţie.

— Atunci da.

El o salută şi coborî din nou scările. Cithrin se aşeză la măsuţa de scris. Sunetul ploii de deasupra se contopea cu vocile de dedesubt. Nu era nimic de făcut, fireşte. Toate eforturile şi bunele intenţii din lume nu puteau schimba un singur număr trecut cu cerneală în registrele ei. Le răsfoi oricum. Yardem şi cei doi kurtadami veniră şi cărară afară cada. Gândacul apăru cu un castron de supă de peşte cu smântână, care avea gust de piper negru şi de mare. O halbă de bere ar fi mers de minune, dar ştia că n-avea rost să ceară. Era bună şi apa deocamdată.

Îşi simţea mintea fragilă, gata să se sfărâme la cea mai mică zdruncinătură, dar încercă să-şi imagineze că era auditorul din Carse. Ce ar fi văzut când s-ar fi uitat peste toate astea? Parcurse lista inventarului iniţial pe care-l făcuse. Mătase, tutun, pietre preţioase, bijuterii, mirodenii, argint şi aur. Anteeanul dolofan de pe iazul morii furase câteva şi estimarea pierderii era inclusă şi ea, numerele trecute cu linii negre pe hârtia de culoarea smântânii. Deci aici era începutul. Iată acum ce făcuse cu el.

Întorcând paginile o cuprinse nostalgia. Fâsâitul uscat al hârtiei, apoi încă un vestigiu al acelei vârste de aur care tocmai se încheiase. Contractul şi chitanţele din ziua când cumpărase imobilul de la agentul de pariuri. Permisul pe hârtie transparentă şi cu sigiliu ce marca deschiderea băncii. Îşi plimbă degetele peste el. Nici nu trecuse un anotimp de când începuse. I se părea mult mai mult. I se părea că trecuse o viaţă. Apoi acordurile de încredinţare a mărfii încheiate cu vânzătorul de mirodenii şi cu negustorii de pânzeturi. Evaluarea ei, evaluarea lor şi apoi venitul total obţinut din vânzare. Bijuteriile fuseseră dintotdeauna problema. Se pomeni întrebându-se dacă nu vor fi existat mijloace mai bune de a se descotorosi de ele decât cel ales de ea. Poate ar fi trebuit să aştepte până reveneau corăbiile din Narinisle. Sau să le plaseze la vânzare unei case de comerţ cu un mare volum de exporturi. Aşa nu şi-ar fi inundat propria piaţă. Ei bine, poate data viitoare.

Un tunet îndepărtat se rostogoli discret prin răpăitul statornic al ploii. Gândacul, ud până la solzi, îi aduse cutia de valori de la cafenea, o ulcică uriaşă cu cafea şi un bilet de la *maestro* Asanpur, care îşi exprima speranţele că se va simţi bine cât mai curând, spunând că fără ea cafeneaua părea prea mare. Asta fu cât pe ce s-o facă să izbucnească din nou în plâns, dar un

asemenea comportament l-ar fi zăpăcit pe băiatul timzinai, aşa că făcu eforturi să rămână calmă.

Cea mai bună afacere pe care o încheiase fusese semimonopolul pe orizontală cu berarul, cu dogarul şi cu tavernele. Fiecare persoană din lanţul de producţie făcea afaceri cu banca, aşa că, de îndată cu grânele şi apa ajungeau la berărie, fiecare afacere îi aducea beneficiu şi o punea în postura de a garanta afacerea următoarei verigi. Dacă ar fi putut face aranjamente cu câţiva fermieri astfel încât să aibă acces exclusiv la recolta lor, ar fi fost un mecanism închis care ar fi produs aur.

Dar asta urma să fie problema succesorului ei, oricine ar fi fost acesta. Cithrin sorbi din cafea. Fusese totuşi o idee bună şi bine aplicată. Într-un an, când avea să-i revină ceea ce mai rămăsese din investiţiile bancare ale părinţilor ei, avea să vadă dacă nu putea pune pe picioare o versiune la scară mai mică a acestui plan. Va fi dureros, îşi zise ea, să se transforme din magistra Cithrin bel Sarcour în pupila băncii pentru încă un an. Dar odată ce venea ziua ei, putea să între în afaceri pe cont propriu…

Pielea de pe braţe i se zburli, perişorii fini ridicându-se. Ceafa începu s-o furnice. Un foc rece îi străbătu şira spinării. Închise registrele, le împinse deoparte şi se întoarse la cele mai vechi, scrise de alte mâini, acum moarte. Registrele din Vanai. Mica intrare cu cerneală roşie care înregistra sosirea ei la bancă. Închise registrul cu mâinile tremurânde.

Căpitanul Wester avusese dreptate.

Exista o cale.

Dawson

Nu vreau s-aud, zise regele Simeon.

Lunile care trecuseră nu fuseseră blânde cu el. Pielea-i era mai pământie decât înainte şi buzele aveau o nuanţă albăstruie, nesănătoasă. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte, deşi în încăpere nu era foarte cald.

— În numele Zeului, Dawson! Tu te-auzi ce spui? Abia te-ai întors din exil de o zi – o zi! — şi deja ai început.

— Dacă are dreptate Clara şi într-adevăr Maas complotează împotriva vieţii lui Aster…

Simeon izbi cu palma în masă. Ecoul se lovi de pereţii sălii de audienţe şi liniştea care urmă fu întreruptă numai de cântecul cintezelor şi de bolborositul artezienei de sub fereastră. Gărzile aliniate de-a lungul zidului negru rămaseră impasibile ca de obicei, în armura neagră şi aurie a oraşului, cu spadele la şold. Dawson se întrebă ce ar fi spus dacă li s-ar fi cerut părerea. Cineva trebuia să-l readucă pe Simeon la realitate, dar evident nu el era omul acela.

— Dacă ţi-aş fi urmat sfatul, zise regele, Issandrian ar conduce o revoltă populară împotriva mea chiar în clipa asta. În schimb, a fost aici ieri, plecând genunchiul şi cerându-mi iertare, jurând pe viaţa lui că revolta mercenarilor n-a fost plănuită sau pornită de el.

— Dacă n-a fost a lui, a cuiva tot a fost, zise Dawson.

— Sunt regele tău, baroane Osterling! Sunt perfect capabil să conduc regatul!

— Simeon, eşti prietenul meu, spuse Dawson cu blândeţe. Ştiu cum vorbeşti când eşti îngrozit până-n măduva oaselor. Nu poţi să amâni până la anul?

— Ce să amân?

— Să-l pui pe fiul tău sub tutela cuiva. Să-i desemnezi protectorul. Curtea se va închide peste trei săptămâni. Spune pur şi simplu că evenimentele recente te-au împiedicat să iei o decizie. Trage de timp!

Simeon se ridică. Umbla ca un bătrân. Dincolo de fereastră, frunzele erau încă verzi, dar nu atât de verzi pe cât fuseseră. Vara era pe ducă şi într-o zi nu foarte îndepărtată verdele avea să dispară, iar roşul şi auriul aveau să-i ia locul. Culori frumoase, dar culori ale morţii.

— Maas n-are niciun motiv să-i vrea răul lui Aster, zise Simeon.

— Ţine legătura cu Asterilholdul. Lucrează împreună cu ei…

— Tu ai cooperat cu Maccia în sprijinul Vanaiului. Lordul Daskellin a dansat cu cei din Coasta de Nord. Lordul Tremontair are întâlniri secrete cu ambasadorul Borjei, iar lordul Arminin a petrecut mai mult timp în Hallskar decât în Anteea anul trecut. Ce vrei, să m-apuc să tai capul fiecărui nobil care are legături cu persoane din afara regatului? N-ai supravieţui nici tu.

Simeon răsufla precipitat. Se rezemă de pervaz ca să-şi recapete calmul.

— Când a murit tatăl meu, era mai tânăr decât sunt eu acum.

— Mi-amintesc.

— Maas are aliaţi. Toţi cei care i-au iubit pe Issandrian şi pe Klin s-au întors către el după plecarea lor.

— Ai mei s-au întors către Daskellin.

— Tu n-ai aliaţi, Dawson. Ai duşmani şi admiratori. N-ai reuşit nici măcar să-l ţii pe lângă tine pe tânărul Palliako, care era eroul zilei. Lerer a preferat să-l trimită la capătul lumii decât să mai accepte un nou banchet organizat de tine. Duşmani şi admiratori.

— Şi Maiestatea Voastră de care parte se numără?

— De ambele. Aşa a fost de când mi-ai suflat-o pe fata aia cinnaie la turneul ăla când aveam amândoi doisprezece ani.

Dawson chicoti. Zâmbetul regelui era aproape ruşinat, apoi începu şi el să râdă. Simeon se întoarse spre jilţ şi se lăsă greoi în el.

— Ştiu că nu eşti de acord cu mine, spuse el. Dar crede-mă că fac tot ce pot. Doar că sunt atâtea lucruri de pus în balanţă şi sunt atât de obosit. Sunt nemaipomenit de obosit.

— Măcar nu i-l încredinţa pe Aster lui Maas. Nu-mi pasă că-i cel mai influent individ de la curte acum. Găseşte pe altcineva.

— Îţi mulţumesc pentru sfaturi, dragul meu prieten.

— Simeon…

— Nu. Îţi mulţumesc. Asta a fost tot.

În anticameră, servitorii îi înapoiară lui Dawson spada şi pumnalul. Părea că trecuseră ani de când Simeon insistase să fie respectată tradiţia ca supuşii să fie primiţi în audienţe private neînarmaţi. Atât de mult decăzuseră cu toţii. Dawson încă-şi mai potrivea centura când ieşi afară. Aerul era cald, soarele puternic pe cer, dar briza avea o undă de răcoare. Aerul dulce şi apăsător al verii dispăruse. Anotimpul se schimba din nou. Dawson respinse braţul oferit de valet şi se urcă în trăsură.

— Excelenţă? întrebă vizitiul.

— La Marele Urs, zise Dawson.

Biciul plesni şi trăsura se urni lăsând în urmă turnurile solide şi porţile marţiale ale Turlei Regelui. Se rezemă de spătar, hurducăturile şi loviturile trimiţându-i junghiuri dureroase în spinare. Mai întâi călătoria de întoarcere de la Osterling Fells, apoi aproape jumătate de zi petrecută aşteptând ca Maiestatea Sa să-şi facă timp să-i acorde o audienţă îl epuizaseră mai mult

ca odinioară.

În tinereţe, călărea adesea de la Osterling Fells la Camnipol oprindu-se numai cât să schimbe caii, ajungea chiar înainte de balul reginei şi-şi petrecea toată noaptea dansând. În cea mai mare parte, cu Clara. I se părea ca o poveste despre altcineva, numai că încă-şi mai amintea rochia şi parfumul ei. Alungă amintirea înainte ca încarnarea mai tânără a soţiei sale să-l excite. Voia să poată merge drept când avea să ajungă la club şi o fi fost el bătrân, dar mort nu era.

Frăţia Marelui Urs se înălţă înaintea lui, cu faţada din piatră neagră ornată cu foiţă de aur specifică Oraşului Nemuritor. Strada era plină de trăsuri şi şarete, vizitiii străduindu-se să se poziţioneze în aşa fel încât stăpânul fiecăruia să aibă cât mai puţini paşi de făcut. Mirosea a bălegar proaspăt călcat în picioare de sute de copite. Dawson cochetă cu ideea de a coborî şi a merge pe jos numai ca să scape din aglomeraţie, dar era sub demnitatea lui, aşa că se mulţumi să-l ocărască pe vizitiu pentru încetineală şi nepricepere. În momentul în care lacheii clubului sosiră zoriţi, aducându-i o scăriţă, aproape că se simţea mai bine.

Înăuntru, clubul era o învălmășeală de fum de pipă, căldură şi muzică ignorată în favoarea conversaţiei. Dawson îşi dădu haina unei slujnice care-i făcu o plecăciune şi se îndepărtă în grabă. Când intră în sala mare, un grup de bărbaţi se întoarse către el, aplaudându-i revenirea cu variate grade de entuziasm şi sarcasm. Duşmani şi admiratori. Dawson făcu o plecăciune care ar fi putut fi interpretată ca mulţumire sau ca insultă, în funcţie de persoana căreia îi era adresată, luă un pahar din cristal şlefuit plin cu vin şi se îndreptă spre sălile mai mici din stânga.

În centrul unei săli trona o masă mare, rotundă, în jurul căreia şedeau câţiva bărbaţi, vorbind aproape toţi deodată. În acea înghesuială de trupuri şi minţi se zăreau părul lung al lui Issandrian şi chipul brutal al lui sir Klin. Issandrian îl zări şi se ridică. În loc să facă o plecăciune, înclină din cap către Dawson. Putea să fi fost numai un efect al luminii, dar omul părea să se fi împuţinat. Ca şi cum exilul l-ar fi învăţat o lecţie de umilinţă. Ceilalţi meseni deveniră tăcuţi, realizând că se petrecea ceva, chiar dacă erau prea nerozi ca să-şi dea seama ce anume. Dawson îşi trase pumnalul, executând salutul dueliştilor, şi Issandrian zâmbi într-un fel care putea fi aprobator.

În capătul sălii se aflau camerele private şi cea mai mică dintre ele era abia cât interiorul unei trăsuri. Canapelele din piele neagră absorbeau puţina lumină a lumânărilor. Daskellin stătea într-un colţ de unde putea supraveghea intrarea. Stătea cu spatele la perete şi cu spada, nescoasă din teacă, la îndemână.

— Ei bine, spuse Dawson aşezându-se pe canapeaua din faţa lui. Văd că în lipsa mea ai reuşit să risipeşti tot ce am avut.

— Şi eu mă bucur să te văd, zise Canl Daskellin.

— Cum am ajuns, după ce am apărat cu succes Camnipolul de mercenarii străini, să călărim în urma lui Feldin Maas? Poţi să-mi explici?

— Vrei varianta lungă sau pe cea scurtă?

— Cea lungă o să mă înfurie mai puţin?

Daskellin se înclină către el.

— Maas are spate şi noi nu. Eu am avut. Sau aşa am crezut. Apoi s-a schimbat un echilibru sau cam aşa ceva şi Clark a şters-o în Birancour.

— Aşa-ţi trebuie dacă lucrezi cu bancheri!

— N-o să se mai întâmple, zise Daskellin cu răceală.

Era lucrul cel mai apropiat de o scuză la care se putea aştepta Dawson. Abandonă subiectul. În schimb, dădu peste cap paharul, se întinse către uşă şi ciocăni în ea până când apăru o slujnică şi i-l umplu la loc.

— Bun, şi-atunci cum stăm? întrebă Dawson după ce aceasta plecase.

Daskellin clătină din cap, şuierând printre dinţi.

— Dacă se ajunge la luptă, putem face faţă. Sunt destui proprietari de pământuri care încă mai urăsc Asterilholdul, aşa că-i putem atrage destul de uşor.

— Şi dacă Aster moare înainte să ajungă pe tron?

— Atunci nu ne mai rămâne decât să ne rugăm fierbinte ca sceptrul regal al Maiestăţii Sale să fie încă funcţional, căci cea mai bună speranţă a noastră ar fi un nou moştenitor de parte bărbătească. Mi-am pus genealogistul să verifice prin arhive şi Simeon are în Asterilhold un văr care ar putea ridica pretenţii legitime la tron.

— Legitime? întrebă Dawson aplecându-se spre el.

— Mă tem că da, şi ghici ce? Este susţinătorul existenţei unui consiliu al fermierilor. Ne pierdem un sfert dintre susţinătorii cu

mai mult bun simţ decât curaj. Ceilalţi se aliază în jurul lui Oyer Verennin sau poate al lui Umansin Tor, care pot ridica şi ei pretenţii. Asterilholdul îşi susţine omul cu ajutorul grupării pe care au strâns-o Maas şi Issandrian, pornim un război civil şi pierdem.

Daskellin bătu o singură dată din palme. Lumânarea de deasupra lui pâlpâi. Undeva în sălile clubului o slujnică ţipă şi un bărbat râse. Vinul tare al lui Dawson avea un gust mai amar decât înainte şi lăsă paharul jos.

— E posibil ca ăsta să fi fost planul de la început? întrebă Dawson. Oare Maas s-a folosit de Issandrian şi Klin şi de toate lăturile alea despre consiliul fermierilor ca să ajungă aici? S-ar putea ca noi să fi stat tot timpul cu ochii pe ţinta greşită!

— Posibil, zise Daskellin. Sau poate că a văzut şansa asta la un moment dat şi s-a decis să rişte. Ar trebui să-l întrebăm pe Feldin, deşi bănuiesc că nu ne-ar spune adevărul.

Dawson ciocăni cu un deget în buza paharului făcând cristalul să scoată un clinchet surd.

— Nu putem să-l lăsăm pe Aster să moară, spuse Dawson.

— Totul moare. Oameni, oraşe, imperii. Totul, zise Daskellin. Problema este când.

Dawson cină în familie, în salonul rezervat meselor informale. Porc fript cu mere, dovleci cu miere şi pâine coaptă cu cătei întregi de usturoi în ea. Faţa de masă era din bumbac crem. Mâncarea era servită în vase de ceramică din Syramysul Îndepărtat, iar tacâmurile erau din argint lustruit. Puteau la fel de bine să-i fi servit cenuşă pe o bucată de tinichea.

— S-a întors Geder Palliako, spuse Jorey.

— Serios? zise Clara. Nu mai ştiu unde plecase. Nu spre sud, sigur nu, ţinând cont că mulţi de-acolo au avut prieteni şi rude în Vanai. Nu poţi să te aştepţi la o primire decentă din partea unei persoane căreia i-ai ucis un văr sau altă rudă. N-ar fi realist. A fost în Hallskar?

— În Keshet, zise Jorey cu gura plină. S-a întors şi-a adus cu el un soi de iscusit.

— Drăguţ din partea lui, zise Clara. Nu trebuie să mai facem un alt banchet în cinstea lui, nu? întrebă ea chemând slujnica şi apoi încruntându-se.

— Nu, spuse Dawson.

Fireşte, ştia ce făceau ei. Jorey aducea în discuţie subiecte triviale, excentrice. Clara trăncănea puţin pe tema respectivă, apoi o transforma într-o întrebare la care el trebuia să răspundă. Era strategia la care recurgeau întotdeauna în vremuri grele ca să-l scoată dintr-ale lui. Dar în seara asta povara era prea grea.

Luase în calcul varianta de a-l ucide pe Maas. Desigur, ar fi fost dificil. Un atac direct era imposibil. În primul rând, Feldin se aştepta la aşa ceva şi probabil îşi luase măsuri de precauţie. În al doilea rând, un atac eşuat i-ar fi atras lui Maas şi mai multă simpatie la curte. Ideea de a-l provoca la duel şi de a lăsa situaţia să scape de sub control îi făcea cu ochiul. El şi Maas se întâlniseră destul de des pe teren ca să nu pară o coincidenţă bătătoare la ochi, şi oamenii alunecau tot timpul. Lamele spadelor pătrundeau adeseori mai adânc decât se dorea. Fu nevoit să ignore faptul că Feldin era mai tânăr şi mai în putere şi că pierduse ultimul lor duel numai fiindcă Dawson fusese mai isteţ. Ideea era în continuare foarte atrăgătoare.

— Adevărul este, zise Barriath în timp ce slujnica intra, că barca asta se scufundă şi noi încercăm s-o golim cu sita.

— Asta ce vrea să-nsemne? întrebă Jorey.

— Simeon este regele meu şi viaţa mea îi aparţine, la fel ca a oricăruia, spuse Barriath, dar nu prea mai este propriul său stăpân. Tata a oprit nebunia aia cu Carta lui Edford, iar acum asistăm la un complot al Asterilholdului. Dacă îi punem capăt şi ăstuia, o să vină altă criză şi după aceea alta.

— Nu cred că este un subiect potrivit de discutat la cină, dragule, zise Clara, luând un pahar de vin îndoit cu apă din mâinile slujnicei.

— O, lasă-l să vorbească, zise Dawson. În fond spune ceea ce gândim cu toţii.

— Cel puţin aşteaptă până când pleacă personalul, zise Clara, altfel cine ştie ce o să gândească despre noi cei din dependinţele servitorilor.

Slujnica ieşi roşind. Clara privi uşa închizându-se în urma ei, apoi îi făcu semn fiului ei mai mare să continue.

— Anteea are nevoie de un rege, spuse Barriath. În schimb, are doar un unchi de treabă. Nu-mi place să fiu eu aducătorul de veşti proaste, dar aşa gândesc toţi cei din marină. Dacă lordul Skestinin nu i-ar încuraja pe căpitani să folosească biciul şi să-i arunce peste bord pe cei care provoacă tulburări, am avea deja

o revoltă. Cel puţin una.

— Nu pot să cred, spuse Clara. O revoltă-i un lucru atât de neelegant şi de necugetat. Sunt convinsă că oamenii noştri din marina regală nu s-ar coborî atât de jos.

Barriath râse.

— Mamă, dacă vrei o conversaţie cu adevărat nepotrivită la cină aş putea să-ţi povestesc eu cât de jos se pot coborî marinarii.

— Dar Simeon este regele, iar Aster e încă un copil, zise Jorey.

Era, îşi zise Dawson, o încercare vitejească de a împiedica discuţia să se abată iarăşi de la subiect. Nu te puteai aştepta ca ei să devină altceva decât erau.

— Sunt de acord cu tine, fiule, zise Dawson. Aş vrea să nu fiu.

— Cel mai bine, zise Barriath, ar fi ca Simeon să găsească un protector cu ceva coloană vertebrală care să vegheze asupra lui Aster şi după aceea să abdice. Regenţa poate dura opt-zece ani şi până când preia Aster coroana regatul va fi în ordine.

Jorey pufni batjocoritor şi chipul lui Barriath se înăspri.

— Scuteşte-mă, zise Jorey. Un regent care ar putea să rezolve în zece ani toate problemele regatului n-ar mai renunţa la regenţă. Ar deveni rege.

— Ai dreptate, zise Barriath. Şi asta ar fi pur şi simplu îngrozitor, nu-i aşa?

— Începi să vorbeşti al dracului de asemănător cu oamenii cu care ne luptăm, frate.

— Dacă aveţi de gând să vă luaţi la ceartă, puteţi să vă ridicaţi chiar acum de la masă, zise Clara.

Barriath şi Jorey îşi plecară ochii în farfurii, murmurând variaţiuni pe tema „Îmi pare rău, mamă”. Clara clătină din cap.

— Ei, aşa-i mai bine. În plus, este o osteneală zadarnică să vă certaţi cu privire la probleme pe care nu le aveţi în dauna celor pe care le aveţi. Pur şi simplu va trebui să-l convingem pe Simeon că bietul Feldin s-a încurcat mult prea tare cu oamenii aceia îngrozitori din Asterilhold.

— Nu e atât de uşor, zise Dawson.

— Sigur că este, zise Clara. În mod sigur are nişte scrisori, nu? Aşa zicea Phelia. Că e mereu plecat din cauza întâlnirilor şi scrisorilor lui.

— Nu cred că le oferă prietenilor din străinătate un raport amănunţit al trădării pe care o pune la cale, mamă, spuse

Barriath. „Dragă lord Cutare, mă bucur că vrei să mă ajuţi să-l lichidez pe prinţ.”

— Dar nu trebuie neapărat s-o spună, zise Jorey. Nu de-a dreptul. Dar dacă există dovezi că menţine o corespondenţă cu vărul lui care are pretenţii la tron, s-ar putea să fie de-ajuns.

— Poţi întotdeauna să judeci oamenii în funcţie de cei cărora le scriu, spuse Clara mulţumită. Sigur, mai trebuie să punem mâna pe scrisori, dar Phelia a fost atât de încântată să mă vadă ultima dată, încât nu cred că va fi din cale-afară de greu să fac rost de o altă invitaţie. Sigur, nu poţi conta pe asta, aşa că l-am plătit pe maestrul acela în broderie să vină să ne arate punctele lui. Broderia pare simplă când o priveşti, dar modelele mai complexe pot fi cam intimidante. Ceea ce-mi reaminteşte, Dawson dragă, că o să am nevoie mâine de salonul din spate, unde-i lumina mai bună. O să fim vreo cinci, căci ar fi cam prea bătător la ochi s-o chem doar pe Phelia. N-o să fie o problemă, nu?

— Ce? zise Dawson.

— Salonul din spate, unde-i lumina mai bună? zise Clara întorcându-şi capul către el şi ridicând din sprâncene, fără să-şi ia privirea de la carnea pe care o tăia. Pentru că, serios, nu poţi face broderie în penumbră. Se…

— Cultivi prezenţa Pheliei Maas?

— Trăieşte alături de Feldin, spuse Clara. Şi cum curtea se va închide în curând, mi se pare că nu-i înţelept să mai aşteptăm, nu crezi?

Era o anumită strălucire în ochii ei şi un zâmbet periculos îi arcuia colţul gurii. Dawson era sigur că soţia lui se distra de minune. Îşi simţi mintea gonind să ţină pasul cu a ei. Dacă Phelia putea fi convinsă să permită accesul câtorva oameni în palat…

— Mamă, ce faci? o întrebă Barriath.

— Salvez regatul, dragă, zise ea. Mănâncă-ţi dovleacul. Nu-l plimba de colo-colo pe farfurie dând impresia că ai mâncat din el. N-a mers când erai copil, aşa că nu înţeleg de ce tot mai încerci.

— N-o să ne creadă, zise Dawson. După ce o să ridic toate obiecţiile, Maas va spune că scrisorile sunt false. Dar s-ar putea să-l facă pe Simeon să se răzgândească şi să nu i-l încredinţeze pe Aster.

— Noi răzgândiri din partea regelui? spuse Barriath. Asta ne trebuie nouă acum? Fă-l să treacă la acţiune sau nu te mai amesteca!

— Ar putea să-l ia altcineva, zise Jorey. Cineva care nu-i aliat nici cu Maas, nici cu noi.

— Ce ziceţi de Palliako cel tânăr? spuse Clara. Ştiu că pare cam frivol, dar el şi Jorey se înţeleg bine şi nu este ca şi cum ar fi făcut parte din cercul tău de prieteni.

Dawson îşi vârî în gură o bucăţică de porc, mestecând lent ca să aibă timp să cugete. Carnea n-avea deloc gust rău. Sărată şi dulce şi cu o vagă arsură ca de piper. Chiar bună. Simţi un zâmbet întinzându-i-se pe buze şi îşi dădu seama că trecuse ceva timp de când nu mai zâmbise.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Jorey, dar Dawson îi alungă cuvintele cu o fluturare din mână.

— Palliako a fost util când a fost vorba să pună capăt campaniei din Vanai. Şi a fost aici ca să oprească revolta mercenarilor. Până acum s-a dovedit, o bună unealtă, zise Dawson. Nu văd de ce ar fi altfel de data asta.

Geder

Stindardul se întindea dincolo de laturile mesei, o ţesătură stacojie fluidă, adunându-se pe podea. Sigiliul negru cu opt braţe din centru se cutase, aşa că Geder se întinse şi-l îndreptă. Lerer îşi mângâie bărbia, mai întâi apropiindu-se, apoi depărtându-se, apoi apropiindu-se iar înainte să se oprească lângă fiul lui.

— Printre ai mei, acesta este stindardul rasei voastre, zise Basrahip. Culoarea este cea a sângelui din care se trag toate rasele umane.

— Şi roza vânturilor din mijloc? întrebă Lerer.

— Acela este simbolul zeiţei, zise Basrahip.

Lerer mormăi. Se apropie din nou, pipăind cu grijă pânza cu degetele. Geder îşi simţi propriile degete dând s-o atingă, imitând gesturile tatălui său. Basrahip îi povestise cum adunau preoţii pânză de păianjen şi cum învăţaseră s-o vopsească. Stindardul reprezenta munca a zece generaţii şi când îţi plimbai mâinile peste el era ca şi cum ai fi atins vântul.

— Şi ziceai că vrei să arborezi ăsta la… ăăă… Rivenhalm?

— Nu, spuse Geder. Nu, mă gândeam să-l arborez în templu, în Camnipol.

— Ah. Aşa-i, spuse Lerer. Templul.

Drumul de întoarcere dinspre templul ascuns în munţii Sinir fusese de o mie de ori mai plăcut decât călătoria la dus. La sfârşitul fiecărei zile, Basrahip se aşeza lângă foc alături de el, ascultând orice poveşti şi întâmplări îşi amintea Geder, râzând la cele nostime, căzând pe gânduri la cele tragice. Până şi slujitorii, la început fără să poată să-şi ascundă disconfortul faţă de prezenţa marelui preot, se liniştiseră cu mult înainte să ajungă la graniţa dintre Keshet şi Sarakal. Oarecum spre surpriza lui Geder, Basrahip cunoştea drumul neprietenos pe care veniseră. Preotul îi explicase că, deşi lumea oamenilor se reconstruise, se prăbuşise şi o luase de la capăt de nenumărate ori de când templul zeiţei-păianjen se retrăsese din lume, drumurile dragonului nu se schimbaseră. Era posibil să nu ştie unde se afla graniţa dintre două state sau chiar care era cursul unui râu, fiindcă acestea erau lucruri care se schimbau odată cu timpul. Drumurile erau veşnice.

Când poposiseră în Inentai ca să le dea răgaz cailor şi să-şi refacă proviziile, Basrahip colindase pe străzi, căscând gura la fiecare clădire, ca un copil. În momentul acela, Geder îşi spusese că, într-un fel, el şi preotul nu erau chiar atât de diferiţi. Basrahip trăise o viaţă plină de poveşti despre lume, dar nu văzuse niciodată lumea. Viaţa lui Geder decursese cam la fel, numai că templul lui fusese înălţat din cărţi şi sculptat din îndatoriri şi obligaţii. Şi totuşi, prin comparaţie, Geder era un om umblat prin lume. Văzuse kurtadami şi timzinai, cinnai şi tralgi. Basrahip nu cunoscuse altceva decât pursângi şi, de fapt, doar dintr-aceia care îi semănau lui şi sătenilor din vecinătatea templului. Să vadă un pursânge cu pielea neagră sau cu părul blond era pentru preot o revelaţie la fel de puternică precum descoperirea unei alte rase.

Privindu-l cum înaintează întâi prudent, apoi cu din ce în ce mai multă siguranţă pe străzi şi pe drumuri, Geder simţi că înţelege oarecum ce voia să spună tatăl lui când se referea la bucuria de a privi un copil cum descoperă lumea. Geder se pomeni observând la rândul lui tot soiul de lucruri pe care le ignorase considerându-le de la sine înţelese, numai pentru că îl uluiau pe noul său prieten şi aliat. Când, la finalul verii

prelungite, ajunse din nou în Camnipol, lui Geder îi păru aproape rău să vadă călătoria terminându-se.

La asta se adăuga şi faptul că tatăl său era ciudat de stânjenit de descoperirile lui.

— Presupun că ai ales deja un loc pentru acest nou templu. Al zeiţei pierdute şi aşa mai departe.

— Mă gândeam să fie undeva în preajma Turlei Regelui, zise Geder. În vechea sală de întruniri a breslei ţesătorilor. Stă goală de ani de zile. Sunt convins că şi-ar dori să le-o ia cineva din braţe.

Lerer scoase un sunet neutru. Basrahip începu să împăturească stindardul templului. Lerer îl salută pe preot, îl luă pe Geder cu blândeţe de braţ şi, cu paşi calmi, îl călăuzi afară, pe coridor. Geder abia observă că tatăl său îl îndepărta de Basrahip. Piatra întunecată înghiţea lumina zilei, iar servitorii descoperiră deodată că aveau treburi în altă parte.

— Eseul ăla, zise tatăl său. Mai lucrezi la el?

— Nu, nu tocmai. Este cam depăşit. Trebuia să fie despre descoperirea unei zone care să poată fi asociată cu Morade şi cu căderea Imperiului Dragonilor. Acum am zeiţa şi istoria templului şi toate astea. Abia am început să înţeleg câte ceva. N-are sens să mă apuc de scris până când nu ştiu despre ce scriu, nu? Dar tu ce mai faci? Ai veşti?

— Abia aşteptam eseul ăla, spuse Lerer vorbind mai mult pentru sine.

Îşi ridică privirea şi zâmbi forţat.

— Sunt sigur că sunt noi veşti în fiecare zi, dar până acum am reuşit să evit să aud vreuna. Ticăloşii ăştia şi jocurile de la curte! De-aş trăi până la reîntoarcerea dragonilor şi tot nu i-aş ierta pentru ce ţi-au făcut în Vanai!

Când auzi cel din urmă cuvânt lui Geder i se strânse stomacul. Ridurile din colţurile gurii lui Lerer erau semnele supărării şi mâniei gravate în piele. Geder simţi impulsul straniu să întindă mâna şi să i le netezească.

— Nu s-a întâmplat nimic rău în Vanai, zise el. Adică da, a ars. Asta n-a fost bine. Dar n-a fost atât de rău pe cât se povesteşte. Vreau să zic că e în regulă. În cele din urmă.

Privirea lui Lerer se mută de la un ochi al lui Geder la altul, sfredelindu-l. Geder înghiţi în sec. Nu putea spune de ce inima-i bătea mai iute.

— În cele din urmă. Dac-aşa zici tu, spuse Lerer punându-şi mâna pe umărul lui Geder. Mă bucur că te-ai întors.

— Şi eu mă bucur, zise Geder prea repede.

Anunţându-se printr-o tuse discretă, majordomul apăru în hol.

— Îmi cer iertare, excelenţele voastre, dar a sosit Jorey Kalliam şi întreabă de sir Geder.

— O! zise Geder. Nu l-a văzut încă pe Basrahip. Unde e? Nu l-ai lăsat să aştepte în curte, nu?

Mâna lui Lerer căzu de pe umărul lui Geder. Geder avu senzaţia că spusese ce nu trebuia.

— Excelenţa Sa se află în camera din faţă, zise majordomul.

La intrarea lui, Jorey se ridică din scaunul de la fereastră. Anotimpul petrecut în oraş îl mai împlinise la chip. Geder zâmbi şi cei doi rămaseră un moment privindu-se. Pe chipul lui Jorey, Geder citi propria sa nesiguranţă – trebuia să-şi strângă mâinile? Să se îmbrăţişeze? Să se salute mai formal? Când Geder râse, Jorey, zâmbind timid, îi urmă exemplul.

— Văd că te-ai întors din sălbăticie, spuse Jorey. Ţi-a priit călătoria.

— Da? Cred c-am fost cât pe ce să plâng când am putut să dorm din nou într-un pat adevărat. Când iei parte la o campanie, ai de-a face cu un lung şir de neplăceri şi umilinţe, dar măcar nu mi-am făcut niciodată grijă c-aş putea fi ucis de bandiţi.

— Există lucruri mai rele decât un bandit cumsecade. Ţi s-a simţit lipsa, zise Jorey. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Exil pentru toată lumea, spuse Geder încercând să adopte un ton blazat. Nu ştiu cum aş fi putut să fiu de folos. Abia dac-am avut vreun amestec, în afară de faptul că i-am împiedicat să închidă poarta.

— Ăla a fost cel mai bun rol pe care-l putea juca cineva în toată nebunia aia, zise Jorey.

— Probabil că da.

— Păi…

Tăcerea era stânjenitoare. Jorey se aşeză din nou şi Geder făcu câţiva paşi prin încăpere. Camera din faţă, ca toate camerele casei Palliako din Camnipol, era mică. Scaunele erau din piele uzată pe care timpul o întărise şi o făcuse să crape, iar mirosul de praf nu putea fi alungat. Dinspre stradă se auzeau copite lovind caldarâmul şi vocile vizitiilor apostrofându-se unul pe altul. Jorey îşi muşcă buzele.

— Am venit să-ţi cer o favoare, spuse el cu tonul cuiva care face o mărturisire.

— Am cucerit Vanaiul împreună. I-am dat foc împreună. Am salvat Camnipolul, spuse Geder. Nu trebuie să-mi ceri mie o favoare. Doar spune-mi ce vrei să fac.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Bun. Tata crede că a descoperit un complot împotriva prinţului Aster.

Geder îşi încrucişă braţele.

— Regele ştie?

— Regele alege să nu ştie. Şi aici ar trebui să intervii tu. Cred că putem să obţinem dovezi. Nişte scrisori. Dar mă tem că, dacă mă duc eu cu ele la regele Simeon, va crede că sunt falsificate. Am nevoie de altcineva. Cineva în care are încredere sau măcar faţă de care nu simte neîncredere.

— Sigur, zise Geder. Absolut. Cine-i trădătorul?

— Baronul de Ebbinbaugh, zise Jorey. Feldin Maas.

— Aliatul lui Alan Klin?

— Da, şi al lui Curtin Issandrian de asemenea. Soţia lui Maas este verişoara mamei mele, ceea ce Zeul ştie că nu pare cine ştie ce bază de pornire, dar numai atât avem. Ea – soţia lui Maas vreau să zic. Nu mama. Ea pare să ştie mai multe decât spune. Este în mod clar îngrozită. Mama tocmai a invitat-o la o demonstraţie a maestrului de broderie, sperând să-i câştige încrederea.

— Dar n-a mărturisit nimic? Nu v-a spus limpede ce se petrece?

— Nu, suntem încă pe terenul suspiciunilor şi spaimelor. Nu există dovezi. Dar…

Geder întinse braţul, cu palma îndreptată spre Jorey.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Ultima oară când Geder fusese la locuinţa Kalliamilor, casa fusese decorată pentru un banchet în onoarea lui. Fără flori, flamuri şi ţesături, austeritatea şi grandoarea construcţiei ieşeau în evidenţă. Servitorii în livrea aveau ţinuta dreaptă şi rigidă a unor soldaţi. Sticla ferestrelor nu arăta nici urmă de praf. Vocile feminine ce veneau dinspre salonul din spate sunau blând şi respectabil, chiar dacă nu se distingea ce spuneau. Basrahip şedea pe un scaun într-un colţ. Umerii lui largi şi expresia sa amuzată îi dădeau aerul unui copil care vizitează o căsuţă de

jucărie ce i-a rămas cam mică. Croiala sobră şi pânza aspră şi lipsită de culoare a sutanei sale semnalau că nu aparţinea curţii.

Jorey stătea la o măsuţă de scris şi îşi făcea de lucru cu peniţa şi cerneala fără să scrie de fapt. Geder se plimba prin spatele unei canapele lungi, îmbrăcate în damasc, şi îşi dorea să-i fi plăcut să fumeze pipă. Ocazia părea să reclame gravitatea fumului.

Corul de voci feminine se auzi mai tare şi tropăitul apăsat al pantofilor de gală răsună dinspre hol, mai zgomotos, apoi mai înăbuşit pe măsură ce se îndepărtau. Nu intraseră. Geder porni spre uşă, dar Jorey îi făcu semn să se întoarcă.

— Mama o să le conducă pe celelalte, zise el. O să se întoarcă într-o clipită.

Geder dădu din cap, apoi, adeverind spusele lui Jorey, paşii se întoarseră, corul de voci feminine redus acum la un duet. Când femeile intrară în încăpere, Jorey se ridică în picioare. O clipă mai târziu, Basrahip îi urmă exemplul. Geder dansase cu baroana de Osterling Fells la banchetul dat în cinstea lui, dar, ţinând cont că trecuseră câteva luni şi adăugând vârtejul de vin şi confuzie în care se pierdeau acele momente, n-ar fi recunoscut-o. Vedea acum ce trăsături moştenise Jorey de la ea, care-i semăna mai ales la ochi. Pe chipul ei se ivi o expresie de surprindere ce dispăru pe dată, mai iute ca un fâlfâit de aripă de fluture. În spatele ei, o femeie cu un aer bolnăvicios şi cu o faţă ascuţită şi ochi întunecaţi trebuia să fie Phelia Maas.

— O, scuzaţi-mă, zise Clara Kalliam. N-am vrut să deranjez, dragă.

— Nu deranjezi deloc, mamă. Speram chiar să ni te alături. Ţi-l aminteşti pe Geder Palliako?

— Cum aş putea să-l uit pe omul care a apărat poarta de est? Nu v-am văzut la curte în acest sezon, domnule, dar înţeleg că aţi fost într-o călătorie. Un soi de expediţie? Daţi-mi voie să v-o prezint pe verişoara mea, Phelia.

Femeia cu ochi negri intră în încăpere şi-i întinse mâna lui Geder. Zâmbetul ei trăda uşurare, ca şi cum s-ar fi temut de un lucru şi-ar fi crezut că, pe moment, îl evitase. Geder făcu o plecăciune şi observă că lady Kalliam ridică din sprâncene zărindu-l pe preot în colţul lui.

— Doamnelor, zise Jorey, acesta este Basrahip. E un om sfânt cu care Geder s-a întors din Keshet.

— Serios? zise Lady Kalliam. Nu ştiam că faci colecţie de preoţi.

— Şi pentru mine a fost o surpriză, spuse Geder. Dar, doamnele mele, luaţi loc vă rog!

Urmându-şi planul, Geder o aşează pe Phelia Maas pe canapea, cu spatele la Basrahip, apoi se aşează şi el în faţa ei. Jorey îşi reluă locul la măsuţa de scris, iar mama lui se aşează pe un scaun din apropiere, din fericire fără să-i blocheze vederea către preot.

— Maas, zise Geder de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva.

De fapt plănuise foarte exact ce avea să spună.

— Am avut un Alberith Maas sub comanda mea în Vanai. Este rudă cu dumneavoastră?

— Nepot, spuse Phelia. Nepotul soţului meu. Alberith v-a pomenit adesea de când a revenit.

— Atunci dumneavoastră sunteţi baroana de Ebbinbaugh? întrebă Geder. Sir Klin mi-a fost comandant în Vanai. El şi soţul dumneavoastră sunt prieteni, nu?

— O, da, zise Phelia zâmbind. Sir Klin este unul dintre cei mai buni şi mai dragi prieteni ai lui Feldin.

În spatele ei, Basrahip privea în gol, cu chipul impasibil, ca şi cum ar fi ascultat ceva ce doar el putea auzi. Scutură din cap o singură dată. „Nu.”

— Deşi a intervenit o răceală, nu? Mi se pare c-am auzit ceva în sensul ăsta, zise nonşalant Geder, prefăcându-se că ştie ceva ce nu ştia.

Chipul femeii împietri, mai puţin ochii, care alergau de la Geder la lady Kalliam şi înapoi. Frica i se citea în poziţia mâinilor şi în colţurile gurii. Geder simţi o căldură plăcută răspândindu-i-se în piept. Avea să meargă. Alături, mama lui Jorey îl privea curioasă.

— Sunt sigură că n-aţi înţeles bine, zise Phelia. Alan şi Feldin sunt în relaţii excelente.

„Nu.”

— Totdeauna mi-a plăcut sir Klin, zise Geder, din pura plăcere de a putea minţi o femeie care nu-l putea minţi la rândul ei. Mi-a părut îngrozitor de rău când am auzit că a fost învinovăţit de revolta aceea. Soţul dumneavoastră n-a avut de suferit, sper.

— Nu, nu, mulţumesc. Am fost foarte norocoşi.

„Da.”

— Sir Palliako, zise lady Kalliam, cărui fapt îi datorăm plăcerea companiei dumneavoastră în această zi?

Geder se uită la Jorey, apoi la lady Kalliam. Voise să pună câteva întrebări nevinovate, să afle ce putea afla, să descopere ce putea descoperi. Voise să se mişte încet. Postura femeii, din ce în ce mai încordată, fragilitatea zâmbetului ei şi mirosul fricii pe care-l emana cum emană trandafirul parfum, toate recomandau contrariul. Nu putea s-o sperie atât de rău încât s-o facă să plece, dar putea s-o sperie rău oricum. Îi zâmbi lui lady Kalliam.

— Ei bine, adevăru-i că speram să am ocazia să fac cunoştinţă cu baroana Ebbinbaugh. Vreau să-i pun câteva întrebări. Nu mi-am petrecut chiar tot sezonul călătorind, zise el cu un ton plăcut. Am făcut nişte cercetări în privinţa revoltei. A rădăcinilor sale. Şi a ceea ce a urmat după.

Toată culoarea dispăru de pe chipul Pheliei Maas. Respira precipitat, ca o vrabie captivă într-o mână, gata să moară de frică.

— Nu-mi pot imagina ce ar fi de cercetat, zise ea cu o voce slabă şi pierdută.

Geder descoperi că-i era mai uşor să zâmbească amabil când nu era sincer. Afară, clopoţeii de vânt îşi cântau singuri, scoţând clinchete întâmplătoare, stupide. Jorey şi mama lui încremeniseră. Geder îşi cuprinse un genunchi cu degetele.

— Ştiu tot, lady Maas, spuse el. Despre prinţ. Despre revoltă. Despre campania din Vanai. Despre femeie.

— Ce femeie? şopti ea.

N-avea nicio idee ce femeie, dar nu avea nicio îndoială că era şi vreo femeie amestecată pe undeva. Nu conta.

— Spuneţi orice, zise el. Alegeţi orice detaliu. Chiar şi lucruri pe care nu vă imaginaţi că le mai ştie cineva, iar eu o să vă spun dacă ziceţi sau nu adevărul.

— Feldin n-are nicio legătură cu toate astea, zise ea.

Geder nici nu avu nevoie să se uite la Basrahip.

— Nu-i adevărat, lady Maas. Ştiu că sunteţi înspăimântată, dar sunt aici ca să vă ajut, pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Pot s-o fac. Dar trebuie să fiu sigur că pot să am încredere în dumneavoastră. Înţelegeţi? Spuneţi-mi adevărul. N-are nicio importanţă, pentru că oricum ştiu deja

totul. Spuneţi-mi cum a început. Doar atât.

— A fost ambasadorul din Asterilhold, spuse ea. A luat legătura cu Feldin acum un an.

„Nu.”

— Mă minţiţi, doamnă, spuse Geder cu blândeţe. Să mai încercăm o dată.

Phelia Maas se cutremură. Părea făcută din vată de zahăr, atât de delicată încât stătea să se frângă sub propria greutate. Îşi deschise gura, apoi o închise şi înghiţi în sec.

— A fost un bărbat. Urma să facă parte din consiliul fermierilor.

„Da.”

— Da. Ştiu la cine vă referiţi. Puteţi să-mi spuneţi numele lui?

— Ucter Anninbaugh.

„Nu.”

— Nu ăsta-i numele lui. Puteţi să-mi spuneţi numele lui?

— Ellis Newport.

„Nu.”

— Pot să vă ajut, doamnă baroană. S-ar putea să fiu singurul din Camnipol care vă poate ajuta. Spuneţi-mi numele lui.

— Torsen. Torsen Aestillmont.

„Da.”

— Iată, zise Geder. N-a fost chiar aşa de greu, nu? Înţelegeţi acum că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră nu aveţi secrete faţă de mine?

Femeia făcu semn că da. Bărbia începu să-i tremure, obrajii i se înroşiră şi o bătaie de inimă mai târziu plângea ca un copil. Mama lui Jorey se repezi spre ea, cuprinzând-o în braţe. Geder rămase aşezat, privind. Inima-i bătea iute, dar era destins, relaxat. Când îi refuzase lui Alan Klin averea secretă a Vanaiului, se simţise entuziasmat. Extaziat. Când ajunsese la decizia de a da foc Vanaiului simţise o mânie justificată. Poate chiar şi mulţumire. Dar nu era sigur că vreodată în viaţa lui, înainte de acest moment, se simţise împlinit.

Se ridică şi se apropie de Jorey. Acesta făcuse ochii mari. Era impresionat şi nu-i venea să creadă. Geder îşi desfăcu braţele. „Vezi?”

— Cum ai făcut asta? şopti Jorey. De unde ai ştiut?

În vocea lui era veneraţie.

Basrahip stătea la mai puţin de trei paşi distanţă. Capul lui

imens ca al unui bivol era în continuare aplecat. Îşi ţinea mâinile împreunate, cu degetele groase împletite unul în jurul altuia. Suspinele Pheliei Maas erau ca o furtună în larg, iar litania de promisiuni şi consolări murmurată de lady Kalliam abia dacă potolise apele cât de cât. Geder se aplecă atât de aproape, încât buzele lui mângâiară urechea bărbatului.

— O să-ţi construiesc toate templele pe care le vrei, întotdeauna.

Basrahip zâmbi.

Clara

Pe de o parte, subestimaseră serios cine sau ce era Geder Palliako. Dar pe de altă parte, părea să fie de partea lor. Cel puţin pe moment.

Totuşi, Clarei i se rupea inima de mila Pheliei. Dormitorul era întunecat, draperiile grele alungând lumina zilei. Phelia zăcea pe spate, cu dârele sărate ale lacrimilor uscându-se la colţurile ochilor. Clara şedea alături de ea, mângâindu-i umerii şi braţele cum făceau medicii cu cineva care suferise o lovitură la cap sau primise veşti proaste. Când Phelia vorbi, toată isteria dispăruse. Nu mai putea să se prefacă faţă de sine că totul avea să se termine cu bine, iar Clara simţi din vocea femeii că pierderea acestei speranţe fusese o uşurare.

— Chiar o să aibă grijă de siguranţa lui Feldin? o întrebă Phelia. Dacă îi dau scrisorile, Palliako chiar o să aibă grijă ca Simeon să nu-l ucidă pe Feldin?

— Cel puţin aşa a zis, spuse Clara.

— Ai încredere în el?

— Abia îl cunosc, draga mea.

Amuţiră din nou.

— Dacă regele oricum ştie deja totul, zise Phelia, dacă doar voia să vadă cine anume de la curtea regală din Asterilhold era implicat… Vreau să zic, dacă Palliako ştia deja, atunci Aster n-a fost niciodată în pericol.

— E un fel de a vedea lucrurile.

Pe parcursul unei ore, Geder o făcuse pe Phelia să recunoască tot. Implicarea lui Feldin în revolta mercenarilor, legăturile cu Asterilholdul, alianţele dintre grupările care militau pentru un consiliu al fermierilor. Fiecare aspect în sine însemna o trădare.

Punându-le împreună, Clara nu întrevedea nicio posibilitate de iertare. Dar nu asta avea Phelia nevoie să audă acum.

— Cum de-au scăpat toate aşa din mână? întrebă Phelia în beznă.

Suspină. Era un sunet mic, aspru.

— Spune-i c-o s-o fac. O să-l duc în biroul lui Feldin. Am o cheie, dar o să fie un paznic acolo. Şi trebuie să-mi jure că o să fie vorba numai despre exil.

— Bine.

Phelia luă mâna Clarei, agăţându-se de ea de parcă ar fi fost singurul lucru care o împiedica să cadă într-o prăpastie.

— N-o să mă sileşti să mă duc singură, nu? O să vii cu mine?

Era lucrul pe care Clara şi-l dorea cel mai puţin. Ochii Pheliei sticleau în penumbra încăperii.

— Sigur, draga mea, zise ea. Sigur c-o să vin cu tine.

Clara îi găsi pe bărbaţi în fumoar, aşteptând-o atât de neliniştiţi încât pentru o clipă îşi imagină că era o moaşă care venise să dea veşti despre o naştere. La intrarea ei, Dawson se opri locului. Geder şi Jorey îşi ridicară privirile de la un joc de cărţi pe care îl jucau doar de formă. Numai preotul cel tăcut părea nepăsător, dar ea presupuse că seninătatea aceasta nefirească făcea parte din meseria lui. Până şi Vincen Coe era acolo, stând întunecat în umbră cum făcea adeseori. Atmosfera era stătută şi încinsă, ca şi cum fiecare gură de aer ar mai fi fost respirată o dată.

— A acceptat să-l ducă pe lord Palliako să vadă scrisorile, zise Clara, dar numai dacă jură că Simeon n-o să-l execute pe Feldin şi dacă merg şi eu cu ei.

— Nici vorbă, spuse Dawson.

— O să-şi piardă curajul, dragul meu, spuse Clara. Ştii cum e ea. O să-l iau pe Vincen cu mine şi-o să fim în siguranţă. Noi patru…

— Cinci cu Basrahip, zise Geder.

— Merg şi eu, zise Jorey.

— Bine-nţeles că nu mergi, dragul meu, zise Clara. Feldin mă îngăduie numai pentru că sunt femeie şi fiindcă mă consideră fermecătoare şi bună de nimic. Vincen e un servitor. Lord Palliako şi…

— Basrahip, zise preotul.

— Da, aşa. Phelia a venit aici ca să brodăm şi avea un model

pe care voia să mi-l arate, aşa că am însoţit-o acasă. Pe drum, am dat peste lord Palliako şi prietenul său şi Phelia i-a invitat şi pe ei ca să auzim poveşti despre locurile pe unde a călătorit în vara asta. Perfect nevinovat.

— Nu văd de ce nu pot să fac şi eu parte din grup, spuse Jorey. Sau Barriath.

— Pentru că voi sunteţi fiii tatălui vostru, în timp ce eu sunt doar soţia lui. Mai ai multe de învăţat despre locul femeilor în societate. Acum propun să trecem la fapte înainte ca Phelia să se răzgândească, sărăcuţa de ea.

Îndreptându-se către trăsură, Clara se simţi mândră de Phelia. De felul în care se ţinea. De salutul politicos pe care i-l adresă lui Dawson în timp ce trăsura pornea. Soarele de toamnă era deja aproape de linia orizontului, flacăra lui părând să danseze pe acoperişuri în timp ce vizitiul îşi croia drum pe străzi. Oraşul părea mai senin ca de obicei, iar zgomotul roţilor şi vocile – mai sonore şi mai reale. Zidurile de piatră ale clădirilor pe lângă care treceau aveau texturi bogate. Depăşiră un tralg tânăr care împingea o cotigă plină ochi cu struguri şi Clara avu senzaţia că putea număra fiecare boabă. Se simţea de parcă s-ar fi trezit de două ori fără să se fi dus la culcare niciodată. Se întrebă dacă aşa se simţeau soldaţii în dimineaţa unei bătălii. Părea posibil.

Geder Palliako zâmbea în stânga şi-n dreapta. Încă se mai gândea la el ca la băiatul palid şi dolofan care plecase la război împreună cu fiul ei. De fapt, se întorsese din călătoriile lui mai slab şi înnegrit de soare. Şi, mai mult de-atât, ochii i se schimbaseră. Chiar şi când se întorsese din oraşul pe care-l răsese de pe faţa pământului, era oarecum timid. Acum dispăruse şi Clara îşi spuse că pierderea timidităţii îl făcea mai puţin chipeş. Se pomeni întrebându-se ce făcuse el oare în toate săptămânile acelea în care pretindea că fusese în Keshet. Când preotul îi surprinse privirea, îi zâmbi. Ea îşi feri ochii.

Curtea privată nu mai era pe jumătate moartă. La ferestrele lui Curtin Issandrian străluceau tot atâtea lămpi şi lumânări ca în cele ale lui Maas. Trăsura se opri şi lacheul veni în fugă, aducându-le o scăriţă. Mai întâi Phelia, apoi ea. Geder Palliako, singurul bărbat cu sânge nobil dintre ei. Vincen Coe şi preotul ezitară o clipă, nesiguri, apoi preotul zâmbi şi-i făcu semn vânătorului să treacă.

Acum era un alt sclav uşier – un pursânge, dar atât de

musculos că putea fi geamănul preotului. Vincen şi Geder îşi predară săbiile şi pumnalele. Preotul nu avea arme.

— Baronul voia să te vadă când vii, zise sclavul uşier. E în sala din spate.

Fără formule onorifice, fără apelativul „doamnă”. Judecând după lipsa de respect din tonul lui, ar fi putut vorbi cu oricine. Clara se întrebă ce fel de oameni primise Maas în serviciul lui şi găsi imediat răspunsul. Mercenari. Luptători. Oameni buni cu spada şi arcul. Soiul de inşi care ucideau pentru bani. Şi ea tocmai se pregătea să între în tabăra duşmanului. Păşind peste prag, se împiedică. Phelia o privi alarmată. Clara clătină din cap şi înaintă. Refuza să primească sprijin şi alinare de la cineva aflat în situaţia verişoarei sale. Ar fi fost nepoliticos.

În tăcere, Phelia îi conduse pe coridorul larg care ducea spre camera unde o primise pe Clara pe parcursul ultimei sale vizite. Flori proaspăt tăiate şi ghirlande de iederă tomnatică înmiresmau aerul. Lumina lumânărilor îndulcea colţurile şi încălzea culorile tapiseriei şi ale traversei de pe jos. Geder tuşi. Un sunet mic, trădând nervozitate.

La baza scării, Phelia coti la dreapta şi toţi o urmară. Un hol scurt care se îngusta la capăt. Aici ardeau mai puţine lumânări. Umbrele se îngroşară, asaltându-i. La celălalt capăt era o scară îngustă pentru uzul servitorilor şi se vedea o uşă dublă masivă, închisă. Aici era capătul drumului.

— Cine-i acolo? întrebă o voce de bărbat.

Într-un intrând, se ridică un om în haine de vânătoare. Garda.

— Soţul meu a trimis după mine, zise Phelia. A spus că este în biroul lui.

— Nu-i aici, spuse paznicul. Ăştia cine-s?

— Oamenii pe care mi-a cerut soţul meu să-i aduc, spuse Phelia cu acreală.

Clara îi auzea frica şi disperarea din voce. Simţi un val de mândrie faţă de curajul femeii.

— E aici, zise preotul.

Vocea lui avea un sunet straniu, neplăcut, vibrant.

— Te-ai înşelat. Este în camera din spatele tău.

— Nu-i nimeni acolo, ascultă ce-ţi zic.

— Ascultă. Ascultă. Te înşeli, spuse din nou preotul. Este în camera din spatele tău. Bate la uşă şi-ţi va răspunde!

Judecând după expresia de pe chipul paznicului, Clara era

sigură că oricine în afară de stăpâna casei ar fi fost deja doborât la pământ şi s-ar fi dat alarma. În schimb, bărbatul se întoarse să ciocănească în uşa de stejar şi Vincen Coe se ivi în spatele lui, înfăşurându-i un braţ în jurul gâtului şi ridicându-l de la podea. Bărbatul se sufocă şi dădu din picioare, zgâriind braţul lui Vincen. Clara închise ochii, dar sunetele erau mai groaznice decât priveliştea. După un timp mult prea lung, paznicul se înmuie. Vincen îi întinse trupul pe podea şi se ridică, ţinând în mână spada bărbatului. Phelia scoase o cheie din mânecă, o potrivi în broască şi o clipă mai târziu erau în biroul lui Feldin Maas.

Vincen aduse o lumânare din hol şi la lumina ei găsi şi aprinse lămpile. Treptat, camera se mai lumină, ca învăluită de nişte zori întunecaţi şi posomorâţi. Rafturi de lemn închis la culoare şi o masă de scris cu o călimară de alamă şi puful alb al unei pene de scris. Era o încăpere mai vastă decât se aşteptase Clara. Nu existau ferestre şi o întreţesere de lumină şi întuneric de pe unul dintre pereţi o făcu să-şi spună că probabil încăperea fusese cândva folosită ca depozit de sticle. Phelia se îndreptă spre bibliotecă de parcă ar fi mers prin somn. Din grămada de suluri şi codice luă o casetă simplă de lemn, cu capacul prins cu un cârlig şi cu balamale din piele. I-o întinse lui Geder Palliako.

— Sunt cifrate, zise ea. Nu cunosc codul.

Geder luă cutia, zâmbind cu gura până la urechi, ca un copil care ar fi primit un cadou neaşteptat. De îndată ce caseta nu mai fu în mâna ei, Phelia se chirci de parcă oasele i s-ar fi înmuiat.

— Mulţumesc, draga mea, zise Clara. Era singura cale. Ştii că era singura cale.

Cealaltă ridică din umeri. Era dureros s-o priveşti.

— Nu ştiu cum s-a ajuns aşa departe, zise ea. Chiar nu ştiu. Dacă aş fi putut…

Urletul era inuman. Mânie şi foc şi moarte, toate transformate în sunet. Clara ţipă chiar înainte să vadă ce era.

— Ce dracu-i asta?

Feldin Maas stătea în uşă cu spada goală în mână. Era aproape vânăt la chip de mânie. Alţi doi bărbaţi stăteau în spatele lui şi el le bloca intrarea. „Dacă închide uşa aia”, îşi zise Clara, „suntem prinşi în cursă. Şi dacă suntem prinşi, suntem morţi.”

— Nu, Feldin, zise Phelia înaintând către el. Aşa-i bine! Asta trebuie să facem! Lord Palliako ne-a promis milă! Oricum ştia deja totul!

— Tu i-ai *adus* aici? *Tu* m-ai trădat?

— Eu…

Spada lui Maas lovi brusc şi rapid ca un fulger. Aflată în spatele verişoarei ei, Clara nu văzu lovitura, dar o auzi. Zări alternanţa teribilă de emoţii de pe chipul lui Feldin Maas: surpriză, groază, durere, mânie. Chiar înainte să vadă sângele, Clara ştiu că femeia murise.

Vincen Coe ţâşni pe lângă ea, strigând şi învârtind spada furată ca pe o coasă. Simpla forţă a atacului îl făcu pe Maas să se retragă în hol. Pentru o clipă, uşa era liberă. Geder Palliako stătea aplecat asupra femeii prăbuşite, palid şi cu gura căscată. Clara îl îmbrânci către uşă.

— Fugi! strigă ea. Înainte să ne închidă înăuntru!

Geder şi preotul ieşiră grăbiţi. Sunetul lamelor lovindu-se una de alta o făcu pe Clara să şovăie. „O să mă predau”, îşi zise ea. Doar n-aveau să-i facă rău unei femei. Era un gând prostesc. Un reflex. Împotriva tuturor instinctelor, alergă către locul luptei.

Dacă holul ar fi fost mai larg, Feldin şi cele două gărzi ale sale l-ar fi înconjurat deja pe Vincen şi l-ar fi ucis. În schimb, vânătorul lovea cu putere şi iuţeală, măturând locul cu spada şi ţinându-i la distanţă. Sudoarea i se scurgea pe faţă şi respira precipitat. Feldin aştepta, cu o privire de duelist, căutând o ocazie.

— Fugiţi! strigă Vincen. O să obţin cât timp o să pot!

Geder Palliako nu avu nevoie de alt îndemn. Se întoarse şi-o rupse la fugă pe hol, înspre scară şi uşile duble. Clara zări caseta de lemn încă în mâinile lui. Făcu patru paşi pe urmele sale, dar se întoarse. Preotul venea în spatele ei, retrăgându-se dinaintea luptei, dar fără să fugă. Umerii lui Vincen erau încordaţi ca ai unui muncitor.

— O, se auzi ea rostind. Nu! Nu, asta nu!

Feldin izbi cu putere, abătând lovitura lui Vincen. Soldatul aflat la stânga lui Feldin fandă, de dincolo de el, şi Vincen sări îndărăt cu un icnet. Pe lama soldatului era sânge. Sângele lui Vincen, picurând pe podea.

— Nu poţi să câştigi, zise preotul, cu vocea lui sonoră şi vibrantă.

Clara îşi ridică privirea spre el, cu lacrimi în ochi, dar el zâmbi şi-şi clătină capul imens.

— Lord Maas, ascultă-mi vocea! Ascultă-mă! Nu poţi să câştigi.

— O să-ţi văd maţele pe-afară, răcni Maas.

— Ba nu. Ai pierdut deja tot ceea ce iubeşti. Speranţele tale sunt zadarnice. Nu poţi să câştigi! Lupta s-a terminat! Ai pierdut deja totul! Nu mai ai de ce să lupţi!

Feldin se avântă înainte, dar până şi Clara putea vedea schimbarea din postura lui. Lovitura fusese mai nesigură şi-şi lăsase greutatea pe piciorul din spate, ca şi cum ar fi avut reţineri în a se angaja în lupta pe care tocmai era pe cale s-o câştige. Vincen se trase înapoi, şchiopătând. Armura lui de piele era umedă şi se înroşise. Feldin nu avansă.

— Ai văzut-o murind, lord Maas, zise preotul. Ai văzut-o prăbuşindu-se. S-a dus şi n-o poţi aduce înapoi! Ascultă-mi vocea! Ascultă-mă! Ai pierdut lupta! Orice-ai face aici, nu mai contează. O simţi. Nodul acela din gât. Îl simţi! Ştii ce înseamnă! Nu poţi să câştigi! Nu poţi să câştigi! Nu poţi să câştigi!

Unul dintre paznici înaintă cu spada întinsă, dar privirea i se tot întorcea către Feldin. Către Feldin, care privea în gol. Vincen dădu să taie calea omului, dar Clara se repezi, îl prinse de braţ şi-l trase îndărăt.

— Simţi disperarea, golul din stomac, nu? îl simţi, zise preotul.

Vocea-i era tristă, de parcă i-ar fi părut rău de fiecare cuvânt pe care-l spunea. Fiecare silabă vibra şi reverbera.

— În inima ta, o simţi. Te îneci în ea şi nu se va sfârşi niciodată. Nu mai e nicio speranţă. Nici acum. Nici altă dată. Nu poţi să câştigi, lord Maas! Nu poţi să câştigi! Nu ţi-a mai rămas nimic! Ai pierdut tot şi-o ştii prea bine!

— Lord Maas! zise paznicul.

Vârful spadei lui Feldin coborî către podea de parcă ar fi trasat o linie verticală în aer. În lumina lumânărilor era greu să-ţi dai seama, dar Clarei i se păru că vede lacrimi pe chipul lui inexpresiv ca o mască. Gărzile se priviră, nedumerite şi neliniştite. Feldin lăsă spada să-i cadă, se întoarse şi se îndepărtă pe coridor. Clara tremura. Preotul solid puse o mână pe umărul ei şi una pe al lui Vincen Coe.

— Ar trebui să plecăm până nu se răzgândeşte, zise el.

Se retraseră pe hol, lăsând o dâră de sânge. Gărzile făcură

câţiva paşi nesiguri către ei, apoi îşi urmară stăpânul care se îndepărta. Îi aminteau Clarei de nişte câini de vânătoare care primiseră două comenzi ce se băteau cap în cap. Când ajunseră la uşile duble, Vincen se poticni. Preotul îl ridică, purtându-i pe umăr. Le luă câteva minute să găsească o uşă care ducea afară şi ceea ce părea a fi fost jumătate din noapte ca să străbată grădinile întunecate şi să ajungă la marginea proprietăţii lui Maas. Era marcată de un gard viu des şi preotul îngenunche acolo, lăsând jos trupul lui Vincen. Voci răsunau în noapte. Ţipete şi strigăte. Îi căutau pe ei, îşi zise Clara.

— Aici, dedesubt, spuse preotul. Ai grijă de el. O să aduc o căruţă.

Clara îngenunche, înghesuindu-se printre crenguţe şi frunze. Nu era prea mult loc sub gardul viu, dar era ceva. Vincen Coe se târî după ea, înfigându-şi coatele în stratul de frunze moarte şi praf. Era cenuşiu la faţă şi hainele de la brâu în jos îi erau ude şi lunecoase. În întuneric, sângele nu era roşu, ci negru. Îl trase cât mai aproape de ea, atât cât putu dat fiind că nu avea puncte de sprijin. Pe neaşteptate, o copleşi amintirea vie a momentului când avea treisprezece ani şi se ascundea în grădina tatălui ei, în timp ce unul dintre unchi fugea de colo-colo, prefăcându-se că nu ştie unde era ea. Scutură din cap. Era o amintire prea nevinovată comparativ cu momentul de-acum.

Vincen se răsuci pe spate gemând.

— Cât de rău este? şopti ea.

— Neplăcut, zise Vincen.

— Dacă Maas o să ne caute cu câinii, o să ne găsească.

Vincen clătină din cap, făcând frunzele de sub el să scoată un trosnet moale.

— Sunt sigur că de-acum jumătate din proprietate poartă mirosul meu, zise el. O să le ia până dimineaţa să-şi dea seama care sânge este cel mai proaspăt.

— Văd că te simţi destul de bine ca să-ţi ardă de glume.

— Da, stăpână.

Clara se chinui să se ridice şi privi printre crenguţe. Strigătele se înteţiseră. Şi, dacă nu cumva se înşela, răsuna un zăngănit de spade. Era sigură că auzise vocea lui Jorey dând ordine. În adăpostul lor strâmt, mai degrabă simţea decât auzea răsuflarea iute şi scurtă a vânătorului.

— Mai rezistă încă puţin, zise ea. Numai puţin.

Când el îşi întinse mâna spre ea, crezu că era ultimul gest al unui om pe moarte, dar degetele lui îi cuprinseră ceafa, trăgând-o către el cu forţă şi hotărâre. Buzele lui erau aspre pe ale ei, surprinzătoare şi intime şi puternice. Clara fu şocată, apoi ridică din umeri. Tânărul putea muri în următoarele minute, aşa că ce rău făcea?

Când el îi dădu drumul şi-şi lăsă capul să cadă pe pământ, Clara îşi şterse gura cu dosul unei palme foarte murdare. Îşi simţea buzele plăcut de dureroase şi era, rând pe rând, scandalizată, flatată şi amuzată.

— Uiţi care ţi-e locul, spuse ea cu reproş.

— Aşa-i, stăpână, zise vânătorul. Cu domnia voastră, mi-l uit adesea.

Pleoapele i se închiseră. Continuă să respire iute şi chinuit şi Clara stătu în întuneric, dorindu-şi ca respiraţia lui să continue, până când auzi voci pe care le recunoscu ca aparţinând oamenilor ei şi începu să strige după ajutor.

Marcus

Qahuar Em îşi scărpină bărbia, aplecându-şi capul îngândurat. Marcus îşi păstră o expresie neutră. Masa la care stăteau era din lemn de stejar, cu un model noduros impregnat pe suprafaţa ei lustruită. Nu avea, aşa cum se aşteptase Marcus, fetrul verde specific bancherilor pe care-l folosea Cithrin, dar probabil că în Lyoneia obiceiurile erau diferite. Caseta micuţă aşezată pe masă era din fier forjat, cu un capac care se închidea în lateral şi cu imaginea unui dragon în partea din faţă. Dacă modelul ales de Cithrin avea vreo semnificaţie, el unul n-o ştia.

— Îmi pare rău, spuse Qahuar Em. Nu înţeleg.

— Nu-i nimic nefiresc aici, zise Marcus. Băncile şi casele de comerţ au obiceiul să-şi păstreze una alteia diverse obiecte de valoare sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Când sunt aliate şi când una dintre ele are oameni într-un oraş, iar cealaltă nu, zise Qahuar. Niciuna dintre situaţii nu-i valabilă aici.

— Sunt circumstanţe extraordinare.

— Pe care nu ai de gând să mi le explici.

— Aşa e, admise Marcus.

Qahuar se întinse şi luă cutiuţa, cuprinzând-o fără greutate

într-o singură mână. Capacul se deschise cu un clămpănit, dând la iveală o cheie de alamă mai scurtă decât o falangă. Marcus îşi scărpină o ureche şi aşteptă să vadă ce va spune bărbatul.

— De ce am impresia că asta o să aibă legătură cu ceva neplăcut şi stânjenitor? întrebă Qahuar, făcând clar prin tonul său că un răspuns ar fi fost binevenit, dar că nu se aştepta la unul.

— Sunt autorizat să semnez o declaraţie că ţi-am adus cutia la cererea magistrei bel Sarcour, zise Marcus. Imprimă cheia în ceară şi o să-mi pun amprenta deasupra ca să nu fie nicio îndoială că este vorba despre aceeaşi cheie. Cum vrei tu.

Cutia se închise din nou. Vârfurile aproape solzoase ale degetelor bătură darabana pe lemnul de stejar, sunând ca primii stropi grei ai unei furtuni.

— Sunt pregătit să accept un refuz, zise Marcus.

— Eu şi magistra nu ne-am despărţit în cei mai buni termeni, spuse Qahuar pronunţând fiecare cuvânt cu grijă. Te-a trimis pe tine în loc să vină ea. Îmi este greu să cred că s-a decis să aibă încredere în mine.

— Poţi să te încrezi într-un adversar în feluri în care nu poţi întotdeauna să te încrezi într-un prieten. Un adversar n-o să-ţi înşele niciodată încrederea.

— Cred că ea ar spune că eu i-am înşelat încrederea şi eu pot contraargumenta că şi ea mi-a trădat-o pe a mea.

— Dovadă că am dreptate. Pe vremea aceea eraţi destul de prietenoşi unul cu altul, zise Marcus cu un zâmbet despre care amândoi ştiau că e nesincer.

La uşa sălii se auzi un ciocănit discret. O femeie cu sânge pur de jasuru, într-o robă cenuşie cu stacojiu, îi salută pe amândoi.

— Oamenii de la şantierul naval, domnule.

Qahuar dădu din cap şi femeia se retrase, închizând uşa în urma ei cu un sunet discret.

— Merge bine treaba? întrebă Marcus.

— Destul de bine. O să treacă măcar un an până să punem toate lucrurile în ordine, dar timpul nu se mişcă doar înainte. Acţiunile pot avea efect cu mult înainte de a se petrece chiar.

— Cum ar fi scrisori mânioase din partea regelui Cabralului, de exemplu?

— Uneori mi-aş dori să fi pierdut, zise Qahuar. Din mai multe motive. Căpitane, suntem amândoi oameni umblaţi prin lume.

Cred că ne înţelegem unul pe altul. Vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

— Nu te deranjează dacă mint, nu?

— Deloc. Eşti un om al cărui nume e bine-cunoscut în tot vestul. În fruntea unei armate proprii, ai putea să ceri orice preţ ai dori, dar preferi să lucrezi în calitate de căpitan al gărzii unei filiale bancare. Nu eşti dispus să te laşi mituit. Şi, iartă-mă, dar nu mă placi prea mult.

— Pân-acum n-am auzit întrebarea.

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Am iubit o mulţime de oameni şi n-a însemnat de două ori acelaşi lucru, zise Marcus. Slujba mea este s-o apăr şi-o să-mi fac treaba de data asta.

— De data asta?

Marcus ridică din umeri şi tăcu. Ticălosul îl făcuse să spună deja mai multe decât voise. Marcus trebuia să admită: Qahuar era bun la ceea ce făcea. Semi-jasurul se ridică, strângând din buze. Încet, cu un gest deliberat, puse cutia în punga de la brâu.

— Sper că n-o să-mi pară rău, zise el.

— Mă aştept să nu conteze pentru tine, zise Marcus, dar dacă are vreo importanţă, să ştii că apreciez c-ai luat-o.

— Ştii că nu-ţi fac ţie o favoare?

— Ştiu.

Qahuar Em îi întinse mâna sa lată. Marcus se ridică şi i-o strânse. Făcu un efort de voinţă să nu i-o strângă puţin mai tare, doar ca să-i arate că putea. În ochii de un verde viu ai bărbatului se citea amuzament. Şi poate şi puţină tristeţe.

— E o femeie norocoasă, zise Qahuar.

„Zeule, să sperăm că da”, îşi zise Marcus, dar numai în gând.

Toamna venise în Porte Oliva ca peste noapte. Copacii cu un frunziş până mai ieri luxuriant lepădau frunze care încă mai erau verzi. Vânturile dinspre apus goneau zgomotos. Golful căpătase culoarea ceaiului şi în toiul zilei mirosea ca o grămadă de bălegar. Patrulând pe străzi în amurg, gărzile reginei purtau haine de lână şi căciuli verzi ce le acopereau urechile. Străbătând străzile înguste de lângă port, Marcus simţi prima muşcătură a răcorii nocturne şi decise că până la urmă poate-i plăcea oraşul ăsta.

Îi găsi pe maestrul Kit şi pe ceilalţi într-o curte luminată de torţe aflată între o tavernă şi un han. Smit şi Hornet făceau

ultimele aranjamente la suporturile scenei în timp ce maestrul Kit, încă necostumat, le striga instrucţiuni. În spatele lor, o tânără femeie se plimba de colo-colo. Era blondă, cu ochi mari care-l duseră pe Marcus cu gândul la bebeluşi şi cu o rochie strâmtă ce-i sublinia formele. Îşi ţinea mâinile împreunate în faţă, cu degetele încleştându-se unul în jurul altuia ca luptătorii într-un meleu.

Marcus se apropie de maestrul Kit. În loc să dea bună seara, făcu semn din cap către femeie.

— E nouă?

— Da, zise bătrânul actor. Am speranţe în ce-o priveşte.

— Aveai speranţe şi cu cea de dinainte.

— Corect. Bine, de la ea am aşteptări, zise maestrul Kit. Îşi spune Charlit Soon şi la repetiţii este minunată. În noaptea asta o să vedem cum se descurcă în faţa unui public. Dacă supravieţuieşte până mâine, cred că mi-am completat compania.

— Şi cât are? Doisprezece ani?

— Sânge cinnai de câteva generaţii, zise maestrul Kit. Sau cel puţin aşa-i povestea. Ea crede ce spune şi s-ar putea chiar să fie adevărat.

— Dar tu n-o crezi?

— Eu nu mă pronunţ încă.

Noua actriţă se uită spre ei şi apoi în altă parte, de parcă i-ar fi auzit. Sandr sări jos din căruţă şi-i făcu lui Marcus cu mâna. Fie îi mai trecuse frica, fie era un actor bunicel. Marcus îi făcu şi el cu mâna. Mikel, slăbănog şi uscăţiv ca-ntotdeauna, ieşi din crâşmă cu o găleată de talaş, urmat de Cary cu o mătură.

— Se zvoneşte că s-ar putea să pleci din Porte Oliva.

— E o posibilitate, zise maestrul Kit. Am dat reprezentaţii aici cam tot sezonul teatral. Cred că oraşele se pot sătura de piese. Dacă arăţi prea mult, oamenii încep să se blazeze, eu aşa cred. Nu vreau ca meseria noastră să-şi piardă magia. Mă gândeam să duc trupa în oraşul reşedinţă al reginei, Sara-sur-mar.

— Înainte să vină iarna sau după?

— O să mă hotărăsc după ce o s-o văd pe Charlit pe scenă vreo câteva nopţi, zise maestrul Kit. Dar probabil înainte. Când pornesc corăbiile către Narinisle.

— Bun, fă ce-i bine pentru voi, dar o să-mi pară rău când o să plecaţi.

— Să înţeleg că tu rămâi pe loc în viitorul apropiat? întrebă Kit.

Mikel începu să împrăştie talaş pe pavajul curţii ca să absoarbă umezeala, iar Cary venea în urma lui măturând. Părea o ocupaţie foarte stranie. Curtea avea să se umple din nou cu noroi, pişat şi apă de ploaie.

— Viitorul apropiat numără câteva zile, zise Marcus. În cel mai bun caz, câteva săptămâni.

— Ai fi bine-venit să călătoreşti cu noi, zise maestrul Kit. La fel şi Yardem şi Cithrin. Cred că toţi ducem puţin dorul zilelor când eram paznici de convoi. N-a fost un rol pe care să-l mai fi jucat şi nici nu mă aştept să-l mai jucăm.

— Maestre Kit! îi strigă Sandr din spatele căruţei. Lipseşte una dintre săbii.

— Cred că e lângă costumul de bandit al lui Smit.

— Nu-i acolo.

Maestrul Kit oftă şi Marcus îl bătu pe umăr şi-l lăsă să-şi vadă de treabă.

Flăcările lămpilor şi căldura hambarului făceau ca înăuntrul crâşmei să fie mai cald decât pe stradă. Mirosul de porc fript şi de bere se lua la întrecere cu cel mult mai puţin plăcut al trupurilor omeneşti prea înghesuite. Cât timp înaintă prin mulţime, Marcus îşi ţinu o mână pe punga cu bani. Cu atâtea distracţii şi oameni îngrămădiţi într-un spaţiu aşa de mic, ar fi fost surprins ca în încăpere să nu se afle vreun hoţ de buzunare în căutarea norocului. Mai întâi îl zări pe Yardem, aşezat la o masă din spate, apoi, pe măsură ce se apropie, îi văzu pe Enen şi pe Gândac, pe Cithrin şi pe… Barth. Aşa-l chema. Pursângii erau Corisen Mout şi Barth, iar Corisen era cel cu un dinte din faţă stricat. Simţindu-se din cale-afară de mulţumit de sine, Marcus se aşeză la masă.

Cithrin ridică întrebător din sprâncene.

— S-a făcut, zise Marcus. Tu? A mers bine cu guvernatorul?

— Da, spuse Cithrin. Am plătit o taxă şi-am lăsat caseta.

— Chitanţa?

— Am ars-o, spuse Cithrin. N-o să existe nicio urmă. Atâta timp cât guvernatorul nu devine curios şi nu forţează lacătul, suntem cum nu se poate mai pregătiţi.

Un servitor veni în grabă, puse o halbă de bere pe masă înaintea lui Marcus şi se întinse s-o ia pe a lui Cithrin. Ea îl opri şi

el înclină din cap şi dispăru în grabă.

— Care-s şansele ca pornirile mai josnice ale guvernatorului să câştige? întrebă Marcus în loc să spună „Cât de mult ai băut?”

Dacă ar fi fost în pericol să-şi piardă controlul, Yardem ar fi oprit-o. Poate-o oprise deja.

— Viaţa-i un risc, zise ea în timp ce Gândacul, aşezat alături, sorbea din halba lui de bere.

— Yardem tocmai ne povestea despre formele pe care le iau sufletele oamenilor, zise Barth. Ştiai că sufletul tău e un cerc?

Marcus îi aruncă lui Yardem o privire îndurerată. O fluturare din ureche fu singura scuză pe care o primi.

— Nu lua seama la ce spune, Barth. E credincios. Asta-l face să devină agitat când lucrurile merg bine.

— Nu-mi dădusem seama că ne merge bine, domnule, zise Yardem sec.

Pe parcursul orei ce urmă, Marcus îşi bău berea, mâncă o farfurie de friptură de porc cu un sos negru suficient de picant ca să-l facă să lăcrimeze şi ascultă discuţiile din jurul mesei. Barth continuă să-l întrebe pe Yardem despre suflete şi destine, dar Enen, Gândacul şi Cithrin dezbătură probleme mai practice: câte plăţi urmau să sosească la bancă şi câte la camera din cafenea, cum să se asigure că nimeni nu avea să-l atace pe cel care aducea banii de la cafenea cât timp traversa oraşul, dacă să facă sau nu aranjamente cu oamenii reginei ca să-i ajute în respectarea contractelor private. Toate problemele şi ideile pe care un conducător de bancă le discuta cu oamenii săi. Cithrin vorbea ca o femeie sigură pe soarta ei şi Marcus o admira pentru asta.

Zgomotul unui băţ lovit de o tigaie îi întrerupse.

— Începe spectacolul! răsună vocea lui Mikel prin zgomotul tavernei. Veniţi şi vedeţi spectacolul! începe spectacolul!

Marcus lăsă câţiva bănuţi pe masă, se ridică şi, pe jumătate în glumă, îi întinse mâna lui Cithrin.

— Permiteţi? întrebă el.

Ea îi acceptă sprijinul cu o seriozitate prefăcută.

— De asta am venit toţi încoace, zise ea.

Marcus o conduse pe ea şi pe membrii noii sale companii afară, în răcoarea plăcută a curţii, ca să-şi urmărească fosta companie. Publicul era suficient. Cel puţin cincizeci de oameni şi

mulţi alţii care se puteau opri în timp ce intrau sau ieşeau. Când maestrul Kit păşi pe scenă, cu părul său aspru strâns la spate şi cu o spadă la şold, câţiva oameni aplaudară şi Marcus se numără printre ei. Sandr se ivi un moment mai târziu, prefăcându-se că se scobeşte în dinţi cu un pumnal cu vârful tocit.

— Pintin, mi-ai fost secund în toţi aceşti ani, zise maestrul Kit scoţându-şi bărbia înainte într-o parodie a unei atitudini eroice. Pe culmile gloriei şi în adâncurile disperării, întotdeauna m-ai urmat. Acum câinii războiului sunt liberi iară şi trebuie să fugim din faţa lor. Armiile întunecatului Sarakal se vor năpusti mâine asupra oraşului.

— Păi, mai bine plecăm chiar la noapte, zise Sandr.

Mulţimea chicoti.

— Aşa-i, nu-i misiunea noastră să stăm şi să luptăm în această bătălie deja pierdută. Oraşul sigur va cădea, iar înainte să cadă, lady Daneillin – ultima din neamul ei şi cea mai blândă şi mai frumoasă din toată Elassaea – trebuie dusă undeva în siguranţă. Asta-i datoria noastră, Pintin. Compania noastră va fugi în această noapte, având-o pe frumoasa domniţă în grijă.

— Mda, asta-i o problemă, zise Sandr cu vocea lui Pintin. Oamenii noştri erau pe zidul oraşului şi se-ntreceau cine se poate pişa mai departe. Magistratul a trecut pe-acolo şi-a crezut că plouă. Toţi au ajuns în închisoare.

Maestrul Kit se opri. Expresia lui plină de importanţă se topi.

— Ce?! strigă el într-un falsetto comic.

Mai mulţi oameni râseră. Începea să le placă.

Marcus se aplecă spre Yardem Hane.

— Totuşi eu nu-s aşa, spuse el. Nu vorbesc afectat şi nu-mi sug burta. Nu sunt aşa.

— Deloc, domnule, spuse Yardem.

Două zile mai târziu, Cithrin stătea în faţa lui la o masă în cafenea. Dincolo de uşile şi ferestrele deschise cădea o ploaie uşoară, iar pietrele de la intrarea Pieţei Mari se întunecaseră părând aproape negre. În spatele lui, doi kurtadami vorbeau despre cele mai noi ştiri din Coasta de Nord. Era aproape sigur că va avea loc un nou război de succesiune. Marcus îşi spuse că nu-i păsa şi, în mare, ăsta şi era adevărul. Lumea mirosea a ploaie şi a cafea.

— Dacă o să avem bani lichizi, mă gândesc să finanţez una dintre corăbiile de anul viitor spre Narinisle, zise Cithrin.

Marcus o aprobă.

— O să existe o nesiguranţă în legătură cu ideea asta a noii flote. Mai ales la început. Dacă e un succes, fie şi doar în primii doi ani, o să crească traficul în Porte Oliva. Ar putea fi bine pentru noi, atâta timp cât suntem pe poziţie. Cunoscuţi de toată lumea. De încredere.

— Presupunând, zise Marcus.

Cithrin înghiţi în sec. Slăbise în ultimele săptămâni şi pielea ei, întotdeauna palidă, devenise gălbejită. Lui i se părea ciudat că niciunul dintre oamenii care veneau cerându-i un împrumut sau oferindu-se să-şi depoziteze averea la ea pentru un profit discret nu păreau să observe neliniştea care o mistuia. Nu dormea suficient. Dar nici nu mai bea ca să poată dormi. Asta, după el, demonstra destulă tărie.

— Presupunând, admise ea. Îţi doreşti vreodată să fi fugit cu toţii? continuă ea. Să ne fi umplut buzunarele şi să fi… dispărut?

— Mai întreabă-mă după ce pleacă auditorul, zise Marcus.

Ea aprobă din cap. Bătrânul cinnai pe jumătate orb şchiopătă înăuntru venind din spate. Ploaia nu părea să aibă un efect prea bun asupra oaselor lui. Cithrin îşi ridică ceaşca goală şi *maestro* Asanpur dădu din cap cu un zâmbet atotştiutor şi se întoarse.

— Magistrul Imaniel zicea întotdeauna că aşteptarea este lucrul cel mai greu, spuse ea. Că a-ţi pierde răbdarea este cel mai uşor mod de a pierde. Să faci ceva de dragul de a face ceva şi nu pentru că aşa trebuie. Când o spunea el părea atât de evident. El şi Cam au fost cel mai aproape de ideea de părinţi. Am fost crescută de bancă aproape de când am învăţat să merg. El ştia totul despre bani şi riscuri şi cum să pari într-un fel când tu eşti cu totul altfel.

— Cred c-ar fi fost un bun general din câte spui, zise Marcus.

— Nu, spuse ea. Sau nu ştiu. Poate. Deşi nu-i plăceau soldaţii. Nu-i plăcea războiul. Mi-aduc aminte cum îmi spunea că sunt două căi să înfrunţi lumea: fie cu spada în mână, fie cu punga.

— Serios? Şi eu care credeam că din războaie se fac bani.

— Se fac, zise Cithrin. Dar numai dacă te afli în locul potrivit. Într-un sens mai larg, într-o luptă întotdeauna se pierde mai mult decât se câştigă. Dacă-l ascultai pe el, ai fi zis că noi făceam ca spadele să rămână în teci. Războiul sau comerţul.

Pumnalul sau moneda. Astea erau cele două soiuri de oameni.

— Mi se pare că-i simţi lipsa.

Cithrin făcu semn că da, ridică din umeri, apoi făcu din nou semn că da.

— I-o simt, dar nu în felul în care mă aşteptam. Am crezut că o să mă pomenesc dorindu-mi să-l întreb tot ce ştia, dar de cele mai multe ori când mă gândesc la el îmi spun doar că mi-ar plăcea să-i aud din nou glasul. Şi nici nu mă gândesc la el atât de des pe cât mă aşteptam.

— Te-ai schimbat de când l-ai văzut, zise Marcus. Ăsta este unul dintre puţinele lucruri logice pe care mi le-a spus Yardem. Mi-a spus să nu poţi trece de suferinţă ca de o însărcinare care trebuie dusă la capăt. Nu poţi s-o zoreşti şi să termini mai iute cu ea. Cel mai bun lucru este să continui să te schimbi, ca de obicei, până vine o vreme când nu mai eşti acea persoană care suferea.

— Şi pentru tine a funcţionat?

— Nu încă, zise Marcus.

Maestro Asanpur se întoarse cu o ceaşcă de cafea proaspătă în mâna tremurătoare. O puse în faţa lui Cithrin cu un clinchet uşor de ceramică fină. Ea suflă în cafea, împrăştiind aburii cu răsuflarea. Când sorbi, un zâmbet lumină chipul bătrânului cinnai.

— Mulţumesc, *maestro,* zise ea.

— Eu vă mulţumesc, doamnă magistru, zise el şi se duse şchiopătând să închidă obloanele, împiedicând răcoarea să între.

Sunetul ploii deveni mai apăsat, stropii ca nişte mici explozii de alb pe cenuşiu. Cithrin avea dreptate. Să aştepţi să înceapă o bătălie era cel mai greu. Afară doar dacă nu primeai o lovitură de pumnal în stomac în timpul luptei. Atunci ăsta era cel mai greu lucru. Sau scăpai teafăr şi îţi vedeai oamenii morţi în jurul tău. Atunci acela era cel mai greu.

Yardem se ivi din cealaltă parte a pieţei, o umbră mai întunecată într-o lume de umbre. Nu fugea, nici măcar nu se grăbea. Marcus îl privi pe tralg parcurgând răbdător drumul pe lângă gărzile regale şi prin piaţă. Părea să devină mai solid cu fiecare pas. Mai real. Intră aplecându-şi capul.

— Domnule.

— Bine, zise Marcus, simţind încordarea în gât şi în piept.

Bine.

Cithrin se ridică. Părea calmă. Trebuia să fi locuit cu ea aproape un an ca să-i citeşti frica în ochi şi în poziţia bărbiei.

— Deci a sosit auditorul? zise ea.

Yardem flutură din urechi şi făcu semn din cap.

— A sosit, doamnă.

Cithrin

Paerin Clark.

Cândva, în anii petrecuţi în Vanai, trebuie că-i auzise numele. Silabele aveau o familiaritate vagă, ca un nume dintr-o istorie sau un mit. Drakis Cioara-Furtunii. Garda din Risen. Aesa, prinţesa spadelor. Paerin Clark.

Cithrin îşi aranjă fusta, făcând cutele să cadă drept şi ordonat. Inima i se izbea de coaste ca o pasăre în cursă. Stomacul îi era încordat, simţind ba durere, ba greaţă. Voia să bea ceva. Ceva tare, care să-i relaxeze muşchii, s-o calmeze şi să-i dea curaj. În schimb, adoptă ţinuta pe care o învăţase de la maestrul Kit, cu umerii jos şi traşi spre spate şi spinarea relaxată, rugându-se să arate ca o femeie în toată firea şi nu ca o fetiţă în creştere, îmbrăcată în hainele mamei ei.

Bărbatul cu înfăţişare blândă stătea la masa ei, în încăperile ei, cu picioarele încrucişate şi cu degetele împletite în jurul unui genunchi. Începea să chelească. Avea umeri înguşti. Putea să fi fost oricine. Putea să nu fi fost nimeni. Avea carnetul de notiţe deschis alături, cu o peniţă de oţel deasupra, dar nu lua notiţe. Nici măcar în cifru. Punea întrebările cu blândeţe şi zâmbea când vorbea. Accentul lui din Coasta de Nord era îmblânzit. Acolo unde alţii şuierau, el sâsâia.

— Deci magistrul Imaniel n-a avut nimic de-a face cu asta?

— Nu, deloc, spuse Cithrin. Intenţia noastră era numai să ducem avutul băncii din Vanai în Carse. Din câte ştia magistrul Imaniel, asta şi făceam. Dacă n-ar fi început să ningă mai devreme în trecătoarea din Bellin, am fi respectat acel plan.

— Şi decizia de a coti spre sud?

— A fost a căpitanului Wester.

— Dă-mi mai multe detalii despre asta.

De jos nu venea niciun zgomot. Căpitanul Wester şi gărzile plecaseră la invitaţia lui Clark. O duzină de mercenari pe care-i

adusese el le luase locul. Liniştea părea în neregulă. Nefirească. Ploaia lovea în ferestre ca o mie de degete mici împungând-o, iar tunetele bombăneau ameninţător în depărtare. Cithrin povesti tot ce putea, cât mai amănunţit. Cum fusese interceptată de forţele anteene, cum strecurase căruţa în Porte Oliva şi se ascunsese în cartierul sărat.

— În acel moment numai căpitanul Wester şi tralgul lui erau pe post de gărzi?

— Nu l-aş numi pe Yardem „tralgul lui”.

— Erau singurii doi paznici?

— Da, zise Cithrin.

— Mulţumesc.

Îi povesti despre atacul lui Opal, despre îngrijorările lui Marcus privind plecarea din oraş şi despre temerile lui în caz că rămâneau. Când descrise felul în care falsificase documentele, avu grijă să păstreze un ton calm şi practic. Magistrul Imaniel întotdeauna spusese că, dacă păreai vinovat, le dădeai ideea că ai de ce. Când recunoscu că îi înaintase guvernatorului din Porte Oliva documente false, auditorul nu comentă şi nici măcar expresia feţei nu i se schimbă. Odată ce trecu de partea cu înfiinţarea falsei filiale a băncii şi începu să-şi prezinte investiţiile, împrumuturile, mărfurile scoase la vânzare şi comisioanele, ea simţi că începe să se relaxeze.

Vorbi cea mai mare parte din seară. Vocea-i răguşi şi spatele începu s-o doară după ce stătuse atâta timp într-o singură poziţie. Dacă Paerin avea aceleaşi probleme, nu dădu niciun semn.

— Cât de mult te-a sfătuit căpitanul Wester în privinţa acestor strategii?

— Deloc, zise Cithrin. El n-a încercat să-mi dea sfaturi, iar eu nu i le-am cerut.

— De ce nu?

— Nu e bancher. I-am dat un buget pe care l-am crezut potrivit pentru a asigura apărarea aurului pe care-l păstrăm aici şi deplasarea oricărei sume mai mari de bani în perimetrul oraşului, şi-atât.

— Înţeleg. Ei bine, mulţumesc doamnă bel Sarcour. A fost cea mai interesantă poveste pe care am auzit-o în ultima vreme. Presupun că toate registrele şi documentele sunt aici?

— Da, zise ea. Am mai închiriat o încăpere la o cafenea de

lângă Piaţa Mare, dar toate registrele de acolo au fost aduse aici acum.

— Excelent.

— Aş dori să fac şi o propunere. Dacă nu vă deranjează.

Paerin Clark ridică din sprâncene. Cithrin respiră adânc.

— Date fiind împrejurările, zise ea, cei din oraş mă identifică foarte mult cu banca. Având în vedere că filiala a fost deschisă atât de recent, cred că nu ar fi în interesul nimănui să schimbăm acest aspect. Odată ce vă veţi termina auditul, sper că veţi lua în calcul să mă păstraţi ca reprezentantul public al filialei.

Clark îşi luă peniţa şi închise carneţelul pe care nu trăsese nici măcar o linie.

— Cred că n-ai înţeles situaţia, zise el. Această… hai să-i zicem aventură… nefericită a pus Banca Medean în general, şi pe Komme Medean în particular, într-o postură jenantă. A întrerupt negocierile din Herez şi Coasta de Nord şi a deturnat resurse – printre care mă număr şi eu – dinspre situaţii extrem de importante. Din ceea ce mi-ai spus, ai fost luată sub protecţia unui căpitan de mercenari din motive pe care încă nu le înţeleg. Dar sunt foarte, foarte bun la ceea ce fac. Dacă există lucruri pe care nu mi le-ai spus, le voi afla. O să mă uit peste fiecare tranzacţie pe care ai făcut-o, indiferent cât timp îmi va lua. Am pus deja trei oameni să umble prin oraş şi să se intereseze de activitatea ta. Dacă e ceva ce n-ai trecut în registre, o să aflu şi asta. Şi, odată ce se întâmplă asta, închisoarea publică din Porte Oliva este lucrul cel mai puţin rău care ţi se poate întâmpla. Acum, înainte să încep, mai am o întrebare. O să te întreb o singură dată. Dacă îmi spui adevărul, din poziţia mea pot avea grijă să fii tratată cu milă. Dacă minţi, pot să-ţi fac viaţa de nesuportat. Înţelegi?

Ar fi trebuit să fie îngrozită. Asta şi intenţiona Clark, în mod sigur. În schimb, se simţi cuprinsă de o linişte stranie. El juca la intimidare. Îi arăta condescendenţă. O subestima. Aşa că ultimele ei reţineri se spulberară. Omul era un idiot şi merita orice i-ar fi făcut.

— Am înţeles, zise ea.

Îl văzu ezitând, auzind în vocea ei ceva la care nu se aşteptase. Zâmbi.

— Care era întrebarea?

— Ce anume nu-mi spui? o întrebă el.

„Că o să te învinge”, îşi zise Cithrin. „Că o să câştig.”

— Dacă aveţi orice întrebare, domnule Clark, sunt la dispoziţia dumneavoastră, zise Cithrin. Dar calculele mele se verifică.

În săptămâna următoare trăi în exil, ziua stând în cafenea sau străbătând străzile oraşului, iar noaptea dormind într-un han din apropierea băncii. Auditorul o chema zilnic, cu liste întregi de întrebări şi lămuriri: De ce într-un contract era specificată rata dobânzii şi într-altul nu? De ce fusese scoasă din rezervele băncii o anumită sumă şi când avea să fie returnată? De ce fusese acceptat acest împrumut, iar un altul, în aparenţă mai avantajos, fusese respins? Cithrin stătu în camerele ei – ale ei, fir-ar să fie! — şi se lăsă luată la întrebări. Ştia răspunsul la orice şi, după câteva zile, devenise un soi de joc să-l urmărească pe Clark încercând s-o prindă cu ceva. Era deştept şi îşi ştia meseria. Se pomeni chiar respectându-l. Făcea genul ăsta de muncă de pe vremea când Cithrin abia era un copil.

Dar, pe de altă parte, şi ea avea experienţă.

Corăbiile plecară către Narinisle. Cărau ulei de presă, vin, ţesătură de bumbac şi visurile şi speranţele caselor de comerţ din Porte Oliva. Dar nu purtau cu ele niciun acord de investiţii al Băncii Medean din Porte Oliva pentru că auditul era încă în desfăşurare. Poate anul următor.

Cithrin stătu pe ziduri privind plecarea corăbiilor, remorcate până în afara pericolelor golfului, apoi ridicându-şi velele care se desfăcură ca florile primăvara. Rămase tăcută până când se pierdură în zona cenuşie dintre mare şi cer, apoi privi ceaţa. Pescăruşii ţipau şi se roteau în înalt, plângându-se sau sărbătorind. Alături de ea, căpitanul Wester îşi încrucişă braţele pe piept.

— A mai venit cineva la cafenea în dimineaţa asta, zise el. Femeia de la fabrica de bere şi fiul ei.

— Ce le-ai zis?

— A vorbit Yardem cu ei. Le-a zis acelaşi lucru ca şi celorlalţi. Auditul este normal pentru o bancă nou înfiinţată şi vă rog să răspundeţi indiferent ce vă întreabă omul. N-a fost fericită. Voia să discute cu tine. Nu i-a plăcut când i-a zis că, dacă voi două aţi face schimb de impresii, asta ar complica munca auditorului. L-a acuzat pe Yardem c-o acuză pe ea de ceva.

— Îmi pare rău, zise Cithrin. Aş pune capăt întregii poveşti

dacă aş putea.

— Ştiu.

Cithrin se înfăşură în mantie şi întoarse spatele mării nemărginite, pornind spre oraş. Oraşul ei. Nu-şi dădea seama când devenise al ei.

— Dacă avem noroc, o să revenim curând la normal.

El mergea alături. Nu ştia dacă ea îşi potrivea pasul cu al lui sau viceversa.

— Încă mai ai opţiunea de a pleca, zise el. Pot să mă duc să recuperez cheia. Tu poţi să mergi să ceri caseta de la palatul guvernatorului. N-ar fi chiar aşa de rău. Carse e un oraş decent. Chiar dacă sunt probleme cu succesiunea, acolo o să fii în siguranţă. Nimeni nu ia Carse cu asalt. Stai acolo un an, apoi îţi iei banii. Ai putea să faci orice.

— N-aş putea face asta, zise Cithrin.

— Corect.

Coborâră scările lungi, văruite şi urmară zidul către cartierul sărat. Undeva în drumul lor trecură pe lângă locul unde murise Opal, dar ea nu-l recunoscu şi nici nu întrebă unde era. Un căţeluş cu păr sârmos se apropie de ei, îi lătră şi fugi când Marcus se prefăcu că se apleacă după o piatră.

— Observ că n-ai mai băut, zise el.

„Aş fi în stare să înec un copil mic pentru o sticlă de vin”, îşi zise Cithrin, „dar o să am nevoie să fiu cu mintea limpede şi n-o să primesc un avertisment înainte.”

— Nu-mi lipseşte, zise ea.

— N-ai prea dormit.

— Nici asta nu-mi lipseşte.

Hanul care le devenise casă cât timp banca rămânea sub ocupaţie se afla la răscrucea a două dintre cele mai largi străzi din Porte Oliva. Pereţii lui albi şi acoperişul de lemn păreau reci dedesubtul norilor joşi. Când se apropiară, un bărbat se desprinse din uşă. Cithrin îl văzu pe Marcus intrând în alertă fără ca măcar să încetinească pasul. Simţi o arsură în gâtlej.

Bărbatul se îndreptă către ei. Era una dintre gărzile lui Paerin Clark.

— Vrea să mă vadă? întrebă Cithrin.

— Ca de obicei, domniţă, zise omul. Cred că a terminat.

Cithrin trase aer adânc în piept. Venise vremea.

— Pot să-l iau cu mine şi pe căpitan?

— Nu văd de ce nu.

Drumul până la bancă era scurt, dar Cithrin simţi fiecare pas. Îşi dădu seama că rochia pe care o purta era cea dintâi pe care şi-o cumpărase când venise în Porte Oliva, cea de dragul căreia inventase vopselurile hallskari pe bază de sare, în schimbul unei reduceri de cinci monede. Rochia unei femei cu adevărat periculoase. Încercă s-o ia ca pe un semn bun.

Un tânăr kurtadam care vindea migdale caramelizate în cornete de hârtie trecu pe lângă ea şi Cithrin se opri să cumpere unul. Îşi vârî două în gură şi îi dădu una şi lui Marcus. Mercenarul trimis de Paerin aştepta şi ea înclină cornetul către el. Zâmbind, omul luă două migdale. Asta însemna fie că era un ticălos cu sânge rece, fie că veştile de la auditor erau bune. Nu, îşi zise ea, însemna că el credea că sunt bune.

Timp de douăzeci de zile, accesul în camerele ei îi fusese interzis. Urcând scările, era pregătită să îşi înăbuşe nemulţumirea, dar când ajunse sus totul era exact aşa cum fusese. Paerin Clark putea să fi fost o fantomă la câte urme lăsase după el.

Bărbatul stătea la masa ei. De data aceasta scria, simbolurile ilizibile ale cifrului ieşind de sub peniţa lui fără să aibă nevoie să consulte o carte de coduri. O salută pe Cithrin şi apoi şi pe Marcus, termină de scris rândul şi se întoarse către ei.

— Doamnă bel Sarcour, zise el. Am o ultimă întrebare pentru tine. Sper că nu te deranjează.

Tonul i se schimbase în mod vizibil. Cithrin auzi respectul din el. Era corect. Îl merita.

— Fireşte.

— Sunt aproape sigur că am ghicit răspunsul, dar în cele mai recente registre figurează o sumă pusă deoparte. Şase sute douăsprezece măsuri de argint?

— Profitul trimestrial pentru compania-mamă, zise ea.

— Da, spuse auditorul. Aşa credeam şi eu. Te rog, ia loc.

Marcus îi oferi ei scăunelul, preferând să stea în picioare în spatele ei.

— Trebuie să recunosc că sunt impresionat. Magistrul Imaniel te-a pregătit foarte, foarte bine. Fireşte, am suferit câteva pierderi. Dar în linii mari contractele pe care le-ai încheiat par solide. Proiectul cu flota orăşenească a fost, cred eu, neinspirat, dar de vreme ce ţi-au respins oferta nu trebuie să ne batem

capul cu asta.

Cithrin se întrebă ce găsise auditorul problematic în privinţa proiectului flotei, dar acesta continua să vorbească.

— În acest moment, redactez raportul către compania-mamă. Principala mea concluzie este că tot ce ai făcut aici a fost făcut cu intenţia sinceră de a servi interesele băncii. În mod nefericit, suntem obligaţi în Porte Oliva la nişte lungimi contractuale care nu intrau în vederile noastre, dar ştiu că ai făcut cum ai putut mai bine. Şi, deşi unele aspecte ale acţiunilor tale au fost, în mod cert, în afara legii, nu văd ce avantaj am avea să cerem reparaţii legale.

— Vrea să spună c-ai scăpat basma curată? întrebă Marcus.

— Da, zise Cithrin.

— Bine de ştiut.

Paerin bătu darabana pe masă, iar încruntarea îi desenă riduri adânci pe fruntea înaltă.

— Nu vreau să fiu pripit şi, firește, nu pot oferi nicio garanţie, zise el, dar pentru o femeie cu talentul tău se poate găsi o poziţie în Carse. Va trebui să discut cu Komme Medean şi cu alţi directori. Dar dacă vrei să-ţi faci o carieră ca bancher, cred că poţi avea un bun început acolo.

„Încă mai poţi să pleci”, spusese Marcus cu mai puţin de o oră înainte. Încă mai putea. Era momentul să ardă podul acela.

— Aş prefera să rămân aici, zise Cithrin. V-aţi gândit la propunerea mea?

Paerin Clark o privi lipsit de expresie. Apoi clătină din cap, părând că se simte jenat în locul ei.

— A, aceea. Nu. O să punem un membru autorizat al băncii la conducerea filialei până când va putea fi dizolvată. Nu e posibil să te menţinem în poziţia curentă.

Marcus chicoti.

— Dacă speram c-o să spună asta înseamnă că-s un om rău?

Cithrin nu-i răspunse. Când vorbi, stătea mai dreaptă şi-l privea pe auditor în ochi.

— V-a scăpat ceva, domnule. Există un registru din Vanai care nu se află printre acestea. Este unul mai vechi. Nu are legătură directă cu auditul dumneavoastră.

Paerin Clark se întoarse în scaun ca s-o privească. Îşi încrucişă braţele.

— E registrul care înregistrează statutul meu de pupilă a

băncii, zise Cithrin. Arată care este vârsta mea şi data de la care am voie să încep să semnez contracte. Asta va fi cu începere de vara viitoare.

— Nu văd ce legătură are…

Cithrin făcu un semn către registre, către teancurile de hârtie şi pergament, către întregul mecanism al băncii.

— Niciunul dintre aceste contracte nu-i legal, zise ea. Din punct de vedere legal, nu am voie să închei niciun acord. Sunt cu zece luni prea tânără.

Expresia lui Paerin Clark păstră acelaşi zâmbet inexpresiv pe care-l arborase în ziua venirii sale. Putea să fi fost numai imaginaţia ei, dar parcă pălise puţin. Cithrin înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— Dacă informaţia din acel registru devine publică, zise ea, banca va trebui să recurgă la guvernator fie ca să impună respectarea contractelor, fie ca să recupereze sumele care au fost date cu împrumut. L-am cunoscut pe guvernator şi cred că e puţin probabil să ia bani de la cetăţenii săi şi să-i dea unei bănci care se grăbeşte să părăsească oraşul.

— Şi registrul în discuţie unde se află? întrebă Paerin Clark.

— Într-o casetă încuiată depusă la guvernator în numele meu, separat de bancă. Iar cheia casetei este în păstrarea cuiva care nu are niciun interes să vadă banca reuşind aici. Dacă-i spun ce poate descuia cu ea, poţi să pui toate hârtiile astea pe focul din bucătărie.

— E o cacealma. Dacă toate astea ies la iveală, o să te faci vinovată de fals în acte şi hoţie. Plus însuşirea necuvenită a unei calităţi oficiale. O să ajungi în temniţă pentru tot restul vieţii, iar tot ce vom păţi noi este că vom pierde nişte bani.

— Pot s-o scot de-aici, zise Marcus. Cu toată garda regală a oraşului ocupată să râdă de voi? Pot s-o scot din Birancour şi s-o duc într-un loc decent până la jumătatea iernii.

— Noi suntem Banca Medean, zise Paerin Clark. Nu poţi să fugi mai repede decât noi.

— Iar eu sunt Marcus Wester. Am ucis regi şi nu-s foarte bun la cacealmale. Mai ameninţ-o odată şi…

— Opriţi-vă amândoi, spuse Cithrin. Iată care-i oferta mea. Lasă filiala aşa cum este, dar adu un notar de la compania-mamă. O să spunem că trebuie să mă ajute cu munca. Eu sunt chipul şi vocea băncii, dar notarul supervizează toate acordurile.

— Şi dacă refuz?

Voia să bea ceva. Voia un pat cald şi braţele unui bărbat în jurul ei. Voia să fie sigură că era bine ce făcea.

— Dacă nu, o să ard sucursala asta din temelii, zise ea.

Lumea se legăna pe muchie de cuţit. Auditorul închise ochii şi se lăsă pe spătarul scaunului. „Ei bine”, îşi zise Cithrin, „viaţa de fugar nu era chiar atât de rea iarna trecută. Cel puţin acum pot să-mi port propriile mele haine.” Paerin Clark deschise ochii.

— Nu semnezi nimic, zise el. Toate acordurile sunt semnate de notar şi numai de notar. Nicio negociere nu are loc decât în prezenţa notarului. Dacă este de altă părere decât tine, i-o accepţi. Controlul rămâne la compania-mamă. Tu eşti doar un simbol. Atât.

— Pot să accept asta, zise ea.

Şi completă în gând: „Până când o să schimb lucrurile, pot să accept.”

— Şi o să-mi returnezi registrul lipsă, cel care face dovada vârstei tale. Înainte să plec.

— Nu, zise Marcus. Dacă ţi-l dă, nu mai are niciun avantaj. Poţi să retractezi totul şi s-o laşi cu mâna goală.

— Va trebui să aibă încredere în mine.

Cithrin înghiţi în sec. Îi venea să vomite. Îi venea să cânte.

Făcu semn că acceptă. Paerin Clark tăcu o clipă, apoi luă hârtiile pe care le scrisese, oftă şi le rupse în bucăţele mici.

— Se pare că voi avea de scris un raport oarecum diferit, zise el zâmbind strâmb. Felicitări pentru noua dumitale bancă, doamnă magistru!

Ritualurile funerare pentru Phelia Maas au fost cumva umbrite de execuţia soţului ei. Având de ales, Geder optase pentru execuţie, la fel ca majoritatea numelor cu greutate de la curte. Tronul regelui Simeon era aşezat pe un podium. Aster stătea alături într-un jilţ mai mic, asemănător. Regele şi prinţul purtau amândoi haine de hermină neagră. Urma apoi încăperea vastă, cu Feldin Maas îngenuncheat în centru. Gleznele şi încheieturile mâinilor îi erau legate cu sârmă şi, chiar de la galerie, din spatele sforii întinse, Geder putea vedea vânătăile de pe picioarele omului şi cicatricile prelungi şi întunecate de pe spate. Călăii stăteau într-un cerc aproximativ în jurul prizonierului. Purtau măşti de oţel înfăţişând animale care rânjeau şi săbiile le erau tocite şi ruginite.

O singură tobă îşi înălţă chemarea seacă. Era unicul zgomot, cu excepţia unui idiot care şuşotea undeva în spatele mulţimii. Geder încercă să ignore oamenii şi să se concentreze asupra spectacolului. Deşi ajunsese târziu, nobilii adunaţi deja îi făcuseră loc, aşa că avea o vedere excelentă, chiar de la marginea galeriei. Dawson Kalliam şi cei doi fii ai lui stăteau alături. Geder purta mantaua de piele neagră din Vanai, dar croiala nu i se mai potrivea. Trupul lui îşi schimbase forma peste vară şi mantia atârna pe el prea largă. Îşi dori să se fi gândit s-o dea la strâmtat. Toţi cei care nu-l priveau pe Feldin Maas murind păreau să se uite la el.

Regele Simeon, cenuşiu la faţă şi sever, îşi ridică braţul. Toba amuţi. Mulţimea înghesuită pe toate cele trei niveluri ale galeriei îşi ţinu răsuflarea. Până şi idiotul din spate amuţise.

— Ai dreptul la o ultimă declaraţie, trădătorule, zise regele.

Feldin Maas clătină încet din cap. „Nu.”

Regele îşi coborî braţul. Călăii înaintară şi fiecare dintre ei îşi înfipse spada în trupul bărbatului. Lui Geder i se spusese că lamele erau tocite, iar forţa utilizată de călăi părea să confirme această ipoteză. Maas strigă o dată, dar numai o dată. Când călăii se retraseră, zăcea într-o băltoacă de sânge ce se lăţea, cu cele zece lame înfipte în trup. Adunarea din jurul său răsuflă, scoţând un sunet ca vântul printre copaci.

Regele Simeon se ridică în picioare. În spatele lui, prinţul Aster arăta ca o statuie a lui însuşi cioplită în piatră albă. Geder

se întrebă ce însemna pentru un băiat care abia îşi serbase a noua zi a numelui să ştie că un bărbat în toată firea complotase să-l omoare, şi apoi, să-l vadă pe acel bărbat ucis cu brutalitate.

— Aceasta este soarta ce i se cuvine oricui îşi încalcă jurământul de credinţă faţă de Tronul Despicat, zise regele. Fie ca toţi cei care au fost martori la înfăptuirea dreptăţii să ducă mai departe cuvântul, ca să se ştie că toţi trădătorii Anteei vor suferi şi vor muri.

Aplauzele şi strigătele de aprobare izbucniră de jur-împrejurul încăperii. Geder li se alătură şi Dawson Kalliam se aplecă spre el, strigând ca să fie auzit.

— Asta-i şi victoria ta, Palliako!

Era o expresie mai blândă decât aceea pe care o folosise înainte de începerea ceremoniei. Atunci, zisese: „În sfârşit, l-ai ajutat pe Simeon să-şi descopere coloana vertebrală."

Toba începu să bată iarăşi, iar regele şi prinţul se întoarseră şi plecară în fruntea unei procesiuni solemne. Servitori în haine roşii veniră să ia cadavrul. Maas urma să fie expus la vedere, cu săbiile încă înfipte în trup, timp de şaptesprezece zile. Rămăşiţele lui urmau să fie apoi aruncate în Diviziune, odată cu resturile de la bucătărie şi cu reziduurile, şi oricine ar fi încercat să-l scoată de acolo pentru a-i oferi o înmormântare mai respectabilă ar fi fost spânzurat.

Undeva dincolo de Geder, ascunse de mulţimea nobililor Anteei, se deschiseră uşile. Odată regele plecat şi ceremonialul încheiat, larma conversaţiei se înălţă asurzitoare. Geder nu putea desluşi ce spuneau cei din jur din pricina zgomotului tuturor, aşa că urmă mişcarea subtilă a mulţimii către ieşire.

În holurile mari ale Turlei Regelui, nobilimea Anteei se sparse în sute de grupuleţe. Împrăştiaţi astfel, rumoarea vocilor era mai puţin asurzitoare, dar cu nimic mai inteligibilă. Vedea oameni care se prefăceau că nu-l privesc şi avea idee cam ce spuneau: „Palliako pretinde că s-a plimbat prin Keshet, dar s-a întors ştiind totul despre complotul împotriva prinţului Aster" şi „Arderea Vanaiului a fost întotdeauna o parte din plan" şi „Ţi-am zis eu că nu e o coincidenţă c-a adus acasă soldaţii loiali ai Anteei chiar înainte ca mercenarii să încerce să ocupe oraşul." Străbătu holul fără grabă, scăldându-se în admiraţia celor din jur.

— Sir Palliako! Un cuvânt dacă se poate…

Curtin Issandrian şi Alan Klin se apropiară de el arătând ca desprinşi dintr-un final de carte din librăria damnaţilor. Geder zâmbi. Curtin Issandrian întinse mâna.

— Am venit să-ţi mulţumesc, domnule. Îţi sunt foarte îndatorat.

— Mie? întrebă Geder lăsând mâna omului suspendată în aer.

— Dacă n-ai fi fost dumneata, aş fi în continuare aliat cu un om care era, în taină, un trădător al coroanei, zise Issandrian. Feldin Maas mi-a fost prieten şi am lăsat prietenia să mă orbească faţă de adevărata lui natură. Azi a fost o zi teribilă pentru mine, dar una necesară. Şi îţi mulţumesc pentru asta!

Geder îşi dori ca Basrahip să fi fost acolo ca să ştie dacă Issandrian era tot ceea ce pretindea a fi. Nu-i nimic, aveau să fie şi alte ocazii. Urmau luni şi ani în care el şi Slujitorul cel Drept puteau dezgropa fiecare secret de la curte. Puţină generozitate nu făcea rău nimănui. Strânse mâna lui Issandrian.

— Eşti un om bun, Geder Palliako, zise Issandrian suficient de tare ca să se facă auzit. Anteea e norocoasă să te aibă.

— Mulţumesc, lord Issandrian, zise Geder imitându-l. Este un om puternic acela care recunoaşte că a fost dus pe căi greşite.

Îşi desprinseră mâinile şi Alan Klin înaintă la rândul lui, întinzând mâna. Geder zâmbi larg şi i-o strânse, trăgându-i mai aproape.

— Sir Klin, zise el. A trecut prea mult timp.

— Da. Într-adevăr.

— Îţi aminteşti noaptea când mărşăluiam către Vanai, când m-am îmbătat şi am ars eseul ăla pe care ţi-l arătasem?

— Da. Da, îmi amintesc, zise Klin râzând de parcă împărtăşeau împreună un moment de nostalgie.

Geder râse şi el, apoi lăsă amuzamentul să-i dispară de pe chip.

— Şi eu.

Lăsă mâna lui Klin, se întoarse şi se îndepărtă, simţindu-se de parcă pământul însuşi s-ar fi ridicat în întâmpinarea paşilor săi. Afară, ziua era toată numai cer albastru şi vânt răcoros de iarnă. Tatăl său stătea lângă treptele ce duceau spre trăsuri, urmărind haosul de cai, lemn şi roţi. Ţinea o pipă în mână, dar aceasta nu părea aprinsă.

— Deci procesul politic a ajuns la finalul lui logic? întrebă Lerer.

— Nu te-ai uitat?

— Sunt prea bătrân pentru soiul ăsta de sporturi sângeroase. Dacă treaba trebuie făcută, fă-o, dar n-o transforma într-un spectacol de teatru.

— Dar regele trebuie să dea un exemplu, nu? încearcă să împiedice Asterilholdul să se bage în treburile noastre, zise Geder.

Se simţea rănit că tatăl său nu-l privise pe Maas murind.

— Voiau să-l omoare pe prinţul Aster.

— Presupun că da, zise Lerer. Totuşi o să fiu al naibii de mulţumit să ajung acasă şi să-mi scot duhoarea Camnipolului din piele. Am lipsit prea mult de la Rivenhalm.

„Ca să înţelegem libertatea omenirii, ar trebui mai întâi să-i înţelegem sclavia. Toate rasele, chiar şi cea a pursângilor, îşi au rădăcinile în timpul domniei dragonilor, şi sfârşitul acestui regim trebuie în mod necesar să marcheze începutul unei istorii accentuat umane. Nu este o exagerare să spunem că ultima răsuflare a celui din urmă dragon a fost prima clipă a erei omenirii, în toată varietatea sa. Dar, ca orice libertate, şi aceasta este condiţionată şi definită de ceea ce a fost mai înainte. Cunoştinţele noastre despre Imperiul Dragonilor sunt în cel mai bun caz incomplete, dar cred că descoperirea palatelor-caverne de sub Takynpal ne oferă cea mai bună privire asupra a ceea ce am ales să denumesc Epoca Formării.”

Geder frunzări mai departe, recitind pagini pe care le tradusese mai demult. Hârtia era îngălbenită de vreme şi fragilă. Nu-i plăcea să umble cu ea, de teamă ca paginile să nu i se sfărâme sub degete, dar avea nevoie să se apropie cât mai mult de textele originale. I se părea că trebuia să existe ceva – un cuvânt sau o frază care să fi putut fi tradusă în mai mult de un singur fel – care să pomenească existenţa şi istoria zeiţei.

Uşa salonului său se deschise şi intră Basrahip. Purta în continuare sutana din templul său din munţi, dar acceptase o pereche de cizme cu talpă de piele ca să se plimbe pe străzile pavate ale Camnipolului. Printre tapiseriile roşii şi bogat ornamentate şi printre scaunele tapisate din camera deţinută de Palliako în Camnipol, preotul părea nelalocul lui. Ca o buruiană din deşert în mijlocul unui buchet de trandafiri. Îi zâmbi lui

Geder şi-i făcu o plecăciune.

— Iar ai fost la plimbare? întrebă Geder.

— Ştiam poveşti despre marile oraşe ale lumii, dar nimic din ce mi-am imaginat nu poate fi atât de măreţ şi atât de corupt, zise preotul. Un copil nu mai mare de şapte veri m-a minţit! Şi fără niciun motiv!

— Ce-a zis?

Preotul cel uriaş îşi târşâi picioarele spre un scaun aflat în faţa lui Geder şi se lăsă pe el, făcând lemnul să trosnească, în timp ce vorbea.

— Că-mi poate spune viitorul dacă-i dau trei monede de aramă. Ştia că minte. Un copil!

— Era un cerşetor, spuse Geder. Fireşte că încearcă să te păcălească. Au nevoie de bani pentru mâncare. Cred că ar trebui totuşi să fii atent pe unde umbli. Sunt locuri din oraş care nu-s sigure. Mai ales după căderea întunericului.

— Trăieşti într-o vreme a întunericului, prietene. Dar oraşul acesta va fi peste măsură de frumos când va fi pur.

— Ai fost să vezi templul?

— Am fost, zise Basrahip. E o clădire frumoasă. Abia aştept ziua când va fi a mea.

— Întocmirea actelor n-ar trebui să dureze mult. O să fie sigur gata înainte de închiderea curţii, şi asta se va întâmpla în mai puţin de o săptămână. Dar nu prea e mare lucru de făcut în Camnipol în lunile de iarnă.

— Eu unul am destulă treabă.

— Citeam ceva, zise Geder, şi e un lucru care nu-mi dă pace.

— Da?

— Zeiţa este eternă. A fost acolo la naşterea dragonilor. A fost acolo de-a lungul întregului Imperiu al dragonilor, dar singurele referiri pe care le-am găsit despre Slujitorul cel Drept sau Sinir Kushku apar abia la sfârşit, pe parcursul celui din urmă război. Şi toţi vorbesc despre faptul că Morade l-a creat, aşa cum Asteril i-a făcut pe timzinai, iar Vailoth pe înecaţi. Pur şi simplu nu înţeleg cum se potrivesc toate astea.

— Poate că nu se potrivesc, spuse preotul. Ar trebui să te încrezi mai puţin în cuvintele tipărite, prietene. Sunt ouăle de piatră ale minciunilor. Uite! Să-ţi arăt. Citeşte-mi ceva din cartea aia a ta!

Geder frunzări paginile plimbându-şi degetele peste cuvinte

până când găsi un pasaj uşor de reprodus.

— „În cel de-al patrulea secol al domniei dragonului Vailoth, aceste politici s-au schimbat.”

— E adevărat? îl întrebă preotul. E minciună? Crezi ceea ce spui? Nu, prietene. Nu-i niciuna, nici alta. Vocea ta nu înseamnă nimic. Sunt doar cuvinte goale pe care le repeţi. Să scrii un lucru înseamnă să-l ucizi. Numai în vocea vie adevărul poate fi cunoscut. Eu şi fraţii mei ne-am ascultat unii pe alţii, trecând vocea zeiţei de la o generaţie la alta, şi la fiecare repovestire de la capăt am ştiut că auzeam adevărul. Cărţile astea ale tale? Sunt doar cerneală pe hârtie. Obiecte. Fără suflet. Ar fi mai înţelept din partea ta să nu-ţi pui încrederea în ele.

— Oh, exclamă Geder. Asta-i… Niciodată n-am privit lucrurile în felul ăsta. Asta înseamnă…?

— Geder!

Lerer Palliako stătea în uşă. Purta o tunică în albastrul şi cenuşiul casei Palliako, cu o croială oficială şi nasturi de argint la manşete. Mâna i se încleştase de cadrul uşii de parcă ar fi avut nevoie de sprijin.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Avem un oaspete. Vino cu mine!

Geder se ridică în picioare alarmat, cu pielea înfiorându-i-se. Basrahip privi de la Geder la uşă şi înapoi.

— Stai aici, zise Geder. O să mă întorc de îndată ce-o să pot.

Lerer străbătu coridoarele în tăcere. Servitorii, care de obicei zumzăiau prin încăperi ca albinele prin poieni, dispăruseră. La uşa sălii de primire, tatăl lui se opri. Pentru o clipă, Geder crezu că avea să vorbească, dar el clătină din cap, deschise uşa şi păşi în încăpere.

Camera fusese proiectată să fie cât mai confortabilă. Lumânări străluceau în candelabre de argint lustruit, dublându-şi lumina şi umplând încăperea cu miros de miere şi căldură. În colţ, căminul era stins şi înnegrit de funingine. Lumina se revărsa pe fereastra dinspre răsărit şi mătăsurile scaunelor o reflectau, părând aproape să strălucească. Un băiat îmbrăcat într-o tunică cenuşie îl privi cu un aer solemn şi Geder avu senzaţia că ar fi trebuit să-i recunoască chipul. Pe peretele din spate, un tablou imens de înălţimea unui om înfăţişa un dragon cu solzii verzi dominând nişte siluete reprezentând cele treisprezece rase ale omenirii. Şi, uitându-se la tablou, regele

Simeon.

Regele se întoarse.

Lerer făcu o plecăciune şi spuse „Maiestatea Voastră”. Geder se înclină şi el o clipă mai târziu, grăbit şi cu senzaţia că încearcă să ţină pasul. Băiatul era prinţul. Prinţul Aster şi regele Simeon.

— Mă bucur să te întâlnesc în cele din urmă, Geder Palliako, zise regele.

Geder presupuse că dacă regele îi folosise numele mic însemna că se putea îndrepta de spate.

— Eu… Ăăă… Vă mulţumesc. Şi mie-mi face plăcere să vă întâlnesc, Maiestate.

— Ştii, cred că tradiţia cere ca prinţul să fie crescut într-o casă nobilă de rang înalt şi cu o reputaţie nepătată. O familie care va jura să-l protejeze la nevoie.

— A, zise Geder. Da?

— Am venit să-ţi cer să ocupi acest loc.

— Tata, vreţi să spuneţi? Casa noastră?

— Nu la mine se referă, zise Lerer. Ci la tine.

— Eu… eu nu ştiu cum să cresc un băiat! Cu tot respectul, Maiestate. Nici n-aş şti ce să fac mai întâi!

— Să-l ţii în siguranţă, zise regele.

Vocea lui nu suna ca şi cum ar fi dat un ordin. Nu avea un ton oficial. Ai fi zis că era un om pe punctul de a implora sau de a se ruga.

— Doar să-l ţii în siguranţă.

— Fiule, în momentul ăsta toată lumea de la curte fie te iubeşte, fie se teme de tine, zise Lerer. Jumătate dintre ei spun că eşti primul erou pe care l-a avut Anteea de o generaţie încoace, iar cealaltă jumătate nici nu-ţi pomeneşte numele de teamă să nu-ţi atragă atenţia. Nu sunt sigur că ăsta-i un bun motiv să iei titlul de protector.

— N-o s-o fac, spuse Geder. Nu-s protectorul nimănui. O să fii tu, tată. Tu eşti vicontele de Rivenhalm.

— Dar tu eşti baronul de Ebbinbaugh, spuse regele Simeon.

— Ebbinbaugh? zise Geder.

— Cineva trebuie să preia proprietăţile lui Maas, zise Lerer. Se pare că acel cineva eşti tu.

— Ei bine, zise Geder şi un zâmbet larg i se întinse pe buze. Ei, bine!

Prinţul Aster se ridică şi se apropie de Geder. Nu era un băiat prea solid. Geder crezuse întotdeauna că prinţul era mai înalt. Avea ochii cenuşii şi chipul serios al reginei care murise, dar bărbia era a tatălui său.

— Îţi datorez viaţa, lord Palliako, zise băiatul.

Cadenţa vocii lui dădea impresia că fraza fusese pregătită dinainte.

— Aş fi încântat să fii protectorul meu şi jur că te voi onora ca pupil.

— Vrei tu asta? întrebă Geder.

Expresia oficială a băiatului se spulberă. Lacrimi îi străluciră în ochi.

— Lumea spune că nu mai pot să stau cu tata de-acum încolo, zise el.

Geder simţi că-i dau şi lui lacrimile.

— Şi eu mi-am pierdut mama când eram mic, spuse el. Poate aş putea să-ţi fiu ca un fel de unchi? Sau ca un frate mai mare?

— N-am niciun frate, spuse Aster.

— Vezi? Nici eu, spuse Geder. Aster încercă să zâmbească. Probabil că va trebui să îl vizităm destul de des pe tatăl tău. Şi pe al meu. Zeule, o să am propria mea moşie? Tată, o să am propria mea moşie!

— O s-o ai, zise Lerer. Cred că Maiestatea Sa n-a vrut să fie singurul din încăperea asta care pierde un fiu.

Geder abia de-l auzi. În acea dimineaţă fusese un erou. Acum avea propria sa baronie şi o poziţie la curte pentru care oamenii luptaseră şi adesea muriseră încercând s-o obţină. Sir Alan Klin avea să se scape în nădragi aflând că şi-l făcuse duşman pe protectorul prinţului Aster.

— Vă mulţumesc, Maiestate. Accept datoria şi onoarea pe care mi-o acordaţi şi o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca prinţul Aster să fie în siguranţă. Jur!

Regele plângea cu lacrimile şiroind pe obraz, dar când vorbi vocea nu-i tremură.

— Am încredere în tine, lord Palliako. O să… o să fac anunţul la închiderea curţii. O să mă asigur că vei fi instalat în acord cu noua ta poziţie. Aceasta e o zi fastă pentru regat. Şi îţi mulţumesc pentru ea.

Geder se înclină. Voia să fugă pe străzi bâiguind şi cântând. Voia să se laude tuturor prietenilor lui, începând cu Jorey Kalliam

şi continuând cu…

— Pot să-l iau puţin pe prinţ cu mine? întrebă Geder. Doar pentru câteva minute? Vreau să cunoască pe cineva.

În salon, Basrahip se mutase pe scaunul lui Geder. Mâinile lui uriaşe întorceau paginile încet, iar faţa lui latră era schimonosită de neîncredere. Geder îşi drese vocea. Preotul îşi ridică privirea, mutându-şi ochii de la Geder la prinţul care-i şedea alături.

— Basrahip, mare preot al zeiţei, dă-mi voie să ţi-l prezint pe noul meu pupil, prinţul Aster. Prinţe Aster, acesta este Basrahip.

Prinţul înaintă, se opri la o distanţă potrivită şi îşi înclină căpşorul. Arăta ca o pisicuţă care saluta un taur.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, zise el.

Basrahip zâmbi.

— Nu, zise el încet. Nu eşti. Dar mai aşteaptă, tinere prinţ. Mai aşteaptă.

Antract
Apostatul

Apostatul gemu răsucindu-se pe salteaua lui subţire.

Cadrul uşii grajdului se desena în prima geană crudă de lumină a zorilor, iar păianjenii din sângele lui se înfiorau şi dansau neliniştiţi, aşa cum făceau de câteva săptămâni. În cei douăzeci de ani în care călătorise prin lume, sângele lui întinat nu-l tulburase niciodată atât de mult ca în aceste ultime săptămâni. În jur, ceilalţi încă mai dormeau şi răsuflările lor adânci şi regulate erau liniştitoare ca o pătură groasă de lână. Grajdurile erau călduroase sau, cel puţin, mai călduroase decât dormitul în căruţă. N-avea să fie silit să spargă pojghiţa de gheaţă din găleată înainte să bea. Când se ridică, simţi o durere de spate. Poate din cauza iernii care se apropia, poate din pricina apăsării anilor, poate din cauza neastâmpărului creaturilor ce trăiau sub pielea lui.

Unul dintre cai fornăi în boxă, foindu-se neliniştit. Din întuneric se auzi o exclamaţie uşoară. Încremeni, încercând să asculte.

— N-o să termin, şopti o voce familiară. Mă jur că n-o să termin!

Apostatul închise ochii. Unele lucruri nu se schimbau

niciodată. Pretutindeni în lume, cel mai probabil în toate erele şi epocile omenirii, unele lucruri pur şi simplu nu se schimbau. Înghiţi în sec, dregându-şi vocea. Când vorbi, cuvintele răsunară în întregul grajd şi afară, în curte.

— Sandr! Dacă o laşi gravidă pe fata aia, o să mă simt tare ispitit să-ţi leg cocoşelul cu sârmă şi mă jur că asta nu-ţi va îmbunătăţi performanţele!

Vocea care exclamase mai înainte chiţăi acum alarmată, iar Sandr se ivi grăbit în lumina difuză, trăgând de poalele tunicii ca să se acopere.

— Nu mai e nimeni aici, maestre Kit, minţi băiatul. Nu-nţeleg despre ce vorbeşti.

— La care performanţe te referi? întrebă Smit somnoros. Dacă vorbeşti despre cele actoriceşti, să ţi-o legi ar putea fi un bun exerciţiu în materie de concentrare.

— L-ar ajuta să joace roluri de cocoşaţi, zise Cary căscând.

— Nu-i nimeni aici, zise din nou Sandr. V-aţi imaginat cu toţii.

Scrâşnetul unei şipci din spatele grajdului semnală că fata, oricine-o fi fost, fugise. Apostatul se ridică în capul oaselor. Hornet aprinse un felinar şi lumina caldă alungă întunericul. Cu gemete şi proteste, trupa se trezi la viaţă. Charlit Soon, noua actriţă, îi arunca lui Sandr priviri ca nişte pumnale. Încă o problemă pe care apostatul va trebui s-o rezolve. Se întrebă, şi nu pentru prima oară, cum reuşea cineva fără păianjeni în sânge să păstreze laolaltă o trupă de actori. Poate că nu reuşea.

— Sus, zise el. Sunt sigur că aveam lucruri de făcut, lucruri care să ne aducă mai mulţi bani decât lenevitul pe întuneric. Sus, ticăloşi nebuni şi frumoşi, şi haideţi să luăm încă o dată prin surprindere visurile şi sufletele din Porte Oliva.

— Da, mamă, spuse Cary întorcându-se pe o parte şi adormind la loc.

Când îl întâlnise prima oară pe Marcus Wester, apostatul îi dăduse, în sinea lui, un nume: omul fără speranţe. În ultimul an disperarea se mai îmblânzise, dar uneori Wester făcea una dintre glumiţele lui – „Sunt prea încăpăţânat ca să mor” sau „N-ai nevoie de dragoste când ai cearşafuri de spălat” – şi cei din jurul lui chicoteau. Numai apostatul ştia cât de sincer era omul.

Asta îl făcea pe căpitanul de mercenari un individ atât de interesant.

Taverna de lângă bancă avea avantajul de a oferi în lunile de iarnă mâncare şi un foc plăcut. În unele nopţi, Cary şi Charlit Soon se aşezau în sala comună, cântând cântece din operele comice şi câştigând astfel suficient cât să aibă trupa ce mânca vreme de trei zile.

— Cel mai bine este să comiţi asasinatele politice cu discreţie, zise Wester. Serios, aici am greşit eu. Mă rog, nu-i ăsta singurul loc unde-am greşit.

— E unul dintre ele, domnule, zise Yardem Hane.

— Crezi că asasinatul va permite Coastei de Nord să evite violenţa?

— Au otrăvit un om şi l-au făcut să vomite până a murit, spuse Marcus. Asta-i violenţă. Dar, odată îndepărtat acest pretendent, nu văd cine ar mai ieşi la război. Ceea ce este bine pentru comerţul cu Narinisle. Şi se pare că Anteea a decis să nu se arunce în războiul civil.

— Nu ştiam că o luaseră pe calea dragonului, zise apostatul sorbind din bere.

Pe timpul iernii, berea era ţinută pe alee, sub pază, aşa că era pe atât de rece pe cât de calde erau încăperile.

— Nici eu. Noul notar primeşte rapoarte de pretutindeni. Este unul dintre avantajele de a face parte dintr-o bancă a cărei conducere ştie despre tine. Oricum, se pare că singurul lucru care i-a împiedicat pe nobilii din Camnipol să se repeadă unii la alţii ca o haită de câini flămânzi a fost un fanatic religios din Keshet.

— Serios?

— Bine, zise Wester, de fapt e un nobil din Anteea, dar se pare că a petrecut ceva timp în Keshet unde a contractat o formă gravă de credinţă. A dat la iveală un soi de conspiraţie, a întors curtea regală cu susu-n jos şi a construit un templu pe aceeaşi stradă cu Turla Regelui ca să sărbătorească.

— Nu-i sinistru să construieşti temple, domnule, spuse Yardem. Oamenii fac asta tot timpul.

— Nu ca să sărbătorească, spuse Wester. Oamenii se întorc către Zeu când dau de bucluc. Când lucrurile merg cum trebuie, nu prea are sens să te dai bine pe lângă divinitate.

Yardem flutură dintr-o ureche şi se aplecă spre apostat.

— Zice chestiile astea numai ca să mă enerveze.

— Merge întotdeauna.

— Aşa-i, domnule, minţi tralgul.

— Iar Zeiţa asta a Plăcintelor Rotunde pare cam nătângă.

— Plăcinte rotunde? întrebă apostatul.

— Cultul are un simbol. Un stindard mare, roşu, care are în mijloc puţin alb şi ceva ce aduce cu o plăcintă tăiată în opt.

— Cele opt puncte ale busolei, zise Yardem.

„Nu”, îşi zise apostatul cu spaima curgându-i prin vene ca o apă neagră. „Nu, cele opt picioare ale unui păianjen.”

— Te simţi bine, Kit? întrebă Wester. Eşti palid.

— Sunt bine, zise apostatul. Foarte bine.

Dar în mintea lui era un singur gând: „A început.”

Mulţumiri

Scrierea unei cărţi nu este niciodată o îndeletnicire solitară, aşa cum mi-am imaginat. Acest proiect, mai ales, a beneficiat de timpul şi atenţia pe care i-au acordat-o multe alte persoane în afară de mine. Le sunt îndatorat lui Walter Jon Williams, Carrie Vaughn, Ian Tregillis, Vic Milán, Melinda Snodgrass şi Ty Franck, care au fost acolo când a lovit trăsnetul, şi lui Jim Frenkel, care a făcut tot ce i-a stat în putinţă. La fel şi agenţilor mei, Shawna McCarthy şi Danny Baror, care s-au dovedit şi de această dată mai preţioşi decât aurul. Adresez mulţumiri speciale echipei de la Orbit. Editorii mei, Darren Nash şi Dongwon Song, au transformat lucrul la acest proiect într-o bucurie şi am fost impresionat de profesionalismul şi respectul de care m-am bucurat din partea întregului personal, atât la New York, cât şi la Londra. Cartea aceasta nu ar fi ceea ce este fără oricare dintre ei.

Erorile şi imperfecţiunile îmi aparţin în întregime.